

KIM DUNG

Tiểu ngạo giang hồ

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

6

*Tiểu ngạo
giang hồ*

Tập 6

Original Chinese Edition Written by JIN YONG (Real name: LOUIS CHA).

All Rights Reserved © LOUIS CHA

Original Chinese Edition Published by MING HO Publications Corporation Limited, HK, Vietnamese Translation Right Arranged with JIN YONG and Phuong Nam Manufacturing & Trading Cultural Goods Corporation.

*Nguyên bản tiếng Hoa của Kim Dung (tên thật: Tra Lương)
Đã đăng ký bản quyền © TRA LƯƠNG
Nguyên bản tiếng Hoa do Công ty Minh Hà - Hồng Kông
xuất bản. Được sự đồng ý của Kim Dung, bản dịch tiếng
Việt do Công ty Văn hóa Phương Nam giữ bản quyền.*

KIM DUNG

Tiểu ngạo giang hồ

Tập 6

Tái bản lần thứ hai

Người dịch:

Vũ Đức Sao Biển

Trần Hải Linh - Lê Thị Anh Đào

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
Hà Nội - 2004

Hồi 108

Đón thánh cô, quân hùng lên Thiếu Thất

Lệnh Hồ Xung đi nhanh về hướng Bắc. Đến sáng, chàng đến một thị trấn lớn, tìm vào một khách điểm. Hồ Bắc có món điểm tâm nổi tiếng là canh đậu; đậu lột sạch vỏ nấu canh ăn rất ngon. Lệnh Hồ Xung ăn hết ba bát to rồi trả tiền đi ra khỏi điểm.

Một đám hán tử chạy đến, trong đó có một người vừa mập vừa lùn, đó là Lão Đầu Tử, một trong Hoàng Hà Lão Tổ. Lệnh Hồ Xung vui mừng, lớn tiếng gọi:

- Lão Đầu Tử! Khỏe không?

Lão Đầu Tử vừa thấy Lệnh Hồ Xung, vẻ mặt rất lúng túng. Lão ngần ngừ một chút, soạt một tiếng lão tốt đại đao ra. Lệnh Hồ Xung tiến lên trước nói:

- Tổ Thiên Thu...

Mới chỉ nói được ba tiếng, Lão Đầu Tử đã vung đao lên chém về hướng chàng. Tuy đao lực rất mạnh

nhưng lại sai lệch rất kỳ lạ, cách vai Lệnh Hồ Xung đến hơn một thước. Vù một tiếng lão chém đao xuống. Lệnh Hồ Xung giật mình nháy lùi ra sau, la lên:

- Lão tiên sinh, ta là Lệnh Hồ Xung đây mà.

Lão Đầu Tử la lên:

- Đương nhiên ta biết ngươi là Lệnh Hồ Xung. Các vị bằng hữu nghe đây, ngày hôm đó, thánh cô có lệnh bất luận người nào thấy Lệnh Hồ Xung thì phải giết hắn ngay, thánh cô sẽ trọng thưởng cho. Câu nói này mọi người đều nghe cả rồi chứ?

Mọi người đều đáp âm lên:

- Chúng ta đều nghe rồi.

Tuy mọi người nói như vậy nhưng cứ ngơ ngác nhìn nhau, vẻ mặt rất cổ quái. Không ai rút binh khí ra động thủ, thậm chí có vài người còn đứng cười hì hì, dường như cảm thấy vô cùng thích thú.

Mặt Lệnh Hồ Xung đỏ lên, chàng nhớ lại ngày hôm đó, Doanh Doanh ra lệnh cho bọn Lão Đầu Tử truyền ngôn trên giang hồ rằng phải giết mình. Cô ta vì muốn chàng ở bên cạnh, lại muốn bọn quần hào đều biết rằng Nhậm đại tiểu thư quyết không yêu Lệnh Hồ Xung mà ngược lại còn cấm hận đến tận xương tủy. Sau này, chàng trải qua nhiều biến cố nên những câu nói lúc đó chàng đã quên hết. Bây giờ, nghe Lão Đầu Tử nói như vậy chàng mới hiểu hiệu lệnh của cô ta vẫn chưa truyền ra ngoài.

Lúc này bọn Lão Đầu Tử truyền ngôn ra dĩ nhiên quần hào không tin, cho đến lúc cô ta vì cứu tính mệnh của Lệnh Hồ Xung, cam tâm lên chùa Thiếu

Lâm chịu chết, chuyện này do bọn đệ tử tục gia của chùa Thiếu Lâm tiết lộ ra ngoài liền âm ỉ cả giang hồ. Ai ai cũng khen cô ta tình thâm nghĩa trọng, nhưng cũng không khỏi tức cười, cảm thấy vị đại tiểu thư này quá kiêu ngạo hiếu thắng, rõ ràng đã yêu người ta mà không chịu thừa nhận, quyết che giấu mà lại càng để lộ ra. Chuyện này không những bọn hảo hán phe bàng môn tả đạo thuộc hạ của Doanh Doanh đều biết rõ mà ngay cả người trong chính giáo cũng biết, thường đem ra để đàm tiếu. Bây giờ, quần hào bỗng nhiên thấy Lệnh Hồ Xung xuất hiện, vừa vui mừng vừa ngạc nhiên nhưng cũng có người rất lúng túng.

Lão Đầu Tử nói:

- Lệnh Hồ công tử, thánh cô có lệnh bảo bọn tại hạ giết công tử nhưng võ công của công tử quá cao cường. Vừa rồi, đao của tại hạ chém không trúng công tử mà còn được công tử hạ thủ lưu tình không lấy tính mạng của tại hạ, đủ cảm thấy thịnh tình của công tử. Các vị bằng hữu, các vị đã tận mắt nhìn thấy, chúng ta quyết không phải không chịu giết Lệnh Hồ công tử, mà thực tế là chúng ta đánh không lại. Lão Đầu Tử đánh không lại Lệnh Hồ công tử thì đương nhiên các vị cũng vậy, có phải không?

Mọi người đều cười ha hả, cùng nói:

- Đúng vậy.

Một người nói:

- Vừa rồi chúng ta ác đấu một trận kinh tâm động phách, song phương đánh đến nổi sức cùng lực kiệt, không ai giết được ai, đành phải ngưng chiến. Mọi người đấu võ không được thì đấu rượu. Nếu có vị anh

hùng hảo hán nào có thể phục rượu cho Lệnh Hồ công tử say chết luôn, sau này gặp thánh cô cũng dễ trình bày.

Quần hào ôm bụng cười nghiêng ngả, đều nói:

- Tuyệt quá, tuyệt quá!

Lại có một người nói:

- Thánh cô chỉ muốn chúng ta giết Lệnh Hồ công tử mà không quy định phải dùng đao. Dùng rượu ngon để phục cho Lệnh Hồ công tử say đến chết cũng được. Đây gọi là đấu sức không lại thì phải đấu trí.

Quần hào hoan hô ầm ĩ, dẫn Lệnh Hồ Xung lên một lầu lầu lớn. Hơn bốn chục người ngồi đầy sáu bàn, mấy người chưa kịp ngồi xuống đã đập bàn lớn tiếng gọi:

- Đem rượu ra đây!

Lệnh Hồ Xung ngồi vào bàn, hỏi:

- Thánh cô sao rồi? Tại hạ lo muốn chết được.

Quần hào nghe chàng quan tâm đến Doanh Doanh đều rất vui mừng. Lão Đầu Tử nói:

- Mọi người dự định rằm tháng mười hai cùng đến chùa Thiếu Lâm đón thánh cô ra. Mấy ngày nay, vì chuyện ai cũng muốn làm mình chủ nên mọi người giành nhau náo loạn cả lên, rất tổn thương hòa khí. Lệnh Hồ công tử giá lâm, thật hay biết mấy. Lệnh Hồ công tử không làm mình chủ thì còn ai vào đây nữa? Nếu người khác làm dù đón được thánh cô về thì thánh cô lão nhân gia cũng không vui.

Một lão già tóc bạc cười nói:

- Đúng vậy. Chỉ cần đích thân Lệnh Hồ công tử chủ trì đại cuộc, dù nhất thời gặp trở ngại, không đón được thánh cô, chỉ cần thánh cô lão nhân gia biết được tin này thì trong lòng cũng vui mừng khôn xiết. Địa vị mình chủ trời đất xếp đặt để chờ Lệnh Hồ công tử đảm nhận.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ai làm mình chủ thì cũng là chuyện nhỏ, chỉ cần cứu được thánh cô ra, dù tại hạ có tan xương nát thịt cũng cam tâm tình nguyện.

Lệnh Hồ Xung nói mấy câu này không phải là tùy miệng nói ra. Chàng cảm kích Doanh Doanh đã vì mình mà xả thân, nếu vì Doanh Doanh mà chết thì chàng cũng quyết không do dự. Nhưng nếu bình thường thì đó chỉ là một ý niệm trong thâm tâm mà thôi, không cần phải nói ra ngoài miệng với ai. Bây giờ chàng lại muốn liều mạng chứng tỏ là mình chí tình chí nghĩa để khiến cho người khác không cười Doanh Doanh nữa.

Quần hào vừa nghe nói, thì lòng bọn họ được an ủi rất nhiều, cảm thấy thánh cô xem trọng người này là đúng chứ không sai. Thánh cô thực có con mắt tinh đời.

Lão già tóc bạc cười nói:

- Thì ra Lệnh Hồ công tử quả đúng là một vị anh hùng có tình có nghĩa. Trước đây nghe giang hồ đồn đãi rằng Lệnh Hồ công tử mọi việc bỏ ngoài tai, không thèm để ý tới khiến cho giáo chúng rất bất mãn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Mấy tháng nay, tại hạ thất thủ, thân bị giam trong chốn lao lung, sự việc trên giang hồ đại khái tại

hạ không biết. Nhưng ngày đêm tại hạ vẫn nhớ thánh cô, đến đâu cũng bạc luôn. Nào, nào, nào tại hạ kính các vị bằng hữu một bát, đa tạ các vị vì thánh cô mà ra sức.

Lệnh Hồ Xung đứng dậy bưng bát rượu uống cạn. Quần hào cũng đều uống cạn. Lệnh Hồ Xung nói:

- Lão tiên sinh, tiên sinh nói nhiều bằng hữu đang tranh địa vị mình chủ, làm tổn thương hòa khí. Chuyện không nên chậm trễ nữa, chúng ta mau đến khuyên can ngay.

Lão Đầu Tử nói:

- Đúng vậy. Tổ Thiên Thu và Dạ miêu tử đều đã đi rồi. Chúng ta cũng nên đi ngay.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Không biết mọi người đang tụ tập ở đâu?

Lão Đầu Tử đáp:

- Quần hào tụ hội ở Hoàng Bảo Bình.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Hoàng Bảo Bình ư?

Lão già tóc bạc nói:

- Nơi đó ở trong núi Kinh Sơn phía tây thành Tương Dương.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Mau ăn cơm uống rượu rồi lập tức đi Hoàng Bảo Bình. Chúng ta đã đấu rượu ba ngày ba đêm rồi, các vị đã phí hết tâm trí mà vẫn không phục chết được

Lệnh Hồ Xung. Sau này gặp thánh cô, có thể trình bày được rồi.

Quần hào cười rộ lên, đều nói:

- Lệnh Hồ công tử tử lượng như biển, chỉ e có đầu thêm ba ngày ba đêm nữa cũng không làm gì được Lệnh Hồ công tử.

Lệnh Hồ Xung và Lão Đầu Tử sóng vai đi, chàng hỏi:

- Bệnh của lệnh ái có đỡ nhiều không?

Lão Đầu Tử đáp:

- Cảm ơn công tử đã quan tâm, tuy tiểu nữ không đỡ hơn, nhưng may mà bệnh tình cũng không xấu thêm.

Lệnh Hồ Xung vẫn chưa giải được mối hoài nghi. Thấy bọn quần hào ở phía sau cách mấy trượng, bèn hỏi:

- Các bằng hữu đều nói thánh cô có đại ân đại đức với các vị. Tại hạ thật sự không hiểu rõ nguyên nhân. Thánh cô còn nhỏ tuổi, làm sao có thể ban thí ân đức cho quá nhiều bằng hữu giang hồ như vậy?

Lão Đầu Tử hỏi:

- Công tử không biết rõ nguyên nhân thật sao?

Lệnh Hồ Xung lắc đầu đáp:

- Tại hạ không biết.

Lão Đầu Tử nói:

- Công tử không phải là người ngoài, đáng lẽ không nên giấu diếm. Nhưng mọi người đã lập lời thề với

thánh cô là không thể tiết lộ điều cơ mật trong chuyện này. Xin công tử lượng thứ.

Lệnh Hồ Xung gật đầu nói:

- Đã không tiện thì đừng nói vậy.

Lão Đầu Tử nói:

- Sau này sẽ có ngày chính miệng thánh cô nói với công tử, không hay hơn sao?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Mong ngày đó đến càng sớm càng tốt.

Đi trên đường, quần hào gặp thêm hai tốp hán tử cũng đến Hoàng Bảo Bình. Ba tốp hợp lại có hơn một trăm người.

Lúc đến Hoàng Bảo Bình thì trời đã khuya. Chỗ quần hào tụ hội là một nơi hoang dã phía tây. Còn cách khoảng hơn một dặm thì đã nghe tiếng người la ó, có người quát tháo chửi thề, có người ngoác miệng la hét. Lệnh Hồ Xung càng tăng cước bộ chạy nhanh hơn. Dưới ánh trăng, chàng thấy núi bao bọc chung quanh một vùng cỏ rậm trên đó lở nhô vô số đầu người, ít nhất cũng khoảng hơn một ngàn.

Có người lớn tiếng nói:

- Minh chủ, minh chủ, đã gọi một tiếng "minh chủ" thì đương nhiên chỉ do một người làm. Các người đến sáu người đều muốn làm thì còn gọi là minh chủ sao được?

Người khác nói:

- Sáu người bọn ta là một người, mà một người là sáu người. Các người đều nghe hiệu lệnh của sáu huynh

đệ ta, thì sáu huynh đệ ta là minh chủ. Người mà còn la ó om sòm thì bọn ta xé người thành bốn mảnh trước.

Lệnh Hồ Xung không cần nhìn cũng biết đó là một trong Đào Cốc lục tiên. Nhưng giọng nói của sáu huynh đệ họ đều giông giống nhau nên rất khó phân biệt là ai nói.

Người nói trước bị lão dọa nên không dám nói nữa. Nhưng quần hào đối với Đào Cốc lục tiên rõ ràng không phục. Có người ở từ xa kêu chửi, có người núp trong bóng tối mà cười to lên, có người ném đất đá vào bọn họ loạn cả lên.

Đào Diệp Tiên lớn tiếng la :

- Ai dám ném hòn đá này vào lão tử?

Trong bóng tối có người hét lên:

- Lão tử ta đó.

Đào Hoa Tiên tức giận hỏi:

- Cái gì? Người là lão tử của ca ca ta, cũng tức là lão tử của ta ư?

Có người nói:

- Cái đó thì chưa chắc.

Mấy trăm người liên cười rân lên. Đào Hoa Tiên hỏi:

- Tại sao lại chưa chắc?

Người kia nói:

- Chuyện này ta cũng không biết. Ta chỉ sinh được một đứa con.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Người chỉ sinh được một đứa con thì có liên can gì đến ta?

Người kia cười khăng khặc rồi nói:

- Không có liên can gì đến người nhưng chắc có liên can đến huynh đệ của người.

Đào Căn Tiên hỏi:

- Chẳng lẽ cũng có liên can đến ta sao?

Người kia cười nói:

- Để coi tướng mạo có giống hay không?

Đào Thực Tiên nói:

- Người nói tướng mạo của ta hơi giống, thử ra đây xem.

Người đó cười nói:

- Có gì hay đâu mà xem. Tự người soi gương là thấy rồi.

Đột nhiên bốn bóng người nhảy lên tấn tốc dị thường, cùng xông về trước túm lấy người đó, lôi từ trong bóng tối ra. Người này vừa cao vừa to, nặng có đến hai trăm cân. Lão bị Đào Cốc tứ tiên túm lấy tứ chi không sao nhúc nhích được. Bốn người xách lão ra dưới ánh trăng. Đào Thực Tiên nói:

- Không giống ta. Ta đâu có khó coi như vậy? Lão tam, hắn có vẻ hơi giống người.

Đào Chi Tiên nói:

- Ấy, ta khó coi hơn người sao? Anh hùng thiên hạ ở đây xin tất cả cứ bình phẩm mấy lời thử xem.

Quần hào đã thấy Đào Cốc lục tiên mặt mũi xấu xí, nếu nói người nào hơn người nào thì bình phẩm vụ này cũng không dễ. Lúc này, thấy đại hán bị bốn người nắm chặt, trong khoảnh khắc sẽ bị xé ra làm bốn mảnh nên ai cũng run sợ, cười không nổi nữa.

Lệnh Hồ Xung biết tính khí của Đào Cốc lục tiên. Một lão trong bọn họ không vừa lòng thì sẽ xé đại hán này ra. Chàng liền lớn tiếng nói:

- Đào Cốc lục tiên, cho phép Lệnh Hồ Xung ta bình phẩm được không?

Lệnh Hồ Xung vừa nói vừa đi từ trong chỗ tối ra. Quần hào vừa nghe đến ba tiếng "Lệnh Hồ Xung" liền sững sốt, hơn một ngàn người đều hướng mắt nhìn vào.

Lệnh Hồ Xung nhìn chằm chằm vào Đào Cốc tứ tiên. Chàng sợ bọn chúng nhất thời hứng khởi liền xé xác đại hán này, bèn nói:

- Các vị để bằng hữu này xuống thì tại hạ mới nhìn rõ mặt được.

Đào Cốc tứ tiên liền để lão xuống.

Đại hán này thân thể rất to cao, lão đứng xuống đất trông giống như một cái tháp. Vừa rồi lão thoát chết nên sợ đến nỗi hồn lìa khỏi xác, sắc mặt trắng bệch, thân run bần bật. Lão biết đứng trước mọi người mà run như vậy thì thật đáng xấu hổ nhưng không kìm chế được. Lão muốn nói mấy câu để gỡ thế diện, nhưng miệng cứ lắp bắp:

- Ta... ta... ta...

Lệnh Hồ Xung thấy lão quá sợ hãi, nhưng diện mạo của gã cũng đáng hoàng nên hắn nói với Đào Cốc lục tiên :

- Lục vị đào huynh, tướng mạo của các vị hoàn toàn không giống vị bằng hữu này; so với vị bằng hữu này, các vị đẹp trai hơn nhiều. Đào Cấn Tiên cốt cách thanh kỳ, Đào Cấn Tiên khôi ngô tuấn tú, Đào Chi Tiên tứ chi nở nang, Đào Diệp Tiên mày thanh mắt sáng, Đào Hoa Tiên thì chuyện này... chuyện này... mắt như sao sáng, Đào Thực Tiên tinh thần quắc thước. Hễ ai thấy đều biết các anh hùng mặt ngọc lục vị hành hiệp trượng nghĩa là bậc anh tuấn thiếu... là anh tuấn trung niên.

Quần hào nghe vậy đều cười rần cả lên. Đào Cốc lục tiên càng khoái chí. Lão Đầu Tử đã nếm mùi đau khổ vì lục huynh đệ này, biết bọn họ rất khoái nghe mình nên lão cũng nói theo:

- Theo tại hạ thấy, anh hùng trong thiên hạ nhìn chung võ công dù có cao cường đến đâu nhưng nói đến tướng mạo thì không ai bằng Đào Cốc lục tiên.

Quần hào lại nhao nhao lên, có người nói:

- Đào Cốc lục tiên đâu chỉ tuấn mỹ mà thôi, lại còn có vẻ phong lưu tao nhã nữa. Xưa nay chưa từng có ai như vậy.

Có người nói:

- Phan An thấy Đào Cốc lục tiên cũng phải tránh, Tống Ngọc cũng phải chào thua.

Có người nói:

- Trong võ lâm, nam tử đẹp trai từ đệ nhất đến đệ lục đương nhiên là sáu huynh đệ họ. Lệnh Hồ Xung giỏi lắm chỉ liệt vào hàng thứ bảy.

Đào Cốc lục tiên không biết mọi người cười mình, cứ nghĩ rằng bọn họ xưng tán mình thật nên càng thêm đắc ý, cứ ngoác miệng cười không sao ngậm lại được. Đào Chi Tiên nói:

- Má má của ta năm xưa đã nói sáu huynh đệ ta xấu như tám con quỷ. Thì ra má má nói sai rồi.

Có người cười hỏi:

- Đương nhiên là sai rồi, các người chỉ có sáu người thì sao có thể gọi là tám con quỷ được?

Có người nói khê:

- Thêm gia gia, má má của bọn chúng nữa.

Câu nói chưa dứt thì bị người nào đó bịt miệng lại.

Lão Đầu Tử lớn tiếng nói:

- Các vị bằng hữu, chúng ta gặp vận may rồi. Lệnh Hồ công tử đang muốn đơn thương độc mã xông vào chùa Thiếu Lâm để đón thánh cô về. Trên đường gặp bọn ta, nghe nói mọi người đang ở đây nên công tử lên thương nghị với các vị. Nói đến tướng mạo đẹp đương nhiên chỉ có Đào Cốc lục tiên...

Quần hùng vừa nghe lại cười rần cả lên. Lão Đầu Tử xua tay liên tục, trong tiếng cười to của quần hùng, lão nói tiếp:

- Nhưng việc xông vào chùa Thiếu Lâm đón thánh cô là việc quan trọng không liên can gì lắm đến tướng mạo đẹp hay xấu. Theo ý của tại hạ, chúng ta cùng

tôn Lệnh Hồ công tử làm minh chủ, mời Lệnh Hồ công tử chủ trì đại cuộc, phát hiệu lệnh để mọi người cùng tuân theo. Ý của các vị thế nào?

Quần hùng ai ai cũng biết thánh cô vì Lệnh Hồ Xung mà chịu giam thân ở Thiếu Lâm. Lệnh Hồ Xung võ công trác tuyệt, ngày trước ở Hà Nam đã liên thủ cùng Hương Vân Thiên đại chiến với các lộ anh hùng. Chuyện này đã chấn động giang hồ. Nhưng dù sức hấn có trời gà không chắt đi nữa, một khi thánh cô để mất tới thì việc tôn hấn làm minh chủ như lời Lão Đầu Tử nói là điều hợp lý. Tất cả liền hoan hô, nhiều người vỗ tay reo hò.

Bổng Đào Hoa Tiên nói:

- Chúng ta đi cứu Nhậm đại tiểu thư ra thì có phải cô ta sẽ làm vợ Lệnh Hồ Xung không?

Quần hào đối với Nhậm đại tiểu thư vô cùng tôn kính, tuy cảm thấy Đào Hoa Tiên nói không sai nhưng ai cũng không dám công nhiên gật đầu. Lệnh Hồ Xung vô cùng lúng túng, lặng yên không lên tiếng.

Đào Diệp Tiên nói:

- Đúng vậy! Trừ khi bản lãnh của Lệnh Hồ Xung cao hơn bọn ta thì khỏi cần phải bàn.

Đột nhiên Đào Căn, Đào Cán, Đào Chi, Đào Thực, cả bốn cùng động thủ, túm chặt lấy tứ chi của Lệnh Hồ Xung nhắc bổng lên. Bốn người ra tay rất thần tốc mà không hề báo trước, nói túm thì túm. Lệnh Hồ Xung không kịp né tránh.

Quần hùng cùng kinh hãi la lên:

- Đừng làm vậy, buông ra mau!

Đào Diệp Tiên cười nói:

- Tất cả cứ yên tâm, bọn ta không làm tổn thương tính mạng của Lệnh Hồ Xung đâu. Chỉ cần Lệnh Hồ Xung đồng ý nhường để sáu huynh đệ ta làm mình...

Lão chưa nói hết câu, Đào Căn, Đào Cán, Đào Chi, Đào Thực, cả bốn cùng hét lên, vội ném Lệnh Hồ Xung xuống, rồi la lên:

- Trời ơi, người... người sử yêu pháp gì vậy?

Thì ra tay chân của Lệnh Hồ Xung bị bốn lão túm chặt, chàng sợ đầu óc bọn lão ngu muội, chuyện quái gì cũng làm được, không chừng bọn chúng xé mình ra thật, liền vận Hấp tinh đại pháp. Đào Cốc tứ tiên cảm thấy nội lực của mình ùn ùn từ bàn tay tiết ra ngoài, càng vận công kháng cự thì nội lực tiết ra ngoài càng nhiều hơn. Trong lúc kinh hãi, bốn lão liền ném chàng xuống. Lệnh Hồ Xung vươn người đứng dậy ngay.

Đào Diệp Tiên vội hỏi:

- Sao?

Đào Căn Tiên và Đào Thực Tiên cùng nói:

- Cái... cái công phu của Lệnh Hồ Xung thật là kỳ quái, chúng ta không túm hấn được.

Đào Cán Tiên nói:

- Không phải là túm không được hấn mà đột nhiên không muốn túm hấn nữa.

Quần hào hoan hô. Tất cả đều nói:

- Đào Cốc lục tiên, lần này các người phục chưa?

Đào Căn Tiên nói:

- Lệnh Hồ Xung là hảo bằng hữu của sáu huynh đệ bọn ta, Lệnh Hồ Xung cũng như là Đào Cốc lục tiên, Đào Cốc lục tiên cũng như là Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung làm minh chủ thì cũng như Đào Cốc lục tiên làm minh chủ, có gì đâu mà không phục?

Đào Hoa Tiên nói:

- Trong thiên hạ làm gì có chuyện mình không phục mình? Sao các người hỏi ngu quá vậy?

Quần hào thấy vẻ mặt của Đào Cốc lục tiên, đoán rằng vừa rồi lúc bọn chúng túm Lệnh Hồ Xung không được đã ngấm ngấm xấu hổ, nhưng sợ mất mặt nên không chịu thừa nhận. Tuy không biết rõ nguyên nhân nhưng ai cũng cười và hoan hô rộ lên.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Các vị bằng hữu, lần này chúng ta đi nghinh đón thánh cô và giải cứu rất nhiều bằng hữu giang hồ đã thất thủ bị giam cầm trong chùa Thiếu Lâm. Chùa Thiếu Lâm là Thái Sơn, Bắc Đẩu trong võ lâm, Thiếu Lâm bảy mươi hai tuyệt kỹ lừng danh trong thiên hạ đã mấy trăm năm, bất cứ môn phái nào cũng không thể kháng cự được. Nhưng chúng ta người đông thế mạnh, ngoài hơn một ngàn vị anh hùng ở đây ra còn có không ít hảo hán đã đến đó trước. Võ công của chúng ta dù không bằng đệ tử tăng tục của chùa Thiếu Lâm, thì mười người đánh một không chột cũng què.

Mọi người đáp ầm lên:

- Đúng, đúng! Chẳng lẽ các hòa thượng chùa Thiếu Lâm có ba đầu sáu tay sao?

Lệnh Hồ Xung lại nói:

- Tuy các đại sư chùa Thiếu Lâm giữ thánh cô nhưng cũng không làm khó dễ gì thánh cô. Họ đều là những bậc cao tăng đắc đạo, từ bi bác ái khiến ai cũng kính ngưỡng. Chúng ta phá hủy chùa Thiếu Lâm thì e rằng hảo hán trên giang hồ sẽ nói chúng ta cậy nhiều để thủ thắng, không phải là hành vi của bậc anh hùng. Cho nên, theo ý của tại hạ, chúng ta phải tiên lễ hậu binh, nếu có thể thuyết phục được chùa Thiếu Lâm nhường một bước, không giam giữ làm khó dễ thánh cô và các vị bằng hữu nữa để tránh khỏi một trận ác đấu thì vẫn hay hơn nhiều.

Tổ Thiên Thu nói:

- Lời của Lệnh Hồ công tử rất hợp với ý của tại hạ. Nếu động thủ thì song phương sẽ tổn thương rất nhiều.

Đào Chi Tiên nói:

- Lời của Lệnh Hồ công tử không hợp với ý của ta. Nếu song phương không động thủ thì tử thương rất ít, còn gì thú vị nữa?

Tổ Thiên Thu nói:

- Chúng ta đã tôn Lệnh Hồ công tử làm minh chủ, khi Lệnh Hồ công tử phát hiệu lệnh, mọi người phải nghe theo.

Đào Căn Tiên nói:

- Đúng rồi, chuyện phát hiệu lệnh để bọn Đào Cốc lục tiên ta làm là được rồi.

Quần hùng nghe sáu huynh đệ lão cứ làm rộ một cách vô lý, cản trở việc chính thì ai cũng tức giận.

Nhiều người đặt tay lên chuôi đao, đợi Lệnh Hồ Xung ra lệnh thì sẽ loạn đao phân thân sáu lão ra. Võ công của sáu lão có cao cường đến đâu cũng không chống đỡ nổi mấy chục đao đồng thời chém xuống.

Tổ Thiên Thu nói:

- Việc của mình chủ là gì? Đương nhiên là phát hiệu lệnh. Nếu mình chủ không phát hiệu lệnh thì sao gọi là mình chủ được nữa? Chữ "chủ" này có nghĩa là phát hiệu lệnh.

Đào Hoa Tiên nói:

- Nếu như vậy thì chỉ gọi hấn một chữ "minh" thôi, bỏ bớt chữ "chủ" là được rồi.

Đào Diệp Tiên lắc đầu nói:

- Chỉ gọi một chữ "minh" thì còn ý nghĩa gì nữa.

Đào Cán Tiên nói :

- Theo cao kiến của ta, thì chữ "minh" dĩ nhiên không có nghĩa gì, nếu tách chữ "minh" ra thì gọi hấn là "minh huyết".

Đào Chi Tiên la lên:

- Sai rồi, sai rồi! Chữ "minh" mà tách ra thì chữ phía dưới không phải là chữ "huyết", nó ít hơn một nét. Vậy đó là chữ gì?

Đào Cốc lục tiên đều không hiểu đó là chữ "mãnh" trong khí mãnh. Quần hùng muốn bọn lão lòi cái dốt ra nên không ai lên tiếng chỉ điểm.

Đào Cán Tiên nói:

- Ít đi một nét thì cũng là huyết. Ví như ta chém người một đao, chém sâu thì máu chảy ra nhiều, đương nhiên là

huyết, nếu ta hạ thủ lưu tình, chém nhẹ một đao thì máu chảy rất ít, tuy ít một chút nhưng cũng là huyết.

Đào Chi Tiên tức giận nói:

- Người chém ta một đao thì dù chém nhẹ cũng không phải là hạ thủ lưu tình. Mà tại sao người muốn chém ta một đao?

Đào Cán Tiên nói:

- Ta đâu có chém, tay ta đâu có đao.

Đào Hoa Tiên hỏi:

- Nếu tay người có đao thì sao?

Quần hùng nghe bọn lão nói càng lúc càng không đầu vào đầu, không kìm được tức giận, cùng quát:

- Im miệng đi! Mọi người hãy nghe hiệu lệnh của mình chủ.

Đào Chi Tiên nói:

- Hấn ra lệnh thì cứ ra lệnh, cần gì phải im miệng.

Lệnh Hồ Xung đề khí nói lớn:

- Các vị bằng hữu, từ nay đến rằm tháng mười hai còn mười bảy ngày nữa, mọi người lên đường từ từ mà đi, đến Thiếu Lâm là vừa đúng ngày. Lần này chúng ta không phải bí mật hành sự mà là giương cờ, viết dòng chữ "Anh hùng thiên hạ cùng lên chùa Thiếu Lâm cung nghinh thánh cô", lại mua nhiều trống, trên đường gõ trống đi trước để bọn đệ tử tăng tục của Thiếu Lâm nghe được phải hoảng sợ.

Phần lớn những hào khách bàng môn tả đạo là những kẻ hiếu sự, nghe Lệnh Hồ Xung nói sẽ đại náo

như vậy đều khoái chí, tiếng hoan hô dậy lên chấn động cả sơn cốc. Cũng có nhiều người lão thành trầm tĩnh, nhưng thấy mọi người đều phấn khích nên không ngăn cản, chỉ mỉm cười mà thôi.

Sáng sớm hôm sau, Lệnh Hồ Xung mời Tổ Thiên Thu, Kế Vô Thi, Lão Đầu Tử ba người đi làm cờ phước, trống da. Đến giờ Ngọ thì đã viết xong dòng chữ trên lá cờ lớn vải trắng, trống da chỉ mua được hai cái. Lệnh Hồ Xung nói:

- Chúng ta lên đường, dọc đường gặp các thị trấn thì dừng lại mua sắm thêm.

Lập tức có người đánh trống, quần hào cùng reo hò, sắp thành hàng tiến về hướng Bắc.

Lệnh Hồ Xung nhớ lại tình trạng đệ tử phái Hằng Sơn bị địch tập kích trên Tiên Hà Linh. Chàng bàn bạc với bọn Kế Vô Thi, phái bảy bang hội, hai bang đi trước tiên phong, hai bang đi bên trái hộ vệ, hai bang đi bên phải cũng hộ vệ, một bang đi phía sau tiếp ứng, những người còn lại là đại đội đi chính giữa. Chàng lại phái Thần Điều bang ở sông Hán Thủy quay về truyền tin tức. Thần Điều bang là bang hội bốn địa, từ Ngạc Bắc đến Dự Nam đều thuộc phạm vi thế lực của bang này, nếu có gió thổi cỏ động thì bọn họ đều nhận biết ngay. Quần hào thấy Lệnh Hồ Xung điều động rất hợp lý, ngoài Đào Cốc lục tiên ra, ai cũng phục và tuân theo.

Đi được mấy ngày, dọc đường liên tục có hào sĩ đến nhập bọn. Cờ giương trống đánh càng lúc càng khí thế, trong tiếng trống thùng thùng, hơn hai ngàn người reo hò tiến về Thiếu Lâm tự.

Một hôm đến dưới chân núi Võ Đang, Lệnh Hồ Xung nói:

- Phái Võ Đang là đệ nhị đại phái trong võ lâm, thanh thế rất hùng mạnh, ngang hàng với phái Thiếu Lâm. Lần này chúng ta đi nghinh đón thánh cô, ngay cả phái Thiếu Lâm cũng không nên đắc tội. Để khỏi đắc tội với phái Võ Đang chúng ta nên tránh đường mà đi, tỏ ý tôn trọng Xung Hư đạo trưởng, chưởng môn nhân phái Võ Đang. Không biết ý của các vị thế nào?

Lão Đầu Tử nói:

- Lệnh Hồ công tử nói sao thì làm vậy. Chúng ta chỉ cần đón được thánh cô là thỏa tâm nguyện rồi, không nên sinh chuyện rắc rối để thêm cường địch. Nếu đón thánh cô không được dù có san bằng núi Võ Đang cũng chẳng ích gì.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vậy thì hay lắm! Xin truyền lệnh xuống: hãy cuốn cờ, thôi đánh trống, đi rẽ về hướng Đông.

Hồi 109

Đấu Võ Đang, độc cô thủ thắng

Quần hào liền rẽ sang hướng Đông mà đi. Bỗng trước mặt có người cười lừa đi đến, phía sau còn có thêm hai người nông dân, một người gánh củi còn người kia gánh rau. Cưỡi trên lưng lừa là một lão già, lưng còng, không ngừng ho sù sụ, quần áo vá chằng vá đụp. Quần hào quá đông, tay cầm binh khí, đi trên đường la lối ồm tỏi, thanh thế rất hùng dũng, người đi đường vừa thấy liền né sang một bên. Nhưng ba người này làm ra vẻ như không thấy, xông thẳng vào họ.

Đào Cốc Tiên quát:

- Các người làm cái gì vậy?

Lão đưa tay đẩy một cái, con lừa hí lên một tiếng ngã lăn ra, rắc rắc mấy tiếng, xương chân nó bị gãy. Lão già cưỡi lừa té xuống đất, rên hừ hừ, gượng mãi mà không dậy được.

Lệnh Hồ Xung áy náy trong lòng, liền chạy lại đỡ lão dậy rồi nói:

- Thật xin lỗi. Lão trưởng có đau lắm không?

Lão già rên hừ hừ nói:

- Cái... cái... cái... này có gì đáng kể?

Hai lão nông dân để gánh xuống, đứng giữa đường, hai tay chống nạnh, mặt đầy vẻ tức giận. Hán tử gánh củi thở hồng hộc nói:

- Đây là chân núi Võ Đang, các người là ai mà to gan dám ra tay đánh người?

Đào Căn Tiên nói:

- Chân núi Võ Đang thì đã sao?

Hán tử nói:

- Dưới chân núi Võ Đang, ai ai cũng biết võ công. Các người là người ngoài mới đến đây, lại dở thói ngang ngược, thật không biết sống chết là gì, tự rước lấy cái khổ vào thân.

Quần hào thấy hai lão mặt vàng hốc hác, khoảng năm chục tuổi, lời nói của lão gánh rau trung khí không đủ, lại tự xưng là biết võ. Mấy chục người liền cười ồ lên.

Đào Hoa Tiên cười nói

- Người cũng biết võ công ư?

Hán tử đó nói:

- Dưới núi Võ Đang, đứa trẻ lên ba cũng biết đánh quyền, đứa trẻ lên năm thì biết luyện kiếm, có gì là lạ?

Đào Hoa Tiên chỉ hán tử gánh củi cười nói:

- Hán thì sao? Hán có biết sử kiếm không?

Hán tử gánh củi nói:

- Ta... ta... lúc còn nhỏ có học qua mấy tháng, mười mấy năm nay không có luyện. Công phu đều bỏ qua một bên hết rồi.

Hán tử gánh rau nói:

- Võ công của phái Võ Đang đệ nhất thiên hạ, chỉ cần học qua vài tháng thì người không phải là đối thủ.

Đào Diệp Tiên cười nói:

- Vậy người luyện mấy đường cho bọn ta xem.

Hán tử gánh củi nói:

- Luyện cái gì? Các người xem không hiểu đâu.

Quần hào cười rần rần, đều nói:

- Không hiểu cũng phải xem thử cho biết.

Hán tử gánh củi nói:

- Ôi! Đã như vậy thì ta luyện vài chiêu, nhưng không biết còn nhớ không? Vị nào cho mượn kiếm đi.

Một người liền đưa kiếm tới. Hán tử đó nhận kiếm, đi đến đám ruộng, vung bên này một kiếm, bên kia một kiếm. Lão sử được ba bốn chiêu bỗng quên mất, gãi đầu suy nghĩ rồi lại sử mấy chiêu nữa.

Quần hào thấy lão sử hoàn toàn không ra chương pháp, thân thủ lại rất vụng về, ai cũng ôm bụng cười lăn ra.

Hán tử gánh rau nói:

- Có gì đâu mà cười? Để ta thử. Cho ta mượn kiếm đi.

Lão nhận trường kiếm, liền chém loạn xạ. Lão ra tay rất nhanh, giống như điên khùng khiến cho mọi người cười ngả nghiêng.

Ban đầu Lệnh Hồ Xung cũng mỉm cười, nhưng lúc xem được mười mấy chiêu bất giác cảm thấy kinh ngạc. Chiêu kiếm của hai hán tử, một người rất chậm còn một người rất nhanh, nhưng trong kiếm pháp của cả hai rất ít có chỗ sơ hở, thật là hiếm thấy. Tư thế của hai lão rất khó coi nhưng chiêu kiếm lại cổ quái hùng hậu, oai lực trên kiếm dường như mới chỉ phát huy được một hai phần, còn lại thì tiềm ẩn không lộ ra. Lệnh Hồ Xung liền bước lên trước mấy bước cung tay nói:

- Hôm nay được bái kiến hai vị tiền bối, tận mắt thấy cao chiêu, thật quả vinh hạnh.

Lệnh Hồ Xung nói rất thành khẩn. Hai lão thu trường kiếm về. Lão gánh củi trừng mắt hỏi:

- Tiểu tử, ngươi hiểu được kiếm pháp của bọn ta sao?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Không dám nói chữ "hiểu". Kiếm pháp của hai vị bác đại tinh thâm, chữ "hiểu" làm sao vẫn bối nói được? Kiếm pháp phái Võ Đang lưng danh thiên hạ, quả nhiên khiến người khâm phục và được mở rộng tầm mắt.

Hán tử gánh rau hỏi:

- Tiểu tử, ngươi tên gì?

Lệnh Hồ Xung còn chưa trả lời thì trong quần hào đã có mấy người la lên:

- Cái gì tiểu tử với không tiểu tử?
- Vị này là minh chủ của bọn ta, là Lệnh Hồ công tử.
- Tên nông dân quê mùa kia nên ăn nói thận trọng một chút.

Hán tử gánh củi nghiêng đầu nói:

- Lệnh Hồ qua tử ư? Sao không gọi là A Cầu, A Miêu, mà gọi cái gì dưa hấu đậu phộng? Cái tên khó nghe quá đi.

Lệnh Hồ Xung cung tay nói:

- Hôm nay Lệnh Hồ Xung được thấy kiếm pháp thần diệu của phái Võ Đang, rất khâm phục. Văn bối sẽ có ngày lên núi khấu kiến Xung Hư đạo trưởng để tỏ lòng kính trọng. Tôn tính đại danh của hai vị có thể cho văn bối biết được không?

Lão gánh củi nhổ một bãi nước miếng xuống đất rồi nói:

- Bọn ngươi đông người, la ó om sòm, đánh trống thổi kèn có phải là đưa đám ma không?

Lệnh Hồ Xung biết hai lão này là cao thủ phái Võ Đang, liền cung kính cúi người đáp:

- Bọn văn bối có một vị bằng hữu bị giữ trong chùa Thiếu Lâm nên đi cầu xin Phương Chứng phương trượng lão nhân gia từ bi tha cho.

Hán tử gánh rau nói:

- Thì ra không phải là đưa đám ma! Nhưng các ngươi đánh chết con lừa của bá bá ta, có chịu đền tiền không?

Lệnh Hồ Xung tiện tay dẫn qua ba con tuần mã, nói:

- Ba con ngựa này đương nhiên không bằng con lừa của tiên bối, nhưng xin tiên bối cưỡi tạm. Bọn văn bối không biết tiên bối giá lâm, nên lỡ đụng độ, xin tiên bối miễn tội.

Lệnh Hồ Xung nói xong dẫn ba con ngựa qua. Quần hào thấy vẻ mặt Lệnh Hồ Xung càng lúc càng khiêm cẩn, tuyệt không có ý giả bộ nên ai cũng cảm thấy kỳ lạ.

Hán tử gánh rau nói:

- Người đã biết kiếm pháp của bọn ta cao thâm, vậy người có muốn tỉ thí không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối không phải là đối thủ của hai vị.

Hán tử gánh củi nói:

- Người không muốn tỉ thí nhưng ta muốn tỉ thí đó.

Lão đâm một kiếm chênh chếch ra nhằm phóng về Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung thấy kiếm này của lão chụp lên chín chỗ yếu hại trên người hán tử rất tinh diệu. Hán tử bèn khen:

- Hảo kiếm pháp!

Lệnh Hồ Xung rút trường kiếm ra, xoay kiếm lại. Hán tử chém loạn lên không trung. Lệnh Hồ Xung thu trường kiếm về, hán tử cũng chém lên không. Hai người liên tiếp xuất bảy tám chiêu, mỗi chiêu đều đâm vào khoảng không, song kiếm chưa hề giao nhau. Nhưng hán tử gánh củi lại lùi dần từng bước.

Hán tử gánh rau la lên:

- Dưa hấu đậu phộng quả nhiên có chút môn đạo.

Lão vung kiếm lên chém loạn xạ, trong khoảnh khắc đã liên tiếp chém khoảng hai mươi kiếm. Mỗi chiêu kiếm đều chém về hướng Lệnh Hồ Xung, nhưng mũi kiếm luôn cách Lệnh Hồ Xung bảy tám thước.

Lệnh Hồ Xung vung trường kiếm lên, có lúc chàng điểm hán tử gánh củi một chiêu, có lúc lại chém hán tử gánh rau một chiêu; lưỡi kiếm cách người hai lão đều khoảng bảy tám thước. Hai lão thấy Lệnh Hồ Xung xuất chiêu thì vẻ mặt rất căng thẳng, hoặc nhảy lên né tránh hoặc múa kiếm vội gạt đỡ.

Quần hào thấy vậy đều ngẩn người ra. Rõ ràng lưỡi kiếm của Lệnh Hồ Xung cách hai lão một khoảng khá xa, lúc xuất kiếm lại không sử chút kinh lực nào, quyết không phải là loại kiếm khí vô hình để tấn công người mà tại sao hai lão lại né tránh gạt đỡ vội vã như vậy? Xem đến lúc này quần hào đều biết hai lão là cao thủ võ công rất thâm hậu chứ không phải hạng tiểu phu, nông dân bình thường. Lúc hai lão xuất chiêu tấn công tuy một lão chậm chạp, một lão như điên cuồng nhưng lúc đỡ chiêu né tránh thì thân thủ rất nhanh nhẹn vững vàng. Để được như vậy, phải tập trung toàn lực không thể có chút lơ là sơ hở.

Bỗng nghe hai lão cùng thét lên, kiếm pháp thay đổi. Trường kiếm của lão gánh củi vung ra rất rộng, thế kiếm rất hùng hậu. Lão gánh rau khi tiến khi lùi rất mau lẹ, mũi kiếm của lão biến ảo vô số tinh quang. Trường kiếm của Lệnh Hồ Xung đâm hơi nghiêng ra lại không rung động, mục quang của chàng có lúc

nhìn chăm chăm vào lão gánh củi, có lúc nhìn xéo lão gánh rau. Ánh mắt của Lệnh Hồ Xung chiếu đến đâu thì hai lão liền biến chiêu, hoặc thét to nhảy thối lui, hoặc chuyển thế công thành thế thủ.

Bọn Kế Vô Thi, Lão Đầu Tử, Tổ Thiên Thu là những kẻ sĩ võ công cao cường đã dần dần nhìn ra manh mối, hiểu rằng sở dĩ hai hán tử này né tránh và hộ vệ, nhất định là do mục quang của Lệnh Hồ Xung chiếu đến. Đó cũng chính là các chỗ yếu huyệt trên người hai lão.

Thấy lão gánh củi vung kiếm lên chém, mục quang của Lệnh Hồ Xung chiếu vào huyệt Thương khúc ở bụng dưới của lão. Lão chưa sử xong một chiêu liền thu kiếm về để cản đỡ nơi huyệt Thương khúc của mình. Lúc này lão gánh rau đâm liên mấy chiêu về hướng Lệnh Hồ Xung, mục quang của chàng chiếu vào huyệt Thiên đỉnh ở cổ bên trái của lão, lão vội cúi đầu, trường kiếm chém nhanh xuống, cắm sâu vào đất ruộng khô. Dường như mục quang của Lệnh Hồ Xung phát ra ám khí, lão không dám để ánh mắt của chàng chiếu vào huyệt Thiên đỉnh.

Hai lão sử kiếm thêm một lúc nữa, mồ hôi ra nhễ nhại, trong khoảnh khắc quần áo hai lão ướt đẫm. Lão già cười lừa vẫn đứng một bên nhìn, không nói lời nào. Bỗng lão ho lên một tiếng rồi nói:

- Khâm phục, khâm phục, các người lui ra đi.

Hai lão cùng đáp dạ nhưng mục quang của Lệnh Hồ Xung vẫn nhìn quanh không rời các chỗ yếu huyệt trên hai người lão. Hai lão vừa múa kiếm đỡ vừa thối lui mà vẫn không thoát được mục quang của Lệnh Hồ Xung. Lão già khen:

- Hảo kiếm pháp! Lệnh Hồ công tử, để lão phu thỉnh giáo mấy cao chiêu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vãn bối không dám!

Hai lão già kia đến bây giờ mới có thể thoát khỏi vòng vây mục quang của Lệnh Hồ Xung, liền nhảy lùi ra sau, giống như hai con chim to bay ra xa mấy trượng. Quần hào không kìm được, nổi tiếng hoan hô. Kiếm pháp của hai lão thế nào khó mà lĩnh hội được nhưng cú nhảy lộn của hai lão ra xa, thân pháp tuyệt đẹp. Ai cũng biết võ công của hai lão vào hàng thượng thừa.

Lão già nói:

- Lệnh Hồ công tử hạ thủ lưu tình, nếu đánh thật thì trên người của hai người đã sớm bị chém cả trăm vết, đâu có thể để các người dễ sử hết một đường kiếm pháp? Mau qua đây cảm ơn đi.

Hai lão phi thân đến, cúi người sát đất. Lão gánh rau nói:

- Hôm nay mới biết ngoài trời còn có trời, trên người còn có người. Cao chiêu của công tử trên đời này hiếm có. Vừa rồi bọn tại hạ có lời vô lễ, xin công tử thứ tội.

Lệnh Hồ Xung cung tay đáp lễ nói:

- Kiếm pháp của phái Võ Đang rất thần diệu. Chiêu kiếm của hai vị nhất âm nhất dương, nhất cương nhất nhu, là Thái Cực kiếm pháp phải không?

Lão gánh rau nói:

- Thật chẳng đáng làm trò cười cho công tử. Bọn tại hạ là Lương Nghi kiếm pháp, kiếm vẫn còn phân ra âm dương, chưa thể hợp làm một được.

- Hảo kiếm pháp! Lệnh Hồ công tử, để lão phu thỉnh giáo mấy cao chiêu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Văn bối không dám!

Hai lão già kia đến bây giờ mới có thể thoát khỏi vòng vây mục quang của Lệnh Hồ Xung, liền nhảy lùi ra sau, giống như hai con chim to bay ra xa mấy trượng. Quần hào không kìm được, nổi tiếng hoan hô. Kiếm pháp của hai lão thế nào khó mà lĩnh hội được nhưng cú nhảy lộn của hai lão ra xa, thân pháp tuyệt đẹp. Ai cũng biết võ công của hai lão vào hàng thượng thừa.

Lão già nói:

- Lệnh Hồ công tử hạ thủ lưu tình, nếu đánh thật thì trên người của hai người đã sớm bị chém cả trăm vết, đâu có thể để các người dễ sử hết một đường kiếm pháp? Mau qua đây cảm ơn đi.

Hai lão phi thân đến, cúi người sát đất. Lão gánh rau nói:

- Hôm nay mới biết ngoài trời còn có trời, trên người còn có người. Cao chiêu của công tử trên đời này hiếm có. Vừa rồi bọn tại hạ có lời vô lễ, xin công tử thứ tội.

Lệnh Hồ Xung cung tay đáp lễ nói:

- Kiếm pháp của phái Võ Đang rất thần diệu. Chiêu kiếm của hai vị nhất âm nhất dương, nhất cương nhất nhu, là Thái Cực kiếm pháp phải không?

Lão gánh rau nói:

- Thật chẳng đáng làm trò cười cho công tử. Bọn tại hạ là Lương Nghi kiếm pháp, kiếm vẫn còn phân ra âm dương, chưa thể hợp làm một được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Khách quan mà nói, tại hạ cố gắng mới có thể phân biệt được một chút tinh vi trong kiếm pháp của hai vị. Nếu ra tay tương đấu thật thì chưa chắc tại hạ có thể tìm ra chỗ sơ hở để có cơ hội.

Lão già nói:

- Công tử hà tất phải quá khiêm nhường. Mục quang của công tử chiếu đến đâu thì chính là chỗ nhược điểm của mỗi chiêu Lương Nghi kiếm pháp. Ôi, đường kiếm pháp này... đường kiếm pháp này...

Lão lắc đầu mấy cái rồi nói:

- Hơn năm mươi năm về trước, phái Võ Đang có hai vị đạo trưởng sáng tác hai đường kiếm này. Phải mất mấy chục năm tâm huyết, hai vị vẫn còn tự cảm thấy trong kiếm pháp có âm có dương, có nhu có cương. Ôi!

Lão thở dài rồi nói tiếp:

- Nào ngờ gặp phải cao thủ kiếm thuật, đánh không nổi một chiêu.

Lệnh Hồ Xung cung kính nói:

- Kiếm thuật của hai vị đại thúc đã tinh thâm như vậy thì Xung Hư đạo trưởng và các cao thủ khác của phái Võ Đang chắc càng khiến cho người ta khó mà hiểu nổi. Văn bối và các vị bằng hữu lần này đi qua chân núi Võ Đang là vì có chuyện khẩn yếu, chưa lên núi bái kiến Xung Hư đạo trưởng thật là thất lễ. Chuyện này xong rồi, văn bối sẽ lên miếu Chân Võ, khấu đầu trước Chân Võ đại đế và Xung Hư đạo trưởng.

Lệnh Hồ Xung là người rất cuồng ngạo, nhưng vừa rồi thấy kiếm pháp của hai lão cương nhu tinh tế, bên trong có không ít động tác thần kỳ. Tuy chàng tìm được chỗ sơ hở trong chiêu thức của hai lão nhưng bất cứ chiêu thức nào trong thiên hạ cũng đều có chỗ sơ hở, nên lòng chàng rất khâm phục. Lệnh Hồ Xung đoán rằng hai lão nhất định là hạng cao thủ đệ nhất trong phái Võ Đang nên nói mấy câu này rất chân thành.

Lão già gật đầu nói:

- Lệnh Hồ công tử trẻ tuổi, võ công tuyệt thế mà không kiêu ngạo, thật hiếm có. Lệnh Hồ công tử, Lệnh Hồ công tử được Phong Thanh Dương tiên bối phái Hoa Sơn truyền thụ kiếm pháp phải không?

Lệnh Hồ Xung giật mình trầm nghĩ: Mục quang của lão thật là lợi hại, lão mới nhìn qua đã biết lai lịch sở học của ta. Tuy ta không thể thổ lộ ra hành tung của Phong thái sư thúc tổ, nhưng lão đã nói thẳng ra như vậy thì ta không thể nói dối để phủ nhận. Chàng bèn nói:

- Vãn bối may mắn được học một chút kiếm thuật của Phong thái sư thúc tổ...

Lệnh Hồ Xung nói câu này là có ý không xác nhận đã được Phong Thanh Dương đích thân truyền thụ kiếm pháp.

Lão già mỉm cười nói:

- Một chút, một chút! Hà hà, một chút kiếm thuật của Phong tiên bối mà đã tuyệt vời như vậy ư?

Lão nhận trường kiếm từ tay lão gánh củi, cầm kiếm qua tay trái rồi nói:

- Lão phu muốn lĩnh giáo một chút kiếm thuật của Phong lão tiên bối.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Làm sao vãn bối dám động thủ với tiên bối.

Lão già mỉm cười, thân người từ từ chuyển sang phải, tay trái cầm kiếm lên để ngang trước ngực, lòng bàn tay phải úp vào tay trái giống như đang ôm một quả cầu. Lệnh Hồ Xung thấy lão chưa xuất chiêu mà tiềm lực đã mạnh vô cùng, liền ngưng thần chăm chú nhìn. Kiếm nơi tay trái của lão từ từ đưa về trước vạch thành hình cánh cung. Lệnh Hồ Xung cảm thấy một luồng hàn khí ô ạt xông tới phía mình, nếu chàng không trả chiêu thì không được, bèn nói:

- Vãn bối đắc tội!

Lệnh Hồ Xung nhìn không ra chỗ sơ hở trong kiếm pháp của lão, đành phải điểm một hư chiêu. Bỗng nhiên lão già đưa kiếm qua tay phải, ánh hàn quang lấp lánh lướt qua cổ Lệnh Hồ Xung. Chiêu kiếm này thần tốc vô cùng, quần hào không kịp được la lên kinh hãi. Nhưng Lệnh Hồ Xung đã thấy được ngay chỗ sơ hở, liền phóng kiếm ra điểm vào huyết Uyên ba ở dưới sườn của lão.

Lão già liền dựng đứng trường kiếm. Choang một tiếng, song kiếm giao nhau, hai người đều lùi ra một bước. Lệnh Hồ Xung cảm thấy trên kiếm của lão có một luồng kinh lực liên miên, làm chấn động khiến cánh tay của chàng bị tê. Lão già hứ một tiếng, mặt hơi lộ vẻ kinh dị.

Lão già lại đưa kiếm qua tay trái, vạch trước người hai vòng tròn. Lệnh Hồ Xung thấy luồng kinh lực

trên kiếm của lão xuất ra liên miên, bảo hộ khắp người lão không có một chút sơ hở. Chàng ngấm ngấm kinh dị: Ta chưa bao giờ thấy qua chiêu thức của ai kín đáo như thế này. Nếu lão tấn công ta như vậy thì ta phá bằng cách nào? Kiếm pháp của Nhậm Ngã Hành tiền bối so với vị lão tiên sinh này có lẽ còn mạnh hơn, nhưng trong mỗi chiêu của lão chẳng lẽ không có chỗ sơ hở ư?

Lệnh Hồ Xung thấy sợ, bất giác trán toát mồ hôi hột.

Tay phải của lão già nắm chặt kiếm quyết, kiếm tay trái không ngừng rung động. Đột nhiên lão phóng ra một chiêu trung bình, mũi kiếm rung động, nhìn ra không biết lão tấn công chỗ nào.

Chiêu này của lão chụp xuống cả bảy đại yếu huyết thượng bàn của Lệnh Hồ Xung. Nhưng lão vừa tấn công thì Lệnh Hồ Xung liền nhận ra ba chỗ sơ hở trên người lão, mấy chỗ sơ hở này không cần tấn công hết, chỉ nhắm vào một chỗ cũng đủ lấy tính mạng của lão. Chàng liền nghĩ: Lúc lão phòng thủ hoàn toàn không có sơ hở, lúc tấn công thì vẫn có chỗ sơ hở để ta thừa cơ tấn công.

Lệnh Hồ Xung liền vung trường kiếm chỉ vào cuối hàng lông mày trái của lão. Nếu lão tiếp tục vung kiếm phóng về trước thì trán lão tất bị trúng trường kiếm, mũi kiếm của lão có đâm tới được chàng thì đã chậm một bước rồi.

Lão sử chiêu kiếm chưa hết thì đã vội xoay thành vòng bạch quang, có lớn có nhỏ, xoay thẳng xoay nghiêng lấp lánh không thôi. Lệnh Hồ Xung hoa cả mắt, liền

thu kiếm về rồi phóng kiếm chênh chếch ra tấn công vào vòng kiếm ảo của lão. Choang một tiếng, song kiếm giao nhau, Lệnh Hồ Xung cảm thấy cánh tay tê buốt.

Vòng bạch quang kiếm ảo trên kiếm của lão già càng lúc càng nhiều. Không bao lâu, toàn thân lão đã ẩn trong vô số vòng bạch quang, vòng này chưa dứt thì vòng khác phát sinh. Tuy trường kiếm của lão sử rất nhanh nhưng không nghe tiếng gió rít đủ thấy kiếm hình mềm dẻo của lão đã đạt đến hóa cảnh. Lúc này Lệnh Hồ Xung nhìn không ra chỗ sơ hở trong kiếm pháp của lão, chàng cảm thấy dường như lão có trăm ngàn trường kiếm hộ thân. Thế thủ của lão quá điêu luyện, tuyệt không có chỗ nào sơ hở. Cái thành trì kiếm này lại có thể di động, trăm ngàn vòng kiếm quang giống như làn sóng từ từ ập đến. Lão già không tấn công từng chiêu mà mấy chục chiêu kiếm pháp thủ thế hợp nhau lại hóa thành thế công. Lệnh Hồ Xung không cách nào chống đỡ nổi đành phải lùi lại né tránh.

Chàng lùi một bước thì những vòng kiếm quang liền tiến lên một bước. Trong khoảnh khắc Lệnh Hồ Xung đã liên tiếp lùi bảy bước. Quân hào thấy tình huống của mình chủ bất lợi, đã rơi xuống hạ phong, nín thở theo dõi, bàn tay nắm chặt, lồng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Bổng Đào Cán Tiên nói:

- Kiếm pháp gì vậy? Đây là đứa trẻ vẽ loạn vòng tròn, ta cũng biết vẽ như lão thôi.

Đào Hoa Tiên nói:

- Để ta vẽ cho, ta vẽ thì nhất định còn tròn hơn lão nhiều.

Đào Chi Tiên nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ, Lệnh Hồ huynh đệ đừng sợ, nếu huynh đệ bị thua, bọn ta sẽ xé xác lão già này thành bốn mảnh để trả hận cho huynh đệ.

Đào Diệp Tiên nói:

- Nói trật lất rồi. Một là, hần là Lệnh Hồ minh chủ chứ không phải là Lệnh Hồ huynh đệ. Hai là, sao người biết Lệnh Hồ minh chủ sợ?

Đào Chi Tiên nói:

- Lệnh Hồ Xung tuy làm minh chủ, nhưng tuổi còn nhỏ hơn ta, chẳng lẽ hần mới được làm minh chủ thì thành Lệnh Hồ ca ca, Lệnh Hồ bá bá, Lệnh Hồ gia gia, Lệnh Hồ lão thái gia sao?

Lúc này Lệnh Hồ Xung vẫn lùì, quần hào đều vô cùng lo lắng, nghe Đào Cốc lục tiên nói tầm phào bên tai thì càng thêm tức giận.

Lệnh Hồ Xung lùi thêm bước nữa, bẹp một tiếng, chân trái đập vào một vũng nước nhỏ. Hần động tâm nghĩ: Ngày đó Phong thái sư thúc tổ đã ân cần dặn ta rằng võ thuật trong thiên hạ thiên biến vạn hóa. Tinh thần sáng suốt, dụng tâm suy nghĩ thì bất luận chiêu thức nào của đối phương dù tinh diệu đến đâu, chỉ cần có chiêu thức thì nhất định có chỗ sơ hở. Kiếm pháp của Độc Cô đại hiệp truyền lại sở dĩ có thể đánh bại mọi người trong thiên hạ, không còn ai là địch thủ là vì nhìn ra được chỗ sơ hở trong chiêu thức của địch. Bây giờ, kiếm pháp của vị tiền bối này vây vòng tròn như ý lão, mà không có chỗ sơ hở, nhưng dù ta nhìn không ra chỗ sơ hở thì cũng chưa

chắc không có chỗ sơ hở. Chỗ sơ hở đó mắt ta chưa nhìn ra được mà thôi.

Lệnh Hồ Xung lại lùi thêm mấy bước, chăm chú nhìn vô số vòng kiếm quang biến ảo của lão già, bỗng nghĩ: Không chừng ở giữa vòng tròn kiếm quang là chỗ sơ hở. Nhưng nếu không phải là chỗ sơ hở, ta phóng một kiếm vào thì bị trường kiếm của lão xoắn lấy chặt đứt cả cánh tay.

Chàng lại nghĩ: May mà lão tấn công theo cách chỉ từ từ tiến lên, muốn lấy tính mạng của ta cũng không dễ. Nhưng ta cứ né tránh hoài rốt cuộc phải thua. Trận này mà ta thất bại thì tất cả mọi người đều nhục chí, làm sao có thể xông vào chùa Thiếu Lâm cứu Doanh Doanh được?

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến Doanh Doanh đối với mình tình thâm nghĩa trọng, vì cô ta mà mình bị chặt một cánh tay thì cũng đâu có sao? Tận đáy lòng chàng cảm thấy có thể vì cô ta mà bị chặt đứt cánh tay là chuyện được an ủi vô cùng. Lệnh Hồ Xung lại cảm thấy mình đã phụ cô ta rất nhiều, nên phải vì cô mà chịu trọng thương hay tàn phế thì mới có thể đáp một chút ân sâu.

Nghĩ đến đây, dường như chàng mong muốn đối phương chém đứt cánh tay. Lệnh Hồ Xung vung cánh tay ra, trường kiếm liền đâm vào vòng kiếm quang của lão già.

Choang một tiếng rất lớn, Lệnh Hồ Xung cảm thấy ngực bị chấn động kịch liệt, khí huyết nhộn nhạo. Cánh tay hấn vẫn còn nguyên.

Lão già lùi lại hai bước, thu kiếm về. Vẻ mặt lão rất cổ quái, vừa rất kinh ngạc vừa rất xấu hổ, và cũng thoáng một chút hối tiếc. Một lúc sau, lão mới nói:

- Lệnh Hồ công tử kiếm pháp cao minh, gan dạ hơn người. Khâm phục, khâm phục!

Lúc này Lệnh Hồ Xung mới biết vừa rồi hấn mạo hiểm đánh một đòn quả nhiên đã tìm được chỗ nhược trong kiếm pháp của lão. Có điều kiếm pháp của lão quá cao minh, trong vòng kiếm quang vẫn là chỗ nguy hiểm nhất, lão lại luyện được cách ẩn giấu chỗ sơ hở vào trong đó. Trong hàng ngàn hàng vạn kiếm khách khắp thiên hạ, chỉ e rằng khó có được một người cả gan dám đem thân mình ra mạo hiểm như chàng. Lệnh Hồ Xung xuất một chiêu thành công, lòng như reo lên: May quá, may quá!

Lệnh Hồ Xung nghe từng dòng mồ hôi trên lưng đang chảy xuống. Chàng liền khom người nói:

- Kiếm pháp của tiền bối thần thông, mong tiền bối chỉ giáo cho, vãn bối xin thành tâm thụ giáo.

Chàng nói câu này không phải là khách khí bình thường. Cuộc so kiếm vừa rồi khiến võ công của chàng tiến bộ rất nhiều, giúp chàng biết được trong chiêu số của địch nhân chỗ mạnh nhất cũng là chỗ yếu nhất. Chỗ mạnh nhất đều có thể đánh phá được, thì những chỗ khác chỉ ngêngh kiếm mà hóa giải thôi.

Cao thủ tử kiếm, thắng bại chỉ quyết định trong một chiêu. Lão già đã thấy Lệnh Hồ Xung dám vùng kiếm đâm vào giữa vòng kiếm quang của lão thì sau đó không cần tỉ đấu thêm nữa. Lão nhìn Lệnh Hồ Xung một lúc rồi mới nói:

- Lệnh Hồ công tử, lão phu có mấy câu muốn nói với Lệnh Hồ công tử.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Dạ, vân bối xin cung kính nghe lời giáo hối của tiền bối.

Lão già liền đưa trường kiếm cho lão gánh củi rồi đi về hương Đông. Lệnh Hồ Xung ném trường kiếm xuống đất rồi đi theo sau lão.

Cả hai đi đến bên một cây cổ thụ to, cách quần hào mấy chục trượng, tuy có thể nhìn thấy nhưng lời nói thì không nghe được. Lão già ngồi xuống dưới bóng râm của tán cây, chỉ vào một tảng đá bên gốc cây, nói:

- Xin mời ngồi xuống nói chuyện.

Đợi Lệnh Hồ Xung ngồi xuống, lão từ từ nói:

- Lệnh Hồ công tử, trong những nhân vật thanh niên, người có võ công tài ba như công tử thật là hiếm có.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vân bối không dám. Hành vi của vân bối không đoan chính, thanh danh bại hoại, sư môn bất dung, làm sao đáng được tiền bối coi trọng như vậy.

Lão già nói:

- Chúng ta là người học võ, hành sự chỉ cần quang minh lỗi lạc, không thẹn với lòng. Những việc công tử làm tuy có lúc to gan ngông cuồng, không câu nệ khuôn phép, nhưng cũng không mất đi phong độ của bậc đại trượng phu. Lão phu ngắm ngấm phái người dò hỏi, cũng không thấy công tử làm điều gì xấu xa, những lời phao ngôn trên giang hồ thì không có căn cứ.

Lệnh Hồ Xung nghe lão phân tích những chuyện chàng làm toàn bằng những câu đánh trúng vào tâm khảm của mình. Bất giác, chàng sinh lòng cảm kích, nghĩ: Vị tiền bối này nhất định có địa vị tôn yếu trong phái Võ Đang, nếu không thì tại sao lão ngầm ngầm phái người đi quan sát hành động của ta.

Lão già nói tiếp:

- Người thanh niên hành sự nông nổi cũng là chuyện khó tránh khỏi. Nhạc tiên sinh bề ngoài văn nhã, nhưng sự độ lượng lại thiếu...

Lệnh Hồ Xung liền đứng dậy nói:

- Ân sư đối đãi với vãn bối tình như phụ mẫu, vãn bối không dám nghe lời vạch lỗi ân sư.

Lão già tươi cười nói:

- Công tử không quên gốc gác là điều rất tốt. Lão phu lỡ lời rồi.

Bỗng nhiên nét mặt lão trở nên trịnh trọng. Lão hỏi:

- Công tử luyện Hấp tinh đại pháp bao lâu rồi?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Nửa năm trước, vãn bối vô tình học được, lúc đầu luyện thực sự vãn bối không biết là Hấp tinh đại pháp.

Lão già gật đầu nói:

- Đúng rồi! Vừa rồi lão phu và công tử ba lần binh khí giao nhau, nội lực của lão phu bị công tử hút, nhưng lão phu phát hiện công tử không muốn vận dụng môn yêu pháp này để hại người. Lão phu có một lời khuyên, không biết thiếu hiệp có muốn nghe không?

Lệnh Hồ Xung kinh hãi, cúi người đáp:

- Lời vàng đá của tiền bối, văn bối xin nghe.

Lão già nói:

- Hấp tinh đại pháp lúc lâm địch giao chiến, tuy oai lực rất lớn, nhưng đối với bản thân người luyện cũng có hại rất lớn, công lực càng thâm hậu thì mối hại càng tăng lên. Nếu thiếu hiệp có thể dừng ngựa lại bên bờ vực, từ bỏ hết sở học yêu thuật thì hay lắm. Nếu không từ bỏ được thì ngay bây giờ phải dừng việc luyện tập lại.

Ngày đó ở Cô Sơn Mai trang, Lệnh Hồ Xung đã nghe Nhậm Ngã Hành nói sau khi luyện Hấp tinh đại pháp gặp phải hậu họa rất lớn, nếu đồng ý gia nhập Ma giáo thì lão mới truyền cách hóa giải cho. Lúc đó, chàng đã kiên quyết khước từ. Bây giờ nghe lão già này nói như vậy, chàng càng tin lời đó là sự thật, bèn nói:

- Tiền bối chỉ giáo, văn bối không dám quên. Văn bối biết rõ nó là tà thuật bất chính, cũng từng quyết ý không dùng nó để hại người, nhưng trên người văn bối đã có tà thuật này dù không muốn dùng cũng không được.

Lão già gật đầu nói:

- Theo lão phu biết, đúng là như vậy. Có một chuyện lão phu muốn thiếu hiệp làm, chỉ e rất khó, nhưng anh hùng hào kiệt phải làm những việc mà người thường không làm nổi. Chùa Thiếu Lâm có một tuyệt nghệ tối cao là Dịch cân kinh, chắc thiếu hiệp đã từng nghe rồi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đúng vậy. Văn bối nghe nói đây là nội công chí cao vô thượng trong võ lâm, những cao tăng đại sư đệ

nhất đương thời của phái Thiếu Lâm mới được truyền thụ.

Lão già nói:

- Thiếu hiệp thống lĩnh nhiều người đến Thiếu Lâm lần này chỉ e rằng chuyện không dễ đâu. Bất luận bên nào thắng thì song phương đều bị tổn thất vô số cao thủ, thực không phải là cái phúc của võ lâm. Lão phu bất tài, muốn làm trung gian hòa giải, xin phương trượng chùa Thiếu Lâm mở lòng từ bi, đem Dịch cân kinh truyền cho thiếu hiệp, còn thiếu hiệp tìm cách giải tán mọi người đi, xóa tan mối đại họa này. Thiếu hiệp thấy thế nào?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nhậm đại tiểu thư bị chùa Thiếu Lâm giam giữ thì phải làm sao?

Lão già nói:

- Nhậm tiểu thư giết hại bốn đệ tử của phái Thiếu Lâm, làm mưa làm gió trên giang hồ, tổn hại nhiều người. Phương Chứng đại sư giam cô ta ở chỗ âm u, không phải là để báo thù ân oán riêng tư của môn phái, mà là vì có tấm lòng Bồ Tát, muốn tạo phúc cho đông đạo giang hồ. Võ công và nhân phẩm của thiếu hiệp như vậy há không xứng đáng với các phụ nữ danh môn sao? Hà tất phải xả thân vì ả yêu nữ Ma giáo, đến nỗi bại hoại cả thanh danh, hủy hoại cả tiền đồ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chịu ân của người thì phải báo đáp. Mỹ ý của tiên bối, vẫn bối cảm kích vô cùng nhưng không thể tuân theo được.

Lão già thở dài lắc đầu nói:

- Thanh niên bị mềm yếu bởi mỹ sắc, mắc vào cạm bẫy phần son thì khó mà thoát ra được.

Lệnh Hồ Xung cúi người nói:

- Vãn bối xin cáo từ.

Lão già nói:

- Hãy khoan, lão phu tuy ít qua lại với phái Hoa Sơn, nhưng Nhạc tiên sinh cũng nể mặt lão phu một chút. Nếu thiếu hiệp chịu nghe lời khuyên của lão phu thì lão phu và phương trượng chùa Thiếu Lâm võ ngực đứng ra bảo đảm cho thiếu hiệp được trở về phái Hoa Sơn. Thiếu hiệp có tin lão phu không?

Lệnh Hồ Xung không khỏi động tâm. Được trở về phái Hoa Sơn là tâm nguyện lớn nhất của. Lão già này võ công cao cường như vậy, nghe lời nói chắc chắn lão là một vị tiền bối tiếng tăm lừng lẫy trong phái Võ Đang. Lão nói có thể cùng với Phương Chứng phương trượng đứng ra bảo đảm thì chuyện này chắc chắn sẽ làm được. Xưa nay sư phụ bao giờ cũng giữ mối giao hảo vẹn toàn với đồng đạo. Thiếu Lâm, Võ Đang là hai môn phái lớn nhất trong võ lâm đương thời, nhân vật tai to mặt lớn của hai phái đứng ra điều giải thì sư phụ nhất định phải nể mặt. Sư phụ đối với chàng xưa nay tình sâu như phụ tử, sở dĩ lần này truyền thư khắp võ lâm, trục xuất chàng ra khỏi môn tường là vì hấn đã kết giao với bọn người như Hương Vân Thiên, Doanh Doanh làm cho sư phụ không còn mặt mũi nào để nhìn đồng đạo chính phái. Nhưng đã có Thiếu Lâm, Võ Đang hai vị đại chưởng môn nhân ra mặt, đương nhiên sư phụ sẽ chấp thuận. Nhưng được trở lại phái Hoa Sơn,

sớm hôm tương kiến tiểu sư muội, chẳng lẽ cứ để mặc cho Doanh Doanh chịu khổ ở trong sơn động âm u sau chùa Thiếu Lâm ư?

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến đây, bầu nhiệt huyết trong ngực trào dâng. Chàng nói:

- Nếu vân bối không thể cứu được Nhậm đại tiểu thư ra khỏi chùa Thiếu Lâm thì uống cho tám thân làm người. Bất luận việc này thành bại ra sao, nếu vân bối còn tính mạng thì nhất định sẽ lên chùa Chân Võ núi Võ Đang để khấu tạ Xung Hư đạo trưởng và tiền bối.

Lão già thở dài nói:

- Thiếu hiệp không lấy tính mạng mình làm trọng, không lấy sư môn làm trọng, không lấy thanh danh tiền trình làm trọng, cứ làm theo ý mình là vì yêu nữ Ma giáo này. Nếu sau này cô ta phụ lòng thiếu hiệp, làm hại thiếu hiệp, thiếu hiệp cũng không hối hận chứ?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tính mạng này của vân bối là do Nhậm tiểu thư cứu. Lấy tính mạng này báo đáp cô ta thì đâu có tiếc gì?

Lão già gật đầu nói:

- Thôi được, vậy thiếu hiệp đi đi.

Lệnh Hồ Xung lại cúi người hành lễ, rồi quay người về phía quần hào nói:

- Chúng ta đi thôi.

Hỏi 110

Lệnh Hồ Xung tiếp nhiệm chưởng môn Hằng Sơn

Đào Thực Tiên nói:

- Lão già đó tỉ kiếm với Lệnh Hồ công tử, sao chưa phân thắng bại thì không đấu nữa?

Vừa rồi hai người tỉ kiếm, quả thực là chưa phân thắng bại, nhưng lão già đó biết không địch nổi nên dừng tay. Quần hùng bàng quan không thấy được mấu chốt bên trong. Lệnh Hồ Xung đáp:

- Kiếm pháp của vị tiên bối này rất cao minh, đấu tiếp nữa thì tại hạ cũng khó chiếm được phân thắng, chỉ bằng không đấu nữa.

Đào Thực Tiên nói:

- Người ngu quá. Đã bắt phân thắng bại, đấu thêm nữa thì nhất định người sẽ thắng.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Cũng chưa chắc đâu.

Đào Thực Tiên nói:

- Tại sao chưa chắc? Lão già đó lớn tuổi hơn người nhiều, sức lực đương nhiên yếu hơn người, đánh lâu thì người là người chiếm thượng phong.

Lệnh Hồ Xung còn chưa kịp trả lời thì Đào Cấn Tiên nói:

- Tại sao lớn tuổi thì sức lực lại yếu hơn?

Lệnh Hồ Xung hiểu ra, trong bọn Đào Cốc lục tiên thì Đào Cấn Tiên là đại ca, Đào Thực Tiên là lục đệ. Đào Thực Tiên nói:

- Nói lớn tuổi sức lực yếu thì Đào Cấn Tiên không chịu.

Đào Cấn Tiên nói:

- Nếu tuổi càng nhỏ sức lực càng mạnh, vậy thì đứa trẻ ba tuổi mạnh nhất ư?

Đào Hoa Tiên nói:

- Không đúng, đứa trẻ ba tuổi không phải mạnh nhất. Chữ "nhất" này dùng sai rồi. Đứa trẻ hai tuổi sức lực mạnh hơn đứa trẻ ba tuổi.

Đào Cấn Tiên nói:

- Người cũng sai rồi. Chẳng lẽ đứa trẻ một tuổi thì mạnh hơn đứa trẻ hai tuổi sao?

Đào Diệp Tiên nói:

- Như vậy thai nhi trong bụng mẹ mới mạnh nhất.

Quần hào đi về hướng Bắc, đến địa giới tỉnh Hà Nam, thêm hai tốp hào sĩ từ phía Đông, phía Tây hợp

lại, tất cả có hơn hai ngàn người, tổng số đã hơn bốn ngàn người. Hơn bốn ngàn người này tối đến ngủ cũng dễ, bất luận đồng cỏ hay vạt rừng, hoang sơn dã lĩnh họ đều có thể ngủ được nhưng chuyện ăn cơm uống rượu là vấn đề rất phiền phức. Liên tiếp mấy ngày những quán cơm tửu điểm trên các thị trấn dọc đường bị bọn họ ăn uống đến nỗi thùng cả nổi trôi cả rế. Quán hào uống rượu không say, ăn cơm không no, tức giận lên thì đập tan nát hết quán cơm, tửu điểm của người ta.

Lệnh Hồ Xung thấy những hào khách giang hồ hung hãn bạo ngược nhưng đều là những hán tử tính tình thẳng thắn, rất trọng nghĩa khí. Nếu chùa Thiếu Lâm không chịu thả Doanh Doanh, song phương sẽ triển khai quyết chiến thì tình trạng thảm khốc không biết đâu mà lường. Mấy ngày liền, Lệnh Hồ Xung chờ đợi hồi âm của hai vị sư thái Định Nhân, Định Tĩnh, chỉ mong Phương Chứng đại sư nể mặt hai vị sư thái mà thả Doanh Doanh mới có thể tránh khỏi kiếp nạn đại sát. Nhưng chàng bấm ngón tay tính đến ngày rằm tháng mười hai chỉ còn ba ngày. Cách chùa Thiếu Lâm hơn trăm dặm mà vẫn chưa được hồi âm của hai vị sư thái, lòng nôn nao khôn tả.

Lần này quán hào giang hồ tiến lên chùa Thiếu Lâm, gương cờ giống trống, xa gần đều đã nghe thấy, đối phương vẫn không có động tĩnh gì, dường như họ đã phòng bị trước. Lệnh Hồ Xung và bọn Tố Thiên Thu, Kế Vô Thi càng bàn bạc càng cảm thấy lo lắng.

Đến hôm đó, quán hào nghỉ trên đồng cỏ hoang, chung quanh đều phân bố người đi tuần để đề phòng địch nhân giữa đêm khuya đánh úp. Hàn phong lạnh buốt, chân trời mây phủ, dường như sắp có trận mưa

tuyết. Trên đất bằng khuôn viên mấy dặm, khắp nơi đều chất củi đốt lửa lên. Những hào sĩ này vốn không có quân lệnh chỉ huy, chỉ là quần hào ô hợp tụ lại thành từng đám. Tiếng ca hát, tiếng quát tháo làm chấn động khắp vùng hoang dã. Có người còn vung dao tỉ kiếm, đấu quyền vật ngã, la hét om sòm.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Tốt hơn hết là đừng để những người này đến chùa Thiếu Lâm vội. Tại sao ta không đi trước cầu xin hai vị đại sư Phương Chứng và Phương Sinh? Nếu có thể đón được Doanh Doanh ra há không phải là hỉ sự lớn nhất trên đời sao?

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến đây cả người nóng ran. Nhưng chàng lại xoay chuyển ý nghĩ: Nếu tăng chúng chùa Thiếu Lâm động thủ với một mình ta, bất hoặc giết ta, ta chết cũng không tiếc gì, nhưng không có người chủ trì đại cuộc, quần hào thế tất náo loạn. Doanh Doanh đã không cứu được mà mấy ngàn vị bằng hữu nóng tính, không chừng đều sẽ mất mạng ở trên núi Thiếu Thất. Ta nhất thời nóng nảy làm hỏng đại sự thì còn mặt mũi nào nhìn mọi người nữa.

Lệnh Hồ Xung đứng dậy nhìn bốn phía, thấy những đồng lửa cháy rừng rực xông lên trời, đầu người nhấp nhô. Chàng trầm nghĩ: Bọn họ không phụ Doanh Doanh, thì ta cũng không thể phụ họ.

Hai ngày sau, quần hào lên đến núi Thiếu Thất ở ngoài chùa Thiếu Lâm. Trong hai ngày này, lại có đại đội hào sĩ đến tụ hội. Bọn hào kiệt tụ hội trên Ngũ Bá Cương như Hoàng Bá Lưu, Tư Mã Đại, Lam Phương Hoàng... đều đến cả. Sở bang chủ Bạch Giao bang ở Cửu Giang, Trường Giang song phi ngư cũng đến. Còn có rất nhiều người mà Lệnh Hồ Xung chưa bao giờ

gặp qua, ít nhất cũng hơn năm sáu ngàn người. Mấy trăm cái trống đồng thời đánh lên, tiếng tùng tùng thật kinh thiên động địa.

Quần hào đánh trống hồi lâu vẫn không thấy một tăng nhân nào ra. Lệnh Hồ Xung nói:

- Im trống!

Hiệu lệnh truyền xuống, tiếng trống dần dần giảm rồi im bật. Lệnh Hồ Xung đề khí lớn tiếng nói:

- Văn bối Lệnh Hồ Xung cùng với các bằng hữu giang hồ đến bái phỏng phương trượng chùa Thiếu Lâm. Xin được vào tiếp kiến.

Mấy câu này đầy rẫy nội lực, truyền đi hàng mấy dặm. Nhưng trong chùa vẫn không có động tĩnh gì, lại không có một chút hồi âm. Lệnh Hồ Xung lại nói thêm một lần nữa, vẫn không có người trả lời.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Xin Tổ huynh đưa bái thiếp lên.

Tổ Thiên Thu dạ rồi bung một cái hộp đã chuẩn bị từ trước, bên trong có danh thiếp ghi tên từ Lệnh Hồ Xung đến các quần hào thủ lĩnh. Lão đến trước cổng lớn chùa Thiếu Lâm, gõ nhẹ lên cửa mấy cái, lắng tai nghe, trong chùa vẫn yên lặng không một tiếng động. Lão nhẹ đẩy cửa, cửa không cài then nên mới đẩy khẽ đã mở ra, nhìn vào trong, thấy trống không chẳng có một người nào. Lão không dám tự tiện tiến vào, quay người lại bấm báo với Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung tuy võ công cao cường nhưng không có kinh nghiệm xử sự, càng không có tài thông lĩnh quần hào. Gặp phải tình cảnh vượt ngoài ý nghĩ như

vậy chàng thực sự không biết phải làm sao, cứ đứng ngẩn người ra không nói được lời nào.

Đào Căn Tiên la lên:

- Hòa thượng trong chùa trốn hết rồi. Chúng ta mau xông vào, cứ thấy đầu trọc thì giết.

Đào Căn Tiên nói:

- Người nói hòa thượng trốn hết rồi, thì đâu còn người đầu trọc để cho người giết.

Đào Căn Tiên nói:

- Ni cô không phải đầu trọc sao?

Đào Hoa Tiên nói:

- Hòa thượng ở trong chùa, làm sao lẫn với ni cô?

Đào Căn Tiên chỉ Du Tấn nói:

- Người này không phải là hòa thượng, cũng không phải là ni cô sao lại trọc đầu?

Đào Căn Tiên nói:

- Tại sao người muốn giết hán?

Kế Vô Thi nói:

- Chúng ta tiến vào xem sao?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hay lắm, xin Kế huynh, Lão huynh, Tổ huynh, Hoàng bang chủ, bốn vị cùng tại hạ tiến vào chùa xem xét. Xin các vị truyền lệnh xuống cho các thuộc hạ đệ tử nếu không có hiệu lệnh của tại hạ thì không ai được manh động, không được nói năng vô lễ với bất cứ tăng nhân nào của chùa Thiếu Lâm, cũng không

được làm tổn hại cành cây ngọn cỏ trên núi Thiếu Thất.

Đào Chi Tiên nói:

- Chẳng lẽ nhỏ một cây cỏ cũng không được sao?

Lệnh Hồ Xung rất lo lắng, lúc nào cũng canh cánh bên lòng không biết Doanh Doanh ra sao. Chàng rảo bước đi vào trong chùa, bọn Kế Vô Thi bốn người đi theo sau.

Đi qua cổng lớn, lên bậc tam cấp bằng đá, qua sân trước, đến trước điện, vào tới Đại Hùng bảo điện mọi người thấy Đức Phật Như Lai bảo tượng trang nghiêm, dưới đất và trên bàn đều có một lớp bụi mỏng. Tổ Thiên Thu nói:

- Chẳng lẽ tăng nhân trong chùa đã trốn hết rồi ư?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tổ huynh đừng nói chữ "trốn".

Năm người đều yên lặng lắng tai nghe, chỉ có tiếng ồn ào của mấy ngàn hào kiệt ở ngoài chùa, còn ở trong chùa tuyệt không động tĩnh gì.

Kế Vô Thi nói khẽ:

- Phải đề phòng tăng nhân chùa Thiếu Lâm bố trí cơ quan mai phục để ám toán chúng ta.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Phương Chứng phương trượng và Phương Sinh đại sư đều là cao tăng đắc đạo, khi nào lại sử dụng kế? Nhưng chúng ta là bàng môn tả đạo, kéo đến tấn công quá đông, tăng nhân Thiếu Lâm đấu trí chớ không đấu lực với chúng ta, cũng không có gì kỳ lạ.

Chùa Thiếu Lâm to lớn như vậy mà lại không có một bóng người, nên tận đáy lòng mọi người cảm thấy sợ hãi vô cùng, không biết bọn họ đối phó với Doanh Doanh ra sao.

Năm người quan sát bốn phương, lắng nghe tám hướng, từng bước đi vào trong. Đi xuyên qua hai cái sân lớn, đến hậu điện, đột nhiên Lệnh Hồ Xung và Kế Vô Thi cùng dừng lại, giơ tay ra hiệu. Bọn Lão Đầu Tử liền dừng bước. Lệnh Hồ Xung chỉ vào một sương phòng ở góc tây bắc, nhẹ nhẹ đi đến. Bọn Lão Đầu Tử đi theo. Trong sương phòng truyền ra tiếng rên rất khẽ.

Lệnh Hồ Xung đi đến trước sương phòng, rút trường kiếm ra, đưa tay lên đẩy cửa phòng, thân người nép qua một bên để phòng có người phát ra âm khí. Cánh cửa kẹt mở, trong phòng lại có tiếng rên khẽ. Lệnh Hồ Xung chui đầu vào trong phòng xem, bất giác giật mình kinh hãi. Chàng thấy hai vị lão ni nằm ở dưới đất, mặt nghiêng ra ngoài, chính là Định Dật sư thái. Mặt của bà không còn huyết sắc, hai mắt nhắm lại, dường như đã tắt thở chết rồi. Lệnh Hồ Xung vội xông vào phòng. Tổ Thiên Thu la lên:

- Minh chủ, cẩn thận!

Rồi lão cùng vào theo. Lệnh Hồ Xung đi vòng qua chỗ thi thể Định Dật sư thái, xem đến người kia, quả nhiên là Định Nhân sư thái, chưởng môn phái Hằng Sơn.

Lệnh Hồ Xung cúi sát người xuống gọi:

- Sư thái, sư thái!

Định Nhân sư thái từ từ mở mắt ra, lúc đầu thân sắc nhợt nhạt, nhưng trong ánh mắt liền thoáng qua

một chút vui mừng. Môi bà mấp máy mà không nói nên lời.

Lệnh Hồ Xung cúi sát người xuống, nói:

- Vãn bối là Lệnh Hồ Xung.

Định Nhân sư thái mấp máy môi mấy cái, thanh âm phát ra rất nhỏ. Lệnh Hồ Xung chỉ nghe được ba tiếng:

- Người... người... người...

Lệnh Hồ Xung thấy thương thế của bà vô cùng nghiêm trọng, nhất thời không biết làm thế nào. Định Nhân sư thái rúng vận khí một hơi, bà nói:

- Người... người hứa với ta...

Lệnh Hồ Xung vội nói:

- Dạ, dạ. Sư thái có điều gì dạy bảo, dù Lệnh Hồ Xung có tan xương nát thịt cũng xin vì sư thái mà phải làm cho được.

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến hai vị sư thái vì hấn mà phải mất mạng trong chùa Thiếu Lâm, hai hàng nước mắt tuôn rơi.

Định Nhân sư thái thều thào nói:

- Người... người nhất định hứa... hứa với ta chứ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đệ tử nhất định hứa!

Ánh mắt của Định Nhân sư thái lại thoáng vẻ vui mừng. Bà thều thào nói:

- Người... người hứa tiếp chương..... tiếp chương môn hộ phái Hằng Sơn...

Bà nói mấy từ này rồi dứt hơi, không nói tiếp được nữa. Lệnh Hồ Xung hốt hoảng đáp:

- Văn bối thân nam tử, không thể làm chương môn của quý phái. Nhưng sư thái cứ yên tâm, bất luận quý phái có nguy nan gì, văn bối sẽ tận lực gánh vác.

Định Nhân sư thái từ từ lắc đầu. Bà thều thào nói:

- Không, không được. Ta... ta truyền cho Lệnh Hồ Xung người làm chương môn nhân phái... phái Hằng Sơn. Nếu người... nếu người không chịu nhận, ta chết... ta chết không nhắm mắt.

Bọn Tổ Thiên Thu bốn người đứng ở sau Lệnh Hồ Xung đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy di mệnh của Định Nhân sư thái quá sức tương tượng.

Lệnh Hồ Xung tâm thần bấn loạn, cảm thấy đây là chuyện khó bằng trời. Nhưng tính mệnh của Định Nhân sư thái chỉ còn trong khoảnh khắc, bầu nhiệt huyết lại dâng lên. Chàng nói:

- Được, văn bối xin hứa với sư thái.

Khoe miệng Định Nhân sư thái lộ ra vẻ tươi cười. Bà thều thào:

- Đa... đa tạ! Mấy trăm đệ... đệ tử môn hạ phái Hằng Sơn từ nay về sau trở thành mối lo... lo cho Lệnh Hồ thiếu hiệp rồi.

Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa tức giận, vừa đau lòng, bèn nói:

- Chùa Thiếu Lâm không kể gì tình lý, sao lại hạ độc thủ với hai vị sư thái thế này. Văn bối...

Định Nhân sư thái nghiêng đầu qua, nhắm mắt lại. Lệnh Hồ Xung kinh hãi, đưa tay sờ lên mũi của bà, thì bà đã tắt thở.

Lòng chàng đau thương vô hạn. Lệnh Hồ Xung quay lại sờ tay Định Dật sư thái. Tay bà lạnh như băng, bà đã chết lâu rồi. Lòng hẩn phần khích quá độ, không kìm được, bật khóc hu hu.

Lão Đầu Tử nói:

- Lệnh Hồ công tử, chúng ta phải báo thù cho hai vị sư thái, giết bọn trọc đầu chùa Thiếu Lâm không để cho một người sống sót. Chúng ta hãy đốt chùa Thiếu Lâm đi.

Lệnh Hồ Xung vừa bị ai vừa cảm phần, hẩn vô dùi nói:

- Phải đó, chúng ta đốt chùa Thiếu Lâm đi.

Kế Vô Thi vội nói:

- Không được, không được! Nếu thánh cô còn bị giam trong chùa, há không phải là chúng ta thiêu chết thánh cô sao?

Lệnh Hồ Xung giật mình, lưng toát mồ hôi lạnh ngắt. Chàng nói:

- Tại hạ thật hồ đồ lỗ mãng, nếu không được Kế huynh thức tỉnh, suýt chút nữa làm hỏng đại sự rồi. Bây giờ nên làm thế nào?

Kế Vô Thi nói:

- Hàng trăm hàng ngàn phòng ốc chùa Thiếu Lâm, năm người chúng ta khó điều tra lục soát hết. Xin minh chủ truyền hiệu lệnh xuống, triệu gọi hai trăm vị huynh đệ vào chùa lục soát.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phải đó, xin Kế huynh đi ra triệu người vào.

Kế Vô Thi đáp dạ. Lão quay người đi ra ngoài. Tổ Thiên Thu la lên:

- Đừng cho Đào Cốc lục tiên vào.

Lệnh Hồ Xung bồng thi thể của hai vị sư thái đặt lên giường, quỳ xuống khấu đầu lạy mấy cái, rồi khấn thầm:

- Đệ tử xin cố gắng báo thù rửa hận cho hai vị sư thái, làm rạng rỡ môn hộ phái Hằng Sơn, để an ủi linh hồn hai vị sư thái linh thiêng.

Lệnh Hồ Xung đứng dậy, quan sát vết thương trên thi thể của hai người. Chàng không thấy có vết thương nào, cũng không thấy có vết máu, nhưng không tiện kéo áo của hai vị để xem cho rõ. Chàng đoán rằng hai vị trúng nội công chưởng lực của cao thủ phái Thiếu Lâm, bị nội thương mà chết.

Nghे tiếng bước chân, hai trăm hào sĩ ủa vào phân ra quan sát các nơi.

Bỗng nghe bên ngoài có người nói:

- Lệnh Hồ Xung không cho bọn ta vào, bọn ta cứ vào, coi hấn làm gì được.

Chính là giọng nói của Đào Chi Tiên. Lệnh Hồ Xung chau mày giả bộ làm như không nghe thấy. Đào Cán Tiên nói:

- Chùa Thiếu Lâm nổi tiếng trong thiên hạ, đã tới đây mà không vào xem, há không uổng lắm sao?

Đào Diệp Tiên nói:

- Vào chùa Thiếu Lâm mà không gặp hòa thượng Thiếu Lâm lừng danh trong thiên hạ thì càng uống hơn.

Đào Chi Tiên nói:

- Chẳng những không gặp hòa thượng chùa Thiếu Lâm mà không được tỉ thí võ công phái Thiếu Lâm lừng danh trong thiên hạ thì càng uống hơn nữa, tưởng chừng không có cái uống nào bằng.

Hồi 111

Núi Thiếu Thất quần hùng bị vây

Đào Hoa Tiên nói:

- Chùa Thiếu Lâm lừng danh trong thiên hạ, lại không thấy một hòa thượng, thật là kỳ lạ.

Đào Thục Tiên nói:

- Không có một hòa thượng cũng không lấy chi làm kỳ. Kỳ lạ là lại có hai ni cô.

Đào Căn Tiên nói:

- Có hai ni cô cũng không lấy chi làm lạ, kỳ lạ ở chỗ hai ni cô này không những đã già mà còn chết nữa.

Sáu huynh đệ họ mỗi người một câu, đi về hướng hậu viện.

Lệnh Hồ Xung và Tổ Thiên Thu, Lão Đầu Tử, Hoàng Bá Lưu cả bốn người đi ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại, thấy quần hào đi qua lại lục soát khắp

nơi. Một lúc sau họ liên tục đến báo, nói hòa thượng trong chùa không có một người, cả đầu bếp, tạp công cũng không biết đi đâu. Có người bẩm báo: kinh điển, dụng cụ đều dời đi, ngay cả bát đĩa cũng không còn một cái. Có người báo cáo: củi, gạo, dầu, muối cũng không còn, ngay cả rau cải trồng ở trong vườn cũng nhổ sạch sành sanh.

Mỗi khi nghe bẩm báo, lòng Lệnh Hồ Xung lại lặng đi. Chàng thầm nghĩ: Tăng nhân chùa Thiếu Lâm thu xếp chu tất như vậy, thậm chí cả rau cỏ cũng không còn một cọng, dĩ nhiên bọn họ cũng đem Doanh Doanh đi chỗ khác rồi. Trời đất rộng lớn, biết đâu mà tìm Doanh Doanh.

Không đến một canh giờ, hai trăm hào sĩ đã lục soát hết hàng ngàn gian phòng của chùa Thiếu Lâm. Dưới đế thần tượng, sau tấm biển cũng bị lục soát, ngay cả một mảnh giấy cũng không còn. Có người dương dương tự đắc nói:

- Phái Thiếu Lâm là một danh môn đại phái đệ nhất trong võ lâm mà vừa nghe bọn ta đến thì đã trốn sạch hết. Đây là chuyện ngàn năm chưa bao giờ có.

Có người nói:

- Chúng ta rõ ràng oai phong, từ đây người trong võ lâm không dám giỡn mặt với chúng ta nữa.

Có người lại nói:

- Đã đuổi được bọn hòa thượng chùa Thiếu Lâm trốn sạch dĩ nhiên là rất oai phong, nhưng thánh cô thì sao? Chúng ta đến đón thánh cô chứ đâu phải đến đuổi hòa thượng.

Quần hào đều cảm thấy có lý. Có người cúi đầu buồn bã, có người nhìn Lệnh Hồ Xung để chờ nghe lệnh.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chuyện này quá sức tưởng tượng. Không ai ngờ được tăng nhân Thiếu Lâm lại bỏ chùa mà đi. Trước mắt nên làm gì, tại hạ cũng chưa có chủ ý. Một người kế ngắn, hai người kế dài, xin các vị đưa ra cao kiến.

Hoàng Bá Lưu nói:

- Theo ý của tại hạ, tìm thánh cô thì khó mà tìm tăng nhân Thiếu Lâm thì dễ. Tăng chúng trong chùa không dưới một ngàn người, những người này sẽ không trốn vĩnh viễn mà không xuất đầu lộ diện. Chúng ta tìm được một tăng nhân Thiếu Lâm thì bắt hắn nói ra chỗ thánh cô phương giá.

Tổ Thiên Thu nói:

- Lời của Hoàng bang chủ không sai. Chúng ta cứ ở lại trong chùa Thiếu Lâm. Chẳng lẽ đệ tử phái Thiếu Lâm lại bỏ cơ nghiệp ngàn năm này, mặc cho bọn ta chiếm lấy? Chỉ cần bọn chúng muốn về đoạt lại ngôi chùa này thì chúng ta có thể biết thánh cô đang ở nơi đâu.

Có người nói:

- Hỏi thánh cô đang ở đâu ư? Chắc gì bọn họ chịu nói?

Lão Đầu Tử nói:

- Nói hỏi thăm chỉ là cách nói cho khách khí mà thôi, kỳ thực là bức cung. Cho nên chúng ta thấy tăng

nhân Thiếu Lâm thì chỉ bắt chứ không được giết, bắt được tám hay mười người thì còn sợ gì bọn chúng không nói?

Lại có người hỏi:

- Nếu những hòa thượng quật cường đến cùng, khẳng khẳng không chịu nói thì phải làm sao?

Lão Đầu Tử nói:

- Vậy thì dễ thôi. Cứ xin Lam giám chủ để thần long thần vật vào người bọn chúng, thì lo gì bọn chúng không khai ra.

Mọi người gật đầu khen phải. Ai cũng biết cái gọi là "thần long, thần vật" của Lam giáo chủ chính là độc xà, độc trùng của giáo chủ Ngũ độc giáo Lam Phượng Hoàng. Những con trùng độc này mà để vào người cho chúng cắn thì lợi hại hơn bất cứ hình phạt nào. Lam Phượng Hoàng cười nói:

- Hòa thượng chùa Thiếu Lâm nhiều năm tu luyện, thần long thần vật của ta không chừng không khắc chế bọn họ được.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Lạm dụng hình phạt như vậy cũng không cần thiết. Chúng ta cứ tận sức bắt tăng nhân Thiếu Lâm, sau khi bắt đến một trăm người thì lấy một trăm người đổi lại một người. Bọn chúng tất phải thả Doanh Doanh ra.

Bỗng nghe tiếng một người thô lỗ nói:

- Cả nửa ngày chưa ăn miếng thịt nào, ta đói muốn chết được. Trong chùa không có hòa thượng, nếu không bắt một hòa thượng da trắng xơi một bữa thì tuyệt biết mấy.

Người nói câu này tướng tá cao to, chính là Bạch Hùng trong Mạc Bắc song hùng. Quân hào biết hần và hòa thượng Hắc Hùng đều thích ăn thịt người. Hần nói mấy câu này tuy khiến người ta nghe phát nôn nhưng quân hào đến núi Thiếu Thất đã mấy canh giờ mà không ăn không uống, đều cảm thấy đói khát, có người bụng đói ruột sôi réo lên sục sục.

Hoàng Bá Lưu nói:

- Phải Thiếu Lâm sử kế Kiên cái gì thanh cái gì...

Tổ Thiên Thu nói:

- Kiên bích thanh dã.

Hoàng Bá Lưu nói:

- Phải rồi. Bọn chúng mong muốn chúng ta gặp cảnh vườn không nhà trống, không chịu nổi phải bỏ xuống núi. Thiên hạ đâu có chuyện dễ như vậy?

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Không biết Hoàng bang chủ có cao kiến gì?

Hoàng Bá Lưu nói:

- Một mặt chúng ta phái huynh đệ xuống núi thám thính xem tăng nhân Thiếu Lâm đi đâu, một mặt phái người đi kiểm lương thực, còn mọi người sẽ ở trong chùa ôm cái gì... ôm cái gì để đợi thỏ, để bọn hòa thượng tự chui... chui cái gì vào lưới.

Vị Hoàng bang chủ này vốn thích dùng thành ngữ, có điều lão không nhớ rõ lắm, nên khi dùng lão thường lấp bấp.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chuyện này phải lắm. Xin Hoàng bang chủ truyền lệnh phái năm trăm vị huynh đệ tinh minh mẫn cán xuống núi, dò hỏi xem tăng chúng Thiếu Lâm ở đâu. Chuyện đi kiếm lương thực cũng xin Hoàng bang chủ giúp cho một tay.

Hoàng Bá Lưu đáp dạ rồi quay người đi. Lam Phượng Hoàng cười nói:

- Hoàng bang chủ đi lo liệu mau lên, nếu không hai vị Hắc Hùng và Bạch Hùng đói quá thì cái gì cũng dùng được.

Hoàng Bá Lưu cười nói:

- Lão phu biết rồi, nhưng Mạc Bắc song hùng dù đói đến rã ruột cũng không dám đụng đến cái móng tay của Lam giáo chủ đâu.

Tổ Thiên Thu nói:

- Hòa thượng trong chùa đi hết rồi, xin các vị bằng hữu vất vả một phen, đến các nơi xem xét, coi cái gì khác thường, không chừng có thể tìm ra một chút manh mối.

Quần hào dạ ran lên rồi đến các nơi lục soát.

Lệnh Hồ Xung ngồi trên tấm bồ đoàn ở Đại Hùng bảo điện. Chàng thấy pháp tượng Đức Phật Như Lai bảo tượng trang nghiêm, vẻ mặt từ bi. Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm: Phương Chứng phương tượng quả là cao tăng đắc đạo. Biết bọn ta kéo đến đông, thà tự hạ thấp oai danh phái Thiếu Lâm chứ không muốn quần quạ. Nhưng tại sao bọn họ lại giết chết hai vị Định Nhân và Định Dật sư thái? Chắc người giết hai vị sư

thái là tăng nhân hung hãn trong chùa, quyết không phải là phương trượng đại sư. Phương Chứng đại sư đã từng có thiện ý với ta nên ta không thể đi tìm tăng nhân Thiếu Lâm để gây khó dễ, phải tìm cách khác cứu Doanh Doanh ra mới được.

Bỗng một luồng gió bắc từ cửa thổi thốc vào, đẩy tung bức rèm trước tượng Phật. Thế gió rất mãnh liệt, tro nhang trong lư hương hay khắp điện. Lệnh Hồ Xung đi đến cửa, thấy ngoài trời mây đen bao phủ, gió bắc thổi ào ạt, chợt nghĩ: Sắp có trận mưa tuyết lớn.

Lệnh Hồ Xung chưa kịp nghĩ sang chuyện khác thì ngoài trời đã có từng đám tuyết trắng bay bay như hoa. lại nghĩ: Trời rét, không biết Doanh Doanh có áo ấm mặc không? Phái Thiếu Lâm người đông thế mạnh lại bày bố chu toàn như vậy, chúng ta đều là những người đàn ông hữu dũng vô mưu, muốn tìm cách cứu Doanh Doanh ra thật khó vô cùng.

Lệnh Hồ Xung chấp tay sau lưng, đi tới đi lui trước hành lang điện. Trong khoảnh khắc những bông tuyết li ti bay bám khắp trên đầu, mặt, áo, tay của chàng rồi tan đi.

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ: Lúc Định Nhân sư thái hấp hối, bà tuy bị thương rất nặng nhưng thần trí rất tỉnh táo, không có chút dấu hiệu gì mê loạn. Sao sư thái lại muốn ta làm chưởng môn phái Hằng Sơn? Môn hạ của phái Hằng Sơn không có một người nam, nghe nói chưởng môn nhân các đời trước cũng đều là nữ ni. Ta là một nam nhân thì sao có thể làm chưởng môn phái Hằng Sơn được? Tin này mà truyền ra ngoài há không khiến cho hảo hán trên giang hồ cười đến rớt cả răng sao? Hừ, ta đã hứa với sư thái, bậc đại

trượng phu sao có thể nuốt lời? Việc ta, ta làm; ai chê cười cũng mặc.

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến đây, hào khí trong ngực trỗi dậy. Bỗng nghe ở lưng chừng núi thấp thoáng có tiếng la hét, không bao lâu quần hào đợi ở bên ngoài đều la ó om sòm. Lệnh Hồ Xung giật mình chạy ra, thấy Hoàng Bá Lưu mặt đầy máu chạy đến, vai bị trúng tên, mũi tên không ngừng rung động. Lão gọi:

- Minh chủ, địch... địch nhân bao vây các con đường xuống núi. Chúng ta... chúng ta tự chui đầu vào lưới rồi.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi hỏi:

- Tăng nhân chùa Thiếu Lâm phải không?

Hoàng Bá Lưu đáp :

- Không phải hòa thượng mà là người tục gia. Tổ mẹ nó, chúng ta xuống núi chưa được ba dặm thì bị một trận tên bắn, chết hết mười mấy huynh đệ, bị thương khoảng bảy, tám chục người. Thật là toàn quân bị địch tiêu diệt hết.

Mấy trăm người vội vã chạy về, người bị trúng tên không ít. Quần hào la hét như sấm, đều muốn xông xuống quyết một trận tử chiến.

Lệnh Hồ Xung lại hỏi:

- Địch nhân là người môn phái nào? Hoàng bang chủ có nhận ra một ai không?

Hoàng Bá Lưu đáp:

- Bọn tại hạ không thể đến gần địch nhân. Tổ mẹ nó, cung tên lợi hại vô cùng, còn chưa nhìn rõ bộ dạng bọn thúì tha đó thì đã bị tên bắn tới tấp rồi.

Thật là viễn giao cận công, tiến vô hư phát (đánh xa đánh gần, mũi tên bắn đi không uống).

Tổ Thiên Thu nói:

- Xem ra phái Thiếu Lâm cố ý bày bố cạm bẫy. Đây là kế bắt ba ba trong rọ.

Lão Đầu Tử nói:

- Cái gì mà bắt ba ba trong rọ? Nói như vậy há không phải là đề cao chí khí của địch mà làm nhục oai phong của mình? Đây gọi là... đây gọi là kế dụ địch vào tròng.

Tổ Thiên Thu nói:

- Được, dù là dụ địch vào tròng, chúng ta đến thì cũng đã đến rồi, còn nói gì được nữa? Những hòa thượng này muốn chúng ta chết dở sống dở trên núi Thiếu Thất.

Bạch Hùng la lên:

- Ai cùng ta xông xuống núi giết những quân vô lại này?

Lập tức có hơn một ngàn người hưởng ứng rầm lên. Lệnh Hồ Xung nói:

- Khoan đã! Cung tên của đối phương rất lợi hại, chúng ta phải tìm một kế sách an toàn đối phó để khỏi uống mạng.

Kế Vô Thi nói:

- Trong chùa không có gì khác ngoài mấy cái bồ đoàn.

Hắn nói vậy khiến mọi người sực tỉnh, đều nói:

- Dùng bồ đoàn thay lá thuẩn thì còn gì bằng.

Lập tức có mấy trăm người xông vào chùa ôm rất nhiều bồ đoàn ra.

Lệnh Hồ Xung la lên:

- Dùng thứ này để đỡ tên, mọi người xông xuống núi đi.

Kế Vô Thi nói:

- Minh chủ, sau khi xuống núi, chúng ta tụ hội ở đâu, sau đó tính sao, tìm cách nào để cứu thánh cô? Bây giờ chúng ta phải tính trước.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đúng vậy. Kế huynh xem, lúc vào cuộc mà tại hạ không có chủ trương gì hết thì sao có thể làm mình chủ được? Tại hạ muốn sau khi xuống núi, mọi người tạm thời giải tán ai về nhà nấy, chia nhau đi dò hỏi điều tra xem thánh cô đang ở đâu, thông tin cho nhau, rồi sau đó mới tìm ra kế sách để cứu viện.

Kế Vô Thi nói:

- Đành phải làm như vậy thôi.

Lão liên đem ý của Lệnh Hồ Xung nói lớn lên. Lão hòa thượng Hắc Hùng ăn thịt người căm phẫn:

- Bọn đầu trọc chùa Thiếu Lâm độc ác như vậy, bọn ta nên đốt mẹ nó cái chùa này đi rồi xông xuống liễu sống chết một trận.

Chính lão cũng là hoà thượng nhưng lão lại chửi người trọc đầu mà không có một chút úy kỵ. Quần hào la ầm lên, nói phải. Lệnh Hồ Xung xua tay, nói:

- Bây giờ thánh cô còn bị bọn chúng giam cầm, mọi người không nên lỗ mãng để thánh cô khỏi phải bị khổ nhục.

Mọi người cho là đúng, đều nói:

- Được, vậy thì chúng ta tạm tha cho bọn chúng.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Kế huynh, xin Kế huynh phân phái cho từng đội xuống núi.

Kế Vô Thi thấy Lệnh Hồ Xung đúng là không có khả năng thống lãnh quần hào ứng biến. Lão không do dự nữa, lớn tiếng nói:

- Các bằng hữu nghe đây. Minh chủ có lệnh, mọi người chia ra làm tám lộ xuống núi. Chúng ta chỉ cần phá vòng vây mà ra chứ không cần sát thương nhiều người.

Lão liền phân các bang, các phái theo từng hướng xông xuống núi, mỗi lộ hoặc năm, sáu hoặc bảy tám trăm người.

Kế Vô Thi nói:

- Phía chính Nam là con đường lên núi, chắc chắn địch nhân tập trung đông nhất. Minh chủ, chúng ta hãy xuống hướng này để kìm chế địch nhân cho các lộ huynh đệ còn lại dễ phá vòng vây.

Lệnh Hồ Xung rút trường kiếm ra, không cần bỏ đoàn, sải bước chạy xuống núi.

Quần hào cùng hô lên một tiếng, phân ra tám lộ, xông xuống núi. Lên núi vốn không đủ tám đường,

mọi người xuống núi ban đầu còn chia ra tám lộ, sau đó thì chạy tán loạn cả lên.

Lệnh Hồ Xung chạy được mấy dặm thì nghe có tiếng veo véo, trong rừng cây trước mặt tên bắn ra như mưa. Chàng sử chiêu phá tiễn thức trong Độc cô cửu kiếm gạt những mũi tên ra, chân không dừng bước. Bỗng nghe sau lưng có tiếng người la, chân trái và vai trái của Lam Phượng Hoàng đã trúng tên, ngã xuống đất. Lệnh Hồ Xung vội quay người lại đỡ cô dậy, nói:

- Để ta hộ vệ cô nương xuống núi.

Lam Phượng Hoàng nói:

- Công tử đừng lo cho ta. Công tử xuống núi được mới là quan trọng.

Lúc này, vũ tiễn vẫn bay đến như đàn ong. Lệnh Hồ Xung vung kiếm gạt đỡ tứ hướng, thấy bốn bề quân hào bị thương, ngã xuống như rạ. Lệnh Hồ Xung đỡ lấy vai trái Lam Phượng Hoàng chạy xuống. Vũ tiễn bắn tới, chàng vung trường kiếm gạt ra, cảm thấy lực đạo tên bắn rất mạnh. Người bắn tên đều là bọn võ công cao cường, tên bay dày đặc đến nỗi quân hào tuy có bỏ đoàn nhưng khó bề đỡ hết được, người trúng tên càng lúc càng nhiều. Lệnh Hồ Xung nhất thời không biết xử trí ra sao, nên xông xuống hay là quay lại tiếp ứng mọi người.

Kế Vô Thi la lớn:

- Minh chủ, cung tên địch nhân rất lợi hại, huynh đệ không cách nào xuống được, thương vong lại đông. Hay là chúng ta kêu gọi mọi người tạm thời rút lên để tính toán sau.

Lệnh Hồ Xung sớm biết thế thất bại, nếu bị đối phương xông ra giết thì khó mà thu lực lượng về được. Chẳng liên lớn tiếng la lên:

- Tất cả quay về chùa Thiếu Lâm! Tất cả quay về chùa Thiếu Lâm!

Nội lực của chàng mạnh mẽ nên tiếng la giữa mấy ngàn người đang hò hét mà khắp nơi vẫn nghe được. Bọn Kế Vô Thi, Tổ Thiên Thu mấy trăm người cùng hô hoán lên:

- Minh chủ có lệnh: mọi người quay về chùa Thiếu Lâm.

Quần hào nghe hiệu lệnh liền lục tục lui về.

Trước chùa Thiếu Lâm, tiếng chửi rủa, hô hoán rền la không ngớt, dưới đất bên này một vũng, bên kia một vũng đầy máu tươi. Kế Vô Thi truyền hiệu lệnh xuống cho tám trăm người không bị thương phân thành tám đội giữ tám hướng để đề phòng địch nhân xông lên đánh. Mấy ngàn người đến chùa Thiếu Lâm, trong đó có khoảng một nửa thuộc các môn phái, bang hội có quan hệ thống thuộc nên còn giữ quy luật hiệu lệnh; còn lại hơn hai ngàn người đều là bọn ô hợp, vô tổ chức. Trận thua này càng khiến bọn họ thêm hỗn loạn, mỗi người nói một câu nhưng không ai biết sau đó nên làm gì.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Mọi người mau đi lấy thuốc chữa trị cho các huynh đệ bị thương.

Chàng trầm nghĩ: Đáng tiếc là bọn nữ đệ tử phái Hằng Sơn không có ở đây nên thiếu linh dược trị thương.

Rồi chàng lại nghĩ: Nếu bọn đệ tử phái Hằng Sơn có ở đây thì bọn họ sẽ giúp ta hay giúp các phái chính giáo? Hai vị sư thái bị hại, bọn đệ tử phái Hằng Sơn nhất định sẽ giúp ta.

Tiếng quần hào vẫn huyên náo rùm lên không thôi. Bất giác lòng dạ Lệnh Hồ Xung rối bời. Nếu một mình bị vây khốn trên núi này thì chàng đã sớm xông xuống, sống chết cũng không màng, nhưng chàng là thủ lĩnh của quần hào, sự an nguy sinh tử của mấy ngàn người tùy thuộc vào quyết định của mình, cứ bó tay không kế sách gì thì khó xử vô cùng.

Trời đã xế chiều, bỗng giữa lưng chừng núi có tiếng trống đánh thùng thùng và tiếng reo hò. Lệnh Hồ Xung rút trường kiếm xông ra đường lộ. Quần hào cũng cầm binh khí muốn quyết một trận tử chiến với địch. Nhưng tiếng trống càng lúc càng dữ dội mà địch nhân lại không xông lên.

Qua một lúc sau, tiếng trống im bật, quần hào bàn tán xôn xao:

- Tiếng trống dừng rồi, chúng sắp xông lên.
- Chúng xông lên càng tốt. Chúng ta giết sạch bọn chúng như hoa rơi nước chảy để khỏi phải ở đây chờ chết.
- Tổ mẹ nó, quân vô lại này muốn bọn ta chết đói chết khát ở đây.
- Đồ quân rùa đen, không dám xông lên đây thì chúng ta xông xuống.
- Chỉ cần xông xuống thì đâu cần đến người nói nhiều?

Kế Vô Thi nói với Lệnh Hồ Xung :

- Đêm nay nếu không thể thoát được thì chúng ta phải chịu đói một ngày một đêm nữa, mọi người sẽ không còn sức lực để chiến đấu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đúng vậy! Chúng ta chọn hai ba trăm vị bằng hữu võ công cao cường đi tiên phong mở đường trước, thừa lúc đêm tối địch nhân bất ngờ không chuẩn, đánh loạn thế trận của địch rồi mọi người xông xuống.

Kế Vô Thi nói:

- Đành phải vậy thôi.

Ngay lúc này, ở lưng chừng núi, tiếng trống lại vang âm, tiếp theo có hơn một trăm tên đầu bịt vải trắng xông lên. Quân hùng lớn tiếng quát chửi om sòm rồi xông ra tiếp chiến. Nhưng hơn một trăm người này chỉ xông lên tấn công, đấu nhau trong chốc lát thì một tiếng hú vang lên, bọn chúng liền rút xuống núi. Quân hào để bình khí xuống nghỉ ngơi. Tiếp theo lại có tiếng trống vang âm, lại có một tốp người đầu bịt vải trắng xông lên núi đánh giết một trận rồi lại lui xuống núi. Địch nhân tuy rút lui nhưng tiếng trống tiếng reo hò nối tiếp bên này bên kia vẫn không dứt.

Kế Vô Thi nói:

- Minh chủ, địch nhân sử kế này làm cho huynh đệ chúng ta mỗi một. Chúng quấy rối không để bọn ta nghỉ ngơi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đúng vậy, xin Kế huynh sắp đặt.

Kế Vô Thi truyền lệnh xuống, nếu có địch xông lên nữa thì chỉ để mấy trăm người giữ cửa sơn đạo tiếp chiến, hết thấy huynh đệ còn lại cứ nghỉ ngơi, mặc kệ chúng.

Tổ Thiên Thu nói:

- Tại hạ có một kế, chúng ta lựa chọn ba trăm huynh đệ cao thủ, đợi đến nửa đêm, địch nhân đến tấn công nữa, thì ba trăm người này thừa thế xông xuống, vừa nhập vào trận hỗn chiến với địch thì quân rùa đen này không thể bắn tên, mọi người thừa thế xông xuống núi. Hôm nay chỉ còn cách làm náo loạn trời đất trước mới có thể thừa cơ hội mà thoát thân.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tuyệt lắm, xin Tổ huynh đi tuyển chọn và dẫn các bằng hữu hễ thấy binh địch rối loạn thì liền xông xuống.

Không đầy nửa canh giờ, Tổ Thiên Thu đã quay lại bẩm báo đã chọn được ba trăm người đều là hảo thủ bậc nhất trên giang hồ. Với đội quân tinh nhuệ sung sức xông xuống thì dù địch nhân có mấy ngàn người ngăn cản cũng chưa chắc cản nổi ba trăm mãnh hổ này. Lệnh Hồ Xung phấn chấn tinh thần, đi theo Tổ Thiên Thu đến sườn núi phía Tây, thấy ba trăm người hàng ngũ chỉnh tề. Chàng bèn nói:

- Xin các vị ngồi xuống nghỉ ngơi, đợi đến đêm khuya, mọi người hãy xông xuống núi quyết đấu một trận tử chiến.

Lúc này tuyết rơi càng nặng hạt, bông tuyết từng đám bay phấp phới. Mặt đất đã trải một lớp tuyết mỏng. Trên đầu, cổ, y phục quần hào phủ đầy bông

tuyết. Bọn họ liền vo lại từng cục, bỏ vào miệng ngậm cho đỡ khát. Trời càng về khuya, người đứng đối diện nhau không ai còn nhìn ra mặt ai nữa. Tổ Thiên Thu nói:

- May mà đêm nay trời có mưa tuyết, nếu không thì đúng ngày rằm, trăng rất sáng.

Bỗng nhiên bốn bề tĩnh lặng. Trong ngoài chùa Thiếu Lâm hào sĩ tụ tập đến mấy ngàn người, núi Thiếu Thất từ lưng chừng núi trở xuống người trong chính giáo ít nhất cũng có hai ba ngàn, không hẹn mà không ai lên tiếng. Có người muốn nói song thấy bầu không khí tĩnh mịch quá liền im lặng. Dường như chỉ còn nghe tiếng hoa tuyết rơi trên cành cây ngọn cỏ phát ra âm thanh êm dịu lạ thường. Lệnh Hồ Xung bỗng nghĩ: - Giờ này tiểu sư muội không biết đang làm gì?

Bỗng giữa lưng chừng núi truyền đến một tràng dài tiếng tù và, tiếp theo bốn phương tám hướng nổi tiếng reo hò vang dậy. Lần này dường như địch nhân thừa bóng đêm mà dốc toàn lực tấn công chứ không phô trương thanh thế như vừa rồi.

Lệnh Hồ Xung vùng trường kiếm nói khẽ:

- Xông xuống!

Hắn hướng về sơn đạo xông xuống trước. Kế Vô Thi, Tổ Thiên Thu, Diên Bá Quang, Mạc Bắc song hùng cùng với ba trăm hào sĩ tinh nhuệ xông xuống theo.

Hơn ba trăm người vừa xông xuống phía trước đường không có gì cản trở. Chạy được hơn một dặm, Tổ Thiên Thu lấy một cây đại pháo điểm lửa châm ngòi, xẹt một tiếng, cây pháo bay lên không trung,

tiếp theo ánh lửa bùng ra, một tiếng pháo nổ tung. Đây là pháo hiệu để thông báo, quần hào trong chùa liền kéo ra.

Lệnh Hồ Xung đang chạy, bỗng cảm thấy bàn chân đau buốt. Chàng dẫm phải một mũi đinh. Lệnh Hồ Xung biết chuyện không hay, vội đề khí vọt lên nhảy xuống một ngọn cây, chỉ nghe tiếng bọn Tổ Thiên Thu la hét lên:

- Trời ơi, không xong rồi, dưới đất có quỷ!

Chân mỗi người đều dẫm phải đinh nhọn, có người dẫm đinh xuyên qua bàn chân đau không chịu nổi. Mấy chục người tiếp tục lao xuống, đột nhiên la ầm lên. Họ bị sa chân rớt xuống một cái hố bẫy, trong lùm cây có mười mấy cây trường thương đâm ra phóng xuống hố, nhất thời tiếng la thảm thiết vang động khắp sơn dã.

Kế Vô Thi la lên:

- Minh chủ, mau truyền lệnh rút lại lên núi.

Lệnh Hồ Xung thấy tình thế như vậy, hiển nhiên môn phái chính giáo đã bày bố cạm bẫy khắp dưới núi, nếu mạo nhiên xông xuống nữa thì toàn quân sẽ táng mạng hết. Chàng liền lớn tiếng la lên:

- Tất cả quay về chùa Thiếu Lâm! Tất cả quay về chùa Thiếu Lâm!

Lệnh Hồ Xung nhảy từ ngọn cây này qua ngọn cây khác, đến bên hố bẫy. Chàng quơ trường kiếm đâm ngã ba tên sử thương, rồi tung mình xuống bên cạnh một tên. Chàng đoán rằng chỗ người này đứng chắc không có đinh nhọn, trong khoảnh khắc, lại đâm ngã bảy tên nữa. Những tên sử thương còn lại hô lên

một tiếng rồi bỏ chạy. Mấy chục người rớt xuống hố mới nhảy lên nhưng đã có hơn mười người chết rồi. Thấy trời tối đen như mực, chỉ có ánh tuyết phản quang lơ mờ nên không biết chỗ nào có cạm bẫy, quần hào buồn bã đi khắp khiêng lên núi. May mà địch nhân không thừa thế đuổi theo.

Quần hào vào chùa tháp đèn để coi thương thế, mười người đã có chín người bị đinh đâm, máu chảy chan hòa. Ai nấy ngoác miệng cười âm lên. Rõ ràng trong mấy canh giờ, đối phương đánh trống reo hò là để che lấp tiếng đào hố, cắm đinh. Đinh sắt dài một thước, cắm sâu vào đất bảy tám tấc, chỉ chừng vài ba tấc lộ ra trên mặt đất, đầu đinh rất bén nhọn. Nếu khắp núi được cắm đinh thì e rằng có đến vài chục vạn cây. Quá nhiều đinh sắt, hiển nhiên là mọi sự đã được chuẩn bị đầy đủ từ trước. Địch nhân mưu đồ như vậy khiến những người có kiến thức trong quần hào kinh hãi.

Kế Vô Thi kéo Lệnh Hồ Xung sang một góc, khẽ nói:

- Lệnh Hồ công tử, nếu muốn mọi người đều xuống núi bình an vô sự thì khó hơn lên trời. Chúng ta chỉ mong cho thánh cô thoát hiểm. Việc lớn này xin để một mình công tử cố gắng đảm nhận.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi nói:

- Kế huynh... Kế huynh nói vậy là có ý gì?

Kế Vô Thi nói:

- Đương nhiên tại hạ biết công tử nghĩa khí ngất trời quyết không chịu bỏ mọi người mà đi một mình. Nhưng ai ai cũng chịu chết ở đây thì sau này, còn ai đi cứu thánh cô thoát khỏi lao lung?

Lệnh Hồ Xung cười hà hà nói:

- Thì ra Kế huynh muốn một mình tại hạ tự xuống núi thoát thân. Chuyện này xin đừng nhắc đến nữa. Mọi người chết thì cùng chết, hơi đâu mà lo lắng quá vậy? Ai rồi cũng phải chết. Chúng ta cùng chết với nhau, thánh cô bị giam trong ngục thì sau này cũng chết thôi. Hôm nay, tuy danh môn chính phái đắc thắng nhưng qua mấy chục năm nữa họ cũng sẽ chết hết. Chuyện thắng bại cũng chẳng qua là chết sớm hay muộn mà thôi.

Kế Vô Thi thấy mình khuyên Lệnh Hồ Xung không được, lão biết có nói nhiều cũng vô ích. Nhưng nếu đêm này không thừa lúc trời tối mà trốn thoát thì đến sáng mai địch nhân mở cuộc đại tấn công, không còn cơ hội thoát thân được nữa, bất giác lão xuôi tay thở dài.

Bỗng nghe có mấy người cười hô hố ha ha, càng cười càng sung sướng. Quân hào bị đại bại ngồi lo lắng trong chùa, tính mạng nguy ngập trong sớm tối, sao lại còn nghe có người cười hả hê như vậy? Lệnh Hồ Xung và Kế Vô Thi vừa nghe thì biết ngay là Đào Cốc lục tiên, liền nghĩ: Trên đời này cũng chỉ có sáu lão quái vật chết đến nơi mà còn cười to như vậy.

Một lão trong Đào Cốc lục tiên nói:

- Trong thiên hạ sao có người ngu đến vậy? Đem hai bàn chân đẹp đẽ mà dẫm lên đỉnh, ha ha, thật là tức cười chết đi được.

Một người khác nói:

- Các người ngu ngốc quá, chắc muốn thử xem rốt cuộc bàn chân lợi hại hay là đỉnh sắt lợi hại. Ha ha, đỉnh sắt xuyên qua chân thì chắc là thú vị lắm phải không?

Lại có người nói:

- Các người muốn ném mũi đinh sắt xuyên qua bàn chân, thì sao không lấy búa đóng đinh lên chân mình luôn đi? Hô hô, hi hi, ha ha.

Sáu huynh đệ cười ngả nghiêng, dường như họ gặp chuyện buồn cười nhất thiên hạ, không có chuyện gì đáng cười hơn nữa.

Quần hào bị đinh sắt xuyên thủng chân, bị đau thấu trời xanh, mà cứ có người đứng bên cao hứng cười mãi thì không ai không ngoác miệng cười. Nhưng những câu mắng chửi đối với Đào Cốc lục tiên là chuyện nước đổ lá khoai vì bọn họ chẳng hiểu câu nào cả. Có người chửi bọn lão là “đồ chó đẻ” thì bọn lão hỏi lại tại sao không phải là “đồ mèo đẻ”; người chửi hần là “đồ vô lại” thì hần sẽ thắc mắc gặng hỏi tại sao không phải là “đồ một lại” hay “đồ hai lại” mà nhất định phải là “đồ vô lại”.

Trên điện, tiếng huyền não tứ phía, có người đã rút binh khí ra muốn động thủ.

Lệnh Hồ Xung thấy chuyện này nổ ra thì không thể dàn xếp được. Chàng bỗng la lên:

- Ô, cái gì đây? Trông ngộ quá, lạ quá!

Đào Cốc lục tiên vừa nghe vậy liền chạy đến hỏi:

- Cái gì mà ngộ?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ thấy sáu con chuột tha một con mèo vừa chạy ngang qua đây.

Đào Cốc lục tiên vui mừng, đều nói:

- Chuột cắn mèo là chuyện bọn ta chưa bao giờ thấy qua. Chúng chạy đi đâu rồi?

Lệnh Hồ Xung liền chỉ tay nói:

- Chúng chạy qua bên kia.

Đào Căn Tiên kéo tay Lệnh Hồ Xung giục:

- Đi, đi! Chúng ta đi xem.

Quần hào biết Lệnh Hồ Xung chửi xéo bọn họ là sáu con chuột, mà bọn họ lại tin thật nên đều khoái chí cười vang. Đào Cốc lục tiên kéo Lệnh Hồ Xung về phía hậu điện.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Ô! Đó không phải sao?

Đào Thực Tiên nói:

- Ở đâu, sao ta không thấy?

Lệnh Hồ Xung có ý dẫn bọn Đào Cốc lục tiên đi xa quần hào để bọn họ khỏi phải cãi cọ, đánh lộn nhau. Hắn liền chỉ tứ tung, bảy người đi càng lúc càng xa.

Bình một tiếng, Đào Căn Tiên đẩy cửa thiên điện ra, bên trong tối đen như mực. Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Trời ơi, sáu con chuột khiêng con mèo chui vào hang rồi.

Đào Căn Tiên nói:

- Người đừng có gạt ta.

Lão điểm lửa cho sáng, nhưng thấy trong phòng trống trơn, không có gì cả ngoài một pho tượng Bồ Tát ngồi quay mặt vào trong vách.

Đào Căn Tiên bước qua đốt đèn dầu trên bàn rồi hỏi:

- Có hang chuột nào đâu? Chúng ta cùng đuổi chuột đi.

Lão cầm đèn dầu rọi bốn phía mà không thấy có hang động nào hết. Đào Chi Tiên nói:

- Không chừng chúng ở sau lưng tượng Bồ Tát.

Đào Căn Tiên nói:

- Sau lưng Bồ Tát là bảy người chúng ta, chẳng lẽ chúng ta là chuột à?

Đào Chi Tiên nói:

- Bồ Tát quay mặt vào tường, sau lưng Bồ Tát chính là trước mặt.

Đào Căn Tiên nói:

- Rõ ràng người nói sai rồi mà không chịu thừa nhận! Tại sao sau lưng lại là trước mặt?

Đào Hoa Tiên nói:

- Sau lưng cũng được, trước mặt cũng được, chúng ta đẩy ra thử xem sao.

Đào Diệp Tiên, Đào Thực Tiên cùng nói:

- Đúng vậy.

Ba người cùng đưa tay đẩy tượng ra.

Lệnh Hồ Xung la lên

- Không được đâu, đây là tượng Đạt Ma lão tổ.

Hồi 112

Nhờ địa đạo, quân hùng thoát hiểm

Lệnh Hồ Xung biết Đạt Ma lão tổ là tổ sư của chùa Thiếu Lâm, là lãnh tụ võ học bao nhiêu đời của chùa Thiếu Lâm. Phái Thiếu Lâm hơn ngàn năm mà không suy là nhờ môn phái của Đạt Ma lão tổ có người kế thừa. Năm xưa, Đạt Ma lão tổ từng quay mặt vào tường chín năm, cuối cùng đại triệt đại ngộ cho nên trong chùa tạc tượng phụng thờ Đạt Ma quay mặt vào tường. Đạt Ma lão tổ là tổ của Thiền Tông Trung Thổ đời Đường, bất luận là trong võ lâm hay trong Phật giáo đều có địa vị rất cao. Chuyến này đến chùa Thiếu Lâm, quân hào đều tuân theo lời dặn của Lệnh Hồ Xung, đối với các đồ vật ở trong chùa không được làm hư hoại, tượng Đạt Ma lão tổ này quyết không thể coi thường.

Nhưng bọn Đào Hoa Tiên nổi tính tò mò, không thèm để ý đến lời khuyên của Lệnh Hồ Xung. Ba người cùng vận kinh lực, đẩy pho tượng Đạt Ma lão tổ quay

lại. Đột nhiên bảy người cùng la lên, thấy trước mặt một tấm thiết bản từ từ kéo lên trên, để lộ ra một cái hang to. Tấm thiết bản lâu ngày phát rỉ, kết lại rất chặt, ba người bọn Đào Hoa Tiên cố sức đẩy lên nữa làm phát ra những tiếng kèn kẹt nghe rất chói tai.

Đào Chi Tiên la lên:

- Quả nhiên là có hang.

Đào Căn Tiên nói:

- Xem sáu con chuột khiêng con mèo đi hướng nào.

Lão cúi đầu chui vào trong động. Bọn Đào Căn Tiên không ai chịu ở ngoài liền chui hết vào hang. Hang rất lớn, sau khi sáu người chui vào, nghe tiếng bước chân xa dần. Nhưng trong khoảnh khắc sáu lão cùng la oai oái rồi chạy ngược ra. Đào Chi Tiên la lên:

- Bên trong tối đen không thấy đáy hang.

Đào Diệp Tiên nói:

- Đã tối đen thì sao biết rất sâu? Không chừng đi thêm mấy bước nữa thì đến tận cùng hang rồi.

Đào Chi Tiên nói:

- Người đã nói đi thêm mấy bước nữa thì đến tận cùng. Vậy sao không đi thêm mấy bước nữa đi để biết chỗ tận cùng?

Đào Diệp Tiên nói:

- Ta nói là “không chừng” chứ đâu phải là “nhất định”. Giữa cái “không chừng” và “nhất định” khác nhau xa.

Đào Chi Tiên nói:

- Người đã biết là người nói “không chừng” sao lại còn nói nhiều?

Đào Căn Tiên nói:

- Nói om sòm làm gì? Mau đi đốt hai cây đuốc vào trong động xem sao.

Đào Thực Tiên hỏi:

- Tại sao chỉ đốt hai cây? Đốt ba cây không được sao?

Đào Hoa Tiên hỏi:

- Đã đốt được ba cây thì tại sao không đốt luôn bốn cây?

Bọn Đào Cốc lục tiên miệng cứ nói hoài mà tay thì vô cùng mau lẹ, trong khoảnh khắc đã bẻ chân bàn đốt lên bốn cây đuốc, sáu người tranh nhau chui vào trong động.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Xem ra rõ ràng trong chùa Thiếu Lâm có một địa đạo bí mật. Ngày trước, ta bị cầm tù ở Cô Sơn Mai trang, cũng đã đi qua một địa đạo dài. Doanh Doanh chắc bị giam trong đó.

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến đây, tim đập thình thịch. Chàng liền chui vào trong động, tăng cước bộ đuổi theo bọn Đào Cốc lục tiên. Địa đạo này rất rộng, khác với địa đạo chật hẹp ẩm ướt của Cô Sơn Mai trang, có điều trong động có mùi hôi hám, hít vào rất khó chịu.

Đào Thực Tiên nói:

- Sáu con chuột không thấy đâu cả. Chỉ e chúng không chui vào trong động này. Chúng ta quay về đi chỗ khác tìm.

Đào Cán Tiên nói:

- Đi đến tận cùng hang rồi quay về cũng đâu có muộn.

Sáu người lại đi một lúc nữa. Đột nhiên nghe vù một tiếng, một cây thiên trượng ở khoảng không đánh thẳng xuống. Đào Hoa Tiên chạy trước vội nhảy lùi ra sau, thiên trượng đánh mạnh vào ngực của Đào Thực Tiên. Một tảng nhân tay cầm thiên trượng nhanh chân nép vào bên vách đá bên phải. Đào Hoa Tiên tức giận quát:

- Tổ mẹ nó, tặc tử trọc đầu, dám rình ở đây mà đánh lên lão gia.

Lão đưa tay đập vào vách đá. Vù một tiếng, bên trái vách đá lại có một thiên trượng đánh ra. Cây thiên trượng này chặn đường thoái lui của Đào Hoa Tiên, lão không thể lùi lại để tránh, đành phải nhảy lên trước. Chân trái vừa chạm đất thì bên phải lại có một thiên trượng vụt đến.

Lúc này Lệnh Hồ Xung đã thấy rất rõ người sử thiên trượng không phải là người sống mà là người sắt có cơ quan điều khiển nhưng được lắp đặt rất tinh vi. Chỉ cần có người đập trúng cơ quan ở dưới đất thì có thiên trượng đánh ra, tiến thoái hô ứng của mỗi phát trượng đánh ra đều tinh diệu lợi hại vô cùng. Đào Hoa Tiên rút đoản thiết bồng ra đỡ, choang một tiếng, cây đoản thiết bồng bị chấn động bay khỏi tay.

Đào Hoa Tiên la lên chao ôi rồi ngã lăn xuống đất. Lại có một cây thiên trượng đánh xuống đầu lão. Đào Cán Tiên và Đào Chi Tiên rút đoản thiết bồng ra vọt đến cứu huynh đệ, song bồng cùng vung ra mới cản

được. Nhưng một trượng đánh qua, hai trượng đánh tới, Đào Cán Tiên, Đào Diệp Tiên, Đào Thực Tiên cùng xông vào. Năm cây đoản thiết bổng đã nghênh chiến với thiên trượng đánh ra từ hai bên vách.

Thiết hoà thượng sử thiên trượng tuy là vật chết nhưng người thiết kế là một người thợ có đầu óc cực kỳ nhạy bén, nếu không linh hội được tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm thì ắt có cao tăng Thiếu Lâm chỉ điểm. Mỗi thiên trượng do các thiết hòa thượng đánh ra đều rất thuần thực lại rất lợi hại. Cánh tay của thiết hòa thượng và thiên trượng đều đúc bằng thép nguyên chất, trọng lượng cả trăm cân, được điều khiển bằng hệ thống dây chuyên của bộ máy nên đánh xuống với lực đạo rất mạnh, không thua kém gì một cao thủ. Võ công Đào Cốc lục tiên tuy cao cường nhưng đoản thiết bổng lại quá ngắn, khó đỡ nổi sức đánh của thiên trượng.

Sáu huynh đệ than khổ rùm trời, chỉ mong lùi lại nhưng sau lưng lại nghe kinh phong vù vù, toàn là bóng thiên trượng. Mỗi khi tiến lên một bước thì có thêm mấy thiết hòa thượng đánh ra.

Lệnh Hồ Xung thấy tình thế nguy cấp, lại thấy chiêu số của các thiết hoà thượng tinh thâm nhưng trong từng chiêu đều có chỗ sơ hở rất lớn. Chàng rút trường kiếm ra, phóng vào cổ tay của thiết hoà thượng. Choang choang hai tiếng, mũi kiếm đã đâm trúng huyết đạo ở cổ tay của thiết hòa thượng. Tia lửa bắn ra tung tóe, trường kiếm cong lại. Bỗng nghe Đào Cán Tiên la oai oái, hắn đã bị thiên trượng đánh trúng ngã lăn ra đất. Lệnh Hồ Xung vốn đã kinh hãi, bây giờ thì thần trí tán loạn, thấy thiên trượng đánh tới là không chân chờ gì nữa, vội đâm hai kiếm. Choang

choang, chàng đã đâm trúng yếu huyệt của thiết hòa thượng, nhưng hai chiêu kiếm tinh thâm ấy chỉ làm tróc đi một chút sét rỉ trên tay và ngực của “đối phương”. Trên đầu lại có tiếng gió rít, một thiên tượng đánh bổ xuống, Lệnh Hồ Xung kinh hãi nhảy về trước né tránh. Phía trước lại có thiên tượng phóng tới.

Bỗng nhiên mắt chàng tối xắm lại rồi không thấy gì nữa. Thì ra bốn cây đuốc của bọn Đào Cốc lục tiên khi tiếp chiến với các thiết hòa thượng đã bị ném xuống đất, tắt ngấm. Lúc Lệnh Hồ Xung tiến lên thì ba cây đã tắt, lúc né mấy chiêu thì cây thứ tư cũng tắt luôn. Lệnh Hồ Xung không thấy gì nữa, tay chân trở thành vô dụng. Vai trái của chàng đau buốt, bèn nằm phục xuống, tai nghe tiếng úi chao, hừ, chết mẹ rồi vang lên ồm tỏi. Đào Cốc lục tiên lần lượt bị đánh ngã.

Lệnh Hồ Xung nằm dưới đất, nghe tiếng gió sau lưng toàn là tiếng kinh phong của thiên tượng đánh ra, giống như đang nằm mơ. Chàng sợ đến cực điểm, hoàn toàn bất lực. Không bao lâu, tiếng kinh phong giảm dần, tiếng lách cách không ngừng vang lên, dường như các thiết hòa thượng trở về vị trí cũ.

Bỗng thấy trước mặt sáng lòa. Có người gọi:

- Lệnh Hồ công tử, Lệnh Hồ công tử có ở đây không?

Lệnh Hồ Xung cả mừng, la lớn:

- Tại hạ... tại hạ đang ở đây...

Lệnh Hồ Xung nằm im không nhúc nhích, tiếng bước chân vang lên, có mấy người vừa đến. Kế Vô Thi ồ một tiếng rất kinh dị. Lệnh Hồ Xung nói:

- Đừng... đừng qua đây. Cơ quan... cơ quan rất lợi hại.

Bọn Kế Vô Thi đợi lâu không thấy Lệnh Hồ Xung trở lại lòng rất lo lắng, hơn mười người chạy đi tìm. Đến Đạt Ma đường, bọn họ phát hiện ra địa đạo liền chui vào, thấy Lệnh Hồ Xung và Đào Cốc lục tiên nằm ngổn ngang dưới đất, trên mình đầy máu thì không khỏi kinh hãi. Tổ Thiên Thu la lên:

- Lệnh Hồ công tử, Lệnh Hồ công tử bị sao vậy?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đứng yên đừng nhúc nhích, hễ nhúc nhích thì cơ quan sẽ phát động lại.

Tổ Thiên Thu đáp:

- Dạ! Tại hạ dùng nhuyễn tiên để kéo các vị ra được không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vậy thì hay lắm.

Tổ Thiên Thu vung nhuyễn tiên quấn chặt chân trái của Đào Chi Tiên rồi kéo lão ra.

Đào Chi Tiên nằm ngoài cùng nên Tổ Thiên Thu kéo lão ra trước, sao đó dùng nhuyễn tiên quấn chặt chân phải của Lệnh Hồ Xung rồi nói:

- Tại hạ đắc tội.

Lão kéo Lệnh Hồ Xung ra. Cứ liên tục như vậy, lão kéo Đào Cốc ngũ tiên ra mà không chạm đến cơ quan. Những thiết hòa thượng lấp đặt hai bên tường cũng không nhảy ra dả thương người nữa.

Lệnh Hồ Xung loạng choạng đứng dậy. Chàng vội hỏi thăm Đào Cốc lục tiên. Vai, lưng của sáu lão đều bị thiến trượng đâm thương, may mà sáu lão thuộc loại da thô thịt dày, nội lực thâm hậu, để kháng tốt nên bị thương không nặng lắm.

Đào Cấn Tiên khịt mũi nói:

- Mấy hòa thượng làm bằng sắt này lợi hại thật nhưng bọn chúng cũng bị Đào Cốc lục tiên phá tan tành hết ráo.

Đào Hoa Tiên cảm thấy không tiện giành hết công lao về phần mình, bèn nói:

- Lệnh Hồ công tử cũng có một chút công lao nhưng công lao ấy không bằng sáu huynh đệ bọn ta.

Lệnh Hồ Xung cố nhịn đau, cười nói:

- Đương nhiên rồi, ai mà bằng được Đào Cốc lục tiên?

Tổ Thiên Thu hỏi:

- Lệnh Hồ công tử, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lệnh Hồ Xung kể sơ lược tình hình, rồi nói:

- Chắc thánh cô bị giam trong này. Chúng ta phải tìm cách để phá những thiết hòa thượng này.

Tổ Thiên Thu liếc nhìn bọn Đào Cốc lục tiên. Lão nói:

- Thì ra thiết hòa thượng còn chưa phá được.

Đào Cấn Tiên nói:

- Muốn phá thiết hòa thượng, đâu có gì là khó? Chẳng qua bọn ta nhất thời chưa muốn ra tay mà thôi.

Đào Thực Tiên nói:

- Đúng vậy, đối với Đào Cốc lục tiên, không có cái gì vững chắc mà không phá nổi, không có kẻ địch nào mà không khắc chế được.

Kế Vô Thi nói:

- Không biết mấy thiết hòa thượng này lợi hại thế nào, xin Đào Cốc lục tiên hãy xông vào dẫn động các cơ quan một lần nữa để mọi người được mở rộng tầm mắt được không?

Vừa rồi Đào Cốc lục tiên đã ném mùi đau khổ, nên bọn họ đâu có chịu xông lên trước hứng đòn, phơi lưng ra cho thiết trượng đánh xuống mà không biết đường né tránh.

Đào Cán Tiên nói:

- Các vị, mèo bắt chuột thì mọi người đều thấy qua, nhưng chuột cắn mèo thì có ai thấy qua chưa?

Đào Diệp Tiên nói:

- Bảy người bọn ta vừa rồi đã thấy được, thật mở rộng tầm mắt, đúng là chưa bao giờ thấy qua.

Sáu huynh đệ lão có một tuyệt kỹ là hễ gặp vấn đề khó khăn không thể đối đáp thì liền nói vòng nói vo, lảng sang chuyện khác.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Xin các vị khiêng dùm mấy tảng đá to nặng khoảng một hai trăm cân tới đây.

Lập tức có ba người đi ra ngoài khiêng ba tảng đá to vào, toàn là đá dùng làm hòn non bộ trong sân

chùa Thiếu Lâm. Lệnh Hồ Xung ôm một tảng đá, vận nội lực đẩy mạnh vào. Tảng đá lặn âm âm, làm cho cơ quan phát động, hai bên vách phát ra tiếng ken két, từng thiết hòa thượng xông ra. Bóng trạng loang loáng, tiếng vù vù bất tuyệt, từng cây thiết trạng đánh ngang quét dọc. Một lúc lâu sau, tất cả thiết hòa thượng mới rút về vách đá.

Quần hào thấy vậy đều mắt hoa thần loạn, lú cả lưỡi. Kế Vô Thi nói:

- Công tử, những thiết hòa thượng này có cơ quan điều khiển, nhưng sức mạnh của cơ quan chỉ một lúc là hết. Cơ quan phải được tác động thì người sắt mới hoạt động. Chỉ cần dùng tảng đá lặn vào làm động mấy lần nữa thì lực đạo của các cơ quan sẽ cạn kiệt, thiết hòa thượng không hoạt động được nữa.

Lệnh Hồ Xung nóng lòng muốn cứu Doanh Doanh thoát hiểm bèn nói:

- Tại hạ thấy thế xuất trạng của thiết hòa thượng lúc nào cũng rất nhanh, không biết phải lặn đá bao nhiêu lần thì lực đạo của các cơ quan mới hết. Nếu thử thêm bảy tám lần nữa thì trời đã sáng rồi. Vị huynh trưởng nào có bảo đao bảo kiếm xin cho tại hạ mượn tạm.

Có một người vọt lên trước, rút đao ra khỏi vỏ, nói:

- Minh chủ, thanh đao này của tại hạ rất bén.

Lệnh Hồ Xung thấy người này mũi cao mắt sâu, dưới cằm có chòm râu vàng, dường như là người Tây Vực. Chàng nhận đao, quả nhiên khí lạnh tỏa ra, biết không phải là loại đao bình thường. Lệnh Hồ Xung nói:

- Đa tạ! Tại hạ mượn bảo đao của huynh trưởng để chém người sát, nếu có sứt mẻ xin đừng trách.

Người đó cười nói:

- Vì giải cứu thánh cô, tính mạng của mọi người còn không tiếc. Đao kiếm là vật ngoại thân có chi đáng kể.

Lệnh Hồ Xung gật đầu. Đào Cốc lục tiên la lên:

- Cẩn thận đó!

Lệnh Hồ Xung bước lên trước, vù một tiếng, một cây thiền trượng liền đánh xuống. Chiêu thức này Lệnh Hồ Xung đã thấy ba lần. Không nghĩ ngợi gì nữa, chàng liền vung đao lên, choang một tiếng, chém đứt cổ tay phải của thiết hòa thượng, cánh tay sắt và cả thiết trượng đều rơi xuống đất. Lệnh Hồ Xung khen:

- Hảo bảo đao!

Lúc đầu Lệnh Hồ Xung còn sợ lưỡi đao này không bén lắm, không thể chém đứt cổ tay của thiết hòa thượng. Khi thấy đao chém sắt như chém bùn, tinh thần chàng phấn chấn. Choang, choang hai tiếng, chàng lại chém đứt hai cổ tay của thiết hòa thượng. Lệnh Hồ Xung dùng đao làm kiếm, hoàn toàn sử chiêu số trong Độc Cô cửu kiếm. Thiết hòa thượng từ hai bên vách không ngừng xông ra tấn công nhưng tay cầm thiền trượng đã bị chặt đứt, tuy hai cánh tay liên tục vung lên đập xuống, đánh sang trái, quét sang phải nhưng không có thiền trượng thì cũng không làm gì được. Lệnh Hồ Xung thấy càng xông về phía trước thì chiêu số đánh ra của thiết hòa thượng càng tinh diệu. Lòng chàng ngấm ngấm khâm phục nhưng toàn là vật dúc

bằng sắt thép nên một chiêu xuất ra thì lộ chỗ sơ hở rất lớn. Sau khi cổ tay bị chặt đứt, tuy cơ quan không ngừng phát động nhưng cũng đã biến thành phế vật.

Quần hào giơ cao đuốc đi theo sau chiếu sáng cho Lệnh Hồ Xung chém đứt hơn một trăm cánh tay sắt. Trong thạch động không còn thiết hỏa thượng nhầy ra nữa. Có người đếm tổng cộng có một trăm lẻ tám thiết hỏa thượng. Quần hào ở trong địa đạo cùng hoan hô làm chấn động cả màng nhĩ.

Lệnh Hồ Xung chỉ muốn sớm tìm được Doanh Doanh. Chàng cầm một cây đuốc, xông về phía trước, trên đường chàng cẩn thận từng chút một, sợ gặp phải cơ quan. Địa đạo càng đi càng dốc xuống. Đi được hơn ba dặm, địa đạo thông vào mấy cái huyết động tự nhiên, vẫn không gặp cơ quan, cam bẫy nào. Bỗng nhiên trước mặt có ánh sáng lơ mơ xuyên vào, Lệnh Hồ Xung vọt nhanh tới trước. Chân chàng dẫm lên một bề mặt mềm mềm, thì ra là một lớp tuyết, đồng thời có một luồng khí lạnh xông vào lồng ngực. Đã ra được ngoài trời.

Lệnh Hồ Xung nhìn bốn phía. Trong đêm tối, tuyết rơi rất nhiều, lại nghe tiếng nước chảy róc rách. Thì ra chàng đang đứng bên một khe suối. Trong khoảnh khắc chàng cảm thấy thất vọng vì địa đạo này không thông vào chỗ Doanh Doanh bị giam cầm.

Kế Vô Thi ở sau lưng Lệnh Hồ Xung, nói:

- Mọi người đừng lên tiếng, chắc chúng ta đang ở dưới núi Thiếu Thất.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Chẳng lẽ chúng ta đã thoát hiểm rồi ư?

Kế Vô Thi nói:

- Công tử, bây giờ là mùa đông nên những khe suối trên núi không có nước, xem ra chúng ta đã thông xuống địa đạo, đến chân núi rồi.

Tổ Thiên Thu vui mừng nói:

- Phải rồi, chúng ta vô tình tìm được địa đạo bí mật của chùa Thiếu Lâm.

Lệnh Hồ Xung vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, trả bảo đao cho hào sĩ Tây Vực, nói:

- Mau truyền lệnh để mọi người theo địa đạo xuống núi.

Kế Vô Thi bảo mọi người tản ra, lại ra lệnh cho mấy chục người đứng canh giữ địa đạo đề phòng địch tấn công bất ngờ. Nếu trước và sau địa đạo đều bị chặn lại, những huynh đệ nào chưa ra kịp chắc sẽ chết một cách khốn khổ.

Không bao lâu đã có người quay về báo:

- Quả thực chỗ ta đứng là dưới chân núi Thiếu Thất phía sau núi, ngẩng đầu lên có thể thấy sân chùa trên đỉnh núi.

Quần hào chưa thoát ra hết, ai cũng không dám nói lớn tiếng. Mọi người từ địa đạo đi ra càng lúc càng đông, ngay cả những người bị thương và các xác chết cũng được khiêng ra.

Quần hào tìm được cái sống trong cái chết, tuy không lớn tiếng hoan hô nhưng cũng bàn tán thì thầm, vui mừng ra mặt.

Bạch Hùng trong Hắc Bạch song hùng nói:

- Minh chủ, những tên vô lại này vẫn tưởng chúng ta còn ở trong chùa. Chỉ bằng chúng ta tấn công sau lưng bọn chúng, chém đứt đuôi ráo hết bọn vô lại cho hả cơn tức giận.

Đào Cán Tiên chen vào nói:

- Bọn vô lại này có đuôi hay sao mà chém?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chúng ta đến chùa Thiếu Lâm là để đón tiếp thánh cô, thánh cô không đón được thì nên tiếp tục hỏi thăm tìm kiếm, không nên sát thương nhieu.

Bạch Hùng nói:

- Hừ, dù sao chẳng nữa ta cũng phải bắt mấy tên vô lại để xơi nếu không thì bọn chúng coi thường.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Xin các vị truyền lệnh xuống cho mọi người lần lượt giải tán, gặp môn hạ chính phái tốt nhất là không nên động quyền cước. Có ai nghe được tin tức gì về thánh cô thì phải truyền rộng ra. Lệnh Hồ Xung còn sống ngày nào, dù phải trải qua gian nan nguy hiểm, nhất định cũng phải cứu thánh cô thoát nạn. Huynh đệ trong chùa ra hết chưa?

Kế Vô Thi đi đến cửa địa đạo gọi vào mấy lần, lúc sau lại gọi mấy lần nữa, bên trong không còn ai cả. Lão quay lại báo:

- Đều ra hết rồi.

Lệnh Hồ Xung bỗng cao hứng nói:

- Chúng ta cùng hô ba tiếng để dọa bọn chính phái giết mình chơi.

Tổ Thiên Thu cười nói:

- Tuyệt diệu! Mọi người cùng lớn tiếng hô theo mình chủ.

Lệnh Hồ Xung vận nội lực hô:

- Một, hai, ba! Đây, bọn ta xuống núi rồi.

Mấy ngàn người đồng thanh hô:

- Đây, bọn ta xuống núi rồi.

Lệnh Hồ Xung lại la lên:

- Các vị ở lại trên núi mà thưởng tuyết đi.

Quần hào lại lớn tiếng hô:

- Các vị ở lại trên núi mà thưởng tuyết đi.

Lệnh Hồ Xung lại hô:

- Thanh sơn bất cải, lục thủy trường lưu, hậu hội hữu kỳ!

Quần hào cũng hô to:

- Thanh sơn bất cải, lục thủy trường lưu, hậu hội hữu kỳ! (Non xanh trơ đó, nước biếc còn đây, hẹn ngày gặp lại).

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Chúng ta đi thôi.

Bỗng có người lớn tiếng la lên:

- Các người là quân rùa đen vô lại. Tổ tông mười tám đời quân rùa đen!

Quần hào lại hô theo:

- Các người là quân rùa đen vô lại. Tổ tông mười tám đời quân rùa đen!

Tiếng chửi thô tục truyền đi do mấy ngàn người đồng thanh hợp xướng chấn động cả sơn cốc, thật là trước nay chưa từng có.

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng nói:

- Được rồi, không cần chửi nữa, chúng ta đi thôi.

Quần hào đang lúc cao hứng, cứ hô tiếp:

- Được rồi, không cần chửi nữa, chúng ta đi thôi.

Mọi người la hét được một trận, thấy ở lưng chừng núi không có động tĩnh gì. Trời gần sáng thì họ lần lượt ra đi.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Trước mắt, việc lớn nhất là phải tìm ra chỗ giam giữ Doanh Doanh, thứ hai là điều tra cho rõ Định Nhân, Định Dật hai vị sư thái bị ai giết hại. Để làm hai việc này cần phải đi đâu mới được?

Trong đầu chàng thoáng qua một suy nghĩ: Tăng nhân chùa Thiếu Lâm và người trong chính giáo đã biết bọn ta xuống núi Thiếu Thất rồi, đương nhiên cuộc vây bố không thành thì họ sẽ quay về chùa Thiếu Lâm. Không chừng bọn họ cũng đem Doanh Doanh theo. Muốn làm hai chuyện này phải quay lại chùa Thiếu Lâm mới được.

Lệnh Hồ Xung nghĩ tiếp:

- Muốn nhập vào chùa Thiếu Lâm, người càng ít càng tốt, không thể để bọn Kế Vô Thi đi theo được.

Hắn làm động tác bái biệt bọn Kế Vô Thi, Lão Đầu Tử, Tổ Thiên Thu, Lam Phượng Hoàng, Hoàng Bá Lưu rồi nói:

- Mọi người hãy chia nhau đi khắp nơi, sau khi đón được thánh cô thì tụ lại mà túy lúy một bữa.

Kế Vô Thi hỏi:

- Công tử, công tử đi đâu?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Xin tha cho tiểu đệ, bây giờ chưa tiện nói rõ. Sau này sẽ nói hết.

Mọi người không dám hỏi nhiều, thi lễ từ biệt nhau.

Hồi 113

Nhậm Ngã Hành cũng đến Thiếu Lâm

Lệnh Hồ Xung chuồn vào rừng cây rồi tung mình nhảy lên ngọn, ẩn thân vào chỗ cành lá rậm rạp um tùm. Qua một lúc lâu, tai nghe tiếng quần hào xì xầm nhỏ dần, rồi yên tĩnh không một tiếng động. Lệnh Hồ Xung đoán rằng mọi người đã tản đi hết rồi. Chàng liền nhảy xuống, từ từ quay trở lại chỗ cửa địa đạo, quả nhiên thấy không còn một bóng người. Cửa địa đạo khuất sau hai tảng đá to, cây cỏ rậm rạp, nếu người không biết nội tình thì đến bên cạnh cũng không phát hiện được.

Lệnh Hồ Xung trở vào địa đạo, đi rất nhanh đến Đạp Ma trung đường. Nghe trước điện thấp thoáng có tiếng người, chàng nghĩ rằng người trong chính giáo hành sự rất thận trọng, nên từ từ quan sát, chỉ sợ trúng cơ quan cam bẫy. Lệnh Hồ Xung vận nội lực vào hai tay, xoay tượng đá Đạp Ma từ từ về chỗ cũ. Chàng tự hỏi: Nên trốn vào đâu để nghe lén các nhân vật lãnh tụ chính giáo nghị

sự, tìm cách điều tra ra chỗ giam cầm Doanh Doanh? Trong chùa Thiếu Lâm có hàng trăm hàng ngàn phòng xá, nhưng không biết họ tụ hội ở gian phòng nào?

Lệnh Hồ Xung nhớ lại ngày trước, Phương Sinh đại sư dẫn mình đi gặp phương trượng. Chàng nhớ mang máng chỗ thiền phòng của phương trượng, liền ra khỏi Đạt Ma đường chạy về phía sau. Trong chùa Thiếu Lâm phòng ốc quá nhiều, chàng chạy một lúc vẫn không tìm được thiền phòng của phương trượng. Bỗng tai nghe tiếng bước chân, bên ngoài có hơn mười người đi đến. Chỗ Lệnh Hồ Xung đang đứng là một tòa thiền điện, trên điện có treo tám biển gỗ khắc bốn chữ vàng "Thanh lương cảnh giới". Bốn bề không có chỗ ẩn thân, hán liền tung mình nấp vào sau tám biển gỗ.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, có bảy tám người đi vào điện. Một người nói:

- Bọn tà ma ngoại đạo bản lãnh cũng thật cao cường. Chúng ta đã bao vây bốn phía như vòng vây sắt mà bọn chúng vẫn trốn xuống được.

Tiếng một người khác nói:

- Xem ra trên núi Thiếu Thất có đường hầm bí mật thông xuống núi, nếu không thì bọn chúng làm sao trốn được?

Lại một người khác nói:

- Không có đường hầm bí mật nào đâu. Tiểu tăng xuất gia tu ở chùa Thiếu Lâm đã hơn hai chục năm chưa bao giờ nghe nói có đường hầm bí mật xuống núi.

Người kia nói:

- Đã nói là đường hầm bí mật thì dĩ nhiên rất ít người biết.

Thiếu Lâm tăng nói:

- Dù tiểu tăng không biết, chẳng lẽ phương trượng của bọn tiểu tăng cũng không biết ư? Trong chùa nếu có đường hầm bí mật này thì phương trượng tề tựu sẽ báo trước cho mấy vị thủ lãnh các phái, chứ đâu có thể để cho bọn tà ma ngoại đạo thoát thân dễ dàng như vậy?

Bỗng nghe một người lớn tiếng quát:

- Ai? Chuông mặt ra cho ta coi nào!

Lệnh Hồ Xung giật mình nghĩ: Thì ra tung tích của ta bị bọn chúng phát hiện rồi.

Lệnh Hồ Xung định nhảy ra, bỗng nghe sau tấm biển phía đông có tiếng cười ha hả. Một người nói:

- Lão tử thổi một hơi rớt mấy đám tro bụi, lại bị các người nhìn thấy rồi. Nhân quang lợi hại thật.

Thanh âm vang dội đúng là khẩu âm của Hương Vân Thiên. Lệnh Hồ Xung vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, thầm nghĩ: Thì ra Hương đại ca đã núp ở đây từ lâu rồi. Hương đại ca nín thở tài thật, ta ở đây lâu như vậy mà không nghe biết. Nếu không có bụi bặm rớt xuống thì những người này cũng không phát giác được.

Lệnh Hồ Xung đang suy nghĩ, bỗng nghe bịch, bịch hai tiếng, hai bên có người nhảy xuống, tiếp đó có ba người cùng quát:

- Ai...

- Người...

- Làm...

Ba người chỉ la lên được một tiếng liền im bặt.

Lệnh Hồ Xung tò mò thò đầu ra, thấy trong đại điện có hai bóng đen đang vung múa; một người là Hương Văn Thiên, còn người kia thân thể cao to là Nhậm Ngã Hành. Hai người xuất chiêu không một tiếng động, mỗi chiêu đánh ra thì có một người ngã xuống. Trong khoảnh khắc, tám người ngã xuống trong điện, trong đó có năm người nằm úp mặt bất động, còn ba người ngửa mặt lên trời, mắt đều trợn ngược, vẻ mặt thật đáng sợ, hiển nhiên đều bị Nhậm Ngã Hành và Hương Văn Thiên đánh chết rồi. Nhậm Ngã Hành chùi hai tay vào người, nói:

- Doanh nhi, xuống đây đi.

Sau tám biến gỗ phía Tây có người nhẹ nhàng nhảy xuống, thân hình yếu điệu, đúng là Doanh Doanh.

Lệnh Hồ Xung choáng váng, hoa cả mắt, thấy cô ta mình mặc áo vải thô, dung nhan tiêu tụy. Lệnh Hồ Xung đang muốn nhảy xuống tương kiến thì Nhậm Ngã Hành hướng về chỗ chàng nấp xua tay. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Bọn họ đến trước, ta ẩn thân sau biến gỗ, bọn họ dĩ nhiên thấy cả rồi. Nhậm lão tiên sinh bảo ta đừng ra mặt là có ý gì?

Nhưng trong phút chốc thì hần hiểu dụng ý của Nhậm Ngã Hành.

Bỗng thấy có mấy người bước nhanh vào cửa điện, vừa liếc nhìn thì ra là sư phụ, sư nương Nhạc Bất

Quần và Thiếu Lâm phương trượng Phương Chứng đại sư, ngoài ra còn có không ít người. Lệnh Hồ Xung không dám nhìn lâu, vội thụt đầu vào sau tấm biển, tim đập thình thịch, thầm nghĩ: Nếu Doanh Doanh bị hãm hại trong tròng vây, ta... dù ta có tan xương nát thịt cũng phải cứu nàng thoát khỏi nguy hiểm.

Phương Chứng đại sư nói:

- A Di Đà Phật. Ba vị thí chủ chuông pháp rất lợi hại. Nữ thí chủ đã rời khỏi chùa Thiếu Lâm, sao còn quay trở lại? Hai vị thí chủ này chắc là cao thủ trên Hắc Mộc Nhai, miễn thứ cho lão nạp không có duyên, mới gặp lần đầu.

Hương Vãn Thiên nói:

- Vị này là Nhậm giáo chủ của Nhật Nguyệt thần giáo, tại hạ là Hương Vãn Thiên.

Tên tuổi của hai lão lừng lẫy trong võ lâm. Hai câu này Hương Vãn Thiên vừa nói ra thì có một số người la khê úi chà một tiếng. Phương Chứng đại sư nói:

- Thì ra là Nhậm giáo chủ và Hương tả sứ, lão nạp ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Hai vị quang lâm, có điều gì chỉ giáo?

Nhậm Ngã Hành nói:

- Lão phu không quan tâm đến thế sự đã lâu, nên những vị hào kiệt ưu tú lớp sau trên giang hồ đều không biết. Không rõ mấy vị tiểu bằng hữu này là ai?

Phương Chứng đại sư nói:

- Để lão nạp giới thiệu với các vị. Vị này là Chương môn đạo trưởng phái Võ Đang, đạo hiệu là Xung Hư.

Tiếng của một lão già nói:

- Bần đạo niên kỷ có lẽ lớn hơn Nhậm tiên sinh vài tuổi, nhưng chấp chương môn hộ Võ Đang quả thật là chuyện sau khi Nhậm tiên sinh quy ẩn. Nhân tài ưu tú mới nổi, chữ ưu tú thật không dám nhận. Ha ha.

Lệnh Hồ Xung vừa nghe giọng nói của lão, thầm nghĩ: Giọng nói của vị chương môn đạo trưởng phái Võ Đang này rất quen.

Chàng liền hiểu ra: Chao ôi, ta ở dưới núi Võ Đang gặp ba người, một người gánh củi, một người gánh rau, một vị lão tiên sinh cười lừa, kiếm pháp tinh diệu khó sánh. Thì ra lão là chương môn phái Võ Đang.

Trong khoảnh khắc, lòng chàng trời dậy niềm tự đắc, lòng bàn tay xuất mồ hôi. Phái Võ Đang và phái Thiếu Lâm oai danh mấy trăm năm, nhất nhu nhất cương, không ai thắng nổi. Xung Hư đạo trưởng kiếm pháp tinh thâm, xưa nay mọi người đều tôn sùng. Bỗng nhiên chàng biết được mình thắng Xung Hư đạo trưởng, thực là chuyện đáng mừng khôn tả.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Vị Tả đại chương môn này trước đây đã gặp qua. Tả sư phó, mấy năm gần đây môn Đại tung dương thần chương của Tả sư phó tinh tiến nhiều rồi chứ?

Lệnh Hồ Xung hơi giật mình: Thì ra Tả sư bá, chương môn phái Tung Sơn cũng đến rồi.

Một giọng nói lạnh lạnh cất lên:

- Nghe nói Nhậm tiên sinh bị thuộc hạ giam cầm đã nhiều năm, phen này tái xuất giang hồ thật là

điều đáng mừng. Đại tung dương thần chưởng mười mấy năm nay tại hạ chưa dùng đến, chỉ e rằng đã quên hết nửa rồi.

Nhậm Ngã Hành cười nói:

- Trên giang hồ thật là tịch mịch. Lão phu vừa quy ẩn thì không có người nào đối chưởng với Tả huynh, thật là đáng khâm phục.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Những người học võ trên giang hồ có bản lãnh tương đương với Nhậm tiên sinh cũng không ít. Nhưng Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo trưởng đều là bậc hiền sĩ đắc đạo, quyết không vô duyên vô cớ đến giáo huấn tại hạ.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Hay lắm, khi nào hướn, lão phu muốn thử xem chiêu thức mới của Tả sư phó.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Đương nhiên tại hạ xin phụng tiếp.

Nghe hai lão đối đáp, hiển nhiên trước đây hai đã từng có một trận kịch đấu, ai thắng ai bại cũng không nhận ra được.

Phương Chứng đại sư nói:

- Vị này là Thiên Môn đạo trưởng, chưởng môn phái Thái Sơn; vị này là Nhạc tiên sinh, chưởng môn phái Hoa Sơn; vị này là Nhạc phu nhân Ninh nữ hiệp năm xưa. Nhậm tiên sinh chắc có nghe biết.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Ninh nữ hiệp phái Hoa Sơn thì lão phu biết, còn Nhạc cái gì tiên sinh thì chưa nghe qua.

Lệnh Hồ Xung lòng không vui, nghĩ: - Sư phụ ta thành danh trước sư nương, nếu lão không biết cả hai người thì còn có lý, chứ không thể chỉ biết Ninh nữ hiệp mà không biết Nhạc tiên sinh. Lão bị giam ở dưới đáy Tây Hồ chẳng qua là chuyện mười năm gần đây, lúc đó danh tiếng sư phụ ta đã truyền khắp thiên hạ. Rõ ràng là lão cố ý khiêu khích sư phụ ta.

Nhạc Bất Quần thản nhiên nói:

- Tiện danh văn sinh không đáng để làm bận tai Nhậm tiên sinh.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Nhạc tiên sinh, lão phu muốn hỏi thăm tiên sinh một người, xem hấn lạc loài ở đâu. Nghe nói người này trước đây là môn hạ trong phái Hoa Sơn của Nhạc tiên sinh.

Nhạc Bất Quần hỏi:

- Nhậm tiên sinh muốn hỏi ai?

Nhậm Ngã Hành nói:

- Người này võ công cao cường, nhân phẩm hiếm có trên đời. Có kẻ dúi mắt đem lòng đồ kỵ hấn, gạt bỏ hấn ra. Nhậm mỗ vừa gặp hấn một lần mà như là cố nhân, nên toàn tâm toàn ý muốn đem đứa con gái bảo bối gả cho hấn.

Lệnh Hồ Xung nghe lão nói đến đây, tim chàng đập loạn xạ. Hấn mơ hồ cảm thấy có chuyện vô cùng khó xử sắp xảy ra.

Nhậm Ngã Hành nói tiếp:

- Người thanh niên này có tình có nghĩa, nghe đồn khi con gái bảo bối của Nhậm mỗ bị giam trong chùa Thiếu Lâm thì hần thống lĩnh mấy ngàn anh hùng hào kiệt đến chùa Thiếu Lâm đón vợ. Nhưng trong phút chốc không biết hần đi đường nào. Nhậm mỗ là nhạc phụ của hần nên nóng lòng vô cùng, muốn hỏi thăm Nhạc tiên sinh.

Nhạc Bất Quần ngẩng mặt lên trời cười ha hả. Lão nói:

- Nhậm tiên sinh thân thông quảng đại, sao ngay cả hảo nữ tể của mình cũng tìm không ra? Gã thanh niên mà Nhậm tiên sinh nói đến là tiểu tặc khi đồ Lệnh Hồ Xung của tề phái phải không?

Nhậm Ngã Hành cười nói:

- Rõ ràng là châu ngọc mà Nhạc tiên sinh lại cho là cỏ rác. Con mắt của lão đệ thật là kém cỏi. Người thanh niên đó chính là Lệnh Hồ Xung. Ha ha, Nhạc tiên sinh chửi hần là tiểu tặc, vậy có ý chửi luôn Nhậm mỗ là lão tặc chăng?

Nhạc Bất Quần nghiêm sắc mặt, nói:

- Tiểu tặc này hành sự không đoan chính, tham luyện nữ sắc, vì một người con gái mà đi kích động bọn bàng môn tả đạo trên giang hồ hợp thành bè chồn lũ cáo đến quấy nhiễu chùa Thiếu Lâm, không úy kỵ nơi đây là nguồn gốc của võ học thiên hạ. Nếu không có Tả sư huynh phái Tung Sơn sắp đặt diệu kế, thì ngôi chùa cổ ngàn năm này đã bị bọn chúng đốt thành tro rồi, há không phải đại tội vạn lần chết cũng chưa đền hết? Tiểu tặc này trước đây đã từng là môn hạ phái Hoa Sơn, tại hạ không giáo dục nổi, nghĩ lại thấy hổ thẹn vô cùng.

Hương Văn Thiên nói xen vào:

- Nhạc tiên sinh nói sai rồi! Lệnh Hồ huynh đệ đến Thiếu Lâm chỉ để nghênh tiếp Nhậm cô nương, quyết không có ý quấy rối làm càn. Tiên sinh thử nhìn xem, bọn họ đông như vậy, ở trong chùa Thiếu Lâm một ngày một đêm nhưng có làm tổn hại cành cây ngọn cỏ nào không? Ngay cả gạo cũng không ăn một hạt, nước cũng không uống mất một giọt.

Bỗng có người nói:

- Bọn bằng hữu chó má đó đến chùa Thiếu Lâm không làm hại gì mà ngược lại còn để lại nhiều thứ nữa.

Lệnh Hồ Xung nghe giọng nói sắc bén của người này liền nhận ra lão là Dư Thương Hải, chương môn phái Thanh Thành, trầm nghĩ: Lão này lại đến rồi.

Hương Văn Thiên hỏi:

- Xin hỏi Dư quán chủ, chùa Thiếu Lâm có thêm những gì?

Dư Thương Hải nói:

- Nào là cứt trâu, nước đái ngựa và "vàng dẻo" khắp nơi.

Lập tức có mấy người cười rần lên. Lệnh Hồ Xung cảm thấy áy náy: Ta chỉ dặn các huynh đệ không được làm tổn hại bất cứ vật gì ở trong lẫn ngoài chùa Thiếu Lâm. Nhưng không ngờ ta lại quên dặn bọn họ đừng tiêu tiểu bậy bạ làm ô uế nhà chùa. Những người thô tục này chỉ kéo quần ra thì đi bậy, chẳng kiêng dè nơi đất Phật thanh tịnh này.

Phương Chứng đại sư nói:

- Lệnh Hồ công tử thống lãnh quần hào đến Thiếu Lâm khiến lão nạp suốt ngày lo lắng, chỉ sợ chùa bị đốt. Nhưng các vị bằng hữu không làm tổn hại một đồ vật, cây cỏ nào trong chùa. Nhất định là Lệnh Hồ công tử có tấm lòng Bồ Tát, đã cực lực can ngăn nên mới được như vậy khiến trong chùa từ trên xuống dưới không ai không cảm kích. Sau này, lão nạp gặp Lệnh Hồ công tử, đương nhiên sẽ đích thân cảm ơn công tử. Dư quán chủ nói giỡn như vậy, xin Hướng tiên sinh đừng chấp nhứt.

Hướng Văn Thiên khen:

- Đại sư quả là một vị cao tăng đặc đạo, khí độ phi phàm, khác hẳn với hạng ngụy quân tử và chân tiểu nhân.

Phương Chứng nói:

- Lão nạp có chuyện không rõ: hai vị sư thái phái Hằng Sơn sao lại viên tịch trong chùa?

Doanh Doanh hét lên một tiếng, run run nói:

- Sao? Hai vị Định Nhân, Định Dật sư thái chết... chết rồi ư?

Phương Chứng đáp:

- Đúng vậy. Di thể của hai vị được phát hiện ở trong chùa, thiết nghĩ lúc hai vị viên tịch, chính là lúc các vị bằng hữu giang hồ vào trong tệ tự. Chẳng lẽ Lệnh Hồ công tử chưa kịp dặn dò thuộc hạ khiến cho hai vị sư thái ít không địch lại nhiều nên đã táng mạng ở đây? A Di Đà Phật, A Di Đà Phật!

Lão nói rồi thở dài.

Doanh Doanh nói:

- Thật... thật kỳ lạ. Ngày hôm đó tiểu nữ gặp hai vị sư thái ở hậu điện quý tự, nhờ lòng từ bi của phương trượng đại sư, nói là nể mặt hai vị sư thái mà cho phép tiểu nữ rời khỏi chùa.

Lệnh Hồ Xung vừa cảm kích vừa áy náy: Hai vị sư thái cầu xin phương trượng thì phương trượng đã thả Doanh Doanh rồi. Hai vị sư thái bị táng mạng ở đây là vì ta và Doanh Doanh. Hung thủ giết hại hai vị sư thái là ai? Ta phải báo thù cho hai vị.

Doanh Doanh nói:

- Mấy ngày nay, không ít bằng hữu trên giang hồ vì muốn cứu tiểu nữ thoát thân mà đến quấy nhiễu chùa Thiếu Lâm nên bị phái Thiếu Lâm bắt giữ hơn một trăm người. Phương trượng đại sư từ bi, chỉ phạt giam bọn họ mười ngày, mong có thể tiêu giải bớt tội lỗi của bọn họ rồi sau đó sẽ thả hết. Nhưng tiểu nữ bị giam đã lâu nên được rời chùa trước.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Vị Phương Chứng đại sư này là người quá tốt, nhưng hơi cổ hủ một chút. Doanh Doanh đã hạ thủ nhiều hào khách giang hồ, làm sao có thể phạt giam mười ngày để tiêu trừ được hết tội lỗi?

Hồi 114

Ai đáng phục, ai không đáng phục?

Doanh Doanh nói tiếp:

- Tiểu nữ cảm kích vô cùng. Sau khi bái tạ phương trượng đại sư, tiểu nữ liền đi theo hai vị sư thái rời khỏi núi Thiếu Thất, đến ngày thứ ba thì nghe nói Lệnh Hồ... Lệnh Hồ công tử thống lĩnh bằng hữu trên giang hồ đến chùa Thiếu Lâm để nghinh tiếp tiểu nữ. Định Nhân sư thái nói: "Chúng ta phải đi cả ngày cả đêm để ngăn cản mọi người, để bọn họ đừng quấy nhiễu các vị cao tăng chùa Thiếu Lâm". Tối hôm đó, tiểu nữ và hai sư thái gặp một vị bằng hữu giang hồ. Hắn nói mọi người từ bốn phương tám hướng đang kéo đến, định ngày rằm tháng mười hai tụ tập ở chùa Thiếu Lâm. Hai vị sư thái liền bàn bạc, nói rằng hào sĩ giang hồ rộng rãi hỗn tạp mà kéo từ bốn phương đến thì bọn họ chưa chắc đã chịu nghe hiệu lệnh của Lệnh Hồ công tử. Định Nhân sư thái liền dặn tiểu nữ mau đi gặp Lệnh Hồ... Lệnh Hồ công tử, bảo mọi người lập tức

giải tán. Hai vị sư thái trở về chùa Thiếu Lâm, muốn giúp phương trượng đại sư một tay để bảo vệ chốn thanh tịnh phúc địa của Phật môn.

Cô kể rành mạch, thanh âm trong trẻo, lời lẽ ưu nhã, lúc nói đến hai vị sư thái giọng cô đầy sự thương cảm, còn lúc nói đến "Lệnh Hồ công tử" lại giấu không được vẻ thẹn thùng. Lệnh Hồ Xung ẩn sau tấm biển nghe vậy, bất giác lòng hân hoan tràn đầy một trận sóng tình.

Phương Chứng nói:

- A Di Đà Phật! Tấm lòng của hai vị sư thái khiến lão nạp cảm kích vô cùng. Tin chùa Thiếu Lâm gặp nạn truyền ra, thì đồng đạo các môn phái chính giáo bất luận có quen biết hay không đã đến trợ giúp, tệ phái thật không biết báo đáp sao cho hết. May mà song phương chưa đại động can qua, tránh được một trường kiếp nạn. Ôi, hai vị sư thái diệu ngộ Phật pháp, đầy đức từ bi. Trong Phật môn của lão nạp thiếu đi hai vị cao nhân, thật đáng tiếc, thật đáng tiếc!

Doanh Doanh lại nói:

- Sau khi tiểu nữ và hai vị sư thái chia tay, tối hôm đó tiểu nữ lại bị phái Tung Sơn bắt. Ít không địch lại nhiều, tiểu nữ bị môn hạ của Tả tiên sinh bắt giữ, bị giam cầm nhiều ngày mới được gia gia và Hương thúc thúc đến cứu tiểu nữ ra. Các vị bằng hữu trên giang hồ đã đến chùa Thiếu Lâm rồi. Hương thúc thúc và cha con tiểu nữ đến chùa Thiếu Lâm chưa được nửa canh giờ thì đã không biết mọi người đi đâu nên càng không biết tại sao hai vị sư thái mất.

Phương Chứng nói:

- Nếu nói như vậy, thì hai vị sư thái không phải do Nhậm tiên sinh và Hưởng tả sứ hại rồi.

Doanh Doanh nói:

- Hai vị sư thái có đại ân cứu mạng tiểu nữ, tiểu nữ chỉ có cảm ân báo đáp. Nếu gia gia và Hưởng thúc thúc của tiểu nữ gặp hai vị sư thái, hai bên có lời bất hòa thì tiểu nữ nhất định đứng ra điều giải, khuyên can đến cùng.

Phương Chứng nói:

- Nói vậy cũng đúng.

Bồng Dư Thương Hải nói xen vào:

- Người trong Ma giáo hành vi trái ngược với người thường. Người thường chuyên lấy đức báo ân, còn kẻ gian tà lại lấy oán báo ân.

Hương Văn Thiên nói:

- Kỳ quá, kỳ quá! Dư quán chủ gia nhập Nhật Nguyệt thần giáo hồi nào vậy?

Dư Thương Hải tức giận nói:

- Cái gì? Ai nói ta gia nhập Ma giáo?

Hương Văn Thiên nói:

- Dư quán chủ nói người trong Nhật Nguyệt thần giáo ta lấy oán báo ân. Lâm tổng tiêu đầu của Phước Oai tiêu cục ở Phúc Kiến năm xưa đã được Dư quán chủ cứu tính mệnh cả nhà nên mỗi năm Lâm tổng tiêu đầu đều tặng quán chủ một vạn lạng bạc. Vậy mà ngược lại, phái Thanh Thành của quán chủ đã giết hại Lâm tổng tiêu đầu. Tin Dư quán chủ lấy oán báo ân khắp thiên

hạ không ai không biết. Nếu nói như vậy thì Dư quán chủ đúng là giáo hữu của thần giáo ta rồi. Hay lắm, hay lắm, rất hoan nghênh, rất hoan nghênh.

Dư Thương Hải tức giận nói:

- Nói bậy, rắm chó thúi quá!

Hương Văn Thiên nói:

- Ta nói rất hoan nghênh là nói với cả tấm lòng tốt. Dư quán chủ lại chửi ta là rắm chó thúi quá, vậy đây không phải là lấy oán báo ân thì là cái gì? Núi sông dễ đổi, bản tính khó dời, một người suốt đời suốt kiếp lấy oán báo ân thì ngay cả trong một lời nói, một việc làm cũng biểu lộ ra.

Phương Chứng sợ hai người đi đến cuộc tranh chấp vô vị. Lão bèn nói:

- Hai vị sư thái rút cuộc bị ai giết hại, chúng ta hỏi Lệnh Hồ công tử thì chắc có thể biết được. Nhưng ba vị vừa đến chùa Thiếu Lâm liền ra tay hại tám đệ tử của môn hạ chính giáo, không biết là vì sao?

Nhậm Ngã Hành nói:

- Trên giang hồ lão phu độc vãng độc lai, chưa có người nào dám vô lễ với lão phu. Tám người này dám lớn tiếng quát tháo lão phu, kêu lão phu chường mặt ra khỏi chỗ ẩn thân, há không phải đáng chết lắm sao?

Phương Chứng nói:

- A Di Đà Phật, thì ra tám người đó quát tháo mấy tiếng mà Nhậm tiên sinh hạ độc thủ, há không phải là thái quá lắm sao?

Nhậm Ngã Hành cười ha hả rồi nói:

- Phương trượng đại sư nói là thái quá thì coi như là thái quá cũng được. Đại sư đối với tiểu nữ không làm khó dễ gì, lão phu nhận ân tình của đại sư, vốn muốn cảm ơn nên không tiện tranh biện với đại sư, lời cảm ơn cũng miễn. Hai bên coi như không ai nợ ai.

Phương Chứng nói:

- Nhậm tiên sinh đã nói không ai nợ ai thì không ai nợ ai rồi. Nhưng ba vị đến tệt tự, sát hại tám người, chuyện này phải tính sao đây?

Nhậm Ngã Hành nói:

- Có gì đâu mà tính sao đây? Giáo đồ Nhật Nguyệt thần giáo của lão phu có rất nhiều, các vị có bản lĩnh thì cứ đi tìm giết tám tên cho hả dạ.

Phương Chứng nói:

- A Di Đà Phật. Giết người bữa bãi càng thêm tội nghiệt. Tả thí chủ, trong tám người bị Nhậm thí chủ giết hại, có hai vị là môn hạ của quý phái. Tả thí chủ nói xem nên tính sao?

Tả Lãnh Thiên chưa trả lời thì Nhậm Ngã Hành đã cướp lời, nói:

- Người là do lão phu giết. Tại sao phương trượng lại đi hỏi người khác nên tính sao mà không hỏi lão phu? Nghe giọng nói của phương trượng thì dường như các vị muốn ý đông người mà giết ba người lão phu phải không?

Phương Chứng nói:

- Làm sao dám? Có điều Nhậm tiên sinh tái xuất giang hồ từ đây sinh thêm lăm chuyện, chỉ e sẽ có vô số người bị táng mạng dưới tay của Nhậm tiên sinh. Lão nạp có ý mong ba vị nán lại tề tụ tung kinh lễ Phật, để cho giang hồ được thái bình. Ý ba vị thế nào?

Nhậm Ngã Hành ngẩng mặt lên trời cười to rồi nói:

- Hay lắm, hay lắm, chủ ý này thật là cao minh.

Phương Chứng nói tiếp:

- Lệnh ái trụ chân ở hậu sơn của tề tụ, bản tự từ trên xuống dưới đối với tiểu thư càng thêm lễ kính, cung phụng đầy đủ không thiếu thứ gì. Lão nạp muốn giữ lệnh ái không phải để báo thù cho đệ tử của bốn phái đã chết. Ôi, oan oan tương báo biết đến bao giờ, đâu phải là hành động của đệ tử Phật môn? Phái Thiếu Lâm có mấy tên đệ tử bị lệnh ái hạ thủ cũng là nghiệp báo kiếp trước. Nhưng... nhưng nữ thí chủ sát nghiệp quá nặng, động chút là giết người, nếu ở tề tụ tu tâm dưỡng tính thì rất có lợi cho mọi người.

Nhậm Ngã Hành cười nói:

- Nếu nói như vậy, phương trượng đại sư đã có hảo ý.

Phương Chứng nói:

- Đúng vậy. Nhưng chuyện này lại dẫn đến cuộc phong ba trên chốn giang hồ, đó là chuyện mà lão nạp không ngờ tới. Hơn nữa, ngày trước khi lệnh ái công Lệnh Hồ thiếu hiệp đến chùa cầu cứu, lệnh ái nói rằng chỉ cần lão nạp chịu cứu tính mệnh của Lệnh Hồ thiếu hiệp thì lệnh ái cam tâm tình nguyện đền mạng đã giết hại đệ tử của bốn tự. Lão nạp nói đến

mạng cũng không cần nhưng lệnh ái phải ẩn cư trên núi Thiếu Thất, lão nạp chưa cho phép thì không được tự tiện xuống núi. Lệnh ái liền nhận lời. Nhậm tiểu thư, lão nạp nói có đúng không?

Doanh Doanh đáp khê:

- Dạ đúng.

Lệnh Hồ Xung nghe chính miệng Phương Chứng đại sư nói đến tình cảnh Doanh Doanh công mình lên núi cầu cứu, lòng chàng rất cảm động. Tuy chuyện này đã nghe nhiều người nói qua rồi nhưng bây giờ lại nghe Phương Chứng đại sư nói ra và Doanh Doanh thừa nhận, chàng không khỏi sa lệ.

Dư Thương Hải cười nhạt nói:

- Coi vậy mà cũng có tình có nghĩa ghê. Nhưng đáng tiếc nhân phẩm của Lệnh Hồ Xung quá tệ. Ngày trước ở trong thành Hành Dương, hắn đã ngủ với kỹ nữ, bản đạo đã tận mắt trông thấy. Hắn phụ bạc tấm ân tình của Nhậm đại tiểu thư rồi.

Hương Vãn Thiên cười hỏi:

- Dư quán chủ ở trong kỹ viện tận mắt thấy, vậy có nhìn lầm không?

Dư Thương Hải đáp:

- Sao mà nhìn lầm được?

Hương Vãn Thiên nói khê:

- Dư quán chủ, thì ra Dư quán chủ cũng khoái chơi món đó, ý thích giống như tại hạ vậy. Trong kỹ viện đó, Dư quán chủ thích ả nào nhất? Tượng mạo ả cũng đẹp chứ?

Dư Thương Hải tức giận quát:

- Thúi lắm, thúi lắm!

Hương Văn Thiên nói:

- Thơm lắm, thơm lắm!

Phương Chứng nói:

- Nhậm tiên sinh, các vị ẩn cư trên núi Thiếu Thất, mọi người hóa địch thành bạn. Chỉ cần ba vị không rời núi Thiếu Thất một bước thì lão nạp đảm bảo không ai dám đến gây chuyện thị phi với ba vị. Từ đây chúng ta vui hưởng thanh tịnh, há không phải là chuyện đáng mừng sao?

Lệnh Hồ Xung nghe Phương Chứng đại sư nói vô cùng thành thực, hấn thẩm nghĩ: Vị cao tăng Phật môn này không hiểu thế tục, cứ lấy lòng dạ của mình mà đo lòng dạ người khác. Ba người này giết người không ghê tay mà lão muốn họ tự nguyện giam mình trên núi Thiếu Thất thì thật là một ý tưởng lạ đời.

Nhậm Ngã Hành mỉm cười nói:

- Hảo ý của phương trượng muốn cho êm đẹp mọi bề, tại hạ nên tuân mệnh mới phải.

Phương Chứng vui mừng nói:

- Vậy là thí chủ đã tình nguyện ở lại núi Thiếu Thất ư?

Nhậm Ngã Hành nói:

- Đúng vậy.

Phương Chứng vui mừng nói:

- Lão nạp sẽ bày tiệc khoản đãi, từ nay về sau ba vị là khách quý của chùa Thiếu Lâm.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Nhưng nhiều nhất bốn tại hạ chỉ có thể ở lại ba giờ, còn lâu hơn nữa thì không được.

Phương Chứng thất vọng nói:

- Ba giờ thì làm được gì?

Nhậm Ngã Hành cười nói:

- Tại hạ vốn cũng muốn ở lại thêm mấy ngày cùng với các vị bằng hữu chuyện trò, nhưng cái tên của tại hạ đã không tốt đẹp rồi thì tại hạ không thể làm khác đi được.

Phương Chứng ngạc nhiên nói:

- Lão nạp không hiểu, tại sao cái tên lại có liên quan với thí chủ?

Nhậm Ngã Hành nói:

- Họ của tại hạ không hay mà tên cũng không tốt. Tại hạ đã là họ "Nhậm" mà tên lại là "Ngã Hành". Nếu sớm biết như vậy, năm xưa gọi là "Nhĩ Hành" thì đỡ hơn nhiều. Bây giờ đã gọi là "Ngã Hành" thì cứ để mặc cho cái tính của mình thích làm gì thì làm, thích đi đâu thì đi.

Phương Chứng phật ý nói:

- Thì ra Nhậm tiên sinh nói giỡn với lão nạp.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Không dám, không dám. Trong những cao nhân đương thời, lão phu khâm phục không được mấy người.

Tính đi tính lại chỉ có ba người rưỡi, trong đó đứng đầu là đại hòa thượng. Ngoài ra, còn có ba người rưỡi lão phu không phục chút nào.

Lão nói mấy câu này rất thành khẩn, tuyệt không có ý mỉa mai. Phương Chứng nói:

- A Di Đà Phật, lão nạp không dám nhận.

Lệnh Hồ Xung nghe lão nói trong những bậc cao nhân đương thời, lão chỉ khâm phục ba người rưỡi và không khâm phục ba người rưỡi thì hấn rất lấy làm kỳ. Hấn rất muốn lão cho biết ngoài Phương Chứng đại sư thì còn có ai nữa.

Một người cất giọng sang sảng hỏi:

- Nhậm tiên sinh, tiên sinh còn khâm phục những vị nào nữa?

Vừa rồi, Phương Chứng chỉ mới giới thiệu với Nhậm Ngã Hành đến vợ chồng Nhạc Bất Quần thì hai bên liền tranh biện không thôi, những người còn lại đại sư chưa kịp giới thiệu. Lệnh Hồ Xung nghe tiếng thở ở phía dưới, biết bọn Phương Chứng tổng cộng có mười người. Ngoài Phương Chứng đại sư, sư phụ, sư nương, Xung Hư đạo trưởng, Tả Lãnh Thiền, Thiên Môn đạo trưởng, Dư Thương Hải, còn ba người nữa. Nghe giọng nói oang oang của người này, chàng không biết là ai.

Nhậm Ngã Hành cười nói:

- Xin thông cảm, các hạ không có ở trong đó.

Người đó nói:

- Tại hạ làm sao dám so bì với Phương Chứng đại sư? Đương nhiên là Nhậm tiên sinh không phục rồi.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Trong ba người mà lão phu không phục thì các hạ cũng không có. Các hạ luyện thêm ba mươi năm công phu nữa thì có lẽ sẽ được liệt vào hàng những người lão phu không phục.

Người đó lặng thinh không nói:

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Thì ra muốn làm cho lão không phục cũng không dễ.

Phượng Chứng nói:

- Lời nói của Nhậm tiên sinh thật là khác người.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Đại hòa thượng, hòa thượng có muốn biết người lão phu khâm phục và không phục là những ai không?

Phượng Chứng đại sư nói:

- Lão nạp đang muốn nghe lời cao luận của thí chủ đây.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Đại hòa thượng, hòa thượng nghiên cứu tinh thâm Dịch căn kinh, nội công đã đạt đến mức hóa cảnh, tấm lòng từ bi khiêm nhường, không giống tính kiêu ngạo hung hăng của lão phu, nên xưa nay lão phu rất khâm phục.

Phượng Chứng đại sư nói:

- Lão nạp không dám nhận.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Nhưng người mà lão phu khâm phục hơn đại hòa thượng là nhân vật đệ nhất võ lâm đương thời, Đông Phương Bất Bại, người cướp ngôi giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo của lão phu.

Mọi người ô lên một tiếng, rõ ràng không ai ngờ được. May mà Lệnh Hồ Xung kìm được sự ngạc nhiên. Chẳng nghĩ lão bị Đông Phương Bất Bại hãm hại, cầm tù trong nhiều năm, đương nhiên lão hận thấu xương. Nào ngờ lão lại rất khâm phục Đông Phương Bất Bại.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Lão phu võ công đã cao, tâm tư lại nhạy bén hơn người nên cho rằng khắp thiên hạ không ai kháng cự nổi. Không ngờ lại bị Đông Phương Bất Bại xỏ mũi, suýt táng mạng ở dưới đáy Tây Hồ, vĩnh viễn không thoát được. Nhân vật Đông Phương Bất Bại lợi hại như vậy, lão phu không khâm phục hẳn sao được?

Phương Chứng nói:

- Nói cũng phải.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Vị thứ ba mà lão phu khâm phục là cao thủ tuyệt đỉnh của phái Hoa Sơn đương thời.

Lệnh Hồ Xung lại rất ngạc nhiên. Vừa rồi lời nói của lão không nể nang Nhạc Bất Quần chút nào. Nào ngờ lòng lão lại khâm phục Nhạc Bất Quần mới là kỳ.

Nhạc phu nhân nói:

- Nhậm tiên sinh không cần phải đưa ra phản ngữ để châm chích người.

Nhậm Ngã Hành cười nói:

- Ha ha, Nhạc phu nhân, phu nhân tướng lão phu nói đến tôn phu à? Hấn còn kém xa lắm. Người mà lão phu khâm phục là Phong Thanh Dương. Phong lão tiên sinh kiếm thuật thần thông. Kiếm thuật của Phong lão tiên sinh cao minh hơn lão phu nhiều, nên lão phu thành tâm khâm phục chứ không phải giả bộ đâu.

Phương Chứng hỏi:

- Nhạc tiên sinh, chẳng lẽ Phong lão tiên sinh còn sống trên đời ư?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Mấy chục năm về trước, Phong sư thúc đã quy ẩn, bốn môn không biết tin tức gì. Phong thái sư thúc lão nhân gia còn sống ở trên đời thì thật là đại hạnh cho bốn môn.

Nhậm Ngã Hành cười nhạt nói:

- Phong lão tiên sinh là người phe Kiếm tông, Nhạc tiên sinh thì ở phe Khí tông. Hai phe Kiếm tông và Khí tông phái Hoa Sơn xưa nay không đội trời chung. Phong lão tiên sinh còn ở trên đời thì làm sao có thể coi là đại hạnh cho tiên sinh được?

Nhạc Bất Quần bị lão nói móc mấy câu trắng trợn như vậy nên lặng yên không đáp.

Lệnh Hồ Xung sớm đoán được nhân vật Phong Thanh Dương là người phe Kiếm tông của bốn phái, bây giờ nghe Nhậm Ngã Hành nói mà sư phụ cũng thừa nhận, vậy thì chuyện này đúng rồi, không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhậm Ngã Hành cười nói:

- Tiên sinh cứ yên tâm. Phong lão tiên sinh là cao nhân thế ngoại, chẳng lẽ tiên sinh còn sợ Phong lão tiên sinh trở lại đoạt chức chuông môn phái Hoa Sơn hay sao?

Nhạc Bất Quần nói:

- Tại hạ tài đức kém cỏi, nếu được Phong sư thúc dạy bảo căn kê thì thật là một đại hỉ sự. Nhậm tiên sinh, tiên sinh có thể chỉ rõ đường để tại hạ đi bái kiến Phong thái sư thúc được không? Môn hạ phái Hoa Sơn vô cùng cảm ơn đại đức này.

Lão nói rất thành khẩn. Nhậm Ngã Hành nói:

- Một là lão phu không biết Phong lão tiên sinh ở đâu, hai là dù có biết cũng không nói cho tiên sinh nghe. Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Chân tiểu nhân dễ đối phó, còn ngụy quân tử thì khiến cho người ta phải điên đầu.

Nhạc Bất Quần không nói nữa. Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Sư phụ ta là quân tử nho nhã, đương nhiên không nói lời châm chọc đầy ác ý như Nhậm tiên sinh.

Nhậm Ngã Hành nghiêng người qua nói với Xung Hư đạo trưởng, chuông môn phái Võ Đang:

- Người thứ tư lão phu khám phục là lão mũi trâu. Thái Cực kiếm pháp Võ Đang của đạo trưởng rất tinh diệu độc đáo, nhưng lão đạo vẫn giữ thân trong sạch tự trọng, không thêm tham dự vào nhiều chuyện bao đồng trên giang hồ. Nhưng lão đạo không biết dạy đồ đệ, môn hạ Võ Đang không có nhân tài kiệt xuất. Vậy đến khi lão mũi trâu cười hạc về trời Tây, thì tuyệt nghệ Thái Cực kiếm pháp của lão đạo tuy cao

cũng chưa chắc thắng được lão phu, cho nên lão phu chỉ khâm phục lão đạo có một nửa.

Xung Hư đạo trưởng cười nói:

- Được Nhậm tiên sinh khâm phục một nửa thì bản đạo đã hãnh diện lắm rồi. Xin đa tạ.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Không cần khách khí.

Lão quay đầu lại nói với Tả Lãnh Thiên:

- Tả đại chương môn, đại chương môn đừng cười mỉa nữa. Tuy Tả đại chương môn không được liệt vào hàng những người lão phu khâm phục, nhưng trong ba người rười mà lão phu không phục thì các hạ là người đứng đầu.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Tại hạ thật vinh dự.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Võ công của Tả đại chương môn cao cường, mà mưu kế cũng thâm độc, rất hợp với tính khí của lão phu. Tả chương môn muốn hợp nhất năm phái thành Ngũ Nhạc phái, muốn cùng đứng thế ba chân với Võ Đang và Thiếu Lâm, tài cao chí lớn thật hơn người. Nhưng Tả chương môn lén lút sắp đặt nhiều âm mưu ngụy kế, không phải là hành vi của anh hùng hào kiệt, khiến cho người ta không phục chút nào.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Trong ba người rười cao nhân đương thời mà tại hạ không khâm phục thì các hạ chỉ được một nửa.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Nhái lại cái của người ta, hoàn toàn không có một chút sáng kiến gì hết nên Tả chuồng môn chẳng được ai khâm phục. Sở học võ công phái Tung Sơn của Tả chuồng môn tuy tinh thâm nhưng hoàn toàn do tiền nhân truyền lại. Dựa vào Tả chuồng môn mà nói thì chỉ e trong mấy năm nay cũng không thấy có chiêu nào mới sáng chế.

Tả Lãnh Thiên hừ một tiếng, lão cười nhạt rồi nói:

- Các hạ kéo bên Đông, giãn bên Tây là muốn kéo dài thời gian. Hay là đang đợi cứu binh?

Nhậm Ngã Hành cười nhạt nói:

- Tả chuồng môn nói vậy là muốn ý đông người mà vây đánh ba người bọn lão phu phải không?

Tả Lãnh Thiên nói:

- Các hạ đến Thiếu Lâm giết hại người lương thiện, hôm nay muốn toàn thân rút lui thì quá coi thường bọn tại hạ. Các hạ nói bọn tại hạ ý nhiều thủ thắng cũng được hay không theo quy củ võ lâm cũng được. Các hạ giết đệ tử môn hạ phái Tung Sơn là quá coi thường Tả Lãnh Thiên này, hôm nay tại hạ muốn lĩnh giáo cao chiêu của các hạ.

Nhậm Ngã Hành nhìn Phương Chứng đại sư nói:

- Phương trượng đại sư, ở đây là chùa Thiếu Lâm hay là hạ viện của phái Tung Sơn?

Phương Chứng đáp:

- Thỉ chủ đã biết rõ mà còn cố ý hỏi. Đây đương nhiên là chùa Thiếu Lâm.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Vậy mọi chuyện xảy ra ở đây do phương trượng Thiếu Lâm làm chủ hay chưởng môn phái Tung Sơn làm chủ?

Phương Chứng nói:

- Tuy lão nạp làm chủ nhưng nếu các vị bằng hữu có cao kiến thì đương nhiên lão nạp nghe theo.

Nhậm Ngã Hành ngẩng mặt lên trời cười ha hả. Lão nói:

- Đúng vậy, quả nhiên là cao kiến. Biết rõ đơn đả độc đấu thì nhất định thua, nên muốn quần ấu loạn đả. Họ Tả kia, hôm nay người cần được Nhậm Ngã Hành này thì Nhậm mỗ không cần người động thủ, sẽ đưa ngang kiếm tự sát trước mặt người ngay.

Tả Lãnh Thiên lạnh lùng nói:

- Ở đây bọn ta có mười người, muốn ngăn cản người thì có lẽ không được nhưng muốn giết con gái của người thì không khó.

Phương Chứng nói:

- A Di Đà Phật, xin đừng giết người.

Trống ngực Lệnh Hồ Xung đập loạn xạ. Chàng biết lời nói của Tả Lãnh Thiên đúng như vậy. Trong mười người phía dưới, tuy không biết rõ ba người kia là ai, nhưng chàng đoán rằng thân phận của ba người đó cũng không kém gì bọn Phương Chứng và Xung Hư, không phải là chưởng môn một phái thì cũng là cao thủ tuyệt đỉnh. Dù Nhậm Ngã Hành võ công có cao cường đến đâu thì nhiều lắm cũng chỉ an toàn rút

lui. Hường Vấn Thiên nếu muốn an toàn thoát hiểm cũng khó nói được, còn Doanh Doanh thì càng không có hy vọng.

Hồi 115

Đấu Phương Chứng, Ngã Hành thủ thắng

Nhậm Ngã Hành nói:

- Vậy thì hay quá. Tả đại chương môn có một con trai, nghe nói tên này võ công kém cỏi, giết rất dễ. Nhạc tiên sinh có một con gái. Dư quán chủ hình như có mấy ái thiếp và ba đứa con nhỏ. Thiên Môn đạo trưởng không có con nhưng lòng thương yêu đồ đệ cũng không ít. Mạc Đại tiên sinh còn cha mẹ già. Càn khôn nhất kiếm Chấn Sơn Tử phái Côn Luân có một tôn tử nối dõi. Còn vị Giải đại bang chủ của Cái bang. Hương tả sứ, Giải bang chủ còn có người nào không thể bỏ không?

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Thì ra Mạc sư bá cũng đến rồi. Kỳ thực Nhậm tiên sinh không cần Phương Chứng đại sư giới thiệu, đối phương có mười người không những lão đều biết hết tướng mạo mà còn biết rõ thân thế, quyền thuộc của cả mười người.

Hương Vấn Thiên nói:

- Nghe nói hai vị Thanh Liên sứ giả và Bạch Liên sứ giả trong Cái bang tuy không phải họ Giải nhưng đều là con riêng của Giải bang chủ.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Tả sứ không lắm đó chứ? Chúng ta đừng để giết lầm người vô tội.

Hương Vấn Thiên nói:

- Không lắm đâu, thuộc hạ đã điều tra rõ rồi.

Nhậm Ngã Hành gật đầu nói:

- Dù giết lầm người thì cũng chẳng sao, chúng ta có giết ba bốn chục người trong Cái bang thì trong số đó ít nhất cũng có mấy người đáng chết.

Hương Vấn Thiên nói:

- Giáo chủ thật cao kiến.

Khi lão nhắc đến quyền thuộc của mọi người thì bọn Tả Lãnh Thiên, Giải bang chủ không ai không rung mình, biết lão không nói giỡn chút nào. Mọi người cảm lão không được, nếu giết được con gái lão thì lão nhất định dùng thủ đoạn tàn độc nhất để trả thù, người thân thích nhất của mình chỉ e không ai tránh được độc thủ của lão. Nghĩ đến đó ai cũng ớn lạnh xương sống. Nhất thời trong điện không một tiếng động, mặt ai cũng biến sắc.

Qua một lúc, Phương Chứng nói:

- Oan gia tương báo biết đến bao giờ. Nhậm thí chủ, bọn lão nạp quyết không làm tổn thương đến

Nhậm đại tiểu thư, chỉ muốn ba vị khuất giá ở trên núi Thiếu Thất mười năm.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Không được, lão phu đã động sát tinh không kìm nổi được, chỉ muốn đem con trai của Tả đại chương môn, mấy ái thiếp và con trai của Dư quán chủ giết sạch. Lệnh ái của Nhạc tiên sinh càng không thể để cho sống ở trên đời.

Lệnh Hồ Xung giật mình. Không biết đại ma đầu hỷ nộ thất thường này chỉ muốn hãm dọa hay là muốn đại khai sát giới thật.

Xung Hư đạo nhân nói:

- Nhậm tiên sinh, chúng ta đánh cuộc, tiên sinh thấy thế nào?

Nhậm Ngã Hành nói:

- Lão phu đánh cuộc thì thường không nắm được phần thắng, nhưng giết người thì rất chắc ăn. Giết cao thủ thì chưa chắc đã làm được nhưng giết cha mẹ con cái, vợ lớn, vợ nhỏ của cao thủ thì làm được tuyệt.

Xung Hư đạo nhân nói:

- Những người đó đâu có võ công, có giết được họ cũng đâu phải là anh hùng.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Tuy không phải là anh hùng nhưng làm cho kẻ đối đầu với lão phu suốt đời đau khổ thì lão phu rất hả dạ.

Xung Hư đạo nhân nói:

- Tự tiên sinh cũng bị mất con gái thì có gì mà há dạ? Không có con gái thì ngay cả con rể cũng không có. Con rể của tiên sinh không khỏi đi làm con rể của người ta thì tiên sinh cũng không có gì để hãnh diện nữa.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Chẳng còn cách nào khác, chẳng còn cách nào khác. Lão phu giết hết bọn chúng thì còn ai làm cho con rể của lão phu phụ bạc con gái lão phu nữa?

Xung Hư đạo nhân nói:

- Bây giờ thế này, bọn bản đạo không ý nhiều để thủ thắng, tiên sinh cũng không nên giết người bừa bãi. Mọi người đều công bằng với nhau, lấy võ công để quyết thắng bại. Ba người các vị và ba người trong bọn bản đạo tỉ đấu ba trận, hễ bên nào thắng hai tức là thắng.

Phương Chứng đại sư vội nói:

- Rất phải, cao kiến của Xung Hư đạo huynh thật bất phàm. Nhưng chúng ta điếm đến thì dừng, không đả thương nhau.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Nếu ba người lão phu thất bại thì phải ở lại núi Thiếu Thất mười năm không được xuống núi phải không?

Xung Hư đạo nhân nói:

- Đúng vậy. Nếu ba vị thắng hai trận, bọn bản đạo dĩ nhiên để cho ba vị xuống núi, còn tám tên đệ tử này cũng đành coi như là chết uống.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Lòng lão phu đối với lão mũi trâu chỉ khâm phục một nửa, nên cảm thấy lời nói của lão đạo chỉ đúng lý một nửa. Vậy bên các vị cử ba vị nào đứng ra tỉ đấu? Để Nhậm mỗ tuyển chọn có được không?

Tả Lãnh Thiên nói:

- Phương trượng đại sư là chủ, phương trượng không thể không tỉ đấu. Công phu của lão phu đã gác lại mười mấy năm rồi nên cũng muốn thử lại xem sao. Còn người thứ ba ư? Trận đánh cuộc này là chủ ý của Xung Hư đạo trưởng. Đạo trưởng đề xuất ra vấn đề nan giải không thể để mọi người làm thay nên đạo trưởng không thể tự thủ bàng quan được, đành phải để đạo trưởng thi triển Thái Cực kiếm pháp.

Trong mười người bên Phương Chứng, tuy người nào cũng là đệ nhất cao thủ nhưng Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo trưởng và Tả Lãnh Thiên là ba người võ công cao nhất. Lão nói một mạch đề cử ra ba người là lão đã đưa phe mình vào thế bất khả chiến bại. Doanh Doanh chẳng qua là cô gái mười tám mười chín tuổi, võ công có cao đến đâu nhưng công phu tu luyện cũng có hạn, bất luận cô đấu với một vị chưởng môn nào cũng đều nắm chắc phần thua.

Bọn Nhạc Bất Quần cùng tán đồng. Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo trưởng, Tả Lãnh Thiên là ba đại cao thủ trong chính giáo, bất cứ người nào võ công cũng không kém gì Nhậm Ngã Hành, so với Hương Vân Thiên còn cao thâm hơn một chút. Trong ba trận thắng hai thì bọn Nhạc Bất Quần đã chiếm được bảy tám phần, thậm chí ba trận có thể thắng cả ba. Nhưng ai cũng lo lắng, chỉ sợ bất không được Nhậm Ngã Hành, để lão xuống núi rồi dùng thủ đoạn hiểm độc

sát hại người nhà, đệ tử của bọn họ. Chỉ cần quyết chiến quang minh thì không còn gì phải úy kị nữa.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Ba trận thắng hai thì không ổn, chúng ta chỉ tỉ đấu một trận thôi. Các vị cử ra một người, bọn lão phu cũng cử ra một người và chỉ đấu một trận là xong.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Nhậm huynh, hôm nay các vị thế cô lực bạc, rơi vào hạ phong. Đừng nói bọn tại hạ ở đây mười người so với bên Nhậm huynh đã nhiều hơn gấp ba lần, phương trượng đại sư chỉ cần ra lệnh một tiếng thì những cao thủ đệ nhất phái Thiếu Lâm đã có đến hai ba chục vị, còn hảo thủ các phái khác thì chưa kể đến.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Vì vậy các vị muốn ý nhiều mà thủ thắng?

Tả Lãnh Thiên nói:

- Đúng vậy, muốn ý nhiều mà thủ thắng.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Toàn quân mặt dày.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Vô cơ giết người mới là mặt dày.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Giết người nhất định là có lý do. Tả đại chương môn, chương môn ăn chay hay ăn mặn?

Tả Lãnh Thiên hừ một tiếng rồi nói:

- Tại hạ muốn giết người thì giết, việc gì phải ăn chay?

Nhậm Ngã Hành nói:

- Mỗi khi chưởng môn giết một người thì kẻ bị giết đều là kẻ đáng tội chết ư?

Tả Lãnh Thiên đáp:

- Đương nhiên rồi.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Tả đại chưởng môn ăn thịt bò thịt dê, vậy bò dê có tội gì?

Phượng Chúng đại sư nói:

- A Di Đà Phật, Nhậm thí chủ nói câu này quả thật có tấm lòng Bồ Tát.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Phượng trọng đại sư đừng bị mắc bẫy của lão. Lão đem tám tên đệ tử bất hạnh mà ví von với bò, dê đó.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Côn trùng, kiến, ruồi, bò, dê, tiên, Phật, phàm nhân đều là chúng sinh.

Phượng Chúng lại nói:

- Phải, phải. A Di Đà Phật.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Nhậm huynh, Nhậm huynh cố ý kéo dài thời gian, hôm nay không dám tỷ đấu phải không?

Nhậm Ngã Hành đột nhiên hú lên một tiếng làm chấn động cả mái ngói, mười hai ngọn nến trên bàn

thờ cùng mờ đi, đến khi tiếng hú dừng mấy ngọn nến mới sáng trở lại. Mọi người nghe lão hú trông ngực đều đập thình thịch, mặt biến sắc.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Được, họ Tả kia, chúng ta tỉ đấu đi.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Đại trưởng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy. Đấu ba trận thắng hai trận, nếu trong các vị ba người bị thua hai thì ba người đều phải ở lại trên núi Thiếu Thất mười năm.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Được thôi. Ba trận thắng hai, trong ba người bọn lão phu mà có hai người bị thua thì cả ba người phải ở lại trên núi Thiếu Thất mười năm.

Người trong chính giáo thấy Nhậm Ngã Hành bị Tả Lãnh Thiên nói khích mà phải chấp nhận tỷ đấu thì không ai không tỏ vẻ vui mừng.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Lão phu đấu với Tả chương môn, Hướng tả sứ đấu với tên lùn họ Dư, con gái của lão phu phải đấu với phụ nữ, nên xin thỉnh giáo Ninh nữ hiệp.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Không được. Bên bọn tại hạ ba người ra tỉ đấu thì phải do bên bọn tại hạ cử ra, sao có thể để Nhậm huynh chỉ định được.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Nhất định phải tự các vị chọn lựa chứ không thể do đôi phương chỉ định ư?

Tả Lãnh Thiên nói:

- Đúng vậy. Hai đại chương môn phái Thiếu Lâm và Võ Đang, thêm kẻ hèn này nữa.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Địa vị danh vọng và võ công của Tá chương môn làm sao có thể so bì ngang hàng với hai đại chương môn Thiếu Lâm và Võ Đang.

Tả Lãnh Thiên hừ một tiếng rồi nói:

- Tại hạ không dám so bì ngang hàng với hai đại chương môn Thiếu Lâm và Võ Đang nhưng có thể miễn cưỡng tỉ đấu với các hạ.

Nhậm Ngã Hành cười ha hả. Lão nói:

- Phương Chứng đại sư, tại hạ muốn thỉnh giáo Thiếu Lâm thần quyền của đại sư có được không?

Phương Chứng đáp:

- A Di Đà Phật, công phu của lão nạp đã bỏ hoang từ lâu, lão nạp không phải là đối thủ của thí chủ. Nhưng lão nạp rất mong lưu giữ thí chủ ở lại đây nên đành phải đem năm xương da ra đấu với quyền cước của thí chủ vậy.

Tả Lãnh Thiên thấy Nhậm Ngã Hành khiêu chiến với Phương Chứng đại sư thì rõ ràng là Nhậm Ngã Hành coi lão chẳng ra gì. Nhưng lão lại vui mừng, thậm chí: Ta vốn lo hấn đấu với ta, để Hương Ván Thiên đấu với Xung Hư, bảo con gái lão đấu với Phương Chứng. Nếu Xung Hư đạo nhân bị thua và ta lại thua hấn thì hỏng hết.

Lão liên không nói nhiều nữa, đứng lùi sang một bên.

Những người khác đem tám cái xác dờn sang nơi khác, đại diện trở thành một chiến trường.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Xin mời phương trượng đại sư.

Lão hất tay áo chấp tay hành lễ. Phương Chứng chấp tay hoàn lễ, nói:

- Xin thí chủ xuất chiêu trước.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Tại hạ sử công phu chính tông của Nhật Nguyệt thần giáo, đại sư sử võ nghệ chính tông của phái Thiếu Lâm. Chúng ta lấy võ công chính tông đối phó với võ công chính tông cho xứng đáng với cuộc tỉ thí này.

Dư Thương Hải nói:

- Hừ, Ma giáo người có cái gì là chính tông? Không biết xấu hổ.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Phương trượng, để lão phu giết lão lùn họ Dư trước rồi sẽ đấu với phương trượng.

Phương Chứng vội nói:

- Đừng giết.

Phương Chứng đại sư biết Nhậm Ngã Hành ra tay như điện chớp, nếu lão đánh ra một đòn sấm sét, không chừng Dư Thương Hải bị lão giết thật. Phương

Chúng không chân chừ, lão liền phóng một chưởng nhẹ ra rồi la lên:

- Nhậm thí chủ, xin tiếp chưởng.

Chưởng này chiêu thức tầm thường, nhưng chưởng phát ra nửa đường thì đột nhiên hơi dao động, một chưởng biến thành hai, hai chưởng biến thành bốn, bốn chưởng lại biến thành tám. Nhậm Ngã Hành buột miệng la lên:

- Thiên thủ Như Lai chưởng.

Lão biết chỉ chân chừ trong khoảnh khắc thì tám chưởng của Phương Chứng sẽ biến thành mười sáu rồi tiến tới thành ba mươi hai chưởng. Lão liền đánh vù ra một chưởng phản kích về hướng vai phải của Phương Chứng. Chưởng trái của Phương Chứng đại sư lườn qua dưới chưởng phải phóng ra. Phát chưởng này vẫn hơi dao động, chưởng kinh bay múa, một biến thành hai, hai biến thành bốn. Nhậm Ngã Hành tung người lên, vù vù lão đánh lại hai chưởng.

Lệnh Hồ Xung ở trên cao nhìn xuống, ngưng thần quan sát kỹ, thấy chưởng pháp của Phương Chứng đại sư biến ảo khôn lường, mỗi chưởng đánh ra đến giữa đường thì đã biến thành rất nhiều phương vị. Chưởng pháp kỳ ảo như vậy thật hiếm thấy trong đời. Chưởng pháp của Nhậm Ngã Hành lại rất chất phác, lão xuất chưởng, thu chưởng dường như rất trì trệ cứng nhắc, nhưng bất luận chưởng pháp của Phương Chứng biến ảo đến đâu thì chưởng lực của Nhậm Ngã Hành biến chiêu theo đến đó. Xem ra hai người chơi thế cờ ngang nhau, công lực cũng quân bình.

Công phu quyền cước của Lệnh Hồ Xung rất kém, vì vậy chiêu Phá chưởng thức trong Độc Cô cửu kiếm chàng cũng học chưa đến nơi. Đã không nhìn ra được chỗ sơ hở trong quyền cước của đối phương thì không cách nào thừa sơ hở mà đánh vào được. Hai đại cao thủ này thi triển chưởng pháp cao thâm nhất, chàng xem mà chẳng hiểu gì chỗ tuyệt diệu, tinh ảo trong đó. Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm: Kiếm pháp của ta có thể thắng được Xung Hư đạo trưởng và đấu ngang bằng với Nhậm Ngã Hành. Nhưng nếu gặp phải công phu quyền cước của hai vị này thì ta đành phải lấy lợi kiếm mà tấn công. Phong thái sư thúc tổ nói sau khi ta luyện thêm mười hai năm thì mới có thể tranh hùng với các tay cao thủ đương thời, chủ yếu là chỉ một chiêu Phá chưởng thức.

Xem một lúc, chàng thấy Nhậm Ngã Hành đột nhiên biến chưởng, phóng ra bằng bằng, Phương Chứng đại sư liền tiếp lùi ba bước, Lệnh Hồ Xung kinh hãi la thán:

- Trời ơi, hỏng rồi, Phương Chứng đại sư thua rồi.

Tiếp theo thấy chưởng trái của Phương Chứng đại sư vạch mấy vòng, chưởng phải vội vung ra tới tấp trên dưới trái phải. Phương Chứng đánh ra mấy chưởng, Nhậm Ngã Hành lùi một bước. Phương Chứng lại đánh thêm mấy chưởng nữa, Nhậm Ngã Hành lại lùi một bước. Lệnh Hồ Xung thầm khen:

- Hay lắm, hay lắm!

Lệnh Hồ Xung thở phào, bỗng nghĩ: Tại sao ta thấy Phương Chứng đại sư sắp thua thì lòng lo lắng còn thấy Phương Chứng đại sư thắng thế thì ta cảm thấy nhẹ nhõm? Phải rồi, Phương Chứng đại sư là cao

tăng đắc đạo, Nhậm giáo chủ chỉ là kẻ sĩ bên phe tả đạo, lòng ta vẫn còn ý niệm phân biệt thiện ác thị phi.

Lệnh Hồ Xung lại chuyển đổi ý nghĩ: Nhưng nếu Nhậm giáo chủ thua thì Doanh Doanh phải chịu giam cầm mười năm trên núi Thiếu Thất. Đó đâu phải là điều mà lòng ta muốn?

Trong nhất thời, ngay cả chàng cũng không hiểu mình mong ai thắng ai bại, chỉ mơ hồ cảm thấy cha con Nhậm Ngã Hành và Hương Văn Thiên trở lại giang hồ thì trên giang hồ sẽ nổi phong ba bão táp. Nhưng chàng lại nghĩ: Phong ba bão táp thì có sao đâu? Không phải là náo nhiệt sao?

Ánh mắt của Lệnh Hồ Xung từ từ xoay qua. Chàng thấy Doanh Doanh đứng tựa vào cột, ra vẻ một cô gái khiếm nhược nhưng vẫn rất xinh đẹp, cặp lông mày thanh tú hơi nhíu lại như có điều rất lo lắng. Đột nhiên Lệnh Hồ Xung nổi lòng thương cảm, thầm nghĩ: Sao ta nhẫn tâm để cô bị giam cầm mười năm ở đây? Làm sao cô ta chịu nổi sự dày vò này?

Chàng nghĩ đến việc cô ta vì cứu mình mà cam tâm tình nguyện xả thân. Trong cuộc đời của mình, bằng hữu hậu đãi tuy rất nhiều nhưng chưa có một ai cam tâm tình nguyện đem tính mạng để ký thác cho mình như vậy. Bầu máu nóng trong ngực dâng lên, đừng nói Doanh Doanh là con gái của giáo chủ Ma giáo mà dù cô ta là kẻ vạn ác, người trong thiên hạ ai cũng muốn giết cô ta, thì chàng có bỏ mạng cũng quyết bảo vệ cho cô ta được bình an chu toàn.

Trên diện mười một cặp mắt đều nhìn chăm chú vào chưởng pháp của Phương Chứng đại sư và Nhậm

Ngã Hành, không khỏi khen thầm. Tả Lãnh Thiên chợt nghĩ: May mà Nhậm lão quái khiêu chiến với Phương Chứng đại sư, nếu không thì chưởng pháp dường như vụng về mà rất tinh xảo của hắn sẽ khiến ta không biết đối phó thế nào. Đại âm dương thần chưởng của bốn môn nếu đấu với hắn, rõ ràng là chiêu số quá nhiều, biến hóa vô cùng. Nếu ta tấn công một điểm vào chưởng pháp của hắn thì cũng không lại hắn.

Hương Vấn Thiên lại nghĩ: - Võ công phái Thiếu Lâm nổi danh ngàn năm quả nhiên không phải tầm thường. Chưởng pháp Thiên thủ Như Lai chưởng của Phương Chứng đại sư tuy nhiều nhưng công lực không phân tán, thật là điều khó khăn vô cùng. Nếu ta gặp phải đại sư thì đành phải đấu nội lực với lão vì chưởng pháp thì không bằng lão rồi.

Bọn Nhạc Bất Quần, Dư Thương Hải mỗi người đều có suy nghĩ trong lòng, lấy võ công của bản thân đem ấn chứng với chưởng pháp của hai lão.

Nhậm Ngã Hành tham chiến đã lâu, dần dần cảm thấy chưởng pháp của Phương Chứng đại sư từ từ chậm lại, lòng lão mừng thầm: Chưởng pháp của lão tuy thần diệu nhưng tuổi lão đã già, khó mà đấu lâu được.

Lão liền vội tấn công mấy chưởng. Lúc lão đánh ra bốn chưởng và lúc thu chưởng về lão cảm thấy cánh tay phải tê nhức, nội lực vận chuyển không thoái mái, bất giác lão kinh hãi, biết nội lực trong người bị chọn ròn rồi. Lão nghĩ bụng: Lão hòa thượng này đã luyện Dịch cân kinh nên nội lực lợi hại như vậy, chưởng lực của lão và của ta chưa giao nhau mà nội lực của ta đã bị kiểm chế.

Lão biết nếu cứ đấu như vậy thì nội lực thâm hậu của đối phương sẽ phát huy đến tột bậc, lão phải ở vào thế hạ phong. Thấy Phương Chứng đại sư phóng chưởng trái tới, lão liền quát một tiếng, rồi vung chưởng trái tấn tốc ra nghênh địch, bốp một tiếng lớn, song chưởng giao nhau, hai người đều lùi lại một bước.

Nhậm Ngã Hành cảm thấy nội lực của đối phương tuy nhu hòa nhưng lại thâm hậu vô cùng. Lão đã sử Hấp tinh đại pháp nhưng vẫn không hút được một chút nội lực nào của đối phương, lòng càng kinh hãi. Phương Chứng đại sư nói:

- Thiện tai, thiện tai!

Rồi đại sư phóng chưởng trái đánh ra.

Nhậm Ngã Hành lại xuất chưởng phải ra để tiếp chưởng. Cả hai cùng lão đảo. Nhậm Ngã Hành cảm thấy khí huyết toàn thân đều nhộn nhạo, liền lùi nhanh hai bước. Bỗng lão xoay người, tay phải túm ngực Dư Thương Hải, chưởng trái đánh xuống huyết Thiên linh của lão họ Dư.

Trong nháy mắt con thỏ rơi vào móng vuốt con chim ưng thật kỳ biến không ai ngờ được. Nhậm Ngã Hành đấu với Phương Chứng đại sư tình thế dần dần bất lợi, theo lý mà nói thì sức của lão tự bảo vệ thân mình còn chưa được, nào ngờ lão lại xoay người đánh Dư Thương Hải. Biến cố này xảy ra quá nhanh, Dư Thương Hải cũng là một nhà võ học tinh thâm, nếu đấu với Nhậm Ngã Hành tuy cuối cùng lão cũng thua nhưng quyết không chịu thua ngay trong chiêu đầu. Mọi người cùng la lên một tiếng.

Phương Chứng đại sư nhảy vọt người lên giống như một con chim đại bàng lao bổ tới, song chưởng

cùng đánh ra, nhắm vào sau gáy Nhậm Ngã Hành. Đây là kế sách Vây Ngụy cứu Triệu trong võ học. Dịch bị tấn công không thể không cứu mình. Kế này nhằm bức Nhậm Ngã Hành phải thu chưởng về, không đánh lên đầu Dư Thương Hải mà phải phản chưởng chống đỡ.

Các cao thủ thấy Phương Chứng đại sư trong nháy mắt đã sử ra chưởng này, ai cũng rất khâm phục, nhưng chưa kịp khen vì biết đại sư đã cứu được tính mạng Dư Thương Hải rồi. Nào ngờ, Nhậm Ngã Hành thu chưởng về không phải để đỡ mà chụp lấy huyết Dẫn trung của Phương Chứng đại sư, tiếp theo lão đưa ngón tay phải điểm trúng huyết Tâm khẩu của đại sư. Phương Chứng đại sư thân người mềm nhũn, ngã nhào xuống đất.

Hồi 116

Hàn ngọc chân khí đả bại Ngã Hành

Mọi người kinh hãi, quát tháo om sòm rồi cùng chạy tới.

Đột nhiên Tả Lãnh Thiên vọt người lên, phát chưởng đánh tới sau lưng Nhậm Ngã Hành. Nhậm Ngã Hành xoay chưởng đánh lại rồi quát:

- Được, đây là trận thứ hai.

Tả Lãnh Thiên chợt phóng quyền chợt phóng chưởng, chợt phóng chỉ, chợt cầm nã, trong khoảnh khắc lão đã biến ra mười loại chiêu số.

Nhậm Ngã Hành bị Tả Lãnh Thiên đột nhiên tấn công tới tấp, nhất thời chỉ cố gắng phòng thủ. Vừa rồi lão đấu với Phương Chứng đại sư, ba chiêu sau cùng dùng trí nhưng cũng vận dụng hết lực ra. Nếu không thì chưởng môn nhân phái Thiếu Lâm nội công thâm hậu như vậy sao có thể để cho lão túm được huyết Dẫn trung? Một ngón tay điểm trúng huyết Tâm khẩu? Mấy chiêu này lão đã dốc toàn lực nên nội lực bị cạn kiệt nhiều.

Sở dĩ Nhậm Ngã Hành thắng được Phương Chứng đại sư là nhờ trò trá ngụy. Lão nhắm vào lòng tử bi của đại sư nên đột nhiên chụp lấy Dư Thương Hải để hạ độc thủ. Một là mọi người cách nhau hơi xa có muốn cứu viện cũng không kịp, hai là chưởng môn của các phái không có cảm tình gì với Dư Thương Hải, nên quyết không mạo hiểm xả thân để cứu giúp, chỉ có Phương Chứng đại sư nhất định sẽ ra tay. Trước tình thế như vậy, vị phương trượng Thiếu Lâm này đành phải đánh Nhậm Ngã Hành để giải nguy cho Dư Thương Hải, nhưng Nhậm Ngã Hành đối với chưởng của Phương Chứng đại sư đánh đến, lão không đỡ gạt mà xoay chưởng chụp vào yếu huyệt của đại sư. Đây là sự mạo hiểm của Nhậm Ngã Hành. Song chưởng của Phương Chứng đại sư đánh đến sau gáy lão, không cần đánh thật mà chưởng quạt đến thì có thể khiến cho đầu lão nứt ra. Lúc lão xoay tay chụp lấy Dư Thương Hải thì lão đã đem tính mạng của mình ra đánh cuộc với một vị cao tăng Phật môn có tấm lòng tử bi. Đại sư thấy song chưởng sắp đánh bể đầu lão liền thu chưởng lực về. Nhưng Phương Chứng đại sư đang lơ lửng trên không, sau khi song chưởng đánh ra rồi lập tức thu chưởng về, dù là cao thủ tuyệt đỉnh thì nội lực giữa ngực và bụng cũng bị đứt đoạn. Nhậm Ngã Hành vừa chụp vừa điểm, quả nhiên lão đã điểm ngã được Phương Chứng đại sư. Nhưng chưởng lực hùng hậu của Phương Chứng đại sư xông đến quét sau gáy khiến lão đau kịch liệt, khí trong huyết Đan điền không sao vận lên được.

Xung Hư đạo nhân vội đỡ Phương Chứng đại sư dậy, giải khai huyết đạo bị Nhậm Ngã Hành phong tỏa. Lão than:

- Phương trưởng sư huynh vì lòng nhân từ mà bị gian nhân ám toán.

Phương Chứng đại sư nói:

- A Di Đà Phật. Nhậm thí chủ cơ trí tinh nhạy, đấu trí chứ không đấu sức. Lão nạp đã thua rồi.

Nhạc Bất Quần lớn tiếng nói:

- Nhậm tiên sinh sử gian kế, thủ thắng không quang minh chính đại, không phải là hành vi của chính nhân quân tử.

Hương Văn Thiên cười nói:

- Trong Nhật Nguyệt thần giáo ta cũng có chính nhân quân tử ư? Nếu Nhậm giáo chủ là chính nhân quân tử thì đã sớm hòa mình cùng với Nhạc tiên sinh vào dòng ô uế rồi, tí thì làm gì nữa?

Nhạc Bất Quần im miệng không nói được nữa.

Nhậm Ngã Hành dựa lưng vào cột, lão từ từ xuất chiêu, gạt lần lượt các quyền cước của Tả Lãnh Thiền. Xưa nay Tả Lãnh Thiền rất cao ngạo, nếu lúc bình thường lão sẽ quyết không đấu với Nhậm Ngã Hành sau khi Nhậm Ngã Hành vừa đấu với cao thủ đệ nhất phái Thiếu Lâm. Đối phương đã kiệt sức rồi mà lão lại nhảy ra khiêu chiến để chiếm phần tiện nghi. Đó không phải là hành vi của tôn sư một phái, không khỏi bị người khác cười chê. Nhưng vừa rồi Nhậm Ngã Hành điểm ngã Phương Chứng đại sư, lợi dụng lòng tốt của đại sư, nên thắng được là nhờ sử dụng gian kế, mọi người trong chính giáo không ai không tức giận. Tả Lãnh Thiền nhân cơ hội đó xông ra tấn công tới tấp, người ngoài đều cho rằng lão bị kích động

nghĩa khí nên liều thân xông vào. Đây là cơ hội ngàn năm một thuở của Tả Lãnh Thiên.

Hương Văn Thiên thấy Nhậm Ngã Hành đấu một mạch không được nghỉ ngơi, lão liền đến bên gốc cột nói:

- Tả đại chương môn, đại chương môn thừa cơ mà chiếm phần tiện nghi, có phải là loại mặt dày không? Để ta tiếp đấu với ngươi.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Đợi ta đánh chết tên thất phu họ Nhậm này rồi đấu với ngươi. Lão phu mà sợ kẻ xa luân chiến của ngươi sao?

Vào một quyền, lão đánh qua Nhậm Ngã Hành .

Nhậm Ngã Hành vung tay trái lên gạt đỡ, lão lạnh lùng nói:

- Hương huynh đệ, lui ra!

Hương Văn Thiên biết giáo chủ rất ngoan cường hiếu thắng nên lão không dám trái lời, lão nói:

- Được, thuộc hạ tạm thời lui ra. Nhưng lão họ Tả là hạng vô sỉ, để thuộc hạ đá vào đít lão một cái đã.

Lão phóng một cước nhằm đá vào mông Tả Lãnh Thiên. Tả Lãnh Thiên tức giận nói:

- Hai người đánh một người sao?

Lão nghiêng người né tránh. Nào ngờ Hương Văn Thiên chỉ giả đồ vung chân lên chứ không đá ra thật, đó chỉ là hư chiêu. Lão thấy Tả Lãnh Thiên bị mắc bẫy liền cười ha hả nói:

- Chỉ có quân vô lại mới ỷ nhiều thủ thắng.

Lão vọt ra sau đứng bên Doanh Doanh.

Tả Lãnh Thiên vì phải né cú đá của Hương Vân Thiên nên chiêu số tấn công Nhậm Ngã Hành bị chậm lại. Cao thủ đối chiêu với nhau chỉ kém nhau chân tơ kẽ tóc, Nhậm Ngã Hành rảnh được một chút lão liền hít một hơi chân khí, nội tức thông khoái, tinh thần phấn chấn. Vèo vèo vèo lão đánh ra ba chưởng. Tả Lãnh Thiên cố sức hóa giải, lòng ngầm ngấm kinh hãi: Lão già này mười mấy năm không gặp, công lực hấn cao thâm hơn trước rất nhiều. Nếu hôm nay ta muốn thắng được hấn thì phải dùng hết toàn lực.

Lần tỷ đấu này, hai nhân vật đứng đầu thiên hạ quyết một trận sống còn. Hai người đều xem sự thắng bại rất quan trọng, không giống lúc vừa rồi Nhậm Ngã Hành tỉ đấu với Phương Chứng đại sư còn có vẻ hòa bình. Nhậm Ngã Hành vừa xông lên liền sử những chiêu sát thủ, song chưởng như dao chém búa bổ. Tả Lãnh Thiên chọt vung quyền, chọt vung chưởng, chọt nắm chọt bắt, thi triển hết tài biến hóa.

Hai người càng đấu càng nhanh, Lệnh Hồ Xung ở sau biển gỗ xem đến hoa cả mắt. Khi xem Nhậm Ngã Hành đấu với Phương Chứng đại sư, chàng không hiểu được chỗ tinh diệu trong chiêu thức của hai người. Nhưng bây giờ hai người sử chiêu thức quá nhanh, ngay cả quyền chưởng đánh ra, thu lại ra sao hấn đều nhìn không ra. Lệnh Hồ Xung quay qua nhìn Doanh Doanh thấy sắc mặt cô xanh mét, hai cặp lông mi rũ xuống, vẻ mặt không biết đang lo lắng hay kinh hãi.

Nét mặt của Hương Ván Thiên chợt vui chợt buồn, lúc thì kinh hãi, lúc thì tiếc rẻ, lúc thì chau mày giận dữ, lúc thì nghiêng rãng, dường như chính lão đang quyết chiến đến lúc khẩn cấp. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Kiến thức của Hương đại ca cao minh hơn Doanh Doanh nhiều, trông lão càng thẳng như vậy, chỉ e Nhậm tiên sinh khó chống đỡ nổi.

Lệnh Hồ Xung từ từ liếc mắt qua, thấy bên kia sư phụ và sư nương đứng sánh vai nhau; bên cạnh là Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng. Sau hai người một là Thiên Môn đạo nhân, chuông môn phái Thái Sơn, một là Mạc Đại tiên sinh vẫn chưa hề nói tiếng nào. Lệnh Hồ Xung vừa nhìn thấy thân người nhỏ nhỏ ồm ồm của lão thì lòng cảm thấy ấm áp, nghĩ thầm: - Bọn Nghi Lâm sư muội đệ tử phái Hằng Sơn không có sư phụ thì không biết ra sao rồi?

Dư Thương Hải, chuông môn phái Thanh Thành đứng một mình ở sau tường, tay đặt lên chuỗi kiếm, mặt đầy vẻ tức giận. Đứng ở phía Tây là một lão Cái bang đầu tóc bạc trắng, chắc là Giải Phong, bang chủ Cái bang. Một người khác mặc áo choàng xanh, tướng mạo rất phóng khoáng là Càn Khôn nhất kiếm Chấn Sơn Tử, chuông môn phái Côn Luân.

Chín người này đều là cao thủ mạnh nhất trong chính giáo đương thời, nếu không phải chín người này để hết tinh thần theo dõi cuộc đấu thì chàng ẩn sau biển gỗ lâu như vậy, tuy cố sức nín thở nhưng chắc sớm bị bọn họ phát giác rồi.

Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Dưới kia tụ tập nhiều cao nhân như vậy, nhất là có sư phụ, sư nương và ba vị

Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo trưởng, Mạc Đại tiên sinh là những vị tiền bối mà ta vô cùng tôn kính. Ta ở đây nghe lén bọn họ nói chuyện thật là bất kính vô cùng. Tuy nói là ta đến trước bọn họ nhưng bất luận thế nào bọn họ phát giác việc ta nghe lén thì ta không còn đất dung thân.

Chàng chỉ mong Nhậm Ngã Hành thắng trận này, ba trận thắng hai thì có thể dẫn Doanh Doanh xuống núi. Đợi khi bọn Phương Chứng đại sư lùi ra hậu điện thì chàng sẽ chạy xuống núi tương hợp với Doanh Doanh.

Lệnh Hồ Xung vừa nghĩ đến chuyện sẽ đối diện tương ngộ với Doanh Doanh, bất giác ngực nóng ran, ngay cả tai cũng nóng rần lên. Chàng tự hỏi lòng: Có thật ta muốn kết nghĩa phu thê với Doanh Doanh không? Cô đối với ta tình sâu nghĩa nặng, nhưng ta... nhưng ta...

Mấy ngày qua, tuy lúc nào Lệnh Hồ Xung cũng nghĩ đến Doanh Doanh, nhưng mỗi lần nghĩ đến cô là muốn báo đáp ân sâu của cô, muốn giúp cô thoát khỏi chốn ngục tù, muốn trên giang hồ đều biết là mình cũng đã hết lòng với cô chứ chẳng hề vô tình để hào sĩ giang hồ khỏi chế giễu khiến cô ta phải lúng túng thẹn thùng. Mỗi lúc hình bóng của Doanh Doanh xuất hiện thì trong lòng chàng trỗi dậy một thứ tình cảm ấm áp khiến chàng vui mừng vô hạn. Còn lúc nghĩ đến tiểu sư muội Nhạc Linh San thì lòng cảm thấy ôn nhu. Đối với Doanh Doanh, tận đáy lòng chàng dường như có chút sợ hãi.

Lúc Lệnh Hồ Xung mới gặp Doanh Doanh, chàng vẫn xem cô như một bà bà, lòng đối với cô bảy phần tôn kính, ba phần cảm kích. Sau đó, thấy cô vùng tay giết người, chỉ huy quần hào, trong sự tôn kính pha

thêm mấy phần sợ hãi. Cho đến khi biết cô có tình ý với mình thì mấy phần sợ hãi trong lòng chàng dần dần tiêu đi, đến lúc sau biết cô vì mình mà giam thân trong chùa Thiếu Lâm thì chàng vô cùng cảm kích. Tuy cảm kích thâm sâu, nhưng chàng vẫn không có ý niệm thân cận với cô. Lệnh Hồ Xung chỉ muốn báo đáp ân tình của cô. Nghe Nhậm Ngã Hành nói mình sẽ là con rể của lão thì chàng cảm thấy rất khó xử. Bây giờ thấy vẻ đẹp của cô, Lệnh Hồ Xung cảm thấy khoảng cách giữa hai người rất xa.

Lệnh Hồ Xung liếc nhìn Doanh Doanh mấy lần rồi không dám nhìn tiếp nữa. Chàng thấy hai tay Hương Vân Thiên nắm chặt, nhìn cuộc đấu giữa Nhậm Ngã Hành và Tả Lãnh Thiên, thấy Tả Lãnh Thiên đã bị dồn đến góc điện; Nhậm Ngã Hành liên tục vung chưởng đánh, mỗi chưởng đều mạnh như phá núi, uy thế kinh người. Tả Lãnh Thiên hoàn toàn lâm vào thế hạ phong, hai cánh tay xuất chiêu rất ngắn, tấn công không được một thước thì liền rút về, hiển nhiên lão thủ chứ không công. Đột nhiên, Nhậm Ngã Hành quát một tiếng, song chưởng đánh nhanh vào ngực đối phương. Bốn chưởng giao nhau, rầm một tiếng lớn, lưng Tả Lãnh Thiên va mạnh vào tường, bụi bặm trên trần bay xuống tới tấp, bốn chưởng vẫn chưa rời ra. Lệnh Hồ Xung cảm thấy thân người dao động, tấm biển gỗ nơi chàng đang ẩn thân như muốn rớt xuống. Lệnh Hồ Xung giật mình, thầm nghĩ: Tả sư bá phen này bị thua rồi. Hai người liều tử nội lực mà Nhậm tiên sinh sử Hấp tinh đại pháp hút nội lực của lão thì Tả sư bá bị thua thôi.

Tả Lãnh Thiên rút chưởng phải về. Lão dùng chưởng trái chống đỡ chưởng lực của đối phương, giờ song chỉ điểm vào Nhậm Ngã Hành. Nhậm Ngã Hành hét lên một tiếng, vội nhảy lùi ra. Tay phải của Tả

Lãnh Thiên lại điểm ra. Lão liên tiếp điểm ba chiêu thì Nhậm Ngã Hành liên tiếp lùi ba bước.

Bọn Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng đều rất lấy làm kỳ, thầm nghĩ: Nghe nói Hấp tinh đại pháp của Nhậm Ngã Hành chuyên hút nội lực của đối phương. Tại sao vừa rồi bốn chiêu của hai người giao nhau mà Tả Lãnh Thiên lại an nhiên vô sự? Chẳng lẽ nội công của phái Tung Sơn lại không sợ Hấp tinh đại pháp?

Các cao nhân bàng quan cảm thấy kinh dị, Nhậm Ngã Hành càng sừng sốt hơn.

Hơn mười năm về trước, Nhậm Ngã Hành từng đấu kịch liệt với Tả Lãnh Thiên, chưa cần sử Hấp tinh đại pháp đã chiếm được thượng phong. Bây giờ, lão chẳng những không khắc chế được Tả Lãnh Thiên mà đột nhiên cảm thấy ngực đau buốt, chân lực dường như không vận lên được, lòng vô cùng kinh hãi. Lão tự biết đó là lực phản kích do tu luyện Hấp tinh đại pháp. Nếu là lúc bình thường, lão có thể tĩnh tọa vận công từ từ hóa giải, nhưng bây giờ kinh địch đang ở trước mặt, làm sao có thời gian rảnh rỗi nữa?

Đang lúc Nhậm Ngã Hành hoang mang không còn cách nào khác, bỗng thấy sau lưng Tả Lãnh Thiên xuất hiện hai người, một là sư đệ Thác tháp thủ Đinh Miễn, hai là Dương Anh Ngạc. Nhậm Ngã Hành liền nhẩy ra ngoài vòng chiến, cười ha hả nói:

- Miệng đã nói là đơn đả độc đấu mà thực tế thì người ngấm ngấm mai phục trợ thủ. Quân tử không để kẻ khác lừa bịp, sau này chúng ta sẽ có dịp tái ngộ. Hôm nay, gia gia không đấu nữa.

Tả Lãnh Thiên thấy thế bại của lão đã thành mà đối phương lại tự nguyện đình chiến là chuyện lão không cầu mà được. Lão cũng không dám mở miệng cãi lý nữa, nói đại loại là “Muốn người trợ giúp thì không phải là hảo hán”, chỉ sợ kích động đối phương đấu tiếp nữa thì Đinh Miễn và Dương Anh Ngạc không thể ra tay trợ giúp nổi, thanh danh một đời của lão không khỏi trôi theo dòng nước. Lão liền nói:

- Ai bảo ngươi không mang theo mấy tên Ma giáo để trợ thủ?

Nhậm Ngã Hành cười nhạt quay người đi. Cuộc đấu này, bề ngoài dường như chưa phân thắng bại nhưng hai lão Nhậm, Tả đều biết võ công của mình có nhược điểm rất lớn, hôm nay không bị thua trận thì thật may mắn, còn cần phải khổ luyện nữa.

Nhậm Ngã Hành biết trong Hấp tinh đại pháp ẩn chứa mối họa rất lớn, tựa như bị chứng ung thư. Lão dùng Hấp tinh đại pháp hút công lực của đối phương, nhưng đối phương môn phái bất đồng, công lực khác nhau, khi hút các luồng công lực tạp nhạp vào trong cơ thể thì không cách nào hóa giải thành một được để làm sở dụng cho mình, nên chúng có thể phát tác bất cứ lúc nào. Nội lực bản thân của lão đã rất mạnh, lão vừa cảm thấy nội công dị phái tác quái thì liền đè bẹp chúng xuống nên chưa bao giờ gặp trở ngại gì. Nhưng lần này đối phương là cao thủ hạng nhất, trong trận kịch đấu, nội lực của lão đã bị sút giảm rất nhiều nên không khắc chế nổi những luồng nội lực dị phái trong cơ thể. Gặp lúc đại địch trước mặt thì bên ngoài đã gặp hoạn nạn, bên trong lại bị phản kích, khiến lão rất hoang mang.

Sau đó lão suy nghĩ mới tìm ra được pháp môn để khắc phục những luồng nội công dị phái trong cơ thể. Do lão quá dụng tâm suy nghĩ nên dù lão là một người thông minh kiêu hùng nhất thế mà không biết được những chuyển biến xung quanh, cuối cùng bị Đông Phương Bất Bại hãm hại. Lão bị giam dưới đáy Tây Hồ hơn mười năm, lòng không vương bận gì nên mới tìm ra được pháp môn hóa tán khắc chế được nội công dị phái trong cơ thể. Vì vậy lão tu luyện Hấp tinh đại pháp mới không đến nỗi sợ hiểm họa bị tạo phản.

Phen này lão tương phùng với Tả Lãnh Thiên, nhất thời chưa thủ thắng được, lão liền vận Hấp tinh đại pháp để bốn chưởng giao nhau. Nào ngờ lão vừa hút vào thì phát giác nội lực của đối phương trống rỗng không biết đi về hướng nào. Nhậm Ngã Hành rất kinh hãi. Nội lực của đối phương ngưng tụ lại không hút được thì không lấy gì làm lạ. Lạ nhất là trong phút chốc nội lực của đối phương biến đâu mất làm cho Hấp tinh đại pháp của lão không giữ trò ra được. Đừng nói bình sinh lão chưa bao giờ gặp qua mà ngay cả có nằm mơ lão cũng không tưởng tượng nổi có chuyện kỳ lạ như vậy.

Lão liên tục hút mấy lần mà vẫn không hút được một chút nội lực nào của Tả Lãnh Thiên. Thấy chỉ pháp của Tả Lãnh Thiên lợi hại, lão liền lui lại ba bước rồi lập tức biến chiêu, vung chưởng cuồng loạn uy mãnh vô cùng. Tả Lãnh Thiên vẫn giữ thế thủ. Hai người lại đấu thêm hai ba chục chiêu nữa, chưởng trái Nhậm Ngã Hành đánh ra, Tả Lãnh Thiên điểm ngón tay vào cổ tay lão, ngón trở tay phải chỉ vào xương sườn lão. Nhậm Ngã Hành thấy kinh lực trên ngón

tay Tả Lãnh Thiên rất tàn độc, lão nghĩ: Chẳng lẽ trong ngón tay này lại không có nội lực?

Lão liền nghiêng người, dường như né tránh nhưng kỳ thực cố ý để lộ chỗ sơ hở để Tả Lãnh Thiên đâm trúng vào ngực, đồng thời lão vận Hấp tinh thần công ở ngực. Lão nghĩ thầm: - Người có bản lãnh ẩn giấu nội lực, không để Hấp tinh đại pháp ta hút được, nhưng ngón tay của người tấn công ta nếu không có nội lực thì làm sao đâm vào được người của ta, cùng lắm chỉ làm ta ngứa thôi. Còn nếu trên ngón tay có nội lực thì tất cả sẽ bị ta hút hết.

Trong lúc lão nghĩ nhanh như vậy, soẹt một tiếng, ngón tay của Tả Lãnh Thiên đã đâm trúng huyết Thiên trì ở ngực trái của lão. Mọi người bàng quan la lên một tiếng.

Ngón tay của Tả Lãnh Thiên dừng lại trước ngực Nhậm Ngã Hành. Nhậm Ngã Hành liền dùng toàn lực vận công, quả nhiên nội lực của đối phương ào ạt như vỡ đê trút vào huyết Thiên trì của lão. Lão vui mừng liền tăng thêm lực hút, hút nội lực của đối phương càng nhanh.

Đột nhiên người lão loạn choạng, lão từ từ bước lùi ra, không nói lời nào, trừng mắt nhìn Tả Lãnh Thiên. Thân người lão phát run, tay chân bất động giống như người bị phong tỏa huyết đạo.

Doanh Doanh thất kinh la lên:

- Gia gia!

Cô chạy tới đỡ lấy lão, cảm thấy tay lão lạnh buốt, liền quay đầu gọi:

- Hướng thúc thúc!

Hương Vãn Thiên vọt người đến trước, đưa chuồng nắn bóp người Nhậm Ngã Hành mấy cái. Nhậm Ngã Hành rên lên một tiếng rồi mới thở đều lại, mặt tái xanh. Lão nói:

- Hay lắm, nước cờ này ta không ngờ đến. Chúng ta đấu tiếp.

Tả Lãnh Thiên từ từ lắc đầu.

Nhạc Bất Quần nói:

- Đã phân thắng bại rồi còn tỷ đấu cái gì nữa? Vừa rồi Nhậm tiên sinh chẳng lẽ không bị Tả chuồng môn phong tỏa huyết Thiên trì sao?

Nhậm Ngã Hành hừ một tiếng rồi quát:

- Đúng vậy, ta bị mắc lừa, trận này coi như ta thua.

Thì ra, vừa rồi Tả Lãnh Thiên ra chiêu rất nguy hiểm. Lão đã tu luyện hơn mười năm Hàn ngọc chân khí ở trên ngón tay, rồi trút hết nội lực vào ngón tay, tương kế tựu kế để Nhậm Ngã Hành hút lấy. Lão không những để cho Nhậm Ngã Hành hút đi mà còn thôi thúc nội lực truyền vào huyết đạo của Nhậm Ngã Hành thật nhanh. Nội lực này là loại chí âm chí hàn, trong phút chốc toàn thân Nhậm Ngã Hành đều lạnh cóng. Tả Lãnh Thiên thừa lúc Nhậm Ngã Hành sử Hấp tinh đại pháp chỉ trong nháy mắt đã đẩy nội lực vào để phong tỏa huyết đạo của đối phương. Phong tỏa huyết đạo là chuyện những nhân vật hạng hai hạng ba trong võ lâm thường dùng lúc động thủ, còn cao thủ quá chiêu quyết không sử dụng loại chiêu thức thấp kém này. Tả Lãnh Thiên bị mất hết công lực nên dùng thủ đoạn này để thủ thắng. Cách này

tuy gian trá nhưng nếu nội lực không lợi hại thì quyết không sử được.

Hương Ván Thiên biết Tả Lãnh Thiên tuy đắc thắng nhưng đã bị hao tổn nguyên khí rất nhiều, chỉ e lão mất hết mấy tháng mới có thể hồi phục lại nguyên khí. Hương Ván Thiên liền bước lên nói:

- Vừa rồi Tả chưởng môn nói sau khi Tả chưởng môn đánh ngã Nhậm giáo chủ thì sẽ đánh ngã tại hạ. Bây giờ xin mời Tả chưởng môn động thủ.

Bọn Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng đều thấy rất rõ, sau khi Tả Lãnh Thiên điểm trúng Nhậm Ngã Hành nét mặt nhợt nhạt, không dám mở miệng nói gì, có thể thấy nội lực của lão bị hao tổn trầm trọng. Bây giờ nếu hai người động thủ, Tả Lãnh Thiên đương nhiên phải thất bại mà không chừng chỉ vài chiêu là bị Hương Ván Thiên giết ngay. Nhưng câu nói này vừa rồi là do Tả Lãnh Thiên nói ra, bây giờ chẳng lẽ lão lại nuốt lời.

Trong lúc mọi người chần chừ, Nhạc Bất Quần nói:

- Bọn tại hạ có nói trong ba trận tỉ đấu này, bên nào cho ai xuất mã thì do bên đó tự quyết định, chứ không thể do đối phương chỉ danh khiêu chiến. Nhậm giáo chủ đã ưng thuận điều này có phải không? Nhậm giáo chủ là đại anh hùng đại hào kiệt, lời nói chẳng lẽ không có giá trị sao?

Hương Ván Thiên cười nhạt nói:

- Nhạc tiên sinh giỏi ăn giỏi nói, khiến cho người ta khâm phục, nhưng hai chữ "quân tử" thì chưa xứng để gọi. Cái kiểu nói đông nói dài này giống như hạng tiểu nhân lật lọng.

Nhạc Bất Quần lạnh lùng nói:

- Trong mắt của người quân tử thì khắp thiên hạ là quân tử. Trong mắt của kẻ tiểu nhân thì trên đời này ai cũng là tiểu nhân.

Tả Lãnh Thiên từ từ bước đến dựa vào cột. Xem ra tình trạng của lão lúc này muốn đứng cho vững cũng khó vô cùng chứ đừng nói đến việc động thủ quá chiêu với ai.

Xung Hư đạo trưởng, chủ môn phái Võ Đang tiến lên. Lão nói:

- Bản đạo thường nghe người ta xưng tụng Hưởng tả sứ là Thiên vương lão tử, có bản lãnh kinh thiên động địa. Bản đạo then mình là chủ môn phái Võ Đang, lúc các phái chính giáo tranh đấu với quý giáo mà bản đạo lại chưa giúp chút sức lực, thì xấu hổ vô cùng. Hôm nay gặp may, nếu có thể làm đối thủ của Thiên vương lão tử thì thật vinh hạnh.

Thân phận của lão là chủ môn phái Võ Đang mà lão nói với Hưởng Vấn Thiên một cách kính trọng như vậy, về tình về lý, Hưởng Vấn Thiên thật khó mà từ chối.

Hưởng Vấn Thiên nói:

- Cung kính không bằng tuân mệnh. Tại hạ ngưỡng mộ Thái Cực kiếm pháp thiên hạ vô song của Xung Hư đạo trưởng từ lâu, tại hạ xin xả mạng để bồi tiếp quân tử, chỉ e làm trò cười.

Lão cúi tay hành lễ rồi lùi lại mấy bước. Xung Hư đạo trưởng phát hai tay áo rộng, lão cúi người hoàn lễ.

Hai người đứng đối diện nhau, chăm chú nhìn nhau, nhất thời chưa ai rút kiếm ra.

Hồi 117

Cứu tình nhân, hào kiệt đấu tôn sư

Bổng nhiên Nhậm Ngã Hành nói:

- Khoan đã, Hưởng huynh đệ, huynh đệ hãy lùi lại.

Lão đưa tay rút trường kiếm sau lưng ra. Mọi người đều ngạc nhiên, thầm nghĩ: Lão đã liên tiếp đấu với hai cao thủ, hiển nhiên nội lực đã hao tổn rất nhiều. Bây giờ lão lại muốn đấu cả trận thứ ba với Xung Hư đạo trưởng ư?

Tả Lãnh Thiên càng kinh ngạc hơn, nghĩ thầm: Ta khổ luyện Hàn băng chân khí mười mấy năm trời và đã trút hết vào huyết Thiên trì của hần thì dù hần là người có võ công cao gấp mười cũng phải mất ba bốn giờ mới có thể hóa giải được. Chẳng lẽ chỉ trong một giờ ba khắc mà hần lại có thể động thủ với người sao?

Mọi người đều biết bây giờ trong huyết Đan điền của Nhậm Ngã Hành giống như có mấy chục con dao

nhỏ đâm chém loạn xạ, lão sử hết khí lực mới bình tĩnh nói được mấy câu này, không tỏ ra chút gì đau đớn.

Xung Hư đạo nhân mỉm cười nói:

- Nhậm giáo chủ muốn dạy bảo điều gì? Lúc này chúng ta đã nói rồi, song phương do vị nào ra tay thì bên đó quyết định. Nếu Nhậm giáo chủ muốn dạy bảo thì cũng không nên trái với thoả thuận giữa chúng ta. Nhưng như vậy thì bản đạo chiếm phần tiện nghi nhiều quá.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Tại hạ liễu đấu với hai vị cao thủ, nếu động thủ với đạo trưởng nữa thì không khỏi quá coi thường kiếm pháp thần diệu mấy trăm năm lừng danh của phái Võ Đang. Dù tại hạ có ngông cuồng đến đâu cũng chẳng bao giờ dám làm như vậy.

Xung Hư vui mừng. Lão gật đầu nói:

- Đa tạ.

Lão vừa thấy Nhậm Ngã Hành rút kiếm ra thì trong lòng hơi do dự. Nếu lão thay phiên đấu thắng Nhậm Ngã Hành thì chẳng vinh quang gì nhưng nếu bị thất bại thì phái Võ Đang không còn chỗ đứng trong võ lâm nữa. Nghe Nhậm Ngã Hành nói không xuất chiến, lão mới yên tâm.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Xung Hư đạo trưởng ở bên quý phương là sung quân mới, thì bên bọn lão phu cũng phải đưa quân mới ra mới phải.

Lão liền ngẩng đầu lên gọi:

- Lệnh Hồ Xung tiểu huynh đệ, tiểu huynh đệ xuống đi thôi.

Mọi người đều giật mình, nhìn theo mục quan của lão hướng về tám biển gỗ ở trên đầu.

Lệnh Hồ Xung vô cùng kinh ngạc, nhất thời chân tay luống cuống. Trước tình thế này, chàng không núp được nữa, đành phải nhảy xuống, hướng về Phương Chứng đại sư quỳ xuống đất cúi mọp đầu lạy:

- Tiểu tử tự tiện xông vào chùa, tội đáng chết, kính khẩn xin lãnh sự trách phạt của phương tượng.

Phương Chứng đại sư cười hà hà nói:

- Thì ra là Lệnh Hồ thiếu hiệp. Lão nạp nghe được hơi thở của thiếu hiệp nhẹ nhàng đều đặn, nội lực thâm hậu, lòng đang cảm thấy kỳ lạ, không biết vị cao nhân nào quang lâm tệt tự. Xin thiếu hiệp đứng lên, hành đại lễ lão nạp không dám nhận đầu.

Lão nói xong chấp tay hoàn lễ.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Thì ra lão đã biết ta núp sau tám biển từ lâu rồi.

Giải Phong, bang chủ Cái Bang bỗng nói:

- Lệnh Hồ Xung, ngươi lại xem mấy chữ này.

Lệnh Hồ Xung đứng dậy, nhìn theo hướng ngón tay lão chỉ sau gốc cột, thấy trên cột khắc ba hàng chữ. Hàng thứ nhất khắc là: "Sau tám biển có người". Hàng chữ thứ hai là: "Để tại hạ lên lôi hấn xuống". Hàng chữ thứ ba là: "Khoan đã, người này nội công không chính không tà, chưa biết là bạn hay thù". Mấy chữ đều khắc sâu vào cột, vết gỗ bên trong lộ ra, đều

do Phương Chứng đại sư và Giải Phong dùng chỉ lực để viết lên cột gỗ.

Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa khâm phục, nghĩ thầm: Phương Chứng đại sư từ hơi thở nhẹ đều của ta mà có thể phân biệt được gia số võ công của ta thì thật là thần thông. Chàng liền cung tay cúi người hành lễ tám hướng rồi nói:

- Lúc các vị tiền bối vào điện thì tiểu tử đã núp ở sau tấm biển nên không dám leo xuống bái kiến, mong các vị thứ tội.

Lệnh Hồ Xung đoán rằng sắc mặt của sư phụ chắc rất khó coi nên không dám nhìn lão. Giải Phong cười nói:

- Người có tật giết mình, đến chùa Thiếu Lâm ăn trộm được cái gì rồi?

Lệnh Hồ Xung đáp :

- Tiểu tử nghe nói Nhậm đại tiểu thư ở lại trong chùa Thiếu Lâm nên to gan đến đây đón tiểu thư.

Giải Phong cười nói:

- Thì ra người đi ăn trộm cô vợ. Ha ha, đây không phải là có tật giết mình mà gọi là vì sắc đẹp mà gan lớn bằng trời.

Lệnh Hồ Xung nghiêm sắc mặt nói:

- Nhậm đại tiểu thư có đại ân với tiểu tử, vì tiểu thư dù tiểu tử có tan xương nát thịt cũng cam lòng.

Giải Phong thở dài nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc! Một đời thanh niên trai tráng tiền đồ rực rỡ chỉ vì nữ sắc mà đi lầm đường. Nếu người

không lạc vào tà đạo thì tôn vị chưởng môn phái Hoa Sơn sau này còn lọt vào tay ai ngoài ngươi nữa?

Nhậm Ngã Hành lớn tiếng nói:

- Chưởng môn phái Hoa Sơn đâu có gì vinh dự? Tương lai lão phu về trời thì ngôi vị giáo chủ của Nhật Nguyệt thần giáo chẳng lẽ thoát khỏi bàn tay con rể cứng của lão phu sao?

Lệnh Hồ Xung giật mình, run run nói:

- Không... không... không thể...

Nhậm Ngã Hành cười:

- Được rồi, không nói nhiều nữa. Xung nhi, ngươi linh giáo mấy chiêu thần kiếm của vị chưởng môn phái Võ Đang đi. Kiếm pháp của Xung Hư đạo trưởng lấy nhu khắc cương, xoay vòng như ý, thế gian hiếm có, ngươi phải cẩn thận.

Lão đổi giọng gọi Lệnh Hồ Xung là "Xung nhi" là đã coi hấn như con rể thật rồi.

Lệnh Hồ Xung lẳng lặng quan sát tình thế trước mắt. Song phương mỗi bên đều thắng một trận, chuyện thắng bại của trận thứ ba này đều là quyết định việc Doanh Doanh có được xuống núi hay không. Chàng đã tỉ kiếm với Xung Hư đạo nhân, về kiếm pháp có thể thắng được lão, muốn cứu Doanh Doanh thì phải ra tay mới được. Lệnh Hồ Xung liền xoay người lại, quỳ xuống đất hướng về Xung Hư đạo nhân lạy mấy cái.

Xung Hư đạo nhân vội đưa tay đỡ hấn dậy, ngạc nhiên hỏi:

- Sao phải hành đại lễ như vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tiểu tử đối với đạo trưởng rất cung kính nhưng trước tình thế bắt buộc phải lĩnh giáo kiếm pháp của đạo trưởng, lòng cảm thấy bất an.

Xung Hư đạo trưởng cười ha hả nói:

- Tiểu huynh đệ không cần phải đa lễ.

Lệnh Hồ Xung đứng dậy, Nhậm Ngã Hành đưa trường kiếm qua. Lệnh Hồ Xung nhận rồi chống kiếm xuống đất, nghiêng người đứng sang bên dưới.

Xung Hư đạo nhân đưa mắt nhìn vào khoảng không ở ngoài sân ngơ ngẩn xuất thần, dường như đang tính toán chiêu kiếm của Lệnh Hồ Xung.

Mọi người thấy lão vẫn không động đậy, giống như người đang nhập định, ai cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Một lúc lâu sau, Xung Hư đạo nhân thở phào một cái rồi nói:

- Trận này không cần đấu nữa. Bốn vị hãy xuống núi đi.

Lão vừa nói ra như vậy, mọi người đều ngạc nhiên. Lệnh Hồ Xung vui mừng, cúi người hành lễ. Giải Phong hỏi:

- Đạo trưởng, đạo trưởng nói như vậy là có ý gì?

Xung Hư nói:

- Trước đây mấy ngày, dưới chân núi Võ Đang, bản đạo đã cùng với Lệnh Hồ huynh đệ chiết hơn ba trăm chiêu. Lần đó bản đạo đã thua. Hôm nay tỉ đấu nữa thì bản đạo cũng thua mà thôi.

Bọn Phương Chứng đều hỏi:

- Có chuyện đó thật sao?

Xung Hư đạo trưởng nói:

- Lệnh Hồ tiểu huynh đệ đã thắm nhuần kiếm pháp chân truyền của Phong Thanh Dương tiên bối, bản đạo không phải là đối thủ của Lệnh Hồ tiểu huynh đệ.

Lão nói rồi mỉm cười, lùi sang một bên.

Nhậm Ngã Hành cười ha hả nói:

- Đạo trưởng độ lượng mệnh mông khiến ai cũng khâm phục. Lão phu vốn chỉ khâm phục đạo trưởng một nửa, bây giờ lão phu khâm phục đạo trưởng đến bảy phần rồi.

Lão nói bảy phần là chưa đủ mười phần. Lão quay qua Phương Chứng đại sư cung tay rồi nói:

- Phương trưởng đại sư, sau này chúng ta có dịp hội ngộ.

Lệnh Hồ Xung đi đến trước sư phụ và sư nương, quỳ xuống lạy. Nhạc Bất Quần nghiêng người né tránh, lạnh lùng nói:

- Không dám nhận.

Nhạc phu nhân chua xót, mắt ngấn lệ. Lệnh Hồ Xung lại quay qua hướng Mạc Đại tiên sinh hành lễ, biết lão không muốn nói chuyện qua lại với sư phụ sư nương nên chàng chỉ lạy ba cái chứ không nói gì.

Nhậm Ngã Hành một tay dắt Doanh Doanh, một tay dắt Lệnh Hồ Xung, nói:

- Chúng ta đi thôi.

Lão rảo bước đi về hướng cửa điện.

Bọn Giải Phong, Chấn Sơn Tử, Dư Thương Hải, Thiên Môn đạo nhân tự biết võ công không bằng Xung Hư đạo nhân mà Xung Hư đã thừa nhận lão không phải là địch thủ của Lệnh Hồ Xung, tuy trong lòng bọn họ bán tín bán nghi nhưng cũng không dám tùy tiện tiến lên động thủ vì sợ rước lấy cái nhục.

Nhậm Ngã Hành đang đi ra khỏi điện, bỗng Nhạc Bất Quần quát:

- Khoan đã!

Nhậm Ngã Hành quay đầu lại nói:

- Sao?

Nhạc Bất Quần nói:

- Xung Hư đạo trưởng là bậc đại hiền nên không so đo với hạng tiểu nhân, còn trận thứ ba nữa chưa phân thắng bại. Lệnh Hồ Xung, ta đấu với ngươi.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi, bất giác toàn thân run bắn bật. Chàng lắp bắp:

- Sư phụ, đệ tử... đệ tử... sao có thể...

Nhạc Bất Quần vẫn thản nhiên như không. Lão nói:

- Người ta nói người được Phong thái sư thúc tổ tiên bối của bốn môn chỉ điểm, kiếm thuật đã đạt đến chỗ tinh túy của phái Hoa Sơn thì xem ra ta cũng không phải là đối thủ của ngươi. Tuy ngươi đã bị trục xuất ra khỏi bốn môn, nhưng trên giang hồ ngươi vẫn có thể dương danh lập thế cho kiếm pháp của bốn môn. Ta quả giáo ngươi không kỹ lưỡng khiến cho các vị tiền bối trong chính giáo đều vì ngươi, một

thanh niên hư hỏng, mà phải cảm hận. Nếu ta không ra tay thì chẳng lẽ lại dùn đẩy trách nhiệm này cho người khác? Hôm nay, nếu ta không giết được người thì người cũng giết ta thôi.

Lão nói mấy lời cuối cùng, thanh âm rất đánh thép. Soạt một tiếng, lão tuốt trường kiếm ra rồi quát:

- Giữa người và ta không còn tình nghĩa sư đồ nữa, người rút kiếm ra đi!

Lệnh Hồ Xung lùi lại một bước, nói:

- Đệ tử không dám!

Nhạc Bất Quần phóng vèo một kiếm nhằm đâm vào ngực Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung nghiêng người né tránh. Nhạc Bất Quần phóng tiếp luôn hai kiếm, Lệnh Hồ Xung lại né tránh nhưng trường kiếm vẫn chỉ xuống đất không đưa lên đỡ. Nhạc Bất Quần nói:

- Người đã nhường ta ba kiếm là coi như đã hết đạo nghĩa tôn kính bậc tôn trưởng rồi. Rút kiếm ra đi!

Nhậm Ngã Hành nói:

- Xung nhi, người không chịu phản chiêu là muốn tự tử ở đây sao?

Lệnh Hồ Xung đáp dạ rồi cầm ngang trường kiếm để trước ngực. Trong trận tỉ thí này, chàng nhường cho sư phụ thắng hay là phải thắng sư phụ? Nếu chàng cố ý nhân nhượng, bị thua trận này hay bị trọng thương cũng không thành vấn đề, nhưng ba người Nhậm Ngã Hành, Hương Văn Thiên và Doanh Doanh sẽ bị giam cầm, chịu khổ mười năm trên núi Thiếu Thất. Phương Chứng đại sư là một cao tăng đắc đạo nhưng Tả Lãnh Thiền và bọn tăng chúng trong chùa Thiếu Lâm khó

bảo đảm là họ không dùng độc kế để hãm hại ba người. Nói là cầm tù mười năm, nhưng không biết tính mạng có được bảo toàn để trải qua mười năm dài đằng đẵng hay không? Còn nếu hãn không nhường nhịn thì bất nghĩa; từ lúc ấu thơ cô cút, được sư phụ sư nương nuôi dạy thành tài, chẳng khác gì cha mẹ ruột. Đại ân chưa trả, ở trước mặt anh hùng thiên hạ mà đánh bại sư phụ thì còn mặt mũi nào nữa, thanh danh cũng bị chôn vùi.

Đây là vấn đề khó xử của Lệnh Hồ Xung. Chàng đang do dự thì Nhạc Bất Quần đã tấn công tới tấp hơn hai mươi chiêu. Lệnh Hồ Xung chỉ dùng Hoa Sơn kiếm pháp trước đây sư phụ truyền thụ để gạt đỡ. Chàng không dám dùng đến Độc Cô cửu kiếm vì loại kiếm pháp này đều tấn công vào chỗ yếu hại của người, vừa xuất chiêu là giết người nên không dám sử ra. Sau khi chàng luyện được Độc Cô cửu kiếm, kiến thức tiến bộ rất nhiều, thêm nội lực rất hùng hậu, tuy chỉ sử Hoa Sơn kiếm pháp bình thường mà oai lực trên kiếm phát sinh khác hẳn với ngày trước.

Nhạc Bất Quần liên tiếp huy động kiếm lực mà vẫn không phóng kiếm đến trước người Lệnh Hồ Xung được.

Mọi người thấy cách sử kiếm của Lệnh Hồ Xung như vậy đều biết hãn cố ý nhân nhượng. Nhậm Ngã Hành và Hương Văn Thiên nhìn nhau, vẻ mặt cả hai đều rất lo lắng. Hai người không hẹn mà cùng nghĩ đến hôm ở Cô Sơn Mai trang thành Hàng Châu, Nhậm Ngã Hành mời Lệnh Hồ Xung gia nhập Nhật Nguyệt thần giáo, hứa cho hãn làm chức Quang minh hữu sứ, sau này sẽ truyền bí quyết để hãn hóa giải những luồng nội lực dị chủng do chuyện luyện Hấp tinh đại

pháp. Nhưng người thanh niên này không chút gì nao núng, đủ thấy hấn đối với sư môn vô cùng trung nghĩa. Bây giờ thấy hấn đối với sư phụ sư nương rất cung kính, dường như Nhạc Bất Quần có muốn đâm chết hấn, hấn cũng cam lòng. Hấn sử chiêu thức toàn là thế thủ, cứ dẫu như vậy thì sao mà có hy vọng thắng được? Hiển nhiên Lệnh Hồ Xung quyết không chịu thắng sư phụ, càng không chịu trước mặt nhiều anh hùng thành danh mà thắng sư phụ. Nếu không phải chàng biết rõ sau trận thua này thì ba người bọn Doanh Doanh phải chịu cầm tù trên núi Thiếu Thất, thì e chiết không được mười chiêu, đã ném kiếm chịu thua rồi. Hai lão Nhậm, Hướng bàng hoàng không biết làm sao, cứ nhìn nhau, trong ánh mắt chỉ có ba chữ "phải làm sao?".

Nhậm Ngã Hành quay lại nói khẽ với Doanh Doanh:

- Người đến đứng trước mặt hấn đi.

Doanh Doanh biết rõ ý của phụ thân. Lão sợ Lệnh Hồ Xung nhớ đến ân nghĩa sư môn ngày trước mà cố ý muốn nhường nhịn trong trận đấu này. Lão bảo cô đến trước mặt hấn là muốn Lệnh Hồ Xung thấy cô thì hấn sẽ nhớ đến tình nghĩa của cô đối với hấn, hấn sẽ cố sức thủ thắng. Doanh Doanh chỉ hắng giọng khẽ một tiếng chứ không bước một bước.

Qua một lúc, Nhậm Ngã Hành thấy Lệnh Hồ Xung liên tiếp lùi về sau thì lão càng nóng nảy. Lão nói với Doanh Doanh:

- Đến trước mặt hấn đi.

Doanh Doanh vẫn không nhúc nhích, ngay cả ừ một tiếng cũng không. Cô nghĩ: Ta đối đãi với chàng

thế nào thì chàng đã biết từ lâu rồi. Nếu chàng coi trọng ta thì quyết ý cứu ta xuống núi, tự chàng sẽ thủ thắng. Còn nếu chàng xem sư phụ là trọng, dù có kéo áo chàng để van xin thì cũng vô ích thôi. Việc gì ta phải đứng trước mặt chàng để thức tỉnh?

Cô cảm thấy hai thứ tình này đều ngang nhau, theo lẽ tự nhiên, nếu sau khi cô tỏ ý, Lệnh Hồ Xung mới đem xỉa tới cô thì thật là một điều quá vô vị.

Lệnh Hồ Xung vùng kiếm gát từng chiêu kiếm của sư phụ tấn công đến. Chàng đã sử kiếm vượt ra ngoài giới hạn Hoa Sơn kiếm pháp. Nếu chàng phản kích thì đã sớm bức Nhạc Bất Quần bỏ kiếm chịu thua. Lệnh Hồ Xung thấy kiếm chiêu của sư phụ lộ ra những chỗ sơ hở rất lớn mà vẫn không ra tay tấn công. Nhạc Bất Quần đã biết rõ tâm ý của đối phương liền vận Tử hà thần công, đem Hoa Sơn kiếm pháp phát huy đến chỗ lâm ly tận cùng. Lão đã biết Lệnh Hồ Xung sẽ không phản kích nên mỗi chiêu của lão toàn là chiêu số tiến thủ, không cần nghĩ đến kiếm pháp của lão có chỗ sơ hở hay không. Vì vậy oai lực kiếm pháp của lão càng tăng lên gấp bội.

Mọi người bàng quan thấy kiếm pháp tinh diệu của Nhạc Bất Quần chiếm hết tiện nghi mà vẫn không cách nào đâm trúng được Lệnh Hồ Xung. Lại thấy Lệnh Hồ Xung xuất kiếm có lúc có chiêu thức, có lúc không có chiêu thức nhưng lúc không có chiêu thức thì dường như trường kiếm của chàng loạn xạ nhưng rất tuyệt diệu, nhẹ nhàng hời hợt nhưng vẫn hóa giải được chiêu kiếm xảo diệu của Nhạc Bất Quần. Họ càng xem càng khâm phục. Mọi người đều nghĩ: Xung Hư đạo trưởng tự thừa

nhận kiếm thuật không bằng, thực không phải là lời nói dối.

Nhạc Bất Quần đấu đã lâu mà không thắng được thì lòng rất nóng nảy. Bỗng lão nghĩ ra: Trời ơi, không xong rồi! Tiểu tặc này không muốn mang ác danh vong ân bội nghĩa nên cứ đấu dai dẳng với ta như thế này. Tuy hắn không đả thương ta nhưng cũng làm cho ta khó mà thủ thắng. Cuộc tỷ đấu này diễn ra trước bao nhiêu cặp mắt sáng như đuốc của các cao thủ, ai cũng nhìn ra được tiểu tặc này cố ý nhường ta. Nếu ta cứ đấu dai dẳng như thế này thì còn ra thể thống gì nữa? Đâu còn sĩ diện là cường môn một phái nữa? Tiểu tặc này muốn bức ta thấy khó mà rút lui để tự chấp nhận thất bại.

Lão liền đem Tử hà thần công vận lên trên kiếm, vù một kiếm lão liền chém từ trên đầu xuống. Lệnh Hồ Xung nghiêng người né tránh. Nhạc Bất Quần xoay vòng trường kiếm, chém ngang lưng đôi phương. Lệnh Hồ Xung tung mình nhảy qua lưới kiếm. Nhạc Bất Quần xoay trường kiếm lại, đâm nhanh về sau lưng chàng. Chiêu kiếm này biến chiêu cực nhanh, mà sau lưng Lệnh Hồ Xung không có mắt nên thế khó né tránh được. Mọi người a lên một tiếng.

Lệnh Hồ Xung đang ở giữa không trung, chàng đã không mượn thế nhảy về trước mà thu kiếm gạt đỡ cũng không kịp. Chỉ thấy trường kiếm của chàng vung ra chém mạnh lên cây cột ở phía trước mấy thước để mượn thế tung người nhảy ra sau cây cột. Phập một tiếng, trường kiếm của Nhạc Bất Quần chém trúng cây cột. Lưỡi kiếm tuy mềm nhưng lão truyền nội kinh nên trường kiếm xuyên qua cây cột, mũi kiếm cách người Lệnh Hồ Xung không quá mấy tấc.

Mọi người lại a lên một tiếng, tiếng la chứa đầy nỗi vui mừng lẫn khâm phục. Ai ai cũng không khỏi vui mừng cho Lệnh Hồ Xung, lại khâm phục chàng tránh được một chiêu kiếm rất xảo diệu của Nhạc Bất Quần, và cũng mừng vì Nhạc Bất Quần vẫn chưa đâm trúng.

Nhạc Bất Quần thi triển tuyệt kỹ trong đời, lão đánh ba chiêu liên hoàn vẫn không làm gì được Lệnh Hồ Xung, lại nghe tiếng hô hoán của mọi người ủng hộ Lệnh Hồ Xung thì lão càng thêm phần nộ.

Đoạt mệnh liên hoàn tam kiếm này là tuyệt kỹ của phe Kiếm tông phái Hoa Sơn, lão là đệ tử phe Khí tông đáng lẽ không biết, nhưng năm xưa, hai phe Kiếm - Khí tự tàn sát nhau, đệ tử phe Kiếm tông đã từng dùng kiếm pháp này để giết nhiều hảo thủ phe Khí tông. Sau khi đệ tử phe Khí tông tận diệt hết đệ tử phe Kiếm tông đoạt lấy chức chưởng môn phái Hoa Sơn, hảo thủ phe Khí tông mới tham tường cận kề ba cao chiêu Đoạt mệnh liên hoàn tam kiếm này. Mọi người nhớ lại ngày trước lúc quyết đấu, oai lực của ba chiêu thức liên hoàn này khiến họ sợ hãi. Lúc nghiên cứu, mọi người đều nói ba chiêu kiếm này đã đi vào ma đạo, nhưng cần kiếm pháp tinh diệu mà quên đi cái lý bất di bất dịch "Lấy khí để chế ngự kiếm" của bốn phái, mọi người miệng thì phê phán nhưng trong lòng lại khâm phục.

Trong lúc Nhạc Bất Quần và Lệnh Hồ Xung xuất kiếm tương đấu, Nhạc phu nhân đau lòng rơi lệ. Thấy trượng phu đột nhiên sử ra ba chiêu này, bà kinh hãi nghĩ: Năm xưa hai phe cùng diệt trừ nhau, là vì sự tranh chấp xem trọng khí công và kiếm pháp mà ra. Lão là đệ tử chưởng môn của phe Khí tông bây giờ lại

sử ra tuyệt kỹ của phe Kiếm tông, nếu bị người ngoài phát hiện được, há không khỏi khiến cho người ta coi thường ư? Ôi! lão đã dùng chiêu này, chắc là vì bất đắc dĩ. Lão không phải là đối thủ của Xung nhi là chuyện rõ ràng rồi, sao lại nhọc công đấu dai dẳng làm gì?

Bà muốn tiến lên khuyên can, nhưng chuyện này có liên quan quá trọng đại, không phải là chuyện của bốn môn. Bà dừng lại, tay đặt lên chuôi kiếm, lòng nóng như lửa đốt.

Tay phải Nhạc Bất Quần vung lên rút trường kiếm ra khỏi cây cột. Lệnh Hồ Xung đứng ở phía sau cột cũng không quay ra. Nhạc Bất Quần chỉ mong Lệnh Hồ Xung núp ở sau gốc cột không ra ứng chiến nữa, coi như là sợ lão, để giữ thể diện cho lão. Hai người nhìn nhau, Lệnh Hồ Xung cúi đầu nói:

- Đệ tử không phải là địch thủ của sư phụ lão nhân gia. Chúng ta không tỉ đấu nữa.

Nhạc Bất Quần hừ một tiếng.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Hai sư đồ Nhạc tiên sinh động thủ không cách nào phân thắng bại. Phương trượng đại sư, chúng ta tỉ thí ba trận này, song phương coi như bất phân thắng bại. Lão phu sẽ bồi tội với phương trượng sau. Chúng ta từ biệt ở đây được chăng ?

Nhạc phu nhân ngấm ngấm thở phào, bà thầm nghĩ: - Trận tỉ thí này bọn ta rõ ràng là thua rồi. Nhậm giáo chủ nói như vậy là đã giữ thể diện cho bọn ta, được như vậy thì hay quá.

Phương Chứng đại sư nói:

- A Di Đà Phật! Nhậm thí chủ nói như vậy, mọi người không tổn thương hòa khí, dù thấy giáo chủ rất cao minh, lão nạp cũng không có ý...

Chữ "khác" lão chưa nói ra thì Tả Lãnh Thiên bỗng nói:

- Vậy thì khi chúng ta để mặc cho bốn người này xuống núi, từ đây trên giang hồ còn có bao nhiêu người bất hạnh bị tàn sát? Mặc cho tám bàn tay của bọn chúng vấy máu của hàng ngàn hàng vạn người, mặc cho bọn chúng tàn sát người lương thiện trong thiên hạ ư? Nhạc sư huynh sau này có đáng là chuồng môn phái Hoa Sơn nữa không?

Phương Chứng đại sư ngấp ngừng nói:

- Chuyện này...

Choang một tiếng, Nhạc Bất Quần vòng ra sau cột, lão vung kiếm lên đâm Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung lạng người né tránh, trong mấy chiêu, hai người lại tiến dần ra đến giữa điện. Nhạc Bất Quần vung kiếm tấn công tới tấp, Lệnh Hồ Xung hoặc đỡ hoặc né, lại thành cuộc đấu dai dẳng.

Cả hai chiết hơn hai chục chiêu, Nhậm Ngã Hành cười nói:

- Trận tỉ thí này, thắng bại cũng đã rõ rồi, chỉ còn xem ai chết đuối trước mà thôi. Có đấu thêm bảy tám ngày nữa thì cũng không phân thắng bại.

Mọi người cảm thấy lời nói của lão tuy khoa trương nhưng cứ đấu như thế này thì chỉ e trong mấy canh giờ cũng chưa có kết quả.

Nhậm Ngã Hành thầm nghĩ: Cái lão Nhạc mặt chai mày đá này nếu cứ đấu dai dẳng thì chắc lão sẽ nắm được phần thắng nên có chửi lão cũng chẳng ăn thua gì. Nhưng Xung nhi chỉ cần một chút sơ hở thì hỏng bét, đấu lâu nữa thì chúng ta bất lợi. Phải dùng lời nói khích hấn mới được.

Lão bèn nói:

- Hưởng huynh đệ, hôm nay chúng ta đến chùa Thiếu Lâm thật là được mở rộng tầm mắt.

Hưởng Vấn Thiên đáp:

- Đúng vậy. Những nhân vật cao nhất trong võ lâm đều tụ tập ở đây...

Nhậm Ngã Hành nói:

- Trong đó có một vị tuyệt vời nhất.

Hưởng Vấn Thiên hỏi:

- Vị nào?

Nhậm Ngã Hành nói:

- Người này đã luyện được thần công khiến cho người đời khen ngợi hết lời.

Hưởng Vấn Thiên hỏi:

- Đó là thần công gì vậy?

Nhậm Ngã Hành nói:

- Người này luyện Kim diện thảo, Thiết diện bì thần công.

Hưởng Vấn Thiên nói:

- Thuộc hạ chỉ từng nghe Kim chung thảo và Thiết bố sam chứ chưa từng nghe Kim diện thảo, Thiết diện bì.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Người ta có công phu Kim chung trảo, Thiết bố sam là khắp người đao thương không chém vào được. Còn người này có Kim diện trảo, Thiết diện bì thần công là chỉ luyện cho da mặt dày và cứng lên thôi.

Hương Vấn Thiên hỏi:

- Kim diện trảo, Thiết diện bì thần công này không biết là công phu của môn phái nào?

Nhậm Ngã Hành nói:

- Công phu này nói ra thì không phải là tầm thường. Nó do Quân tử kiếm Nhạc Bất Quần, Nhạc tiên sinh uy danh lừng lẫy trên giang hồ là chưởng môn nhân phái Hoa Sơn ở núi Tây Nhạc sáng lập ra.

Hương Vấn Thiên nói:

- Nghe đồn Quân tử kiếm Nhạc tiên sinh khí công cái thế, kiếm thuật vô song, quả nhiên không phải là hạng người chỉ có hư danh. Kim diện trảo, Thiết diện bì thần công này luyện cho da mặt mình đến độ đao thương không đâm vào được, không biết dùng để làm gì?

Nhậm Ngã Hành nói:

- Chỗ sở dụng của nó nói không hết đâu. Chúng ta không phải là đệ tử môn hạ phái Hoa Sơn nên bí quyết trong đó khó mà biết được.

Hương Vấn Thiên nói:

- Nhạc tiên sinh sáng lập ra môn thần công này, từ đây dương danh giang hồ, vĩnh viễn không bị lụi tàn.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Đó là đương nhiên rồi. Sau này chúng ta gặp phải nhân vật phái Hoa Sơn thì đối với môn Thiết diện bí thần công này phải vạn lần cẩn thận.

Hướng Vấn Thiên đáp:

- Dạ, thuộc hạ xin ghi khắc trong lòng.

Hai người một tung một hứng đối đáp qua lại nhằm châm chích Nhạc Bất Quần. Dư Thương Hải nghe mà cứ cười hì hì hoài, lão rất vui sướng trước tai họa của người khác. Gương mặt đánh phấn hồng của Nhạc phu nhân đỏ lên.

Nhạc Bất Quần vờ như không nghe thấy gì. Lão phóng kiếm ra, Lệnh Hồ Xung né sang trái. Nhạc Bất Quần nghiêng qua phải phóng trường kiếm chênh chếch ra, đột nhiên lão quay đầu đâm ngược mũi kiếm lại, chính là một chiêu tinh diệu trong Hoa Sơn kiếm pháp gọi là Lãng tử hồi đầu. Lệnh Hồ Xung vung kiếm gạt ra, thế kiếm của Nhạc Bất Quần bay múa từ trên cao chụp xuống. Đó là chiêu Thương tòng nghinh khách. Lệnh Hồ Xung lại vung kiếm gạt ra.

Vèo vèo hai kiếm, Nhạc Bất Quần đâm ra. Lệnh Hồ Xung sững người, vội lùi lại hai bước, bất giác mặt chàng đỏ lên. Lệnh Hồ Xung gọi:

- Sư phụ!

Nhạc Bất Quần hừ một tiếng. Lão lại phóng đến một kiếm, Lệnh Hồ Xung lại lùi thêm một bước nữa.

Mọi người bàng quan thấy vẻ mặt Lệnh Hồ Xung bên lên hoang mang, họ đều cảm thấy khó hiểu, nghĩ: Ba chiêu kiếm này của sư phụ hẳn bình thường, không

có gì lạ, cũng chẳng có gì hay ho, sao lại khiến cho Lệnh Hồ Xung khó mà chống đỡ được?

Mọi người đều không hiểu, Nhạc Bất Quần sử ba chiêu kiếm này là ba chiêu trong Hồ - Linh kiếm pháp mà Nhạc Linh San và Lệnh Hồ Xung luyện kiếm sáng chế ra. Lúc đó, Lệnh Hồ Xung đang yêu, chỉ mong ngày sau có thể kết loan phượng với tiểu sư muội. Nhạc Linh San đối với chàng cũng rất đắm thắm. Trong lòng hai người đều có ý nghĩ trẻ con, cảm thấy vô công mà hai vợ chồng Nhạc Bất Quần truyền thụ nhưng đồng môn khác đều biết còn bộ Hồ - Linh kiếm pháp này khắp thiên hạ chỉ có hai người biết sử. Cho nên lúc sử đến bộ kiếm pháp này lòng cả hai đều cảm thấy hạnh phúc ngọt ngào.

Không ngờ bây giờ Nhạc Bất Quần lại đem ba chiêu kiếm pháp này sử ra, tay chân Lệnh Hồ Xung liền luống cuống. Chàng vừa mắc cỡ vừa đau lòng. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Tiểu sư muội đã sớm tuyệt tình tuyệt nghĩa với ta, sư phụ lại sử ra bộ kiếm pháp này khiến ta nao lòng nhớ lại chuyện xưa, tâm thần rối loạn. Sư phụ muốn giết ta thì cứ giết.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy sống ở trên đời này không còn thú vị nữa, chỉ bằng chết đi còn sướng khoái hơn.

Trường kiếm của Nhạc Bất Quần lại phóng đến chiêu này là Lộng Ngọc xuy tiêu. Lệnh Hồ Xung rã rành chiêu này nên trong lúc mơ màng thuận tay gạt đỡ. Nhạc Bất Quần liền sử chiêu Tiêu Sử thừa long. Hai chiêu thức này bổ sung cho nhau mà thành, tư thế ra chiêu chậm. Tuyệt diệu nhất là chiêu Tiêu Sử thừa long, trường kiếm bay múa uyển chuyển, giống nh

con rồng bay lượn trong không trung, trong cái sáng khoáng tuyệt vời dường như có ẩn tàng tiên khí.

Thời Xuân Thu tương truyền rằng Tần Mục Công có cô con gái tên là Lộng Ngọc, rất mê thổi tiêu. Có một thanh niên tên là Tiêu Sứ cưỡi rồng bay đến, tài thổi tiêu đã tinh diệu nhập thần nên chàng dạy Lộng Ngọc thổi tiêu. Tần Mục Công đem con gái của mình hứa gả cho Tiêu Sứ. Điển cố "Thừa long khoáng tễ" từ đó mà ra. Sau đó hai vợ chồng cùng bay lên cõi tiên, rồi ở trên ngọn Hoa Sơn. Ngọn Hoa Sơn Ngọc Nữ có Dã Phụng đình, trên ngọn núi có đền Ngọc Nữ tất cả đều do truyền thuyết đặt tên. Những chỗ này, Lệnh Hồ Xung và Nhạc Linh San không biết đã bao nhiêu lần sóng vai cùng đi du ngoạn. Câu chuyện cổ tích về Tiêu Sứ và Lộng Ngọc tạo ra sự vấn vương về lạc thú tiêu dao đã làm mê mẩn biết bao người.

Bây giờ Nhạc Bất Quần sử ra chiêu Tiêu Sứ thừa long khiến lòng Lệnh Hồ Xung rối bời. Chàng tiện tay gạt đỡ, tự hỏi: - Tại sao sư phụ sử chiêu này? Sư phụ muốn khích động cho thần trí ta rối loạn để thừa cơ giết ta ư?

Nhạc Bất Quần sau khi sử chiêu này xong, lại sử chiêu Lăng tử hồi đầu rồi chiêu Thương tòng nghinh khách, rồi lại ba chiêu Hồ - Linh kiếm pháp. Tiếp theo lão lại sử lại chiêu Lộng Ngọc xuy tiêu, chiêu Tiêu Sứ thừa long. Cao thủ tỉ võ thì dù có sử hơn một ngàn chiêu thức cũng không bao giờ lặp lại chiêu thức cũ vì chiêu nào đã bị đối phương hóa giải thì có sử lại cũng vô dụng, mà ngược lại còn khiến cho đối phương biết rõ chiêu thức của mình sẽ thừa cơ tấn công. Nhạc Bất Quần lại đem mấy chiêu này sử lần thứ hai nên mọi người đứng ngoài đều cảm thấy khó hiểu.

Lệnh Hồ Xung thấy Nhạc Bất Quần sử chiêu Tiêu Sử thừa long lần thứ hai xong, rồi lúc lão sử ra ba chiêu Hồ - Linh kiếm pháp, đột nhiên trong đầu lóe lên một tia sáng. Chàng liền hiểu ra: Thì ra sư phụ đem kiếm pháp này ra để thức tỉnh ta. Chỉ cần ta bỏ tà quy chính như Lăng tử hồi đầu thì có thể trở lại môn hạ phái Hoa Sơn.

Trên Hoa Sơn có mấy cây tùng già, cành lá xum xuê, giống như đang dang tay chào đón du khách lên núi nên có tên là Nghênh khách tùng. Chiêu Thương tùng nghênh khách này là dựa vào hình dáng mấy cây tùng già đó mà đặt ra. Lệnh Hồ Xung nghĩ: Sư phụ nói nếu ta trở lại môn hộ Hoa Sơn, không những đã được đồng môn hoan nghênh mà ngay cả những cây tùng trên núi cũng vui vẻ đón chào ta.

Bỗng lòng chàng chấn động: Sư phụ nói không những ta có thể trở lại phái Hoa Sơn mà sư phụ còn đem tiểu sư muội gả cho ta làm vợ. Sư phụ sử mấy chiêu Hồ - Linh kiếm pháp, rõ ràng là muốn nói ý này, có điều sợ ta hồ đồ không hiểu, sư phụ mới sử ra hai chiêu Long Ngạc xuy tiêu và Tiêu Sử thừa long.

Trở lại Hoa Sơn, lấy Nhạc Linh San làm vợ là hai nguyện vọng lớn nhất trong lòng chàng. Đột nhiên sư phụ trước cao thủ thiên hạ đem hai chuyện này ra mà hứa hẹn, tuy không nói rõ nhưng trong chiêu số kiếm pháp lão sử đã nói rất rõ rồi. Lệnh Hồ Xung biết rõ sư phụ rất coi trọng lời hứa, lời đã nói quyết không hối hận. Lão đã đồng ý cho hắn trở lại môn hộ, lại đem con gái hứa gả cho hắn làm vợ, đó là lời nặng như núi, nhất định sẽ được thực hiện. Trong phút chốc, sự vui mừng tràn ngập lòng chàng.

Đương nhiên Lệnh Hồ Xung biết tình yêu giữa Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi rất mặn nồng, còn đối với hắn, cô ta không những không yêu mà còn rất hận. Nhưng chuyện hôn phối của nam nữ hoàn toàn do cha mẹ sắp đặt, làm thân gái không được chủ động, hàng ngàn năm nay đều như vậy cả. Nhạc Bất Quần đã hứa đem gả con gái cho mình thì Nhạc Linh San quyết không thể nào phản đối được. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Ta được trở về làm môn hạ Hoa Sơn là đã cảm ơn trời đất rồi, còn được nên duyên với tiểu sư muội, đó thực là hạnh phúc trời ban cho. Lúc đầu nhất định tiểu sư muội không vui nhưng ta cứ chiều theo cô ta thì lâu ngày nhất định cô ta sẽ cảm được tấm chân tình của ta mà hồi tâm chuyển ý.

Lòng Lệnh Hồ Xung vui mừng, mặt lộ ra sự hớn hở. Nhạc Bất Quần lại sử chiêu Lăng tử hồi đầu, rồi chiêu Thương tùng nghinh khách. Lão sử liên tục hai chiêu này hoài. Chiêu kiếm càng gấp như không nhẫn nại được nữa. Lệnh Hồ Xung bỗng hiểu ra: Sư phụ kêu ta là Lăng tử hồi đầu, đương nhiên không phải là lời nói suông. Nếu ta lập tức bỏ kiếm chịu thua thì ta mới được thu nhận làm môn hạ lại. Ta được trở lại Hoa Sơn và thành hôn với tiểu sư muội, cả đời ta còn cầu gì hơn nữa? Nhưng Doanh Doanh, Nhậm giáo chủ, Hướng đại ca thì thế nào? Trận tỉ thí này mà ta thua thì ba người họ phải ở lại trên núi Thiếu Thất, không chừng còn mang họa sát thân. Ta tham hạnh phúc cho riêng mình mà phụ người có ân có nghĩa thì sao đáng làm người?

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến đây, bất giác lưng toát mồ hôi lạnh. Trong lúc mơ màng chàng thấy trường kiếm của Nhạc Bất Quần giơ ngang đến gần mặt. Chính là chiêu Lộng Ngọc xuy tiêu.

Lòng Lệnh Hồ Xung lại chấn động: Doanh Doanh cam tâm vì ta mà chịu chết, ta phụ bạc cô thì kẻ bạc tình bạc nghĩa trong thiên hạ còn có ai bằng Lệnh Hồ Xung này nữa? Bất luận thế nào ta cũng không thể phụ tình nghĩa mà Doanh Doanh đã dành cho ta.

Đột nhiên chàng choáng váng, chỉ nghe “choang”, một thanh trường kiếm rớt xuống đất. Mọi người bàng quan a lên một tiếng.

Lệnh Hồ Xung loạng choạng. Chàng mở mắt ra thấy Nhạc Bất Quần nhảy lùi về sau, mặt đầy vẻ tức giận, trên cổ tay phải máu chảy ra đầm đìa. Chàng nhìn trường kiếm của mình, thấy trên mũi kiếm từng giọt máu tươi nhỏ xuống. Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi, mới biết vừa rồi trong lúc tâm thần hỗn loạn đã tiện tay gạt đỡ chiêu kiếm rồi tấn công. Không biết tại sao mình lại sử dụng pháp của Độc Cô cửu kiếm, đâm trúng cổ tay phải của Nhạc Bất Quần. Lệnh Hồ Xung liền liệng trường kiếm rồi quỳ xuống đất nói:

- Sư phụ, đệ tử tội thật đáng muôn thác.

Nhạc Bất Quần phóng cước đá vào ngực hắn. Lực đạo phát trên cước này rất lợi hại. Lệnh Hồ Xung bay người đi, lúc thân người ở giữa khoảng không thì chàng cảm thấy trước mặt tối đen. Lệnh Hồ Xung rớt mạnh xuống đất, tai nghe loáng thoáng bình một tiếng nhưng không cảm thấy đau đớn gì. Chàng ngất đi không biết gì nữa.

Hồi 118

Nhậm thánh cô kể lễ nổi lòng

Không biết trải qua bao lâu, Lệnh Hồ Xung dần dần cảm thấy người lạnh buốt. Chàng từ từ mở mắt ra, cảm thấy ánh lửa làm chói mắt, liền nhắm mắt lại, tai nghe Doanh Doanh vui mừng gọi:

- Người... người tỉnh rồi.

Lệnh Hồ Xung lại mở mắt ra, thấy Doanh Doanh đang dịu dàng nhìn mình, mặt đầy vẻ vui mừng. Lệnh Hồ Xung muốn ngồi dậy, Doanh Doanh xua tay nói:

- Nằm nghỉ thêm một chút nữa đã.

Lệnh Hồ Xung vừa nhìn cảnh vật xung quanh, chàng thấy mình đang ở trong một sơn động, ngoài động có một đống lửa lớn. Chàng nhớ lại đã bị sư phụ đá một cước, bèn hỏi:

- Sư phụ và sư nương ta đâu?

Doanh Doanh trề môi nói:

- Người còn kêu lão là sư phụ sao? Trong thiên hạ đâu có thứ sư phụ nào mặt dày mày dạn như vậy? Người cứ nhường nhịn mà lão còn không biết điều hạ đài cho xong, còn nhẫn tâm đá người một cước làm chân lão bị gãy. Thật là đáng kiếp!

Lệnh Hồ Xung giật mình hỏi:

- Sư phụ ta bị gãy chân ư?

Doanh Doanh mỉm cười nói:

- Chưa chết là may cho lão lắm rồi. Gia gia nói, Hấp tinh đại pháp của người còn chưa biết cách vận dụng, nếu không thì đâu đến nỗi bị thương như vậy.

Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Ta đã thương sư phụ, lại làm gãy chân sư phụ nữa, thật là... thật là...

Doanh Doanh nói:

- Người hối hận lắm sao?

Lệnh Hồ Xung hổ thẹn nói:

- Ta thật chẳng ra gì. Năm xưa, nếu không có sư phụ và sư nương nuôi dưỡng nên người thì không chừng ta đã chết từ lâu rồi, sao còn sống đến ngày hôm nay? Ta lấy oán báo ân, thật không bằng loài cầm thú.

Doanh Doanh nói:

- Máy lần lão hạ độc thủ muốn giết người. Người nhân nhượng như vậy cũng coi như đã báo đáp ân sư rồi. Con người giống như người, đến đâu cũng không chết, dù vợ chồng họ Nhạc không nuôi dưỡng người, người cứ làm

một tên tiểu cái trên giang hồ thì cũng không chết đâu. Lão trực xuất người ra khỏi Hoa Sơn, tình nghĩa sư đồ đã hết từ lâu rồi, còn nghĩ đến lão làm gì nữa?

Cô nói đến đây, giọng nhỏ dần lại:

- Xung ca, Xung ca vì tiểu muội mà đắc tội với sư phụ sư nương, tiểu muội... lòng tiểu muội...

Cô nói xong, đầu cúi xuống, hai má đỏ ửng lên.

Lệnh Hồ Xung thấy cô ta biểu lộ tình cảm của một cô bé, ánh lửa ngoài động hừng hực chiếu vào mặt cô khiến cho cô càng thêm tươi đẹp, bất giác lòng chàng rạo rực. Lệnh Hồ Xung đưa tay nắm lấy tay trái cô, thở dài mà không biết nên nói gì.

Doanh Doanh dịu dàng nói:

- Tại sao Xung ca thở dài? Xung ca hối hận vì đã quen tiểu muội phải không?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Không, không! Tại sao ta lại hối hận? Tiểu muội vì ta, đem tính mạng mình tự giam vào chùa Thiếu Lâm, sau này ta có tan xương nát thịt cũng không báo đáp hết đại ân của tiểu muội.

Doanh Doanh nhìn chăm chăm vào hai mắt Lệnh Hồ Xung. Cô nói:

- Sao Xung ca lại nói những lời như vậy? Đến bây giờ trong lòng Xung ca vẫn còn coi tiểu muội là người ngoài ư?

Lệnh Hồ Xung hổ thẹn nghĩ trong lòng mình đúng là còn có khoảng cách với cô ta, bèn nói:

- Ta nói sai rồi, từ nay về sau, ta sẽ hết lòng với tiểu muội.

Chàng nói ra câu này xong, bất giác nghĩ: - Tiểu sư muội thì sao? Chẳng lẽ từ đây ta quên tiểu sư muội ư?

Trong ánh mắt Doanh Doanh loé lên niềm hạnh phúc khôn tả. Cô nói:

- Xung ca, Xung ca nói thật hay chỉ để làm vui lòng tiểu muội?

Lúc này, Lệnh Hồ Xung cũng không còn khắc sâu trong lòng tên Nhạc Linh San nữa nên toàn tâm toàn ý nói:

- Nếu ta nói dối với tiểu muội thì trời đánh thánh đấm cho ta chết không toàn thây.

Doanh Doanh từ từ xoay tay trái lại nắm lấy tay Lệnh Hồ Xung. Cô cảm thấy trong cuộc đời thật khó có được một khoảnh khắc êm dịu như thế này. Toàn thân cô cảm thấy ấm áp xao xuyến, tâm hồn như bay bổng trên chín tầng mây. Cô mong thời gian cứ dài ra, vĩnh viễn được như thế này. Một lúc lâu sau, cô từ từ nói:

- Người trong võ lâm chúng ta chỉ sợ muốn chết mà không được chết đàng hoàng. Sau này nếu Xung ca phụ lòng tiểu muội, tiểu muội không muốn Xung ca bị trời đánh đâu, tiểu muội... tiểu muội... tiểu muội thà tự tay đâm chết Xung ca.

Lệnh Hồ Xung giật mình, vạn lần không ngờ cô ta lại nói như vậy. Chàng sững sốt cười nói:

- Tính mạng này của ta là do tiểu muội cứu nên nó đã sớm thuộc về tiểu muội rồi. Lúc nào tiểu muội muốn lấy thì cứ việc lấy.

Doanh Doanh tủm tỉm cười, nói:

- Người ta nói Xung ca là một lãng tử phù phiếm vô hạnh, quả nhiên cái miệng Xung ca trơn như mỡ, không đứng đắn chút nào. Không hiểu duyên phận tại sao mà tiểu muội lại thích cái gã lãng tử khinh bạc Xung ca này.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Ta có bao giờ khinh bạc tiểu muội đâu? Tiểu muội nói ta như vậy là muốn ta khinh bạc tiểu muội rồi.

Chàng nói xong liền ngồi dậy. Doanh Doanh điểm chân, vọt người ra mấy thước rồi sầm nét mặt, nói:

- Lòng tiểu muội luôn tốt với Xung ca, chúng ta phải nghiêm chỉnh một chút. Nếu Xung ca coi tiểu muội như hạng gái lẳng lơ là coi thường và hiểu lầm tiểu muội.

Lệnh Hồ Xung sưng sờ nói:

- Làm sao ta dám coi tiểu muội là hạng gái lẳng lơ? Tiểu muội là một vị bà bà tuổi cao đức trọng không cho phép ta liếc nhìn ra sau...

Doanh Doanh cười khanh khách. Cô nhớ lại lúc mới quen Lệnh Hồ Xung, chàng một mực kêu cô là "bà bà", thái độ rất cung kính, bất giác cô cười tươi như hoa. Doanh Doanh ngồi xuống cách xa Lệnh Hồ Xung ba bốn thước.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tiểu muội không cho ta khinh bạc tiểu muội, vậy thì từ nay về sau ta vẫn gọi Doanh muội là "bà bà" nhé?

Doanh Doanh cười nói:

- Hay lắm, cháu ngoan!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bà bà, trong lòng bà bà có...

Doanh Doanh nói:

- Không được gọi bà bà, đợi tiểu muội sáu mươi tuổi rồi gọi cũng không muộn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nếu bây giờ gọi Doanh muội là “bà bà” cho đến lúc Doanh muội sáu mươi thì sống một đời này cũng không uống.

Tâm thần Doanh Doanh lơ đãng nghĩ: Được cùng với Xung ca sống đến sáu mươi tuổi thì thần tiên trên trời cũng không bằng.

Lệnh Hồ Xung nhìn nửa gương mặt của Doanh Doanh. Chiếc mũi thanh tú, cặp mi dài rũ xuống, dung nhan yêu kiều, mặt cô hiền hòa. Chàng nghĩ thầm: Cô nương này mỹ lệ như vậy mà tại sao hàng ngàn hàng vạn hào kiệt kiêu ngạo ngang ngạnh trên giang hồ lại vừa sợ hãi vừa kính trọng, cam tâm vì cô ta mà nhảy vào dầu sôi lửa bỏng?

Lệnh Hồ Xung muốn hỏi nhưng cảm thấy bây giờ hỏi không tiện nên thôi.

Doanh Doanh nói:

- Xung ca muốn nói gì thì cứ nói hết đi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lòng ta lúc nào cũng cảm thấy kỳ lạ, tại sao bọn Lão Đầu Tử, Tổ Thiên Thu lại sợ Doanh muội đến như vậy?

Doanh Doanh nhướn miệng cười, cô nói:

- Tiểu muội biết Xung ca nếu không hỏi chuyện này cho rõ thì không an tâm. Chỉ e trong lòng Xung ca vẫn coi tiểu muội là một yêu nữ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đâu có, đâu có. Ta xem Doanh muội là một tiên nữ thần thông quảng đại.

Doanh Doanh mỉm cười nói:

- Xung ca nói chưa đủ ba câu thì đã có một câu bậy bạ rồi. Kỳ thực con người của Xung ca cũng không đến nỗi phù phiếm vô hạnh, nhưng chẳng qua cái miệng nịnh giỏi quá, đến nỗi người ta nói Xung ca là con em của phái lang bang.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lúc ta gọi Doanh muội là bà bà, thì ta có bẻm mép không?

Doanh Doanh nói:

- Vậy thì suốt đời Xung ca gọi tiểu muội là bà bà được rồi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Suốt đời ta muốn gọi là Doanh muội chứ không phải bà bà nữa.

Má Doanh Doanh ửng hồng, lòng thấy ngọt ngào. Cô nói khê:

- Chỉ mong câu nói này của Xung ca không phải là lời đầu môi chót lưỡi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh muội sợ ta nói lời chót lưỡi đầu môi, thì suốt đời Doanh muội làm ơn cho ta thức ăn không có dầu mỡ.

Doanh Doanh mỉm cười nói:

- Tiểu muội không biết nấu cơm, ngay cả nướng ếch cũng cháy luôn.

Lệnh Hồ Xung nhớ lại ngày hai người ở bên khe suối ngoài hoang sơn nướng ếch, cảm thấy giờ phút này cũng giống như được trở về tình cảnh ngày hôm đó, lòng đầy tình ý triền miên.

Doanh Doanh nói khẽ:

- Chỉ cần Xung ca không sợ tiểu muội nấu cơm khét thì suốt đời tiểu muội sẽ làm cơm cho Xung ca ăn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chỉ cần Doanh muội chịu nấu cơm thì mỗi ngày ta có ăn ba bát cơm cháy to cũng không sao.

Doanh Doanh nói khẽ:

- Xung ca thích nói giỡn thì cứ nói cho đã. Kỳ thực, Xung ca có nói giỡn để cho tiểu muội vui, tiểu muội cũng thích.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, không nói gì. Một lúc lâu sau Doanh Doanh từ từ nói:

- Gia gia của tiểu muội vốn là giáo chủ của Nhật Nguyệt thần giáo, Xung ca đã sớm biết rồi. Sau này Đông Phương thúc thúc... không, Đông Phương Bất Bại, tiểu muội cứ quen gọi là thúc thúc, sử nộ kế,

đem gia gia đi giam cầm, lừa gạt mọi người, nói là gia gia đã tạ thế, có di mệnh muốn lão tiếp nhiệm giáo chủ. Lúc đó tiểu muội còn nhỏ, Đông Phương Bất Bại lại là tay xảo quyết cơ trí, chuyện này lão hành động không để lộ chút sơ hở, tiểu muội cũng không có chút gì nghi ngờ. Đông Phương Bất Bại vì muốn che tai mắt mọi người nên đối với tiểu muội rất ưu đãi, khách khí dị thường; bất luận tiểu muội nói cái gì lão cũng chưa bao giờ bắt bẻ dù chỉ một lần. Cho nên trong thần giáo, địa vị của tiểu muội rất tôn vinh.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Những hào khách giang hồ đều là thuộc hạ của Nhật Nguyệt thần giáo ư?

Doanh Doanh nói:

- Bọn họ cũng không phải là giáo chúng chính thức, nhưng xưa nay đều thống thuộc dưới bốn giáo. Thủ lĩnh của bọn họ phần nhiều đều uống Tam thi não thần đan của bốn giáo.

Lệnh Hồ Xung tăng hắng một tiếng. Ngày đó ở Cô Sơn Mai trang, chàng từng thấy trưởng lão Ma giáo Bảo Đại Sở, Tần Vi Bang vừa thấy mấy viên Tam thi não thần đan màu hồng của Nhậm Ngã Hành đã sợ đến nổi hồn vía lên mây. Chàng nghĩ đến tình cảnh ngày hôm đó, bất giác hơi chau mày.

Doanh Doanh nói tiếp:

- Tam thi não thần đan sau khi uống vào, mỗi năm phải uống một lần thuốc giải, nếu không thì độc tính của nó phát tác phải chết rất thê thảm. Đông Phương Bất Bại đối với những hào sĩ giang hồ vô cùng nghiêm khắc, một chút không vừa ý thì lão không

phát thuốc giải cho. Cứ mỗi lần như vậy, tiểu muội phải xin lão thuốc giải cứu bọn họ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vậy là tiểu muội trở thành ân nhân cứu mạng của bọn họ rồi.

Doanh Doanh nói:

- Cũng không phải là ân nhân đâu. Bọn họ đến khấu đầu cầu xin tiểu muội, tiểu muội cảm lòng không đau nên không thể làm ngơ. Thì ra đây cũng là kế sách che tai mắt của Đông Phương Bất Bại. Lão muốn cho mọi người đều biết lão vô cùng yêu mến và tôn trọng tiểu muội. Như vậy thì đương nhiên sẽ không có người nào nghi ngờ rằng cái ngôi vị giáo chủ của lão là do soán đoạt mà có.

Lệnh Hồ Xung gật đầu nói:

- Người này mưu kế thật cao siêu.

Doanh Doanh nói:

- Vì thế lâu nay tiểu muội luôn phải cầu xin Đông Phương Bất Bại, thật là phiền phức. Hơn nữa tình hình trong bốn giáo so với trước đây khác nhiều. Ai ai thấy Đông Phương Bất Bại cũng đều mở miệng nịnh hót, trăng tráo vô cùng. Mùa xuân năm trước, tiểu muội gọi sư diệt Lục Trúc Ông làm bạn đi du sơn ngoạn thủy, để khỏi lo những chuyện không đâu trong bốn giáo, cũng để không phải nói những lời vô sỉ với Đông Phương Bất Bại, không ngờ gặp được Xung ca.

Cô liếc nhìn Lệnh Hồ Xung, nhớ lại tình cảnh lúc đầu gặp nhau trong ngõ Lục Trúc, lòng cảm thấy êm dịu. Qua một lúc, cô nói:

- Máy ngàn hào khách đến chùa Thiếu Lâm đương nhiên không phải đều được uống thuốc giải mà tiểu muội xin cho, nhưng chỉ cần một người nhận ân huệ của tiểu muội thì người thân, bằng hữu, đệ tử môn hạ và bang chúng thuộc bang hội của người đó dĩ nhiên cũng nhận ân tình của tiểu muội. Hơn nữa, bọn họ đến núi Thiếu Thất cũng chưa chắc là vì tiểu muội, mà còn do nghe theo lời hiệu triệu của Lệnh Hồ đại hiệp nên không dám không đến.

Cô nói đến đây, nhoẻn miệng cười. Lệnh Hồ Xung than:

- Doanh muội đi theo ta thì chẳng học được cái gì hay ho hết mà bản lãnh khua môi múa mép lại tiến bộ được ba phần.

Doanh Doanh cười khanh khách. Từ thuở bé, trong Nhật Nguyệt thần giáo ai ai cũng coi cô như một công chúa, không ai dám làm trái ý cô chút nào. Cô càng lớn càng kiêu ngạo hống hách, muốn cái gì thì làm cái đó, xưa nay không ai dám đùa với cô một câu. Bây giờ cô cùng Lệnh Hồ Xung nói cười tự nhiên thật là một sự vui sướng trước nay chưa bao giờ có được.

Một lúc sau, Doanh Doanh quay đầu về hướng vách núi, nói:

- Xung ca thống lĩnh mọi người đến chùa Thiếu Lâm đón tiểu muội, đương nhiên tiểu muội rất vui. Những người đó lại lắm mồm, ở sau lưng đều nói tiểu muội... nói tiểu muội thương Xung ca mà Xung ca lại là một lãng tử phong lưu, đi đến đâu thì để ân tình lại đó, căn bản là không có tiểu muội ở trong tim...

Cô nói đến đây, thanh âm nhỏ dần, giọng buồn bã:

- Xung ca làm náo động một trận vừa qua cũng đủ giữ thể diện cho tiểu muội, tiểu muội... dù tiểu muội có chết cũng không uống cái hư danh này.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh muội công ta đến chùa Thiếu Lâm cầu xin trị bệnh, lúc đó ta không hề biết gì. Sau đó ta lại bị nhốt ở dưới đáy Tây Hồ, đến lúc thoát ra lại gặp chuyện của phái Hằng Sơn. Khi biết rõ sự tình, ta mới đến đón Doanh muội thì Doanh muội cũng đã chịu nhiều nỗi đau khổ rồi.

Doanh Doanh nói:

- Tiểu muội ở trong hậu sơn chùa Thiếu Lâm cũng không chịu khổ sở gì. Tiểu muội ở một mình trong thạch thất, cách mười ngày thì có lão hòa thượng đem củi gạo đến cho, ngoài ra không gặp ai khác nữa. Cho đến lúc hai vị sư thái Định Nhân và Định Dật đến chùa Thiếu Lâm, phương trượng muốn tiểu muội ra tương kiến mới biết phương trượng chưa truyền Dịch cân kinh cho Xung ca. Tiểu muội phát giác mình bị mắc lừa, tức giận vô cùng bèn thóa mạ lão hòa thượng. Định Nhân sư thái khuyên tiểu muội đừng nóng giận, bà nói Xung ca vẫn bình an vô sự, lại nói Xung ca xin hai vị đến cầu xin phương trượng chùa Thiếu Lâm.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh muội nghe sư thái nói như vậy mới không chửi phương trượng đại sư phải không?

Doanh Doanh nói:

- Phương trượng chùa Thiếu Lâm bị tiểu muội mắng mỏ mà lão chỉ mỉm cười chứ không tức giận. Lão nói : "Nữ thí chủ, ngày đó lão nạp muốn Lệnh Hồ thiếu hiệp quy nhập môn hạ Thiếu Lâm, coi như là đệ tử của lão nạp thì lão nạp mới đem công phu Dịch cân kinh của bốn môn truyền thụ cho, để giúp thiếu hiệp hóa giải các luồng chân khí dị chủng trong cơ thể. Nhưng thiếu hiệp kiên quyết không chịu, lão nạp cũng không cách nào ép thiếu hiệp được. Hơn nữa, thí chủ công thiếu hiệp lên, lúc đó thiếu hiệp chỉ thoi thóp thở, lúc xuống núi tuy thương thế chưa khỏi nhưng đã có thể đi được như thường, chùa Thiếu Lâm đối với thiếu hiệp cũng có chút công". Tiểu muội nghĩ cũng có lý, bèn nói: "Vậy tại sao đại sư còn giữ tiểu nữ ở trên núi? Người xuất gia không được vọng ngữ, vậy không phải là gạt người sao?".

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phải rồi, bọn họ không nên gạt Doanh muội mới phải.

Doanh Doanh nói:

- Lão hòa thượng nói vậy cũng có lý. Lão nói lão giữ tiểu muội lại núi Thiếu Thất là mong dùng Phật pháp để hóa giải tính hung bạo của tiểu muội, thật là vớ vẩn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đúng vậy, Doanh muội đâu có tính hung bạo.

Doanh Doanh nói:

- Xung ca không cần nói vuốt theo để làm vừa lòng tiểu muội. Tính hung bạo của tiểu muội đương nhiên là có, không những có mà còn có nhiều nữa là khác.

Nhưng Xung ca cứ yên tâm, tiểu muội không hung bạo với Xung ca đâu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Được Doanh muội nhìn bằng con mắt khác, ta cảm ơn muội rất nhiều.

Doanh Doanh nói:

- Lúc đó tiểu muội nói với lão hòa thượng: "Lão già rồi mà còn gặt bộn con nít, không biết xấu hổ". Lão hòa thượng nói: "Hôm đó thí chủ tự nguyện xả thân ở chùa Thiếu Lâm để đổi lấy tính mạng của Lệnh Hồ thiếu hiệp. Tuy bọn lão nạp chưa trị khỏi bệnh cho Lệnh Hồ thiếu hiệp nhưng cũng không muốn giết hại thí chủ. Nghe hai vị sư thái phái Hằng Sơn nói gần đây Lệnh Hồ thiếu hiệp ở trên giang hồ làm nhiều chuyện hành hiệp trợng nghĩa, lão nạp cũng mừng. Nể mặt hai vị sư thái phái Hằng Sơn, nữ thí chủ xuống núi được rồi". Lão còn hứa sẽ phóng thích hơn một trăm bằng hữu giang hồ của tiểu muội, tiểu muội nhận ân tình của lão nên bái lão mấy cái. Rồi tiểu muội theo hai vị sư thái phái Hằng Sơn xuống núi. Sau đó ở chân núi, cả ba gặp một người gọi cái gì là Vạn lý độc hành Điện Bá Quang. Hắn nói Xung ca đã thống lĩnh mấy ngàn người đến chùa Thiếu Lâm đón tiểu muội. Hai vị sư thái nói: "Chùa Thiếu Lâm có nạn, bọn bản ni không thể làm ngo". Rồi hai vị sư thái chia tay tiểu muội, muốn tiểu muội đến cứu Xung ca. Không ngờ hai vị tiền bối có tấm lòng từ bi như vậy lại chết ở trong chùa Thiếu Lâm.

Cô nói xong thở dài thườn thượt.

Lệnh Hồ Xung than:

- Không biết ai hạ độc thủ. Trên mình hai vị sư thái không có vết thương gì, ngay cả bị giết ra sao cũng không biết.

Doanh Doanh nói:

- Sao không có thương tích? Gia gia và Hương thúc thúc của tiểu muội thấy thi thể của hai vị sư thái ở trong chùa, tiểu muội đã cởi áo hai sư thái ra quan sát, thấy ở chỗ trái tim của hai người đều có một lỗ kim châm màu hồng. Hai vị bị người dùng kim châm đâm chết.

Lệnh Hồ Xung a lên một tiếng, nhảy bật lên nói:

- Độc châm ư? Trong võ lâm có ai sử độc châm đâu?

Doanh Doanh lắc đầu nói:

- Gia gia và Hương thúc thúc hiểu biết rất rộng nhưng hai người cũng không biết. Gia gia nói kim này không phải độc châm. Kỳ thực nó là một thứ binh khí đâm vào chỗ yếu hại khiến người bị đâm sẽ chết ngay. Nhưng mũi kim đâm vào tim của Định Nhân sư thái hơi lệch đi một chút.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phải rồi. Lúc ta gặp Định Nhân sư thái, sư thái vẫn còn thở. Kim châm đã đâm vào tim, đó không phải là ám toán mà là giao đấu chính diện. Vậy người giết hại hai vị sư thái nhất định là có võ công tuyệt đỉnh.

Doanh Doanh nói:

- Gia gia của tiểu muội cũng nói như vậy. Đã có chút manh mối này, muốn tìm hung thủ chắc cũng không khó đâu.

Lệnh Hồ Xung vùng chưởng đánh bốp lên vách động. Chàng lớn tiếng nói:

- Doanh Doanh, hai chúng ta còn sống ngày nào thì nhất định phải báo thù cho hai vị sư thái.

Doanh Doanh nói:

- Đúng vậy.

Lệnh Hồ Xung ngồi tựa vào vách đá, cảm thấy tứ chi vận động bình thường, ngực cũng không đau giống như không hề bị thương gì cả, bèn nói:

- Thật là lạ, sư phụ đá ta một cước, nhưng dường như ta không bị thương gì hết.

Doanh Doanh nói:

- Gia gia tiểu muội nói, Xung ca đã hút không ít nội lực của người khác nên nội công cao hơn sư phụ của Xung ca rất nhiều. Vì Xung ca không chịu vận lực để chống lại sư phụ của Xung ca nên mới bị thương, nhưng nhờ có nội công thâm hậu bảo vệ nên thương thế rất nhẹ. Xương chân của sư phụ Xung ca lại bị gãy, đó là chuyện rất kỳ quặc. Gia gia nghĩ rất lâu cũng không hiểu tại sao.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nội lực của ta đã mạnh, nên cú đá của sư phụ bị chấn động khiến cho sư phụ lão nhân gia bị gãy chân, có gì đâu mà kỳ quặc?

Doanh Doanh nói:

- Không phải đâu. Gia gia nói, người hút được nội lực của người khác tuy có thể hộ vệ thân thể nhưng phải tự vận lực thêm mới có thể đả thương người

khác, nhưng so với nội lực của mình luyện thành thì còn kém hơn một bậc.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thì ra là vậy.

Lệnh Hồ Xung không hiểu rõ đạo lý, cũng không nghĩ ngợi nhiều. Nhưng chàng nghĩ đến chuyện làm cho sư phụ bị thương là mất mặt sư phụ trước bao nhiêu cao thủ thiên hạ, thực là tội lỗi tày trời.

Lúc này, hai người lẳng lẳng nhìn nhau, nghe những tiếng nổ lách tách của củi cháy. Ngoài động tuyết rơi rất nhiều, so với lúc ở trên núi Thiếu Thất có lẽ nhiều hơn.

Đột nhiên, Lệnh Hồ Xung nghe tiếng hơi thở nặng nề ở phía Tây sơn động. Chàng ngưng thần lắng tai, nội công Doanh Doanh không bằng chàng nên không nghe thấy gì hết. Cô thấy vẻ mặt của Lệnh Hồ Xung bèn hỏi:

- Xung ca lắng nghe cái gì vậy?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vừa rồi ta nghe được tiếng hơi thở rất nặng, có người đến. Nhưng tiếng thở rất gấp, võ công của người đó hơi thấp nên không lộ ngại gì.

Lệnh Hồ Xung lại hỏi:

- Gia gia của tiểu muội đâu?

Doanh Doanh nói:

- Gia gia và Hương thúc thúc nói là đi ra ngoài dạo mát một lát.

Lúc cô nói câu này, vẻ mặt ửng đỏ. Cô biết phụ thân cố ý né tránh để khi Lệnh Hồ Xung tỉnh dậy, hai người sẽ tâm tình sau bao nhiêu ngày xa cách.

Lệnh Hồ Xung nghe mấy tiếng thở hổn hển này bèn nói:

- Chúng ta đi xem thử.

Hai người đi ra khỏi động, thấy dấu chân của hai lão Hương, Nhậm in trên tuyết đã bị tuyết phủ lên một nửa. Lệnh Hồ Xung chỉ dấu chân của hai người đi. Chàng nói:

- Tiếng thở hổn hển chính là từ hướng này vọng lại.

Hai người theo vết chân đi hơn mười trượng, quẹo qua một thung lũng, bỗng thấy dưới đất Nhậm Ngã Hành và Hương Vãn Thiên sòng vai đứng đó không nhúc nhích. Hai người giật mình kinh hãi vội chạy đến.

Doanh Doanh gọi:

- Gia gia!

Cô đưa tay kéo tay trái Nhậm Ngã Hành. Vừa đụng đến da thịt của phụ thân, toàn thân cô liền chấn động, cảm thấy một luồng hàn khí truyền vào lạnh thấu xương. Cô kinh hãi gọi:

- Gia gia, gia gia... gia gia sao...

Cô nói chưa hết câu thì toàn thân đã run cầm cập, rãng đánh bò cạp lách cách. Cô đã hiểu ra phụ thân bị trúng Hàn băng chân khí của Tả Lãnh Thiền nhưng vẫn gắng gượng kìm chế, bây giờ không kìm chế được nữa, hàn khí phát tác, Hương Vãn Thiên đang cố sức giúp phụ thân chống đỡ. Trong chùa Thiếu Lâm, Nhậm Ngã Hành bị Tả Lãnh Thiền dùng nguy kế phong tỏa huyết đạo thể nào, sau khi xuống núi, lão đã kể sơ cho cô nghe.

Lệnh Hồ Xung vẫn chưa hiểu rõ. Dưới ánh tuyết, chàng thấy vẻ mặt của hai lão Hương, Nhậm rất nghiêm trọng, tiếp theo Nhậm Ngã Hành lại thở hồng hộc mấy hơi, chàng mới biết vừa rồi tiếng thở hồng hộc mình nghe được là tiếng thở của lão. Nhưng thấy Doanh Doanh run bần bật, chàng liền đưa tay nắm tay trái cô, cảm thấy một luồng hàn khí truyền vào cơ thể. Lệnh Hồ Xung liền hiểu ra, Nhậm Ngã Hành bị trúng nội lực âm hàn của Tả Lãnh Thiên. Nó đang phát tán toàn thân, nên chàng dựa vào cách tán công khắc trên thiết bản dưới đáy Tây Hồ rồi đem hàn khí trong cơ thể từ từ hóa tán đi.

Nhậm Ngã Hành được Lệnh Hồ Xung trợ lực, lòng cảm thấy thư thái. Nội công của Hương Vãn Thiên, Doanh Doanh và lão luyện không cùng một đường, nên chỉ có thể kháng cự được khí lạnh chứ không thể hóa tán đi được. Lão tự vận công toàn thân để cơ thể không bị đông thành băng nhưng không còn đủ sức để phát tán hàn khí. Lão kiên trì chống chọi đã lâu, càng lúc càng kiệt sức. Cách vận công này của Lệnh Hồ Xung là cách giải quyết tận gốc, đem Hàn băng chân khí từ trong cơ thể lão hút đi rồi tán ra ngoài.

Bốn người tay nắm tay đứng trên tuyết, thân người cứng đờ. Tuyết rơi tới tấp, phủ đầy mặt, dần dần phủ lên cả đầu, mắt, mũi, quần áo của họ.

Lệnh Hồ Xung vừa vận công mà trong lòng cảm thấy kỳ lạ: Tại sao hoa tuyết rơi trên mặt ta mà không tan đi? Chàng không biết Tả Lãnh Thiên luyện Hàn băng chân khí vô cùng lợi hại. Hàn khí phát tán ra còn lạnh hơn cả tuyết. Bây giờ, chỉ còn phủ tạng, huyết dịch của bốn người là còn ấm, ngoài ra da thịt

lạnh đông lại như băng, hoa tuyết rơi trên người không thể tan đi mà tích tụ rất nhanh so với tuyết rơi trên đất.

Qua một lúc rất lâu, trời đã dần sáng, tuyết vẫn không ngừng rơi. Lệnh Hồ Xung lo lắng cho Doanh Doanh thân gái yếu đuối, chịu không nổi hàn khí ngấm lâu, nhưng hàn độc trong cơ thể của Nhậm Ngã Hành vẫn chưa hóa giải hết. Tuy không còn nghe lão thở hổn hển nữa nhưng không biết lúc này chàng có thể rút tay ra được chưa, sau khi dừng tay thì lão có bị biến cố gì khác không. Lệnh Hồ Xung chưa có chủ ý, đành tiếp tục giúp lão tán công. May mà chàng cảm thấy từ lòng bàn tay Doanh Doanh tuy da thịt vẫn lạnh nhưng thân thể không run như trước, mạch đập trong lòng bàn tay vẫn nhẹ nhàng. Lúc này, mặt của Lệnh Hồ Xung đã tích tụ tuyết dày đến mấy tấc, nhưng thấp thoáng chàng cũng thấy được trời sắp sáng. Lệnh Hồ Xung tiếp tục vận công thêm, chỉ mong sớm hóa giải hết khí âm hàn trong cơ thể Nhậm Ngã Hành.

Hồi 119

Bọn ác ôn vũ nhục Nhạc Linh San

Trái qua một lúc lâu, bỗng nghe tiếng vó ngựa từ hướng Đông Bắc vọng lại, tiến gần đến. Lệnh Hồ Xung nghe biết được một kỵ mã chạy trước, một kỵ mã chạy sau. Lại nghe tiếng một người gọi:

- Sư muội, sư muội, sư muội hãy nghe ta nói.

Tuy hai tai Lệnh Hồ Xung đóng đầy tuyết nhưng vẫn nghe được rõ đó chính là tiếng của sư phụ Nhạc Bất Quần. Hai kỵ mã chạy đến gần, lại nghe Nhạc Bất Quần nói:

- Sư muội không hiểu nguyên nhân mà nổi nóng rồi, sư muội hãy nghe ta nói đã.

Nhạc phu nhân nói:

- Tự tiểu muội không vui chứ có liên quan gì đến sư ca? Đâu có gì đáng nói?

Hai người vừa nói qua nói lại vừa đi đến gần. Nhạc phu nhân cười ngựa chạy trước, Nhạc Bất Quần cười ngựa rượt theo sau.

Lệnh Hồ Xung lấy làm lạ: Sư nương tức giận như vậy, không hiểu do sư phụ có lỗi gì?

Ngựa của Nhạc phu nhân chạy đến gần, đột nhiên bà ồ lên một tiếng, tiếp theo tiếng ngựa hí một tràng dài. Lệnh Hồ Xung đoán rằng bà thắng dây cương đột ngột nên ngựa dựng hai vó lên. Không bao lâu, Nhạc Bất Quần vọt ngựa đến. Lão nói:

- Sư muội, sư muội nhìn bốn cái trụ tuyết này rất giống người phải không?

Nhạc phu nhân đằng hắng một tiếng, dường như chưa hết giận. Bà lẩm bẩm: Ở nơi hoang dã, sao lại có người tạc bốn tượng tuyết này?

Lệnh Hồ Xung nghĩ: Ở nơi hoang dã này làm gì có tượng tuyết? Rồi chàng hiểu ra: Bọn ta bốn người toàn thân phủ đầy tuyết, đến nỗi sư phụ và sư nương tưởng bọn ta là tượng tuyết.

Sư phụ, sư nương ở trước mặt khiến chàng rất lúng túng, nhưng chuyện này cũng thật buồn cười. Lệnh Hồ Xung lại sợ run lên khi nghĩ: Sư phụ phát hiện ra chân tướng bốn người bọn ta, thì chắc sẽ cho mỗi người một kiếm. Bây giờ sư phụ muốn giết bọn ta thì không cần tốn chút sức lực nào hết.

Nhạc Bất Quần nói:

- Dưới nền tuyết không có dấu chân, bốn người tuyết này tích tụ cũng được mấy ngày rồi. Sư muội, sư muội nhìn kia, dường như là ba nam một nữ.

Nhạc phu nhân nói:

- Tiểu muội thấy cũng giống nhau, có gì phân biệt nam hay nữ đâu?

Nhạc phu nhân hô lên một tiếng, thúc ngựa đi. Nhạc Bất Quần nói:

- Sư muội, sư muội nóng nảy quá! Ở đây không có người, chúng ta bàn chuyện được lâu, há không hay sao?

Nhạc phu nhân nói:

- Có gì mà tính nóng với tính nguội? Tiểu muội về Hoa Sơn một mình. Sư ca thích cầu cạnh Tả Lãnh Thiên thì cứ đi một mình lên Tung Sơn mà cầu cạnh.

Nhạc Bất Quần nói:

- Ai nói ta muốn cầu cạnh Tả Lãnh Thiên? Ngay đến chức chương môn phái Hoa Sơn ta cũng không muốn làm, việc gì phải đi luồn cúi phái Tung Sơn.

Nhạc phu nhân nói:

- Phải rồi! Tiểu muội không hiểu tại sao sư ca muốn luồn cúi Tả Lãnh Thiên để nghe hấn sai bảo? Tuy nói hấn là minh chủ Ngũ Nhạc kiếm phái, nhưng cũng không có quyền can thiệp vào chuyện của phái Hoa Sơn. Ngũ Nhạc kiếm phái hợp lại làm một, trong võ lâm còn có tên của phái Hoa Sơn nữa không? Năm xưa, sư phụ đem ngôi vị chương môn phái Hoa Sơn truyền cho sư ca, đã từng dặn bảo những gì?

Nhạc Bất Quần nói:

- Ân sư muốn ta phát huy môn hộ phái Hoa Sơn ngày một lớn hơn.

Nhạc phu nhân nói:

- Đúng vậy. Nếu sư ca đồng ý với Tả Lãnh Thiên, đem phái Hoa Sơn quy nhập vào Tung Sơn thì còn mặt mũi nào gặp lại ân sư dưới suối vàng? Người ta

thường nói: “Thà làm đầu gà còn hơn làm đuôi trâu”. Phái Hoa Sơn tuy nhỏ, nhưng chúng ta vẫn có thể tự lập môn hộ, không cần cầu cạnh người khác.

Nhạc Bất Quần thở dài nói:

- Sư muội, võ công hai vị sư thái Định Nhân, Định Dật so với hai chúng ta, ai cao ai thấp?

Nhạc phu nhân nói:

- Chưa tỷ thí qua. Tiểu muội thấy cũng tương đương nhau. Sư ca hỏi vậy để làm gì?

Nhạc Bất Quần nói:

- Ta cũng thấy tương đương nhau. Hai vị sư thái bị chết trong chùa Thiếu Lâm, rõ ràng là bị Tả Lãnh Thiên gia hại.

Lệnh Hồ Xung giật mình. Chàng cũng đã nghi ngờ là do Tả Lãnh Thiên gây nên, nếu không thì người khác không có công phu ghê gớm như vậy. Tuy chương môn hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang võ công cao cường nhưng đều là kẻ sĩ đặc đạo, quyết không làm chuyện xấu xa để hại người. Phái Tung Sơn mấy lần vây đánh ba vị sư thái không thành, lần này nhất định đích thân Tả Lãnh Thiên ra tay. Nhậm Ngã Hành võ công lợi hại như vậy, mà còn bại dưới tay Tả Lãnh Thiên thì hai vị sư thái phái Hằng Sơn đương nhiên không phải là đối thủ của lão.

Nhạc phu nhân nói:

- Tả Lãnh Thiên gia hại thì sao? Nếu sư ca nắm được chứng cứ thì cứ tụ tập anh hùng trong chính giáo đến hỏi tội, báo thù rửa hận cho hai vị sư thái mới phải.

Nhạc Bất Quần nói:

- Một là chưa có chứng cứ, hai là địch mạnh mà ta yếu.

Nhạc phu nhân nói:

- Cái gì mà địch mạnh ta yếu? Chúng ta mời hai vị Phương Chứng đại sư phái Thiếu Lâm và Xung Hư đạo trưởng phái Võ Đang chủ trì công đạo, Tả Lãnh Thiên dám làm gì được?

Nhạc Bất Quần nói:

- Chỉ e Phương Chứng phương trưởng còn chưa mời được thì hai vợ chồng chúng ta đã giống như hai vị sư thái phái Hằng Sơn.

Nhạc phu nhân nói:

- Sư ca nói Tả Lãnh Thiên sẽ hạ thủ giết hai chúng ta ư? Hừ, chúng ta đã có chân trong võ lâm, sao còn e ngại lắm như vậy. Trước sợ cọp, sau sợ sói, còn có xứng làm người trong giang hồ nữa không?

Lệnh Hồ Xung ngấm ngấm khâm phục : - Sư nương tuy là hạng nữ lưu nhưng hào khí còn hơn cả đấng mày râu.

Nhạc Bất Quần nói:

- Hai chúng ta có chết cũng không tiếc nhưng có hay ho gì đâu? Tả Lãnh Thiên đứng trong bóng tối hạ thủ, chúng ta chết một cách mờ ám, kết quả hấn khỏi phải khai sơn lập phái mà đã quy tập được thành Ngũ Nhạc phái ư? Không chừng hấn còn bóp méo sự thật, trút tội lên đầu chúng ta nữa.

Nhạc phu nhân trầm ngâm không nói. Nhạc Bất Quần nói tiếp:

- Hai vợ chồng chúng ta mà chết đi thì bọn đệ tử môn hạ Hoa Sơn trở thành thịt cá dưới dao thớt của

Tả Lãnh Thiên, đâu còn chỗ để chống cự lại? Dù sao đi nữa, chúng ta phải nghĩ đến San nhi.

Nhạc phu nhân ừ một tiếng, dường như bà đã bị thuyết phục phải động tâm. Một lúc sau, bà nói:

- Vậy thì tạm thời chúng ta khoan phanh phui âm mưu của Tả Lãnh Thiên. Theo lời sư ca, ngoài mặt chúng ta phải gắng gượng giữ thái độ khách khí với lão để chờ cơ hội động thủ phải không?

Nhạc Bất Quần nói:

- Sư muội đồng ý như vậy là tốt rồi. Tịch tà kiếm phổ gia truyền của Bình Chi còn bị tiểu tặc Lệnh Hồ Xung nuốt không. Nếu hấn chịu trả lại cho Bình Chi, thì tất cả bọn đệ tử phái Hoa Sơn ta đều được học, còn sợ gì bị Tả Lãnh Thiên ức hiếp nữa. Phái Hoa Sơn làm sao có thể mất đi một sớm một chiều được?

Nhạc phu nhân nói:

- Tại sao sư ca vẫn đem lòng nghi ngờ sự tiến bộ kiếm thuật của Xung nhi là do hấn nuốt không bộ Tịch tà kiếm phổ gia truyền của Bình Chi? Trận chiến vừa rồi trong chùa Thiếu Lâm, Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng là cao nhân, đều nói kiếm pháp tinh thâm của Xung nhi là chân truyền của Phong thái sư thúc. Tuy Phong thái sư thúc thuộc phe Kiếm tông nhưng cũng là người phái Hoa Sơn chúng ta. Xung nhi kết giao với yêu tà Ma giáo là không đúng nhưng bất luận thế nào, chúng ta cũng không thể đổ thừa cho Xung nhi đã nuốt không bộ Tịch tà kiếm phổ. Nếu lời nói của Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng mà sư ca vẫn không tin thì trong thiên hạ còn ai nói mà sư ca có thể tin được?

Lệnh Hồ Xung nghe sư nương vì mình mà giải bày như vậy, lòng cảm kích vô cùng, không nhìn được, muốn xông ra ôm lấy bà.

Đột nhiên, trên đầu Lệnh Hồ Xung bị chấn động mấy cái. Có người đưa tay vỗ lên. Chàng thầm nói: Không xong rồi, hành tung của bọn ta bị bại lộ rồi. Hàn độc của Nhậm giáo chủ còn chưa giải hết, sư phụ sư nương lại động thủ với ta thì ta phải làm sao đây?

Lệnh Hồ Xung cảm thấy tay của Doanh Doanh truyền nội lực qua mình rồi giật giật mấy cái, Chàng đoán rằng Nhậm Ngã Hành tâm thần bất định. Sau khi bị vỗ nhẹ lên đầu mấy cái thì chàng không thấy động tĩnh gì nữa.

Nhạc phu nhân nói:

- Hôm qua, sư ca và Xung nhi động thủ, sư ca liên tiếp sử bốn chiêu Lăng tử hồi đầu, Thương tùng nghinh khách, Lộng Ngọc xuy tiêu, Tiêu Sử thừa long là có ý gì?

Nhạc Bất Quần cười hì hì nói:

- Tiểu tặc này tuy nhân phẩm không đoan chính, nhưng lại được sư muội và ta nuôi dưỡng dạy dỗ khôn lớn. Nhìn thấy hấn lâm đường lạc lối thật đáng tiếc nên ta chỉ muốn tên lăng tử quay trở lại thì ta cho hấn trở về môn hộ phái Hoa Sơn.

Nhạc phu nhân nói:

- Ý này tiểu muội đã hiểu rồi. Nhưng còn hai chiêu kia?

Nhạc Bất Quần nói:

- Lòng tiểu muội đã sớm biết rồi, sao còn phải hỏi ta?

Nhạc phu nhân nói:

- Nếu Xung nhi chịu bỏ tà quy chánh thì sư ca chịu đem San nhi gả cho hần làm vợ phải không?

Nhạc Bất Quần nói:

- Đúng vậy.

Nhạc phu nhân nói:

- Sư ca tỏ ý với hần như vậy chỉ là kế quyền nghi nhất thời hay là thực lòng?

Nhạc Bất Quần không nói, Lệnh Hồ Xung lại cảm thấy trên đầu có người vỗ nhẹ. Chàng liền hiểu ra. Nhạc Bất Quần vừa trầm ngâm vừa đưa tay vỗ nhẹ lên đầu chàng chứ không phải lão đã phát giác ra bốn người.

Nhạc Bất Quần nói:

- Bậc đại trượng phu lời nói nặng như núi, ta đã hứa với hần thì đương nhiên không thay đổi.

Nhạc phu nhân nói:

- Hần đối với yêu nữ Ma giáo vô cùng luyến ái, sư ca không biết sao?

Nhạc Bất Quần nói:

- Không, hần đối với yêu nữ đó cảm kích thì có chứ luyến ái thì chưa chắc. Bình thường, hần đối với San nhi rất thân tình, khác hần tình cảm đối với yêu nữ. Chẳng lẽ sư muội không nhận ra điều đó?

Nhạc phu nhân nói:

- Đương nhiên tiểu muội cũng nhận ra được. Sư ca nói hần đối với San nhi vẫn chưa quên mối thâm tình đó ư?

Nhạc Bất Quần nói:

- Không những là chưa quên, mà còn... mà còn tương tư thấu xương. Vừa hiểu dụng ý sau mấy chiêu kiếm của ta, sư muội không thấy hân vui mừng không xiết như mở cờ trong bụng hay sao?

Nhạc phu nhân lạnh lùng nói:

- Chính vì vậy mà sư ca dùng San nhi để nhử hấn vào bẫy ư? Muốn hấn vì San nhi mà cố tình chịu thua sư ca ư?

Tuy Lệnh Hồ Xung tai tích đầy tuyết nhưng vẫn nghe được mấy câu nói của sư nương đầy ý mỉa mai và phẫn nộ. Giọng nói như vậy chàng chưa từng nghe sư nương nói bao giờ. Vợ chồng Nhạc Bất Quần xưa nay coi chàng như con, lúc nói chuyện ở trước mặt cũng không úy kỵ gì. Tính Nhạc phu nhân nóng nảy, nên trong nhà cũng có lúc bà tranh chấp mấy câu với chồng cũng là chuyện bình thường, nhưng gặp phải chuyện môn hộ đệ tử, thì xưa nay bà luôn tôn trọng thân phận chủ môn của trượng phu, tuyệt đối không hề trái ý lão. Bây giờ bà nói như vậy đủ thấy bà rất bất mãn.

Nhạc Bất Quần thở dài nói:

- Thì ra ngay cả sư muội cũng không thể hiểu được dụng ý của ta. Sự còn mất vinh nhục đối với ta là chuyện nhỏ, sự hưng suy thành bại của phái Hoa Sơn mới là chuyện lớn. Nếu ta có thể khuyên nhủ Lệnh Hồ Xung khiến hấn trở về Hoa Sơn thì là nhất cử tứ đắc, còn gì hay hơn nữa.

Nhạc phu nhân hỏi:

- Cái gì mà nhất cử tứ đắc?

Nhạc Bất Quần nói:

- Kiểm pháp của Lệnh Hồ Xung cao cường hơn cả ta. Hắn học từ Tịch tà kiếm phổ cũng tốt hay được chính Phong thái sư thúc truyền thụ cũng được. Nếu hắn trở lại Hoa Sơn thì phái Hoa Sơn ta oai danh, chấn động cả thiên hạ, đây là việc lớn thứ nhất. Tả Lãnh Thiên muốn âm mưu thôn tính phái Hoa Sơn dĩ nhiên khó mà đạt được, ngay cả ba phái Thái Sơn, Hành Sơn và Hằng Sơn cũng được bảo toàn, đây là việc lớn thứ hai. Hắn trở về môn hạ chính giáo, khiến cho Ma giáo không những bị mất đi một cánh tay đắc lực mà còn có thêm một đại địch, chính thịnh tà suy, đây là việc lớn thứ ba. Sư muội, sư muội nói xem có đúng không?

Nhạc phu nhân nói:

- Vậy việc lớn thứ tư là gì?

Nhạc Bất Quần nói:

- Còn việc lớn thứ tư là dưới gối vợ chồng ta không có con trai mà trước nay chúng ta vẫn coi Xung nhi như là con ruột. Hắn nhảm lẫn đi lạc lối khiến lòng ta đau đớn khôn tả. Ta đã nhiều tuổi rồi, hư danh trên thế gian này đâu còn để ý đến nữa? Chỉ mong hắn có thể cải tà quy chánh, chúng ta cả nhà đoàn viên, đầm ấm hạnh phúc, há không phải là hỷ sự lớn nhất ư?

Lệnh Hồ Xung nghe đến đây, bất giác thấy nghẹn ngào, hai tiếng sư phụ, sư nương suýt chút nữa bật lên thành tiếng.

Nhạc phu nhân nói:

- San nhi và Bình Chi tâm đầu ý hợp, chẳng lẽ sư ca nhân tâm chia cắt hai đứa để San nhi suốt đời di hận ư?

Nhạc Bất Quần nói:

- Ta làm vậy vì muốn tốt cho San nhi.

Nhạc phu nhân nói:

- Vì muốn tốt cho San nhi? Bình Chi cần cù chu đáo, ăn ở đúng phép tắc, có cái gì không tốt đâu?

Nhạc Bất Quần nói:

- Bình Chi tuy việc gì cũng dụng công, nhưng so với Lệnh Hồ Xung thì kém xa một trời một vực, cả đời phóng ngựa đuổi theo cũng không kịp Xung nhi.

Nhạc phu nhân nói:

- Cứ võ công cao cường là thành hảo tượng phu sao? Tiểu muội thật mong Xung nhi có thể cải tà quy chánh, trở lại bốn môn. Nhưng tính hấn ưa náo nhiệt, phóng đảng mê rượu, nếu đem San nhi gả cho hấn thì tất bị hấn làm cho lỡ làng duyên phận cả đời.

Lệnh Hồ Xung vô cùng xấu hổ, thầm nghĩ: Sư nương nói ta là "tính ưa náo nhiệt, phóng đảng mê rượu". Tám chữ này quả là đúng. Nhưng nếu ta có thể lấy tiểu sư muội làm vợ, có lẽ nào ta lại phụ bạc cô? Không, vạn lần không, không bao giờ.

Nhạc Bất Quần lại thở dài, nói:

- Dù sao ta đã uống phí tâm cơ một cách vô ích. Tiểu tặc này đã chìm đắm sâu rồi, chúng ta có nói ra miệng cũng như không. Sư muội, sư muội còn giận ta không?

Nhạc phu nhân không đáp, qua một lúc sau bà mới hỏi:

- Chân sư ca đau lắm phải không?

Nhạc Bất Quần nói:

- Đó chỉ là ngoại thương, không đáng kể. Chúng ta quay về Hoa Sơn thôi.

Nhạc phu nhân ừ một tiếng. Tiếng vó ngựa của hai người chạy xa dần.

Lòng Lệnh Hồ Xung rối bời. Chàng nghĩ đi nghĩ lại những lời sư phụ, sư nương mới nói vừa rồi mà quên vận công. Đột nhiên một luồng hàn khí từ lòng bàn tay xông đến, chàng không kịp được run lên bắn bật, cảm thấy toàn thân lạnh buốt thấu xương một cách kỳ lạ. Chàng vội vận công để kháng, nhất thời vội vã, bỗng cảm thấy nội tức ở vai trái bị cản trở, không cách nào lưu thông được. Lệnh Hồ Xung để khí vận công tiếp. Nhưng chàng luyện Hấp tinh đại pháp chỉ dựa theo yếu quyết khắc trên thiết bản chứ không có sư phụ chỉ dẫn nên những chỗ vi tế tinh diệu không được chỉ điểm. Lúc này chàng càng vận khí mạnh thì nội tức chia rẽ càng thêm lợi hại. Ban đầu chỉ có tay trái cứng lại, tiếp theo lại cảm thấy kinh mạch từ sườn trái đến lưng trái tê cứng như gỗ, rồi lan xuống chân trái cũng cứng luôn. Lệnh Hồ Xung hoảng sợ vô cùng, ngoác miệng la to nhưng bỗng phát hiện miệng mình cũng không cách nào há ra được.

Ngay lúc này, có tiếng vó ngựa vọng đến, lại có hai người cưỡi ngựa đến gần. Một người nói:

- Chỗ này vó ngựa đạp loạn, chắc gia gia, má má đã dừng lại đây.

Thanh âm đó chính là của Nhạc Linh San. Lệnh Hồ Xung vừa ngạc nhiên vừa vui mừng: Tại sao tiểu sư muội cũng đến đây?

Tiếng một người khác nói:

- Chân sư phụ bị thương, mong đừng có việc gì xảy ra, chúng ta mau đuổi theo vết ngựa đi.

Đó là thanh âm của Lâm Bình Chi. Lệnh Hồ Xung thầm nói: - Phải rồi, dưới nền tuyết vết chân ngựa in rất rõ. Tiểu sư muội và Lâm sư đệ cùng đi tìm sư phụ, sư nương nên mới qua đây.

Đột nhiên Nhạc Linh San nói:

- Tiểu Lâm tử, người xem bốn người tuyết này đẹp ghê không? Bốn người tay nắm tay đứng thành hàng chữ nhất.

Lâm Bình Chi nói:

- Quanh đây bốn bề hoang vắng, sao lại có người ra đây đắp tượng tuyết chơi?

Nhạc Linh San cười nói:

- Phải đó, chúng ta làm thành một tượng nam và một tượng nữ cùng nắm tay nhau.

Nhạc Linh San tung người xuống ngựa ôm những tảng tuyết xếp thành đống.

Lâm Bình Chi nói:

- Chúng ta đi tìm sư phụ, sư nương là việc trọng yếu. Sau khi tìm được hai vị rồi, hãy xếp người tuyết chơi cũng không muộn.

Nhạc Linh San nói:

- Người làm cho người ta mất hứng rồi. Chân gia tuy bị thương nhưng cưỡi trên ngựa thì đâu khác gì người lành lặn, có má má ở bên cạnh thì còn sợ ai sinh sự với hai vị chứ? Lúc hai vị song kiếm tung hoành trên giang hồ người còn chưa ra đời.

Lâm Bình Chi nói:

- Sư tỷ nói cũng đúng. Nhưng sư phụ sư nương còn chưa tìm được mà chúng ta lại vui chơi ở đây thì trong lòng không yên.

Nhạc Linh San nói:

- Được rồi, ta nghe lời người vậy. Nhưng tìm được gia gia má má rồi người phải cùng ta tạc hai người tuyết thật đẹp.

Lâm Bình Chi nói:

- Chuyện đó dĩ nhiên rồi.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Ta đoán gã nói: “Đẹp giống như sư tỷ vậy” hoặc là nói: “Muốn tạc đẹp giống như sư tỉ thì khó lắm”. Không ngờ gã chỉ nói cụt ngùn “Chuyện đó dĩ nhiên rồi”

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ: - Lâm sư đệ trung hậu thành thực, đâu có giống kẻ cợt nhả như ta? Nếu tiểu sư muội muốn ta cùng cô ta tạc người tuyết thì có chuyện to bằng trời đi nữa ta cũng bỏ mặc. Trời sinh ra tiểu sư muội để phục tùng gã; đối với gã, cô ta không nhõng nhẽo trẻ con chút nào, đâu có gây khó dễ như đối với ta ngày trước. Ủ! Lâm sư đệ đã khoẻ hẳn rồi, không biết một kiếm đó do ai chém gã mà tiểu sư muội lại đổ tất cả lên đầu ta.

Lệnh Hồ Xung tập trung tinh thần lắng nghe Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi nói chuyện qua lại mà quên rằng người mình đã cứng đờ. Điềm này lại đúng với yếu quyết hành công Hấp tinh đại pháp là vô sở dụng tâm, vận công không theo ý muốn. Chân trái và hông trái của chàng từ từ bớt tê.

Nhạc Linh San nói:

- Được, chưa tạc người tuyết nhưng ta muốn viết mấy chữ lên bốn người tuyết này.

Soạt một tiếng, cô rút trường kiếm ra. Lệnh Hồ Xung kinh hãi: Cô ta muốn lấy kiếm vạch loạn xạ lên bốn người bọn ta thì hồng bét rồi.

Lệnh Hồ Xung muốn cất tiếng hô hoán, vung tay ngăn cản nhưng khổ nỗi miệng không thể nói, tay không thể động đậy được. Nghe soạt soạt mấy tiếng nhẹ, cô ta đã dùng mũi kiếm vạch chữ lên ngoài thân Hương Ván Thiên. Một đường gạch đi qua, cô đã vạch chữ đến người Lệnh Hồ Xung. May mà cô ta vạch rất cạn nên không thấy lộ áo ra ngoài và cũng không làm tổn thương da thịt. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Không biết cô ta vạch lên người ta mấy chữ gì?

Nhạc Linh San dịu dàng nói:

- Người cũng vạch lên mấy chữ đi.

Lâm Bình Chi nói:

- Được rồi.

Gã đón lấy thanh kiếm, cũng vạch chữ lên thân bốn người tuyết, cũng từ phải sang trái, đến người Lệnh Hồ Xung thì dừng lại.

Lệnh Hồ Xung nghĩ: Không biết gã vạch mấy chữ gì?

Nhạc Linh San nói:

- Đúng rồi, hai người chúng ta nhất định muốn như vậy.

Một lúc khá lâu, hai người không nói lời nào. Lệnh Hồ Xung rất tò mò, nghĩ bụng: Họ nhất định muốn gì đây? Sau khi hai người đi rồi, hàn khí trên người Nhậm giáo chủ tiêu đi hết thì ta mới có thể cựa quậy ra khỏi tuyết để xem. Trời ơi, không xong rồi, ta vừa động dậy người thì tuyết cũng rớt xuống, chữ viết của bọn họ trên thân ta cũng bể đi mất. Nếu cả bốn người động dậy cùng lúc thì ngay cả một chữ cũng không còn được.

Qua một lúc sau, bỗng nghe tiếng vó ngựa từ xa vọng tới dồn dập. Khoảng cách còn xa nhưng Lệnh Hồ Xung biết từ hướng bên này chạy đến. Nghe tiếng vó ngựa, chàng biết có hơn mười kị mã. Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng: Có lẽ là bọn sư đệ, sư muội bốn phái.

Tiếng vó ngựa dần dần đến gần nhưng Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San vẫn chưa nghe ra. Hơn mười kị mã từ hướng Đông Bắc chạy đến, đang ở ngoài mấy chục dặm, có bảy tám kị mã chạy vòng quanh hướng Tây, sau khi bày thành hàng ngang mới tiếp tục chạy đến gần, hiển nhiên chúng muốn chia làm hai cánh để bao vây. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Bọn này chẳng tốt lành gì.

Đột nhiên Nhạc Linh San la hoảng:

- Trời ơi, có người đến!

Tiếng vó ngựa lại gần, tiếp theo hai tiếng veo veo, hai trường tiễn bắn tới. Hai con ngựa cùng bị trúng tên, hí lên thảm thiết rồi ngã lăn xuống đất. Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm: Võ công bọn người này không phải tầm thường, dụng tâm rất tàn độc. Chúng bắn tên giết

chết hai con ngựa của tiểu sư muội và Lâm sư đệ trước rồi mới đánh sau để hai người khó trốn thoát.

Mười mấy người cùng cười lên hô hố rồi phóng ngựa đến gần. Nhạc Linh San kinh hãi thét lên một tiếng rồi lùi lại mấy bước. Một người nói:

- Tiểu đệ đệ, tiểu muội muội, các người là con cái nhà ai, là môn hạ phái nào?

Lâm Bình Chi lớn tiếng nói:

- Tại hạ là Lâm Bình Chi, môn hạ phái Hoa Sơn. Vị sư tử này của tại hạ họ Nhạc. Bọn tại hạ và các vị vốn không quen biết, cứ sao các vị lại bắn chết hai con ngựa của bọn tại hạ?

Người đó cười nói:

- Môn hạ phái Hoa Sơn ư? Ừ, sư phụ các người là người đã tỉ kiếm thua đồ nhi, cái gì Quân tử kiếm Nhạc tiên sinh phải không?

Lệnh Hồ Xung đau lòng nghĩ: Lúc đó quần hào tụ tập ở Thiếu Lâm, ta đắc tội với sư phụ. Chuyên này hôm qua cả thiên hạ đều biết. Ta làm cho người ngoài chế nhạo sư phụ như vậy, tội thật đáng muôn thác.

Lâm Bình Chi nói:

- Lệnh Hồ Xung làm điều bất chính, vi phạm môn quy, trước đây một năm hắn đã bị trục xuất khỏi môn hạ phái Hoa Sơn rồi.

Ý gã muốn nói sư phụ thua Lệnh Hồ Xung chỉ là thua người ngoài chứ không phải thua đệ tử bốn môn.

Người đó cười hỏi:

- Con bé họ Nhạc này là gì của Nhạc Bất Quần?

Nhạc Linh San tức giận nói:

- Ta có liên quan gì đến người mà người bắn chết con ngựa của ta? Đền ngựa cho ta!

Lệnh Hồ Xung ngấm ngấm kinh hãi: Người này ăn nói thô lỗ, tuyệt không phải là nhân vật chính phái, e rằng bất lợi cho tiểu sư muội.

Lâm Bình Chi nói:

- Các hạ là tiền bối giang hồ sao lại nói những lời dơ bẩn như vậy? Sư tỷ là thiên kim tiểu thư của sư phụ tại hạ.

Người đó cười nói:

- Thì ra là đại tiểu thư của Nhạc Bất Quần, thực chỉ có hư danh.

Một người đứng bên cạnh hỏi:

- Lư đại ca, tại sao chỉ có hư danh?

Người đó nói:

- Ta từng nghe người ta nói con gái của Nhạc Bất Quần tướng mạo xinh đẹp, là mỹ nữ trong hàng nhân vật đời sau nhưng vừa thấy thì cũng thường thôi.

Người khác cười nói:

- Con bé này tướng mạo cũng bình thường nhưng da trắng nõn nà, nếu lột hết quần áo chắc cũng mát mắt. Ha ha!

Mười mấy người đều cười rân cả lên, tiếng cười đầy ý dâm dăng.

Nhạc Linh San, Lâm Bình Chi, Lệnh Hồ Xung nghe những lời lẽ vô lễ như vậy đều tức giận vô cùng. Lâm Bình Chi rút trường kiếm ra quát:

- Các người còn nói những lời vô sỉ nữa thì Lâm mỗ sẽ liễu mạng với các người.

Người đó cười nói:

- Các người xem kia, hai tên gian phu dâm phụ viết những chữ gì ở trên người tuyết?

Lâm Bình Chi lớn tiếng nói:

- Ta liễu mạng với các người!

Lệnh Hồ Xung nghe choang một tiếng, biết Lâm Bình Chi vung kiếm đâm ra. Tiếp theo nghe tiếng binh khí kêu choang choang, có người nhảy xuống ngựa động thủ với gã. Nhạc Linh San liền vung kiếm xông lên trước. Bảy tám tên hán tử cùng la lên:

- Để ta đối phó với con bé này.

Một tên hán tử cười nói:

- Mọi người đừng giành nhau, rồi ai cũng đến lượt.

Tiếng binh khí vang lên, Nhạc Linh San và địch nhân đã động thủ. Bỗng nghe một tên hán tử tức giận gầm lên, trong tiếng gầm đầy vẻ đau đớn. Hán tử trúng kiếm bị thương rồi. Một tên hán tử nói:

- Con bé này hạ thủ rất ác độc. Sử lão tam, để ta báo thù cho.

Trong tiếng binh khí va nhau, Nhạc Linh San la lên:

- Cẩn thận!

Choang một tiếng, chỉ nghe Lâm Bình Chi hự lên một tiếng. Nhạc Linh San kinh hãi:

- Tiểu Lâm tử!

Dường như Lâm Bình Chi đã bị thương. Có người thét:

- Giết tiểu tử này đi!

Người cầm đầu nói:

- Đừng giết hần, phải bắt sống. Đã bắt được con gái, con rể của Nhạc Bất Quần thì không sợ tên Ngụy quân tử đó không nghe lời bọn ta.

Lệnh Hồ Xung ngưng thần lắng tai, nhưng chỉ nghe được tiếng binh đao veo veo trên không. Đột nhiên choang một tiếng, lại bốp một tiếng. Một tên hán tử chửi:

- Mẹ kiếp! Đồ gái thúì tha.

Lệnh Hồ Xung bỗng cảm thấy có người dựa vào lưng mình. Tiếng Nhạc Linh San thở hồng hộc, cô ta đang dựa vào "người tuyết". Choang choảng mấy tiếng, một tên hán tử hô to lên:

- Còn chưa bắt được người ư?

Nhạc Linh San kinh hãi la lên một tiếng, rồi không nghe tiếng binh khí giao nhau nữa, bọn hán tử đều cười ha hả.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy Nhạc Linh San bị người kéo ra, lại nghe cô ta la:

- Buông ta ra! Buông ta ra!

Một người cười nói:

- Mắn lão nhị, người nói da thịt cô ta trắng nõn nà, lão tử ta không tin. Chúng ta lột áo cô ta ra xem thử nào.

Mọi người vỗ tay hoan hô. Lâm Bình Chi cười:

- Đồ cấu cường!

Bốp một tiếng, gã bị người đá cho một cước lại nghe roạt một tiếng, đó là tiếng vải bị xé rách.

Lệnh Hồ Xung tai nghe tiểu sư muội bị tặc nhân làm nhục, thì đâu còn nghĩ đến hàn độc của Nhậm Ngã Hành đã trực ra hết chưa. Chàng cố sức từ trong trụ tuyết nhảy ra, tay phải rút trường kiếm ở lưng, tay trái đưa lên vuốt tuyết đọng trên mắt. Nào ngờ tay trái không sao cử động được.

Trong tiếng kinh hãi hô hoán của mọi người, Lệnh Hồ Xung đưa tay phải lên vuốt mắt. Vừa thấy ánh sáng, trường kiếm phóng ra, ba tên hán tử bị trúng kiếm ở yết hầu. Chàng xoay người lại, choang choang hai tiếng, lại đâm trúng hai người nữa. Một tên hán tử vịn hai tay của Nhạc Linh San ra sau lưng, còn một tên hán tử đứng trước mặt cô ta để nghênh địch. Trường kiếm của Lệnh Hồ Xung đâm vào dưới sườn trái của gã, chân phải nhấc lên đá người gã một cước. Chàng rút trường kiếm từ thi thể gã ra, tai nghe sau lưng có người đánh lén. Lệnh Hồ Xung không quay đầu lại, phóng ngay hai chiêu kiếm đâm trúng tim hai người ở sau lưng. Thuận tay, chàng vung kiếm qua bên người Nhạc Linh San, đâm thẳng vào yết hầu gã nắm giữ hai tay cô. Gã buông hai tay, phục lên vai Nhạc Linh San, cổ họng máu phun ra như suối.

Biến cố này xảy ra quá đột ngột, trong nháy mắt, Lệnh Hồ Xung đã giết chín người. Tên cầm đầu quát

lên một tiếng, múa tít song thiết bài đánh xuống đầu Lệnh Hồ Xung. Trường kiếm của Lệnh Hồ Xung rung động, từ trong kẽ hở giữa hai thiết bài đâm thẳng vào mắt trái của lão. Lão rú lên một tiếng rồi ngã ngửa về sau. Lệnh Hồ Xung quay lại chém ngang đâm thẳng, lại giết thêm ba tên nữa. Còn lại bốn tên sợ đến khiếp vía, la lên một tiếng, không ai bảo ai, đều chạy ra bốn phía để thoát thân.

Lệnh Hồ Xung quát to:

- Các người làm nhục tiểu sư muội của ta thì đừng hòng còn một tên nào sống sót.

Chàng đuổi theo hai người, trường kiếm phóng nhanh ra, đều đâm xuyên từ sau ra trước ngực. Hai người này đang chạy gấp, trúng kiếm đã tắt thở rồi nhưng chân vẫn còn chạy hơn mười bước nữa mới ngã xuống đất.

Thấy hai người còn lại, một người chạy hướng Đông, một chạy hướng Tây, Lệnh Hồ Xung chạy nhanh về hướng Đông, sử kinh lực phóng trường kiếm ra biến thành một đường ngân quang cắm sâu vào lưng người đó. Lệnh Hồ Xung quay lại đuổi theo người chạy về phía Tây, sau khi chạy được mười mấy trượng, đã đuổi kịp sau lưng gã. Chàng đưa tay ra, mới phát giác trong tay không có binh khí, bèn vận lực vào ngón tay, nhắm đâm vào sau lưng gã. Người đó thấy lưng đau buốt liền quay đao chém lại. Công phu quyền cước của Lệnh Hồ Xung bình thường, một chỉ vừa rồi tuy đâm trúng địch nhân nhưng không biết cách vận lực nên không đủ thương được gã. Thấy gã vung đao chém đến, lòng chàng không khỏi hoang mang, vội né tránh. Thấy dưới sườn phải của gã có chỗ hở rất lớn, Lệnh Hồ Xung tung một quyền đánh ra, không ngờ cánh tay trái chỉ hơi nhúc nhích, giờ lên không được mà cương đao của địch nhân đã chém đến trước mặt.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi vội nhảy lùi về sau. Hán tử đó vung đao chém mạnh đến. Lệnh Hồ Xung trong tay không có binh khí, không dám đối địch với gã nên đành quay người bỏ chạy. Nhạc Linh San lượn thanh trường kiếm dưới đất rồi nói lớn:

- Đại sư ca, nhận kiếm!

Cô ném trường kiếm tới. Lệnh Hồ Xung xoay tay phải chụp lấy kiếm rồi quay người lại cười ha hả. Tên hán tử vung cương đao lên không, làm thế sắp chém xuống, bỗng thấy trường kiếm trong tay Lệnh Hồ Xung loé lên, gã sợ đến ngẩn người ra, đao không chém xuống được nữa.

Lệnh Hồ Xung từ từ đi đến gần, tên hán tử run cầm cập, quỳ hai gối xuống nền tuyết. Lệnh Hồ Xung tức giận nói:

- Người làm nhục tiểu sư muội ta, ta không thể tha được.

Chàng chỉ trường kiếm vào yết hầu gã, tâm niệm nhất động, đến gần một bước hỏi khế:

- Chữ viết trên người tuyết là những chữ gì?

Gã hán tử run run nói:

- Là... là... "Biển cạn... đá mòn... tình vẫn... không phai".

"Biển cạn đá mòn. Tình vẫn không phai" tám chữ này đâm vào tim khiến Lệnh Hồ Xung hỗn loạn phách tán. Chàng ngẩn người ra rồi nói:

- Biển cạn đá mòn. Tình vẫn không phai.

Lòng vô cùng đau xót, chàng phóng trường kiếm ra đâm vào yết hầu gã hán tử.

Lệnh Hồ Xung quay người lại, thấy Nhạc Linh San đang dìu Lâm Bình Chi đứng dậy, mặt mũi toàn thân hai người dính đầy máu. Lâm Bình Chi đứng thẳng người, cung tay nói với Lệnh Hồ Xung:

- Đa tạ Lệnh Hồ huynh đã cứu giúp.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Có gì đâu? Người bị thương có nặng không?

Lâm Bình Chi nói:

- Không sao.

Lệnh Hồ Xung đưa trường kiếm cho Nhạc Linh San, chỉ xuống hai dấu vó ngựa rồi nói:

- Sư phụ, sư nương đi về hướng này.

Lâm Bình Chi đáp dạ. Nhạc Linh San dắt hai con ngựa của địch nhân để lại rồi tung người nhảy lên ngựa. Cô nói:

- Chúng ta đi tìm gia gia má má đi.

Lâm Bình Chi cố gắng leo lên ngựa. Nhạc Linh San vọt ngựa chạy ngang qua người Lệnh Hồ Xung, cô thẳng cương nhìn vào mặt chàng.

Lệnh Hồ Xung thấy ánh mắt của cô ta, cũng nhìn lại. Nhạc Linh San nói:

- Đa.. đa tạ... đại sư ca...

Cô quay đầu thúc ngựa, cả hai chạy theo vết chân ngựa của vợ chồng Nhạc Bất Quần, về hướng Tây Bắc.

Hồi 120

Tìm chuông môn, ra giá ngàn lượng bạc

Lệnh Hồ Xung ngẩn người nhìn bóng hai người khuất sau rặng cây ở đằng xa, mới từ từ quay người lại, thấy Nhậm Ngã Hành, Hương Văn Thiên, Doanh Doanh cả ba người đều đã thoát ra khỏi tuyết đang chăm chú nhìn mình.

Lệnh Hồ Xung vui mừng nói:

- Nhậm giáo chủ, vẫn bồi không làm ảnh hưởng đến chuyện của giáo chủ chứ?

Nhậm Ngã Hành cười gượng nói:

- Chuyện của ta thì không sao, nhưng chính người thì hỏng hết rồi. Cánh tay trái của người thế nào rồi?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Kinh mạch trên tay vẫn bồi không thuận, khí huyết không thông, không điều khiển được cánh tay theo ý muốn nữa rồi.

Nhậm Ngã Hành chau mày nói:

- Chuyện này có chút phiền phức, chúng ta từ từ nghĩ cách chữa. Người đã cứu được đại tiểu thư của Nhạc gia, coi như đã báo đáp ân đức của sư môn rồi, từ nay không ai nợ ai nữa. Hướng huynh đệ, Lư lão đại tại sao càng ngày càng tệ hại, làm những chuyện đê tiện như vậy?

Hướng Văn Thiên nói:

- Thuộc hạ nghe ngữ khí của hần, dường như hần muốn bắt hai tên này về Hắc Mộc Nhai.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Chẳng lẽ là chủ ý của Đông Phương Bất Bại? Hần và lão Ngụy quân tử đâu có xích mích gì?

Lệnh Hồ Xung chỉ mấy thi thể nằm ngổn ngang dưới tuyết hỏi:

- Những người này là thuộc hạ của Đông Phương Bất Bại ư?

Nhậm Ngã Hành nói:

- Là thuộc hạ của ta.

Lệnh Hồ Xung gật đầu, **Doanh Doanh** nói:

- Gia gia, cánh tay của Xung ca thế nào?

Nhậm Ngã Hành cười nói:

- Người đừng lo! Con rể ngoan trực hàn độc cho gia gia, Thái Sơn lão nhi đương nhiên sẽ tìm cách trị khỏi cánh tay cho hần.

Lão nói vậy rồi cười ha hả nhìn **Lệnh Hồ Xung**, khiến chàng rất lúng túng.

Doanh Doanh nói khê:

- Gia gia, gia gia đừng nói vậy nữa. Xung ca từ nhỏ đã là bạn thanh mai trúc mã với Nhạc tiểu thư phái Hoa Sơn. Vừa rồi, Xung ca đối với Nhạc tiểu thư có tình như vậy, chẳng lẽ gia gia không hiểu sao?

Nhậm Ngã Hành cười nói:

- Nhạc Bất Quần ngụy quân tử là cái thá gì? Con gái của hắn làm sao có thể bì với con gái của ta được? Hơn nữa Nhạc cô nương này đã yêu người khác. Hạng gái lẳng lơ như vậy từ nay về sau Xung nhi đừng để tâm đến làm gì nữa. Chuyện chơi với nhau từ hồi nhỏ, có gì đáng bận tâm đâu.

Doanh Doanh nói:

- Xung ca vì hài nhi mà đại náo Thiếu Lâm, thiên hạ đều biết, lại vì hài nhi mà không muốn trở về Hoa Sơn, chỉ riêng hai chuyện này đã làm cho hài nhi mất ngủ lăm rồi. Còn những chuyện khác không cần đề cập đến.

Nhậm Ngã Hành biết con gái vô cùng cương cường hiếu thắng, Lệnh Hồ Xung còn chưa đề cập đến chuyện cầu hôn, nên bây giờ lão không tiện nói nhiều. Dù sao chuyện này cũng diễn ra không sớm thì muộn. Lão liền cười ha hả nói:

- Hay lắm, hay lắm, đại sự cả đời từ từ hãy nói. Xung nhi, bí quyết đả thông kinh mạch tay trái ta truyền cho người trước.

Lão vẫy Lệnh Hồ Xung sang một bên nói pháp môn vận khí, đả thông kinh mạch ra sao, bảo hắn thuật lại một lần cho nhớ rồi nói:

- Xung nhi giúp ta trực hàn độc, ta dạy cho Xung nhi đả thông kinh mạch, hai chúng ta coi như huê. Muốn làm cho kinh mạch cánh tay trái hồi phục như cũ thì phải mất hết bảy ngày, không thể nóng vội được.

Lệnh Hồ Xung đáp dạ.

Nhậm Ngã Hành vẫy tay bảo Hướng Vấn Thiên và Doanh Doanh đến. Lão nói:

- Xung nhi, hôm đó ở Cô Sơn Mai trang, ta mời người gia nhập Nhật Nguyệt thần giáo, lúc đó người đã cự tuyệt. Hôm nay tình thế đã khác, lão phu nhắc lại chuyện cũ. Lần này người sẽ không lần nữa thoái thác chứ?

Lệnh Hồ Xung chần chờ chưa đáp, Nhậm Ngã Hành nói tiếp:

- Người luyện Hấp tinh đại pháp của ta, về sau sẽ phát sinh hậu hoạn vô cùng; lúc chân khí dị chủng trong cơ thể phát tác thì sống không được mà chết cũng không xong. Lời lão phu nói quyết không hối hận, nếu người không gia nhập vào bốn giáo thì dù có gả Doanh Doanh cho người, ta cũng không thể truyền cách hóa giải cho người. Con gái ta trách ta cả đời, ta cũng không nói ra dù chỉ một câu. Bây giờ đại sự trước mắt của chúng ta là đi tính sổ với tên Đông Phương Bất Bại, người có đi theo chúng ta không?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Giáo chủ đừng trách, vẫn bối quyết không thể gia nhập Nhật Nguyệt thần giáo.

Lệnh Hồ Xung nói hai câu này rất đông dạc, chắc như đinh đóng cột, tuyệt không quanh co. Bọn Nhậm

Ngã Hành ba người vừa nghe liền biến sắc. Hương Ván Thiên hỏi:

- Vậy là tại sao? Huynh đệ coi thường Nhật Nguyệt thần giáo ư?

Lệnh Hồ Xung chỉ vào mười mấy xác chết ở trên tuyết nói:

- Trong Nhật Nguyệt thần giáo toàn là những người này, tuy văn bối không ra gì nhưng cũng xấu hổ khi cùng sánh vai ngang hàng với họ. Hơn nữa, văn bối đã hứa với Định Nhân sư thái phải đi làm chương môn phái Hằng Sơn.

Nhậm Ngã Hành, Hương Ván Thiên, Doanh Doanh cả ba người đều lấy làm kinh ngạc. Lệnh Hồ Xung không muốn gia nhập thần giáo cũng không có gì lạ, câu sau cùng của hắn thật mới là lạ đời, cả ba người không tin vào tai mình nữa.

Nhậm Ngã Hành đưa ngón trỏ chỉ vào mặt Lệnh Hồ Xung. Bỗng lão cười làm chấn động những mảng tuyết tụ trên những cành cây gần đó rơi ào ào xuống. Lão cười một trận rồi mới nói:

- Người... người... người muốn đi làm ni cô ư? Đi làm chương môn nhân của bọn ni cô ư?

Lệnh Hồ Xung nghiêm sắc mặt nói:

- Không phải làm ni cô mà là đi làm chương môn nhân phái Hằng Sơn. Lúc Định Nhân sư thái lâm tử, chính miệng sư thái đã cầu xin văn bối, nếu văn bối không chấp thuận thì lão sư thái chết không nhắm mắt. Định Nhân sư thái vì văn bối mà chết, văn bối biết rõ chuyện này là chuyện khiến ai nghe cũng kinh ngạc nhưng không cách nào từ chối được.

Nhậm Ngã Hành cười mãi không thôi. Doanh Doanh nói:

- Định Nhân sư thái vì hài nhi mà chết.

Lệnh Hồ Xung nhìn cô, trong ánh mắt chứa đầy niềm cảm kích. Nhậm Ngã Hành ngừng cười. Lão hỏi:

- Người nhận sự ủy thác của người mà phải trung thành ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng vậy. Định Nhân sư thái vì chịu sự ủy thác của vân bối nên mới bị táng mạng.

Nhậm Ngã Hành gật đầu nói:

- Vậy cũng được. Ta là lão quái còn người là tiểu quái. Không làm những chuyện lạ đời thì sao mà thành người kinh thiên động địa được. Người đi làm chương môn của bọn ni cô lớn nhỏ thì người cứ đi Hàng Sơn đi.

Lệnh Hồ Xung lắc đầu nói:

- Không! Vân bối muốn lên chùa Thiếu Lâm.

Nhậm Ngã Hành hơi ngạc nhiên rồi liền hiểu ra. Lão nói:

- Phải rồi, người muốn đem thi thể của hai lão ni cô đưa về núi Hàng Sơn.

Lão quay lại nói với Doanh Doanh:

- Người muốn theo Xung nhi đến chùa Thiếu Lâm không?

Doanh Doanh đáp:

- Không, hài nhi theo gia gia.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Đúng, người không thể theo hần lên Hằng Sơn làm ni cô được.

Lão nói vậy rồi cười ha hả, nhưng trong tiếng cười lại đượm vẻ cay đắng. Lệnh Hồ Xung cung tay xá dài nói:

- Nhậm giáo chủ, Hướng đại ca, Doanh Doanh, xin cáo từ.

Lệnh Hồ Xung quay người bước đi. Chừng hơn mười bước chàng quay người lại hỏi:

- Nhậm giáo chủ, khi nào các vị lên Hắc Mộc Nhai?

Nhậm Ngã Hành nói:

- Đây là chuyện nội bộ của bốn giáo, không thể để người ngoài nhọc tâm lo lắng.

Lão biết Lệnh Hồ Xung hỏi câu này là có ý muốn rút dao tương trợ cùng đối phó với Đông Phương Bất Bại nên lão liền từ chối.

Lệnh Hồ Xung gạt đầu, lượm thanh trường kiếm ở dưới tuyết giắt vào lưng rồi quay người đi.

Chiều hôm đó, Lệnh Hồ Xung đã đến ngoài chùa Thiếu Lâm. Chàng nói rõ lý do với tri khách tăng là muốn đón di thể của hai vị sư thái Định Nhân và Định Dật về Hằng Sơn. Tri khách tăng vào trong bảm báo, một lúc sau đi ra nói:

- Phương trượng nói: "Pháp thể của hai vị sư thái đã hỏa thiêu. Tăng chúng bốn tự đã tụng kinh cung

kính tiễn đưa xá lợi của hai vị sư thái, bọn lão nạp sẽ phái người đưa về Hằng Sơn”.

Lệnh Hồ Xung đi đến Thiên điện là nơi đang làm pháp sự cho hai vị sư thái, quỳ gối hướng về linh vị và hài cốt của hai vị, cung kính lạy mấy cái. Chàng thăm khấn:

- Lệnh Hồ Xung còn sống ngày nào thì nhất định sẽ tận tâm tận lực, giúp phái Hằng Sơn phát dương quang đại, không phụ sự phó thác của sư thái.

Lệnh Hồ Xung cũng không cầu kiến Phương Chứng đại sư, cáo biệt vị tri khách tăng rồi rời khỏi chùa. Đến dưới chân núi, tuyết lớn vẫn chưa ngừng rơi, chàng liền xin tá túc trong nhà một nông dân. Sáng sớm hôm sau, chàng vào chợ mua một con ngựa rồi đi về hướng Bắc. Mỗi ngày hắn đi bảy tám chục dặm mới dừng lại tìm khách điểm nghỉ ngơi. Lệnh Hồ Xung theo pháp môn mà Nhậm Ngã Hành truyền thụ, dần dần đã thông kinh mạch. Bảy ngày sau, kinh mạch cánh tay trái đã vận động lại như thường.

Lệnh Hồ Xung đi thêm mấy ngày nữa. Trưa hôm nọ chàng uống rượu trong một tửu lâu, thấy người trên đường đi lại tấp nập rất vội vã, nhà nhà đang chuẩn bị ăn tết, không khí rất nhộn nhịp. Lệnh Hồ Xung rót rượu uống một mình, thầm nghĩ: Năm ngoái ở trên Hoa Sơn, sư nương đã sớm đốc thúc các sư đệ sư muội quét dọn trong ngoài, làm bánh mứt, đồ tết, may áo mới. Tiểu sư muội cắt rất nhiều hoa treo lên cửa sổ rất đẹp mắt. Năm nay, ta lại cô độc ngồi đây uống rượu giải sầu.

Trong lúc buồn bã, bỗng nghe có tiếng bước chân lên cầu thang, có người nói:

- Cái miệng khô quá rồi, ở đây uống mấy bát cũng không sao.

Người khác nói:

- Dù miệng không khô, uống mấy bát chẳng lẽ có sao ư?

Một người nói:

- Uống rượu là uống rượu, miệng khô là miệng khô, hai chuyện này làm sao có thể nhập chung mà nói được?

Lại có người nói:

- Càng uống rượu miệng càng khô, hai chuyện này không những không thể nhập lại một mà còn tương phản với nhau nữa.

Lệnh Hồ Xung vừa nghe thì biết ngay Đào Cốc lục tiên đến rồi. Chàng vui mừng gọi:

- Lục vị Đào huynh, mau đến đây cùng uống rượu với tại hạ.

Đột nhiên nghe vù vù mấy tiếng, Đào Cốc lục tiên cùng phi thân lên lầu, xông đến bên Lệnh Hồ Xung, đưa tay ra chụp lấy vai, tay của hắn mà nói huyền thuyên:

- Ta thấy hấn trước.

- Ta chụp hấn trước.

- Ta là người đầu tiên nói nên Lệnh Hồ công tử mới nghe được âm thanh của ta.

- Nếu không phải ta bảo lên đây uống rượu thì làm sao có thể gặp được Lệnh Hồ công tử?

Lệnh Hồ Xung lấy làm lạ, cười hỏi:

- Sáu vị làm cái trò gì vậy?

Đào Hoa Tiên chạy đến bên cửa sổ lầu lầu lớn tiếng gọi:

- Tiểu ni cô, đại ni cô, lão ni cô và mấy ni cô không già không trẻ! Đào Hoa Tiên ta tìm được Lệnh Hồ công tử rồi, mau đem một ngàn lượng bạc lên đây.

Đào Chi Tiên chạy đến la lên:

- Đào Chi Tiên ta là người đầu tiên phát hiện ra Lệnh Hồ công tử. Đại, tiểu ni cô, mau đem bạc lên đây.

Đào Căn Tiên và Đào Thực Tiên mỗi người chụp lấy cánh tay của Lệnh Hồ Xung, rồi tranh nhau nói:

- Ta tìm được.

- Không phải, là ta, là ta!

Nghe bên kia đường có tiếng người phụ nữ la lên:

- Tìm được Lệnh Hồ đại hiệp rồi hả?

Đào Thực Tiên nói:

- Ta tìm được Lệnh Hồ Xung rồi, mau đem tiền lên đây.

Đào Căn Tiên nói:

- Tiền trao cháo mới mủ!

Đào Căn Tiên nói:

- Đúng, đúng! Nếu tiểu ni cô lật lọng thì chúng ta đem Lệnh Hồ Xung giấu đi không trao cho bọn các người nữa.

Đào Chi Tiên hỏi:

- Làm sao mà giấu được? Dem hấn nhốt lại không cho bọn tiểu ni cô gặp mặt sao?

Có tiếng bước chân lên cầu thang, mấy người nữ vọt lên, người đầu tiên chính là đệ tử Nghi Hòa phái Hằng Sơn; phía sau có bốn ni cô, còn có hai cô nương trẻ tuổi là Trịnh Ngạc và Tần Quyên. Bảy người vừa gặp Lệnh Hồ Xung về mặt liền hớn hử, có người gọi "Lệnh Hồ đại hiệp", có người gọi "Lệnh Hồ đại ca", có người gọi "Lệnh Hồ Xung", lại có người gọi "Lệnh Hồ công tử".

Bọn Đào Căn Tiên cùng đưa tay ra cản trước mặt Lệnh Hồ Xung, cả bọn nói:

- Không đưa một ngàn lượng bạc thì không giao người.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Lục vị Đào huynh, một ngàn lượng bạc là tiền gì vậy?

Đào Chi Tiên nói:

- Vừa rồi bọn ta gặp những ni cô này, bọn họ hỏi ta có gặp người không? Ta nói tạm thời còn chưa gặp nhưng không bao lâu sẽ gặp được.

Tần Quyên nói:

- Vị đại thúc này nói xạo, đại thúc nói "Không có, Lệnh Hồ Xung có chân, chắc là hấn đã đi đến chân trời góc biển, bọn ta làm sao mà gặp được?".

Đào Hoa Tiên nói:

- Không đúng, không đúng. Bọn ta đã sớm có tiên kiến, biết đến đây sẽ gặp Lệnh Hồ Xung.

Đào Cán Tiên nói:

- Đúng vậy! Nếu không thì sao bọn ta không đi chỗ khác mà lại đến chỗ này?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tại hạ đoán được rồi. Mấy vị sư tử sư muội này có việc muốn tìm tại hạ, nhờ sáu vị giúp đỡ thì các vị mở miệng ra đòi một ngàn lượng bạc có phải không?

Đào Cán Tiên nói:

- Bọn ta mở miệng đòi một ngàn lượng bạc là nói thách, nếu bọn họ biết làm ăn thì nên trả giá mới phải. Nào ngờ bọn họ hào phóng vô cùng, một ni cô còn nói "Được, chỉ cần tìm được Lệnh Hồ đại hiệp thì bọn ta sẽ đưa cho một ngàn lượng bạc". Câu này có nói không?

Nghi Hòa nói:

- Đúng vậy, sáu vị tìm giúp được Lệnh Hồ đại ca thì phái Hằng Sơn bọn ta nên kính dâng một ngàn lượng bạc.

Sáu bàn tay đồng thời đưa ra. Đào Cốc lục tiên cùng nói:

- Đưa đây!

Nghi Hòa nói:

- Bọn bản ni là người xuất gia, trên người làm sao mà mang nhiều bạc như vậy? Làm phiền sáu vị đi theo bọn bản ni đến Hằng Sơn lấy.

Bà ta cho rằng Đào Cốc lục tiên nhất định sợ phiền phức, nào ngờ sáu người này tâm tư lại giống nhau, cùng nói:

- Hay lắm, bọn ta đi theo các người lên Hàng Sơn để các người khỏi quyết nợ.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Cung hỷ sáu vị phát đại tài vì đã đem kẻ hèn này bán được món tiền lớn.

Mặt mày Đào Cốc lục tiên rạng rỡ, cả bọn cung tay nói:

- Nhờ ơn, nhờ ơn! Thơm lây, thơm lây!

Bọn Nghi Hòa bảy người biến sắc buồn bã, cùng bái lạy Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung kinh hãi nói:

- Tại sao các vị hành đại lễ như vậy?

Chàng vội đáp lễ. Nghi Hòa nói:

- Tham kiến chương môn nhân.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Các vị đều biết hết rồi ư? Mau đứng dậy đi.

Đào Căn Tiên nói:

- Phải rồi, quỳ xuống đất nói thêm mấy câu cũng không tiện.

Lệnh Hồ Xung đứng dậy nói:

- Lục vị Đào huynh, tại hạ và mấy vị phái Hàng Sơn có chuyện quan trọng muốn bàn bạc, xin sáu vị ngồi một bên uống rượu, đừng quấy nhiễu, để khỏi mất một ngàn lượng bạc.

Đào Cốc lục tiên tính vốn thích huyền ảo nhưng khi nghe Lệnh Hồ Xung nói câu sau cùng thì liền im miệng. Cả bọn đi đến một cái bàn kê sát cửa sổ ngồi xuống, kêu rượu gọi đồ nhắm ra nhậu nhẹt.

Bọn Nghi Hòa đứng dậy, nhớ đến cái chết thê thảm của hai vị sư thái Định Nhân và Định Dật không kìm được đau đớn, khóc oà lên.

Đào Hoa Tiên nói:

- Ô, lạ thật, lạ thật, tại sao bỗng nhiên khóc cả lên? Các người gặp Lệnh Hồ Xung mà khóc thì còn ra cái thể thống gì nữa.

Lệnh Hồ Xung tức giận nhìn lão. Đào Hoa Tiên sợ hãi đưa tay bịt miệng lại.

Nghi Hòa khóc lóc nói:

- Hôm đó Lệnh Hồ đại ca... không, chưởng môn nhân lên bờ uống rượu rồi không trở lại thuyền, sau đó Mạc Đại sư bá phái Hành Sơn đến giải thích cho bọn bản ni biết, nói chưởng môn nhân đến chùa Thiếu Lâm để gặp chưởng môn sư thúc và Định Dật sư thúc. Mọi người bàn bạc, đều nói chi bằng tất cả cùng lên chùa Thiếu Lâm để tương tự chưởng môn nhân và hai vị sư thúc. Không ngờ đi giữa đường thì gặp mấy chục hào khách giang hồ, nghe bọn họ bàn bạc nói là chưởng môn nhân thống lãnh quần hào tấn công chùa Thiếu Lâm như thế nào, chuyện mấy ngàn tăng chúng chùa Thiếu Lâm sợ quá chạy hết ra sao. Có một lão già mập lùn, nói là họ Lão, lão nói... lão nói chưởng môn sư thúc và Định Dật sư thúc bị người ta ám hại trong chùa Thiếu Lâm. Lúc chưởng môn sư thúc sắp chết, muốn chưởng môn nhân... chưởng môn nhân tiếp nhiệm chưởng môn bốn phái. Câu nói này, lúc đó có nhiều người đều tai nghe mắt thấy...

Bà nói đến đây khóc không thành tiếng, sáu tên đệ tử cùng sụt sùi khóc theo. Lệnh Hồ Xung than:

- Lúc đó Định Nhân sư thái quả thực đã bảo tại hạ gánh vác trọng trách này, nhưng nghĩ lại tại hạ là một thanh niên nam tử, thanh danh tàn tạ, ai ai cũng biết là một lãng tử vô hạnh, sao có thể làm chủ chương môn phái Hằng Sơn được. Nhưng trước tình thế lúc đó, nếu tại hạ không hứa thì Định Nhân sư thái chết không nhắm mắt. Ôi, chuyện này thật khó vô cùng.

Nghi Hòa nói:

- Bọn bản ni... bọn bản ni đều mong muốn... mong muốn chủ chương môn nhân đến chấp chủ chương môn hộ Hằng Sơn.

Trịnh Ngọc nói:

- Chủ chương môn sư thúc, chủ chương môn sư thúc thống lãnh bọn đệ tử vào sinh ra tử, mấy lần cứu tính mạng bọn đệ tử. Bọn đệ tử phái Hằng Sơn ai ai cũng đều biết chủ chương môn sư thúc là một vị chính nhân quân tử. Tuy chủ chương môn sư thúc là nam tử, nhưng trong môn quy của bốn môn không cấm nam tử làm chủ chương môn.

Một ni cô trung niên là Nghi Văn nói:

- Tất cả bọn đệ tử khi nghe tin hai vị sư thúc viên tịch đều đau buồn khôn xiết, nhưng khi nghe chủ chương môn sư thúc lên tiếp nhiệm chủ chương môn để phái Hằng Sơn không đến nỗi bị diệt vong nên bọn đệ tử cảm thấy được an ủi rất nhiều.

Nghi Hòa nói:

- Sư phụ của đệ tử và hai vị sư thúc đều bị người giết hại, ba vị sư trưởng hàng chữ "Định" phái Hằng Sơn viên tịch trong vòng chỉ mấy tháng mà ngay cả hung thủ là ai bọn đệ tử cũng không biết. Chủ chương

môn sư thúc, chưởng môn sư thúc lên làm chưởng môn nhân thật tốt quá, nếu không có chưởng môn sư thúc thì không thể nào báo thù được cho ba vị sư trưởng của bọn đệ tử.

Lệnh Hồ Xung gật đầu nói:

- Trọng trách báo thù tuyệt hận cho ba vị sư thái dĩ nhiên tại hạ sẽ gánh lấy.

Tân Quyên nói:

- Sư thúc bị phái Hoa Sơn đuổi đi, bây giờ lên làm chưởng môn phái Hằng Sơn. Tây Nhạc, Bắc Nhạc, hai phái trong võ lâm cũng cùng ngang hàng nên về sau sư thúc có gặp Nhạc tiên sinh thì cũng không phải gọi Nhạc tiên sinh là sư phụ nữa, nhiều lắm chỉ xưng Nhạc tiên sinh một tiếng là "Nhạc sư huynh" mà thôi.

Lệnh Hồ Xung chỉ cười, nghĩ bụng: Ta chẳng còn mặt mũi nào mà đi gặp vị "Nhạc sư huynh" này nữa.

Trịnh Ngạc:

- Bọn đệ tử sau khi biết tin hai vị sư thái viên tịch liền đi suốt ngày đêm đến chùa Thiếu Lâm, dọc đường gặp Mạc Đại sư bá nói chưởng môn sư thúc không còn ở trong chùa nữa, sư bá muốn bọn đệ tử mau chóng đi tìm cho được chưởng môn sư thúc.

Tân Quyên nói:

- Mạc đại sư bá còn nói tìm chưởng môn sư thúc càng sớm càng tốt, nếu chậm mất một bước thì chưởng môn sư thúc sẽ bị người ta khuyên gia nhập Ma giáo. Chính tà hai đường khác nào lửa với nước mà phái Hằng Sơn thì không có chưởng môn nhân...

Trịnh Ngạc liếc qua Tần Quyên một cái rồi nói:

- Tần sư muội bạ đầu nói đó. Chương môn sư thúc làm sao chịu gia nhập Ma giáo được?

Tần Quyên nói:

- Đúng vậy, nhưng Mạc Đại sư bá đã nói như vậy.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm: Mạc Đại sư bá suy tính mọi chuyện đều chuẩn xác, ta không gia nhập Nhật Nguyệt thần giáo, chỉ trong đường tơ kẽ tóc. Hôm đó, nếu Nhậm giáo chủ không đem nội công bí quyết ra dụ ta mà thành khẩn mời ta gia nhập thần giáo, thì ta rất khó khước từ. Nể mặt Doanh Doanh và Hướng đại ca, không chừng ta đã đồng ý. Sau khi lo liệu đại sự cho phái Hằng Sơn xong, ta sẽ gia nhập thần giáo cũng không biết chừng.

Lệnh Hồ Xung bèn nói:

- Vì lẽ đó mà các vị treo giải thưởng một ngàn lượng bạc để tróc nã Lệnh Hồ Xung khắp nơi phải không?

Tần Quyên nín khóc bật cười. Cô nói:

- Tróc nã Lệnh Hồ Xung ư? Bọn đệ tử thật không dám.

Trịnh Ngạc nói:

- Sau khi tất cả bọn đệ tử nghe Mạc Đại sư bá chỉ bảo bèn chia thành từng tốp bảy người đi tìm chương môn sư thúc, để mời chương môn sư thúc sớm lên Hằng Sơn xử lý đại sự trong bốn phái. Hôm nay, gặp Đào Cốc lục tiên, bọn họ ra miệng đòi một ngàn lượng bạc. Chỉ cần tìm được chương môn sư thúc, đừng nói một

ngàn lượng mà đòi một vạn lượng thì bọn đệ tử cũng phải tìm cách đi hóa duyên để đưa cho bọn họ.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Tại hạ làm chương môn của các vị, chưa đem lại được ích lợi nào mà còn khiến các vị phải đi hóa duyên bọn tham quan ô lại, cường hào gian ác. Về bản lãnh này, nhất định các vị có tiến bộ nhiều lắm.

Bảy đệ tử nhớ lại chuyện đi hóa duyên nhà của lão Bạch Bát Bì ở Phúc Kiến, tạm quên đi sự đau khổ, nhin không được, mặt ai cũng lộ ra vẻ tức cười.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Được, mọi người đừng lo lắng, Lệnh Hồ Xung đã nhận lời của Định Nhân sư thái là phải giữ lời. Tại hạ sẽ làm chương môn nhân phái Hằng Sơn. Chúng ta ăn cơm cho no rồi lên đường về núi thôi.

Bảy đệ tử đều rất vui mừng. Lệnh Hồ Xung ngồi cùng bàn với Đào Cốc lục tiên để uống rượu, chàng hỏi sáu người cần một ngàn lượng bạc để làm gì. Đào Cấn Tiên nói:

- Dạ miêu tử Kế Vô Thi nghèo túng quá, nếu không có một ngàn lượng bạc thì không biết sống làm sao. Bọn ta đã đồng ý gom góp giúp cho hắn.

Đào Cấn Tiên nói:

- Hôm đó ở trong chùa Thiếu Lâm, huynh đệ bọn ta và Kế Vô Thi đánh cuộc...

Đào Hoa Tiên cướp lời:

- Kết quả dĩ nhiên Kế Vô Thi bị thua. Tiểu tử này sao có thể thắng nổi huynh đệ bọn ta được.

Lệnh Hồ Xung nghĩ: Bọn họ và Kế Vô Thi đánh cuộc thì nhất định bọn họ bị thua.

Lệnh Hồ Xung bèn hỏi:

- Đánh cuộc cái gì?

Đào Thực Tiên nói:

- Chuyện đánh cuộc có liên quan đến công tử. Bọn ta đoán công tử nhất định không làm chương môn phái Hằng Sơn. Không phải... không phải... bọn ta đoán nhất định công tử sẽ làm chương môn phái Hằng Sơn.

Đào Hoa Tiên nói:

- Dạ miêu tử lại đoán công tử nhất định không chịu làm chương môn phái Hằng Sơn. Bọn ta nói đại trượng phu nói phải có chữ tín, công tử đã đồng ý với lão ni cô đó làm chương môn phái Hằng Sơn, anh hùng thiên hạ đều nghe thấy, đâu có lý nào công tử lại chối cãi?

Đào Chi Tiên nói:

- Dạ miêu tử nói Lệnh Hồ Xung phiêu bạt giang hồ, không bao lâu nữa sẽ lấy Thánh cô của Ma giáo làm vợ thì làm sao chịu đi đàn đúm với bọn ni cô già, ni cô trẻ đó?

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Dạ miêu tử đối với Doanh Doanh vô cùng kính trọng, chắc lão không dám mở miệng xưng cô là “Ma giáo”. Nhất định là Đào Cốc lục tiên nói năng đảo điên rồi.

Chàng bèn hỏi:

- Vậy là các vị đánh cuộc với hần một ngàn lượng bạc?

Đào Căn Tiên nói:

- Đúng vậy. Lúc đó bọn ta nghĩ đã nắm chắc phần thắng. Kế Vô Thi lại nói một ngàn lượng bạc này phải quang minh chính đại, không được đi trộm cướp. Ta nói dĩ nhiên là vậy, Đào Cốc lục tiên sao có thể đi ăn trộm ăn cướp được?

Đào Diệp Tiên nói:

- Hôm nay bọn ta đụng phải mấy ní cô này, bọn họ đang đi tìm công tử khắp nơi, nói muốn mời công tử làm chủớ môn phái Hằng Sơn. Bọn ta đồng ý giúp bọn họ tìm công tử, nhưng bọn họ phải tốn một ngàn lượng bạc.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Các vị nghĩ Dạ miêu tử thua một ngàn lượng bạc, thật đáng thương. Vì vậy các vị muốn có một ngàn lượng bạc để đem tặng cho hần, để hần nhường cái thua cho các vị đúng không?

Đào Cốc lục tiên cùng đáp:

- Đúng vậy, đúng vậy, công tử đoán việc như thần.

Đào Diệp Tiên nói:

- Bản lãnh đoán việc của công tử và sáu huynh đệ ta cũng không kém nhau là mấy.

Bọn Lệnh Hồ Xung cùng đi hướng về Hằng Sơn, không đầy một ngày đã đến chân núi.

Hồi 121

Diên Bá Quang trở thành hoà thượng

Bọn đệ tử trong phái đã sớm được tin, cùng xuống chân núi cung kính nghênh đón. Thấy Lệnh Hồ Xung cả bọn đều bái lạy. Lệnh Hồ Xung vội đáp lễ, kể chuyện hai vị sư thái Định Nhân và Định Dật tạ thế, ai cũng rất thương cảm. Lệnh Hồ Xung thấy Nghi Lâm đứng lẫn trong đám đệ tử, vẻ mặt tiêu tụy, khác hẳn vẻ xinh tươi trước đây. Chàng bèn hỏi:

- Nghi Lâm sư muội, gần đây sư muội không được khỏe ư?

Khỏe mất Nghi Lâm ửng đỏ. Cô nói:

- Không sao.

Cô ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Chưởng môn sư thúc là chưởng môn nhân của bọn tiểu ni, thì không thể gọi tiểu ni là sư muội nữa.

Trên đường đi, bọn Nghi Hòa đều gọi Lệnh Hồ Xung là “Chương môn sư thúc”. Chàng bảo mọi người đổi cách gọi, mọi người cũng không nghe theo. Bây giờ nghe Nghi Lâm cũng gọi như vậy, bèn lớn tiếng nói:

- Các vị sư ti sư muội, Lệnh Hồ Xung thừa di mệnh tiên chương môn sư thái của bốn phái chấp chương môn hộ phái Hằng Sơn. Kỳ thực tại hạ vô đức vô tài, quyết không dám làm.

Bọn đệ tử đều nói:

- Chương môn sư thúc chịu gánh lấy trọng trách này, thực là đại phước cho bốn phái.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nhưng mọi người phải hứa với tại hạ một chuyện.

Bọn Nghi Hòa nói:

- Chương môn nhân có điều chi dạy bảo, bọn đệ tử không dám không tuân.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ chỉ làm chương môn sư huynh của các vị chứ không làm chương môn sư thúc đâu.

Bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh, Nghi Chân, Nghi Văn là các đại đệ tử bàn bạc to nhỏ với nhau mấy câu rồi thưa:

- Chương môn nhân đã khiêm tốn như vậy, đương nhiên bọn đệ tử tuân theo.

Lệnh Hồ Xung vui mừng nói:

- Như vậy thì hay lắm.

Tất cả cùng lên núi Hằng Sơn. Đỉnh núi Hằng Sơn rất cao, tuy cước trình của mọi người nhanh nhưng lên đến đỉnh Kiến Tĩnh cũng mất hết hơn nửa ngày. Vô Sắc am, am chính của phái Hằng Sơn là một ngôi nhà nhỏ, bên am có hơn ba mươi gian nhà ngói dành cho chúng đệ tử ở. Lệnh Hồ Xung thấy toàn cảnh Vô Sắc am so với kiến trúc hùng vĩ của chùa Thiếu Lâm thì giống như con kiến và con voi. Lệnh Hồ Xung vào trong am, thấy giữa am thờ Bạch y Quan Âm, bốn bên không dính chút bụi trần, cực kỳ tinh khiết, cách bài trí rất đơn giản. Chàng không ngờ phái Hằng Sơn oai chấn giang hồ mà am đường chính lại đơn sơ mộc mạc như vậy.

Lệnh Hồ Xung quỳ lạy tượng Quan Thế Âm Bồ Tát, rồi Vu Tẩu dẫn chàng đến nơi tĩnh tu của Định Nhân sư thái. Chàng chỉ thấy bốn bức tường vắng vẻ, dưới đất có một tấm bồ đoàn cũ, ngoài ra không có gì khác. Lệnh Hồ Xung rất thích náo nhiệt, thích uống thích ăn, làm sao có thể ở trong cái đầu thất lạng lẽ như nước hồ thu này mà thanh tu được? Nếu đem vò rượu, đui chó nướng đến nơi này thì không khỏi quá tiết mạn. Chàng nói với Vu Tẩu:

- Tuy tại hạ đến làm chương môn phái Hằng Sơn nhưng không phải là người xuất gia, không thể làm ni cô. Sư tỷ sư muội trong phái đều là nữ lưu, một mình tại hạ là nam tử, nên ở trong am rất bất tiện. Vậy xin Vu Tẩu dọn một phòng ở chỗ xa, tại hạ cùng với Đào Cốc lục tiên ở đó thì mới tiện cho đôi bên.

Vu Tẩu nói:

- Dạ, trên ngọn núi phía Tây có ba gian nhà lớn vốn là phòng khách dành cho phụ mẫu của các nữ đệ tử bốn phái lúc lên thăm có chỗ trú ngụ. Chương môn

nhân tạm thời ở bên đó được không? Bọn đệ tử sẽ xây một ngôi nhà mới cho chưong môn nhân ở.

Lệnh Hồ Xung vui mừng nói:

- Vậy thì còn gì hơn nữa, đâu cần phải xây nhà mới.

Chàng nghĩ bụng: Chẳng lẽ suốt đời ta làm chưong môn nhân phái Hằng Sơn ư? Ta phải chọn một người thích hợp trong bốn phái, chỉ cần bọn đệ tử đều khâm phục thì ngôi vị chưong môn nhân sẽ được truyền ngay cho cô ta. Ta vô mộng mà đi tiêu dao khoái lạc trên giang hồ.

Lệnh Hồ Xung đến phòng khách trên ngọn núi phía Tây, thấy chăn, màn, giường, bàn ghế giống như nhà của một phú nông, tuy thô sơ nhưng cũng không tẻ nhạt trông không như Vô Sắc am.

Vu Tẩu nói:

- Mời chưong môn nhân ngồi, đệ tử đi lấy rượu cho chưong môn nhân uống.

Lệnh Hồ Xung vui mừng hỏi:

- Trên núi có rượu ư?

Chuyện này khiến chàng vui mừng quá độ. Vu Tẩu mỉm cười nói:

- Không những có rượu mà còn có rượu ngon nữa. Nghi Lâm tiểu sư muội nghe nói chưong môn nhân sắp lên Hằng Sơn, sư muội nói với đệ tử nếu không có rượu chỉ e rằng chưong môn nhân không ở được mấy ngày. Bọn đệ tử giữa đêm khuya phái người xuống núi mua mấy chục vò rượu ngon.

Lệnh Hồ Xung hơi ái ngại, cười nói:

- Người bốn phái ai cũng vất vả, vì tại hạ mà tốn kém nhiều, thật là khó nói quá.

Nghi Thanh mỉm cười nói:

- Hôm đó, số lượng bạc hóa duyên ở nhà Bạch Bát Bì tuy đã đem một nửa cứu giúp người nghèo nhưng cũng còn nhiều lắm. Sau đó, lại đem bán mấy chục con ngựa của quan quân thì chương môn sư huynh có uống mười năm, hai mươi năm cũng chưa hết tiền.

Đêm đó, Lệnh Hồ Xung và Đào Cốc lục tiên uống một trận no say. Sáng sớm hôm sau, chàng cùng với bọn Vu Tẩu, Nghi Thanh, Nghi Hòa bàn bạc với nhau làm thế nào để nghênh đón hải cốt của hai vị sư thái về rồi tìm cách báo thù cho ba vị sư thái.

Nghi Thanh nói:

- Chương môn sư huynh tiếp nhiệm ngôi vị này phải thông báo cho đồng đạo trong võ lâm biết và cũng nên phái người đi bẩm cho mình chủ Tả sư bá Ngũ Nhạc kiểm phái biết.

Nghi Hòa tức giận nói:

- Hừ, sư phụ ta bị bọn gian tặc phái Tung Sơn giết hại, chắc hai vị sư thúc cũng do bọn chúng hạ độc thủ. Báo cho bọn chúng biết để làm gì?

Nghi Thanh nói:

- Lễ nghi thì không thể thiếu. Dời chúng ta điều tra rõ ràng, nếu ba vị sư tôn đúng là do phái Tung Sơn gia hại thì lúc đó chương môn sư huynh thống lãnh mọi người lên hỏi tội chúng.

Lệnh Hồ Xung gật đầu nói:

- Nghi Thanh sư tử nói có lý. Nhưng chúc chương môn nhân này tại hạ làm thì đã làm rồi, cũng không cần diễn lễ làm gì.

Lệnh Hồ Xung nhớ lúc còn nhỏ, sư phụ tiếp nhiệm chương môn phái Hoa Sơn, lễ nghi cực kỳ phiền phức, đông đảo vô lâm lên núi xem lễ không biết bao nhiêu mà kể. Chàng lại nhớ đến chuyện rửa tay gác kiếm của Lưu Chính Phong phái Hành Sơn, thành Hành Sơn quần hào đến đông nghẹt. Phái Hằng Sơn, Hoa Sơn và Hành Sơn cùng nổi tiếng như nhau, chàng nhậm chúc chương, nếu người đến chúc mừng le hoe vài mạng thì không khỏi mất mặt, nhưng người đến chúc mừng quá đông mà thấy một nam tử lên làm chương môn của một đám nữ ni thì không khỏi cười chê.

Nghi Thanh biết rõ tâm ý của chàng, bèn nói:

- Chương môn sư huynh không muốn làm kinh động bằng hữu trong vô lâm, vậy lúc đó không mời tân khách lên núi dự lễ là được rồi. Nhưng chúng ta phải chọn ngày tiếp nhiệm chính thức để mọi người cùng biết.

Lệnh Hồ Xung nghĩ phái Hằng Sơn là một trong Ngũ Nhạc kiếm phái, nếu nhậm chúc chương môn nhân mà quá sơ sài thì không khỏi làm thương tổn đến oai danh của phái. Chàng gật đầu khen phải.

Nghi Thanh lấy một cuốn lịch mở ra xem một lúc rồi nói:

- Ngày mười sáu tháng hai, ngày tám tháng ba, ngày hai mươi bảy tháng ba, ba ngày này đều là ngày hoàng đạo tốt lành, đại kiết đại lợi. Chương môn sư huynh xem ngày nào thích hợp nhất?

Lệnh Hồ Xung không tin cái gì là ngày hoàng đạo tốt lành, ngày hắc đạo hung hiểm, lòng chỉ mong điểm lễ cử hành càng sớm thì người lên núi dự càng ít để đỡ lúng túng. Chẳng bèn hỏi:

- Tháng giêng có ngày nào tốt không?

Nghi Thanh nói:

- Trong tháng giêng ngày tốt cũng nhiều, nhưng đều có lợi cho việc xuất hành, động thổ, hôn nhân, khai trương..., phải đến tháng hai mới có ngày tốt có lợi cho việc tiếp án, tọa nha.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tại hạ đâu có làm quan, cái gì là tiếp án, tọa nha?

Nghi Hòa cười nói:

- Chương môn sư huynh đã không từng làm đại tướng quân sao? Làm chương môn nhân cũng là tiếp án, tọa nha vậy.

Lệnh Hồ Xung không muốn làm phật ý mọi người bèn nói:

- Nếu đã là như vậy thì chọn ngày mười sáu tháng hai.

Chàng liền phái đệ tử lên chùa Thiếu Lâm nghênh đón xá lợi của hai vị sư thái về, gửi thông tri đến các môn các phái, dặn bảo bọn đệ tử xuống núi vạn lần không nên phổ trương chuyện này. Lệnh Hồ Xung nói:

- Các vị nắm rõ với chương môn nhân của các phái: Định Nhân sư thái viên tịch, đại thù chưa báo, bọn đệ tử phái Hằng Sơn đang trong thời kỳ có tang, nên không cử hành đại điểm tiếp nhiệm chương môn nhân. Xin đừng cử người lên núi dự lễ chúc mừng.

Sau khi dặn bọn đệ tử xuống núi truyền tin, Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Ta đã làm chương môn phái Hằng Sơn vậy phải đem võ công kiếm pháp phái Hằng Sơn rèn luyện cho bọn quần ni mới phải.

Chàng liền triệu tập chúng đệ tử lên núi, ra lệnh cho mọi người thử diễn võ công kiếm pháp, từ công phu cơ bản nhập môn trở lên. Sau cùng, Nghi Hòa và Nghi Thanh hai đại đệ tử cùng chiết chiêu, thi triển chiêu thức thượng thừa trong Hằng Sơn kiếm pháp.

Lệnh Hồ Xung thấy Hằng Sơn kiếm pháp nghiêm cẩn, sở trường là phòng ngự, đợi lúc người ta sơ suất mà đột ngột hạ thủ. Kiếm pháp cẩn mật nhưng không lợi hại lắm, chính là võ công phù hợp cho phụ nữ. Cao thủ nhiều đời phái Hằng Sơn đều là nữ lưu, võ công đương nhiên luyện không oai mãnh hung hãn bằng nam tử. Nhưng Hằng Sơn kiếm pháp có thể nói là một loại kiếm pháp ít có chỗ sơ hở nhất, nếu nói về phòng thủ nghiêm mật thì thua Thái Cực kiếm pháp của phái Võ Đang một chút nhưng đột ngột xuất chiêu tấn công thì lại hơn Thái Cực kiếm pháp. Phái Hằng Sơn thành danh trong võ lâm đương nhiên có chỗ độc đáo của nó.

Lệnh Hồ Xung nhớ lại lúc lên hậu động trên ngọn núi sám hối Hoa Sơn đã từng thấy trên vách có khắc Hằng Sơn kiếm pháp, biến chiêu tinh kỳ, vượt xa kiếm pháp của Nghi Hòa và Nghi Thanh. Nhưng bộ kiếm pháp đó cũng bị người phá giải được, sau này phái Hằng Sơn muốn phát dương quang đại trong võ lâm thì kiếm thuật cơ bản của bốn phái phải được cải tiến. Chàng lại nhớ đã từng thấy Định Tĩnh sư thái động thủ với người, nội công của bà thâm hậu, chiêu

thức lão luyện, hơn xa bọn đệ tử Nghi Hòa. Nghe nói võ công của Định Nhân sư thái còn cao hơn. Xem ra, hơn một nửa đệ tử chưa học được công phu của ba vị tiền bối sư thái. Ba vị sư thái trong vòng mấy tháng đều tạ thế hết, có lẽ công phu tinh diệu của phái Hằng Sơn từ nay bị thất truyền.

Nghi Hòa thấy Lệnh Hồ Xung ngơ ngẩn xuất thần, không ừ không hử đối với kiếm pháp của bọn đệ tử, bà bèn nói:

- Chương môn sư huynh, xin chương môn chỉ điểm thêm cho.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Có một bộ kiếm pháp phái Hằng Sơn, không biết ba vị sư thái đã truyền cho các vị chưa?

Chàng nhận kiếm từ tay Nghi Hòa, rồi đem kiếm pháp phái Hằng Sơn khắc trên vách đá, sử ra từng chiêu rất chậm để chúng đệ tử thấy rõ.

Lệnh Hồ Xung sử vài chiêu thì quần đệ tử đều hoan hô, thấy mỗi chiêu chàng sử ra đều bao hàm tinh yếu của kiếm pháp bốn phái nhưng biến hóa rất kỳ lạ, so với các bộ kiếm pháp mà bọn họ thường học đều cao minh hơn rất nhiều. Mỗi chiêu mỗi thức, ai ai nhìn thấy huyết mạch cũng rạo rực, tinh thần phấn chấn. Bộ kiếm pháp khắc trên vách đá là vật chết, lúc Lệnh Hồ Xung sử từng chiêu liền mạch lại, lại có cả thêm một chút ý mới mà chàng nghĩ ra. Lệnh Hồ Xung sử xong, quần đệ tử reo hò, cúi người bái phục. Nghi Hòa nói:

- Chương môn sư huynh, đây rõ ràng là kiếm pháp của phái Hằng Sơn chúng ta, nhưng bọn đệ tử chưa bao giờ thấy qua, chỉ e sư phụ và hai vị sư thúc cũng

không biết. Không biết chương môn sư huynh học được ở đâu?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ thấy trên vách đá trong sơn động, nếu các vị muốn học thì tại hạ truyền cho các vị được chăng?

Quần đệ tử vui mừng, liên tục cảm ơn.

Hôm ấy Lệnh Hồ Xung truyền cho bọn đệ tử ba chiêu, đem chỗ ảo diệu trong ba chiêu nói cặn kẽ, chỉ bảo các đệ tử tự luyện tập.

Tuy chỉ ba chiêu kiếm pháp nhưng là ba chiêu tinh thâm vô cùng, dù là bọn đại đệ tử Nghi Thanh, Nghi Hòa cũng phải mất hết bảy tám ngày mới lãnh hội được. Còn như bọn Trịnh Ngạc, Nghi Lâm, Tần Quyên thì khó lĩnh hội hơn. Đến ngày thứ chín, Lệnh Hồ Xung lại truyền thêm hai chiêu kiếm pháp cho bọn họ. Bộ kiếm pháp khắc trên vách đá, chiêu số không nhiều nhưng cũng mất hơn một tháng mới truyền thụ xong, còn lĩnh hội hết hay không thì phụ thuộc vào sự tu tập và bản lãnh của mỗi người.

Trong hơn một tháng này, chúng đệ tử xuống núi truyền tin lần lượt quay về. Phần nhiều các cô không vui, lúc bẩm báo với Lệnh Hồ Xung thì nói áp a áp úng. Lệnh Hồ Xung biết bọn họ chắc bị người ta chế giễu, sỉ nhục, nói bọn họ là một quần ni cô mà lại muốn một nam tử làm chương môn. Chàng không tiện hỏi cặn kẽ, chỉ an ủi mấy câu, bảo bọn họ chia nhau đi hỏi các vị sư tỷ để luyện kiếm pháp mà chàng đã truyền thụ, gặp chỗ nào không hiểu thì chàng sẽ đích thân chỉ điểm thêm.

Đưa thư lên phái Hoa Sơn do Vu Tẩu và Nghi Văn là hai đệ tử lão thành trăm tính đảm nhiệm. Hoa Sơn và Hằng Sơn cách nhau không xa, đáng lý họ phải về từ lâu nhưng đến giờ vẫn bật vô âm tín. Ngày mười sáu tháng hai đã gần kề mà vẫn không thấy bóng dáng của Vu Tẩu và Nghi Văn, Lệnh Hồ Xung liền phái hai đệ tử là Nghi Quang và Nghi Thức đi tiếp ứng.

Quần đệ tử đoán rằng các môn các phái không ai lên núi dự lễ chúc mừng, nên cũng không chuẩn bị thức ăn và chỗ nghỉ cho tân khách. Mọi người chỉ nhờ cỏ, quét dọn sạch sẽ mấy chục gian nhà, may áo mới, sắm giày mới. Bọn Trịnh Ngạc may một trường bào màu đen cho Lệnh Hồ Xung, đợi ngày tiếp nhiệm bốn môn. Hằng Sơn thuộc Bắc Nhạc trong Ngũ Nhạc, sắc phục là màu đen.

Sáng sớm ngày mười sáu tháng hai, Lệnh Hồ Xung thức dậy đi ra, thấy nhà cửa trên ngọn Kiến Tinh đều treo đèn kết hoa, bầu không khí rất phấn khởi. Bọn nữ đệ tử tính rất cẩn thận, ngay cả chuyện nhỏ như một mảnh giấy, sợi dây họ cũng đều sắp đặt đầu vào đó. Lệnh Hồ Xung vừa hổ thẹn vừa cảm kích. Chàng trầm nghĩ: Chỉ vì ta làm liên lụy khiến hai vị sư thái bị chết thảm, bọn họ không những không trách ta mà còn coi trọng ta như vậy. Nếu Lệnh Hồ Xung không thể báo thù cho ba vị sư thái thì thật chẳng đáng làm người.

Bỗng nghe sau thung lũng có người lớn tiếng nói:

- A Lâm, A Lâm, gia gia nhìn thấy người rồi, người có khỏe không? A Lâm, gia gia của người đến đây.

Giọng nói oang oang làm chấn động sơn cốc vọng lại bất tuyệt:

- A Lâm... A Lâm... gia gia người ... gia gia người...

Nghi Lâm nghe tiếng gọi vội chạy ra. Cô gọi:

- Gia gia, gia gia!

Sau thung lũng xuất hiện một hòa thượng cao to khôi ngô, chính là Bất Giới hòa thượng, phụ thân của Nghi Lâm, sau lưng lão lại có một hòa thượng nữa. Hai người đi rất nhanh, trong khoảnh khắc đã đến gần. Bất Giới hòa thượng lớn tiếng nói:

- Lệnh Hồ công tử, công tử bị trọng thương mà không chết, còn được làm chủ môn nhân của con gái ta thì hay quá.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đó là nhờ hồng phúc của đại sư.

Nghi Lâm đi đến, kéo tay phụ thân rất thân thiết. Cô cười nói:

- Gia gia, gia gia biết hôm nay là ngày tốt, Lệnh Hồ đại ca tiếp nhiệm chủ môn phái Hằng Sơn nên gia gia đến chúc mừng phải không?

Bất Giới cười nói:

- Chúc mừng thì không cần, ta đến để đầu nhập vào phái Hằng Sơn. Mọi người đều cùng một nhà thì có gì đâu mà chúc mừng?

Lệnh Hồ Xung giật mình hỏi:

- Đại sư muốn đầu nhập phái Hằng Sơn ư?

Bất Giới nói:

- Đúng vậy, con gái của ta là môn hạ phái Hằng Sơn, ta là lão tử của nó thì dĩ nhiên cũng là người

phái Hằng Sơn. Tổ mẹ nó, có một tên thối mồm chế giễu công tử, nói công tử là một đại nam nhân mà làm chưởng môn nhân của một bầy ni cô và cô nương. Tổ mẹ nó, bọn chúng không biết công tử đa tình đa nghĩa, có tấm lòng đặc biệt...

Lão cười híp mắt, vô cùng thích thú. Lão liếc nhìn con gái rồi nói tiếp:

- Lão tử cho một quyền đánh rớt răng của hần rồi quát: "Người biết cái chó gì! Tại sao phái Hằng Sơn chỉ có ni cô và cô nương? Lão tử chính là người của phái Hằng Sơn, lão tử cạo trọc đầu mà người cũng dám xem lão tử là ni cô hả? Để lão tử cởi quần cho người xem nhé!". Rồi ta đưa tay cởi quần, tiểu tử sợ đến nỗi quay đầu chạy tuốt. Ha ha, ha ha!

Lệnh Hồ Xung và Nghi Lâm đều cười to lên. Nghi Lâm cười nói:

- Gia gia, gia gia làm chuyện thô lỗ như vậy mà không sợ người ta cười ư?

Bất Giới nói:

- Không cho hần xem rõ ràng thì chỉ e tiểu tử đó không biết lão tử là ni cô hay là hòa thượng. Lệnh Hồ huynh đệ, ta đã nhập vào phái Hằng Sơn, còn dẫn thêm một đồ tôn đến. Bất Khả Bất Giới, mau đến tham kiến Lệnh Hồ chưởng môn.

Lúc lão nói thì hòa thượng đi theo lão lên núi vẫn đứng quay lưng không nhìn Lệnh Hồ Xung và Nghi Lâm. Bấy giờ gã quay người lại, vẻ mặt rất lúng túng, nhìn Lệnh Hồ Xung cười cười.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy tướng mạo của hòa thượng này rất quen, nhất thời không nhớ ra là ai. Chàng

ngắn người một lát mới nhận ra gã là Vạn lý độc hành Diên Bá Quang, bất giác chàng rất kinh ngạc, há hốc miệng hỏi:

- Là... là Diên huynh ư?

Hòa thượng này chính là Diên Bá Quang. Gã cười gượng, cúi người hướng về Nghi Lâm hành lễ rồi nói:

- Tham... tham kiến sư phụ.

Nghi Lâm cũng rất kinh ngạc. Cô hỏi:

- Người... tại sao người xuất gia? Cái trang thôi phải không?

Bất Giới đại sư dương dương đắc ý cười nói:

- Hàng thật giá đúng, không lừa dối người già trẻ con, chính xác hẳn là hòa thượng. Bất Khả Bất Giới, pháp danh của người gọi là gì, nói cho sư phụ nghe đi.

Diên Bá Quang cười gượng nói:

- Sư phụ, thái sư phụ đặt pháp danh cho đệ tử là cái gì "Bất Khả Bất Giới".

Nghi Lâm ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì Bất Khả Bất Giới? Làm gì có cái pháp danh dài như vậy?

Bất Giới nói:

- Người biết cái gì? Trong kinh Phật tên của Bồ Tát còn dài hơn nhiều. "Đại từ đại bi cứu khổ cứu nạn Quan Thế Âm Bồ Tát", tên này không dài sao? Tên của hắn chỉ có bốn chữ mà dài là dài cái gì?

Nghi Lâm gật đầu nói:

- Thì ra là vậy. Tại sao hần lại xuất gia? Gia gia, gia gia nhận hần làm đồ đệ ư?

Bất Giới cười nói:

- Không. Hần là đồ đệ của người, ta là tổ sư gia của hần. Nhưng người là tiểu ni cô, hần bái người làm sư phụ, nếu hần không làm hòa thượng thì rất có hại cho thanh danh phái Hằng Sơn. Cho nên ta khuyên hần làm hòa thượng.

Nghi Lâm cười nói:

- Gia gia khuyên hần cái gì? Nhất định là gia gia ép hần xuất gia có phải không?

Bất Giới nói:

- Hần tự nguyện, xuất gia không thể ép buộc được. Người này cái gì cũng tốt, mà bản tính lại không tốt, cho nên ta đặt pháp danh cho hần là Bất Khả Bất Giới.

Mặt Nghi Lâm hơi ửng đỏ. Cô biết rõ dụng ý của gia gia. Con người của Điền Bá Quang tham hoa hiếu sắc, trước đây không biết tại sao hần bị gia gia cô bắt được, tha mạng chứ không giết, lại đem nhiều hình phạt cổ quái trút lên người hần. Lần này lại ép hần làm hòa thượng.

Bất Giới hòa thượng lớn tiếng nói:

- Pháp danh của ta là Bất Giới nên bất cứ thanh quy giới luật gì cũng không giữ. Nhưng Điền Bá Quang này làm nhiều chuyện bại hoại trên giang hồ, nếu không bắt hần giữ giới thì sao có thể làm môn hạ đệ tử của người được? Lệnh Hồ công tử cũng không thích đâu. Sau này hần muốn được ta truyền y bát vì vậy trong pháp danh của hần cũng phải có hai chữ "Bất Giới".

Bỗng nghe một người nói:

- Bất Giới hòa thượng và Bất Khả Bất Giới đầu nhập vào phái Hằng Sơn thì bọn Đào Cốc lục tiên ta cũng đầu nhập vào phái Hằng Sơn.

Đào Cốc lục tiên vừa đến. Người nói là Đào Căn Tiên.

Đào Căn Tiên nói:

- Bọn ta gặp Lệnh Hồ Xung trước nhất cho nên sáu huynh đệ bọn ta là đại sư huynh, Bất Giới hòa thượng là tiểu sư đệ.

Lệnh Hồ Xung thâm nghĩ: Phái Hằng Sơn đã có Bất Giới đại sư và Diên Bá Quang, lại thu thêm Đào Cốc lục tiên nữa cũng được. Trên giang hồ khỏi phải nói Lệnh Hồ Xung là chủ môn một bấy ni cô, cô nương.

Hắn nói:

- Lục vị Đào huynh chịu gia nhập phái Hằng Sơn thì tốt quá. Sư huynh sư đệ sắp theo thứ bậc thì phiền phức lắm, mọi người miễn dùm cho.

Đào Diệp Tiên bỗng nói:

- Đệ tử của Bất Giới gọi là Bất Khả Bất Giới, tương lai nếu Bất Khả Bất Giới thu nhận đệ tử thì pháp danh gọi là gì?

Đào Thực Tiên nói:

- Đệ tử của Bất Khả Bất Giới thì trong pháp danh phải có bốn chữ Bất Khả Bất Giới nên có thể gọi là "Đương Nhiên Bất Khả Bất Giới".

Đào Chi Tiên hỏi:

- Vậy đệ tử của Dương Nhiên Bất Khả Bất Giới pháp danh gọi là gì?

Lệnh Hồ Xung thấy Điền Bá Quang rất bẽn lễn, bèn nắm tay gã nói:

- Tiểu đệ có mấy câu muốn hỏi Điền huynh.

Điền Bá Quang đáp dạ.

Hai người bước nhanh ra ngoài mấy trượng, lại nghe Đào Cán Tiên nói ở sau lưng:

- Pháp danh của hần có thể là Lý Sở Dương Nhiên Bất Khả Bất Giới.

Đào Hoa Tiên hỏi:

- Vậy thì đệ tử của Lý Sở Dương Nhiên Bất Khả Bất Giới pháp danh gọi là gì?

Điền Bá Quang cười gượng nói:

- Lệnh Hồ chương môn, ngày hôm đó tại hạ bị thái sư phụ bức ép đến Hoa Sơn mời Lệnh Hồ chương môn đi gặp tiểu sư thái. Chuyện này thật khó nói hết...

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu đệ chỉ biết lão bó buộc Điền huynh uống độc dược, lại nói gạt đã điểm tử huyết của Điền huynh.

Điền Bá Quang nói:

- Chuyện này phải nói từ đầu. Ngày hôm đó ở ngoài Quán Ngọc viện thành Hành Sơn, tại hạ đánh lộn với Dư Thương Hải, lòng nghĩ hảo thủ trong hắc đạo ở Hồ Nam quá nhiều, nên không thể chần chờ được nữa, liền đi về hướng Bắc lên Hà Nam. Nói ra thật xấu hổ, bệnh cũ lại tái phát, đêm tối ở Khai

Phong phủ, tại hạ mò đến khuê phòng của một tiểu thư nhà phú hộ. Tại hạ vén rèm đưa tay mò mẫm, lại mò nhầm cái đầu trọc lóc.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Không ngờ là một ni cô.

Diễn Bá Quang cười gượng nói:

- Không phải, một hòa thượng.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả nói:

- Trong chân hoa của tiểu thư là một hòa thượng đang ngủ, không ngờ vị tiểu thư này lên lút ăn ở với một hòa thượng.

Diễn Bá Quang lắc đầu nói:

- Không phải! Vị hòa thượng đó chính là thái sư phụ. Thì ra thái sư phụ đang tìm tại hạ, nên nghe được chút manh mối liền tìm đến phủ Khai Phong. Ban ngày, tại hạ quanh quẩn rình mò nhà người ta đã bị thái sư phụ nhìn thấy. Thái sư phụ lão nhân gia đoán tại hạ không có ý tốt nên nói với người ta, bảo tiểu thư đi chỗ khác để thái sư phụ lão nhân gia ngủ ở trên giường đợi tại hạ.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Phen này Diễn huynh xui xẻo rồi.

Diễn Bá Quang cười gượng nói:

- Còn phải nói nữa! Lúc tại hạ mò đến đầu của thái sư phụ thì biết là không may rồi, lại cảm thấy bụng dưới tê chồn, thì ra đã bị điểm trúng huyết đạo. Thái sư phụ nhảy xuống giường đốt đèn lên, hỏi tại hạ

muốn chết hay muốn sống. Tại hạ biết cả đời mình làm chuyện ác, cuối cùng sẽ có ngày gặp báo ứng, liền nói: “Muốn chết”. Thái sư phụ rất lấy làm lạ hỏi tại hạ: “Tại sao muốn chết?”. Tại hạ nói: “Ta không cẩn thận nên bị lão chế ngự, chẳng lẽ ta còn có thể sống được hay sao?”. Thái sư phụ tức giận nói: “Người nói người không cẩn thận bị ta chế ngự, còn nếu người cẩn thận một chút thì sẽ không bị ta chế ngự ư? Được lắm”. Thái sư phụ nói chữ “Được lắm” rồi liền đưa tay ra giải khai huyệt đạo cho tại hạ.

Tại hạ ngồi xuống hỏi: “Có gì dạy bảo?”. Thái sư phụ nói: “Người có đem theo đao sao không chém ta? Người có chân sao không vọt qua cửa sổ chạy trốn đi?”. Tại hạ nói: “Điền mỗ là nam tử hán đại trượng phu, làm sao mà hành động kiểu tiểu nhân vô sỉ như vậy?”. Thái sư phụ cười ha hả nói: “Người không phải là hạng tiểu nhân vô sỉ ư? Người đã hứa bái con gái ta làm sư phụ, sao còn chối cãi?”. Tại hạ rất lấy làm lạ hỏi: “Con gái của lão ư?”. Thái sư phụ nói: “Lúc ở trên lầu lầu, người và tên tiểu tử phái Hoa Sơn đánh cuộc, nói nếu thua thì bái con gái ta làm sư phụ. Chẳng lẽ là giả ư? Ta lên Hằng Sơn tìm con gái ta, nó đã kể tất cả từ đầu đến cuối cho ta nghe hết rồi”. Tại hạ nói: “Thì ra là như vậy. Tiểu ni cô đó là con gái của đại hòa thượng, cũng thật kỳ lạ”. Thái sư phụ hỏi: “Có gì đâu mà lạ?”.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Chuyện này vốn đã rất kỳ lạ. Người ta sinh con rồi mới làm hòa thượng, Bất Giới đại sư lại làm hòa thượng rồi mới sinh con. Pháp danh của đại sư là Bất Giới, nên thanh quy giới luật gì đại sư cũng không tuân giữ.

Diễn Bá Quang nói:

- Đúng vậy. Lúc đó tại hạ nói: “Chuyện đánh cuộc là lời nói giỡn, sao cho là thật được? Tại hạ đã thua là đúng, nhưng tại hạ cũng không làm phiền vị tiểu sư thái đó nữa là được rồi”. Thái sư phụ nói: “Không được. Người đã nói phải bái sư thì nhất định phải bái sư. Người phải bái con gái ta làm sư phụ mới được. Ta không thể sinh con gái ra rồi lại để cho người ta giỡn mặt. Ta đi tìm người, hao tổn khá nhiều công sức. Người luôn lách rất hay, nếu người không làm trò thái hoa bầy bạ này thì muốn bắt được người thật không dễ đâu”. Tại hạ thấy thái sư phụ cứ nói loanh quanh, liền ba chân bốn cẳng vọt ra ngoài cửa sổ chạy đi. Tại hạ tự cho rằng khinh công của mình rất cao cường, thái sư phụ nhất định đuổi không kịp. Không ngờ nghe tiếng bước chân phía sau, thái sư phụ đã đuổi kịp rồi. Tại hạ la lên: “Đại hòa thượng, vừa rồi hòa thượng không giết ta, bây giờ ta cũng không giết hòa thượng. Hòa thượng mà đuổi theo nữa thì ta không khách khí đâu”.

Thái sư phụ cười ha hả nói: “Tại sao người không khách khí?” Tại hạ rút đao quay người lại, chém về hướng thái sư phụ. Nhưng võ công của thái sư phụ thật cao cường; thái sư phụ dùng tay không chiết chiêu với tại hạ, khoái đao của tại hạ bị phong tỏa không cách nào ra chiêu được. Sau khi chiết được bốn mươi chiêu, thái sư phụ chụp cổ tay tại hạ, giật lấy đơn đao rồi hỏi: “Phục chưa?”. Tại hạ nói: “Phục rồi, hòa thượng cứ giết ta đi”. Thái sư phụ nói: “Ta giết người thì có ích gì? Mà cũng không cứu sống được con gái ta”. Tại hạ giật mình hỏi: “Tiểu sư thái chết rồi ư?”. Thái sư phụ nói: “Bây giờ thì chưa chết nhưng cũng chẳng khác gì đã chết rồi. Ta gặp nó ở Hằng Sơn, nó ốm nhom chỉ còn da bọc

xương, thấy ta là khóc. Ta hỏi rõ chuyện của nó, thì ra đều là do người mà ra". Tại hạ nói: "Hòa thượng muốn giết thì giết, bình sinh Điền Bá Quang này quang minh lỗi lạc, không nói dối ai. Ta đã vô lễ với tiểu thư của hòa thượng nhưng cô ta được Lệnh Hồ Xung phái Hoa Sơn cứu rồi, Điền mỗ chưa xúc phạm đến tiểu thư thì cô ta vẫn là một vị cô nương bằng thanh ngọc khiết". Thái sư phụ nói: "Tổ mẹ người, bằng thanh ngọc khiết làm cái đếch gì? Khuê nữ của ta tương tự đến ồm o vàng vọt, nếu Lệnh Hồ Xung không lấy nó thì nó sống không nổi nữa. Nhưng ta nhắc đến chuyện này thì khuê nữ ta lại cự nự, nói cái gì là người xuất gia thì không động lòng trần, nếu không thì Bồ Tát sẽ quở trách, sau khi chết bị đày xuống mười tám tầng địa ngục". Thái sư phụ nói một lúc, bỗng quay đầu lại chửi tại hạ: "Đồ tiểu tử hôi thúi, tất cả đều do người hết. Ngày hôm đó nếu không phải người vô lễ với con gái ta thì Lệnh Hồ Xung sẽ không ra tay cứu giúp, con gái ta sẽ không đến nỗi ồm o gầy mòn như vậy". Tại hạ nói: "Cũng chưa chắc đâu. Tiểu sư thái đẹp như tiên trên trời, ngày hôm đó dù ta không vô lễ với tiểu sư thái thì Lệnh Hồ Xung nhất định sẽ kiếm cớ gì đó để dan díu với tiểu sư thái".

Lệnh Hồ Xung chau mày nói:

- Điền huynh, Điền huynh nói mấy câu đó không khỏi quá trớn.

Điền Bá Quang cười nói:

- Xin lỗi đã đắc tội với Lệnh Hồ chưởng môn, nhưng tình thế lúc đó nguy cấp, nếu tại hạ không nói như vậy thì thái sư phụ quyết sẽ không buông tha cho tại hạ. Quả nhiên thái sư phụ vừa nghe liền đổi giận

Kim Dung

thành vui. Thái sư phụ nói: "Tiểu tử thói tha, người nghĩ coi, cả đời người làm biết bao nhiêu chuyện xấu? Nếu người không vô lễ với con gái ta thì lão tử đã sớm bóp nát đầu người rồi".

Lệnh Hồ Xung lấy làm lạ hỏi:

- Diên huynh vô lễ với con gái lão mà sao lão lại khoái?

Diên Bá Quang nói:

- Đó không phải là khoái mà là thái sư phụ khen tại hạ có con mắt tinh đời.

Lệnh Hồ Xung càng chẳng hiểu ra sao.

Diên Bá Quang nói:

- Thái sư phụ đưa tay trái túm tại hạ đưa lên cao, tay phải tát tại hạ mười bảy mươi tám cái tóa lửa, tại hạ bị thái sư phụ tát đến ngất xỉu. Thái sư phụ đem tại hạ chìm xuống rạch cho tại hạ tỉnh lại, thái sư phụ nói:

- Ta hẹn người trong vòng một tháng phải đi mời Lệnh Hồ Xung đến Hàng Sơn gặp con gái ta, dù nhất thời không thể cưới nó, để hai đứa chúng tâm sự với nhau. Tính mạng con gái ta phải được an toàn. Sư phụ lâm nạn, người là đồ đệ sao không biết cứu?". Thái sư phụ điểm mấy huyệt đạo của tại hạ bảo là tử huyệt, lại buộc tại hạ uống một viên độc dược, nói nếu trong vòng một tháng mời được chuông môn đi gặp tiểu sư thái thì mới cho thuốc giải. Nếu không, chất kịch độc phát tác, không thuốc gì cứu chữa được.

Lệnh Hồ Xung hiểu ra. Ngày đó Diên Bá Quang đến Hoa Sơn mời mình xuống núi, trong bụng có nhiều

điều khó nói, gã cũng không chịu nói rõ, làm sao chàng đoán được việc này lại có nhiều tình tiết ly kỳ như vậy.

Diễn Bá Quang nói tiếp:

- Tại hạ đến Hoa Sơn mời chương môn đại giá, lại bị chương môn đánh cho một trận thất bại te tua, nghĩ rằng phen này khó mà bảo toàn tính mạng. Không ngờ thái sư phụ không yên tâm, đích thân đưa tiểu sư thái lên Hoa Sơn tìm chương môn, lại ban cho tại hạ thuốc giải. Tại hạ nghe lời khuyên của chương môn, từ đó không làm chuyện thái hoa bậy bạ nữa. Nhưng trời sanh Diễn Bá Quang này bán tính hiếu sắc, không thể sống thiếu phụ nữ được. Bên người sủng sính vàng bạc, muốn tìm những góa phụ lẳng lơ, ca kỹ dâm đảng thì cũng không khó. Nửa tháng trước, thái sư phụ lại tìm tại hạ, nói chương môn đã tiếp nhiệm phái Hằng Sơn lại bị người ta gièm pha sau lưng, bị nhiều tai tiếng trên giang hồ. Thái sư phụ thương con gái nên... quý chàng rể...

Lệnh Hồ Xung chau mày:

- Diễn huynh, những lời tào lao như vậy xin đừng nói ra nữa.

Diễn Bá Quang nói:

- Dạ, dạ. Tại hạ chỉ tường thuật những lời của thái sư phụ mà thôi. Thái sư phụ nói thái sư phụ muốn nhập vào phái Hằng Sơn, bảo tại hạ cùng đi. Bước thứ nhất, thái sư phụ thay con gái mà nhận đồ đệ. Tại hạ không đồng ý, thái sư phụ liền vung quyền đánh. Tại hạ đánh thì không lại, chạy trốn cũng không xong, đành cúi đầu làm lễ bá sư.

Hắn nói đến đây, mặt mày buồn xo, rất khó coi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Dù bái sư cũng không cần thiết phải làm hòa thượng. Phái Thiếu Lâm vẫn có nhiều đệ tử tục gia đó.

Điền Bá Quang lắc đầu, nói:

- Thái sư phụ có lý lẽ riêng. Thái sư phụ nói: "Người là kẻ rất hiếu sắc, đầu nhập vào phái Hằng Sơn, bọn sư bá sư thúc đều là ni cô mỹ miều, để người quấy thì không ổn. Diệt cô thì diệt tận gốc mới là thượng sách". Thái sư phụ điểm ngã tại hạ, kéo quần tại hạ ra vung lên cắt một cái, đã hót hết một nửa "thằng nhỏ" của tại hạ.

Lệnh Hồ Xung giật mình, ồ lên một tiếng, lắc đầu lia lịa, cảm thấy chuyện này thật đáng thương. Nhưng chàng nghĩ Điền Bá Quang đã hại biết bao lương gia phụ nữ, đó cũng là một cách báo ứng.

Điền Bá Quang lắc đầu nói:

- Lúc đó, tại hạ ngất xỉu. Tỉnh dậy, thái sư phụ đã rịt thuốc cho rồi, vết thương đã ngậm miệng, bảo tại hạ dưỡng thương mấy ngày. Sau đó, thái sư phụ cạo râu tóc tại hạ, buộc phải làm hòa thượng, đặt pháp danh cho tại hạ là Bất Khả Bất Giới. Thái sư phụ nói: "Ta đã cắt một nửa thằng nhỏ của người thì người không thể thái hoa bầy bạ được nữa, đáng lẽ cũng không cần làm hòa thượng. Ta bảo người làm hòa thượng lấy pháp danh là Bất Khả Bất Giới để mọi người đều biết là vì thanh danh của phái Hằng Sơn. Xưa nay người làm hòa thượng mà ở chung với bọn ni cô thì rất bất tiện, nhưng đưa ra chiêu bài "Bất Khả Bất Giới" thì không còn gì là không nghiêm trang.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Thái sư phụ của Điền huynh tính toán thật chu đáo.

Điền Bá Quang nói:

- Thái sư phụ muốn tại hạ nói rõ chuyện này với chương môn, còn muốn tại hạ xin chương môn đừng trách sư phụ tại hạ.

Lệnh Hồ Xung lấy làm lạ nói:

- Tại sao tiểu đệ trách sư phụ của Điền huynh? Hoàn toàn không có chuyện này đâu.

Điền Bá Quang nói:

- Thái sư phụ nói, mỗi lần gặp sư phụ của tại hạ, sư phụ ồm đi một chút, sắc mặt càng ngày càng tiêu tụy, lúc hỏi sư phụ thì sư phụ chỉ khóc chứ không nói câu nào. Thái sư phụ nói nhất định là chương môn hà hiếp sư phụ.

Lệnh Hồ Xung giật mình nói:

- Đâu có! Từ trước đến nay tiểu đệ chưa bao giờ nói nặng với sư phụ của Điền huynh một câu. Hơn nữa, cái gì nơi cô ta cũng tốt, tiểu đệ làm sao mà trách mắng cô ta được?

Điền Bá Quang nói:

- Vì chương môn chưa bao giờ trách mắng sư phụ của tại hạ một câu, cho nên sư phụ của tại hạ mới khóc.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chuyện này tiểu đệ thật không hiểu.

Điền Bá Quang nói:

- Thái sư phụ vì chuyện này mà đánh tại hạ một trận nên thân.

Lệnh Hồ Xung gãi đầu, lòng nghĩ Bất Giới đại sư này thật quá ư rắc rối, chẳng khác gì Đào Cốc lục tiên.

Điền Bá Quang nói:

- Thái sư phụ nói năm xưa thái sư phụ và thái sư mẫu lấy nhau thì lúc nào cũng gây gổ với nhau, càng chửi nhau nhiều chừng nào thì càng ân ái nhiều chừng đó. Chương môn không trách mắng sư phụ của tại hạ tức là không muốn lấy sư phụ của tại hạ làm vợ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chuyện này... sư phụ của Điền huynh là người xuất gia nên tiểu đệ chưa bao giờ nghĩ tới.

Điền Bá Quang nói:

- Tại hạ cũng nói như vậy thì thái sư phụ vô cùng tức giận liền đánh tại hạ một trận tơi bời. Thái sư phụ nói: "Thái sư mẫu của tại hạ cũng là ni cô, thái sư phụ vì muốn lấy thái sư mẫu nên mới làm hòa thượng. Nếu người xuất gia không thể làm vợ chồng thì trên đời này làm sao có sư phụ của tại hạ? Nếu trên đời này không có sư phụ của tại hạ thì làm sao có tại hạ?".

Lệnh Hồ Xung không nhịn được tức cười, lòng nghĩ gã còn lớn tuổi hơn Nghi Lâm nhiều, hai chuyện hoàn toàn khác nhau, làm sao có thể kéo lại làm một được? Điền Bá Quang nói tiếp:

- Thái sư phụ còn nói: "Nếu chương môn không muốn lấy sư phụ của tại hạ thì tại sao lại làm chương môn phái Hằng Sơn?". Thái sư phụ nói: "Nữ nhi Hằng Sơn tuy nhiều nhưng không có ai xinh đẹp bằng sư phụ của tại hạ. Chương môn không vì sư phụ của tại hạ thì là vì ni cô nào?".

Lệnh Hồ Xung ngấm ngấm kêu khổ. Chàng trầm nghĩ: Năm xưa, Bất Giới hòa thượng muốn lấy một ni cô nên mới đi làm hòa thượng. Lão cho rằng người khắp thiên hạ ai ai cũng có bụng dạ như lão. Câu nói này mà lọt ra ngoài há không hỏng hết sao?

Diễn Bá Quang cười gượng, nói:

- Thái sư phụ hỏi tại hạ: Sư phụ của tại hạ có phải là cô gái xinh đẹp nhất trên đời không? Tại hạ nói: "Dù không đẹp nhất thì cũng là rất đẹp". Thái sư phụ liền vung quyền đánh rớt hai cái răng của tại hạ, tức giận dùng dùng nói: "Tại sao không phải là đẹp nhất? Nếu con gái ta không đẹp thì hôm đó người có ý đồ vô lễ với con gái ta làm gì? Tiểu tử Lệnh Hồ Xung tại sao liều mạng cứu nó?". Tại hạ vội nói: "Rất đẹp, rất đẹp. Thái sư phụ lão nhân gia hạ sinh ra cô nương thì có lý nào mà không đẹp nhất thiên hạ?". Thái sư phụ nghe vậy cao hứng, khen tại hạ có con mắt tinh đời.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Nghi Lâm tiểu sư muội dung mạo rất đẹp, cũng chẳng trách Bất Giới đại sư quá xưng tụng.

Diễn Bá Quang vui mừng nói:

- Chương môn cũng khen tướng mạo của sư phụ tại hạ rất đẹp thì tuyệt quá.

Lệnh Hồ Xung lấy làm lạ hỏi:

- Tại sao tuyệt quá?

Diễn Bá Quang nói:

- Thái sư phụ giao cho tại hạ một nhiệm vụ, một chuyện rất khó xử, muốn tại hạ tìm cách khuyên chương môn... khuyên chương môn...

Lệnh Hồ Xung nói:

- Khuyên tiểu đệ cái gì?

Điền Bá Quang cười nói:

- Khuyên chưởng môn làm sư công của tại hạ.

Lệnh Hồ Xung ngẩn người nói:

- Điền huynh, Bất Giới đại sư yêu con gái vô hạn. Tuy nhiên chuyện này Điền huynh cũng biết là làm không được.

Điền Bá Quang nói:

- Đúng vậy. Tại hạ đã nói là khó vô cùng, nói chưởng môn đã từng vì Nhậm đại tiểu thư của thần giáo mà thống lĩnh quần hùng lên chùa Thiếu Lâm. Tại hạ nói: "Tướng mạo của Nhậm đại tiểu thư không bằng một phần của sư phụ tại hạ nhưng Lệnh Hồ công tử có duyên với cô ta, đã bị cô ta mê hoặc rồi, người ngoài không can nổi". Chưởng môn, trước mặt thái sư phụ tại hạ, tại hạ không thể không nói như vậy, để giữ lại mấy cái răng ăn cháo, xin chưởng môn đừng phiền trách.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Tiểu đệ hiểu rồi.

Điền Bá Quang nói:

- Thái sư phụ bảo: "Chuyện này thái sư phụ cũng biết, người bảo rất dễ làm, cứ tìm cách giết Nhậm đại tiểu thư đi, không để cho chưởng môn biết là được. Tại hạ liền can không được, nếu giết hại Nhậm đại tiểu thư, Lệnh Hồ công tử nhất định tự sát. Thái sư phụ nói: "Người nói cũng phải. Tên Lệnh Hồ Xung mà chết thì con gái ta góa bụa một đời, há không phải là

xui xẻo lắm sao? Thôi thế này, người cứ bảo Lệnh Hồ Xung lấy con gái ta làm lẽ cũng chẳng sao". Tại hạ nói: "Thái sư phụ, sư phụ của đệ tử đường đường là thiên kim tiểu thư của người, làm sao có thể lại lép vế như vậy được?". Thái sư phụ than: "Người không hiểu đâu, con gái ta không gả được cho Lệnh Hồ Xung thì sớm muộn gì cũng chết, chẳng sống lâu nữa đâu". Thái sư phụ nói đến đây, nước mắt chảy dài. Ôi! tấm lòng của cha đối với con gái rộng như trời biển, chân tình biểu lộ không màu mè chút nào.

Hai người nhìn nhau, cảm thấy bẽ lên. Điền Bá Quang nói:

- Lệnh Hồ chương môn, lời thái sư phụ dặn dò tại hạ, tại hạ đã nói hết cho chương môn nghe. Tại hạ biết chuyện này có chỗ khó xử, nhất là chương môn lại lên làm chương môn phái Hằng Sơn thì càng thêm khó xử. Nhưng tại hạ khuyên chương môn đối với sư phụ của tại hạ nên nói dịu dàng mấy câu để sư phụ của tại hạ vui, khuôn mặt sư phụ tươi tỉnh lên một chút.

Lệnh Hồ Xung gật đầu nói:

- Phải.

Chàng nhớ mỗi lần gặp Nghi Lâm, quả thật thấy cô ta ngày càng gầy guộc đi, thì ra là vì cô ốm tương tư. Nghi Lâm có tình ý với mình, điều đó Lệnh Hồ Xung biết. Nhưng cô ta là người xuất gia, tuổi lại còn nhỏ, chàng nghĩ rằng chỉ là mối tình thoáng qua, rồi một thời gian sẽ quên đi. Về sau trên Tiên Hà Lĩnh gặp lại cô ta, đi từ Phúc Kiến đến Giang Tây, chàng vẫn chưa hề nói chuyện riêng với cô ta một câu. Phen này lên Hằng Sơn thì càng phải tránh sự nghi ngờ.

Thanh danh của chàng đã tàn tạ, người đời có khinh miệt cũng không để tâm nhưng không thể làm bại hoại thanh danh của phái Hằng Sơn. Ngoài việc truyền thụ kiếm pháp cho đệ tử ra, ngày thường Lệnh Hồ Xung rất ít nói chuyện với ai, giả bộ như không được khoẻ để rũ sạch mọi chuyện. Bây giờ nghe Điền Bá Quang nhắc lại chuyện Nghi Lâm đối với chàng bằng cả một tình yêu thâm lặng, Lệnh Hồ Xung cảm thấy xao xuyến, bồi hồi vô hạn.

Hồi 122

Thánh cô trưng trị bọn Tung Sơn

Nhìn ra xa trên đỉnh núi tuyết phủ dày đặc, Lệnh Hồ Xung đang trầm tư, bỗng nghe tiếng huyền não. Bọn quần hào lên núi. Đỉnh Kiến Tinh xưa nay thanh tịnh, hoàn toàn không có tình trạng huyền não như vậy. Đang lúc kinh ngạc, chàng nghe tiếng bước chân dồn dập, mấy trăm người chạy lên núi, người đi đầu reo lên:

- Cung hỷ Lệnh Hồ công tử. Hôm nay là ngày đại hỷ của công tử.

Người này vừa lùn vừa mập đúng là Lão Đầu Tử. Phía sau lão là Kế Vô Thi, Tổ Thiên Thu, cùng với bọn Hoàng Bá Lưu, Tư Mã Đại, Lam Phượng Hoàng, Du Tấn, Mạc Bắc song hùng đều có đủ.

Lệnh Hồ Xung vừa sửng sốt vừa vui mừng. Chàng vội tiến lên nghinh đón, nói:

- Tại hạ nhận di mệnh của Định Nhân sư thái, phải chấp chương môn hộ phái Hằng Sơn, không dám

làm kinh động đến các vị bằng hữu. Tại sao các vị đều biết mà đến?

Những người này từng theo Lệnh Hồ Xung lên chùa Thiếu Lâm, trải qua một trận đấu sinh tử, trở thành bằng hữu chi giao trong hoạn nạn. Họ xông đến vây quanh Lệnh Hồ Xung rất thân mật. Lão Đầu Tử lớn tiếng nói:

- Mọi người nghe tin công tử đã đón thánh cô ra, ai ai cũng vui mừng. Công tử nhậm chức chương môn phái Hằng Sơn, chuyện này đã lan truyền âm ỉ cả giang hồ. Hôm nay, nếu mọi người không lên núi chúc mừng thì thật là đáng tội chết.

Những người này hào khí sảng khoái, nói hai ba câu là đã cười âm ỉ lên.

Từ khi lên núi Hằng Sơn, đối với quần ni, cô nương, Lệnh Hồ Xung nói năng hành sự rất ý tứ dè dặt. Bây giờ bỗng nhiên gặp nhiều bằng hữu như vậy, chàng rất vui mừng.

Hoàng Bá Lưu nói:

- Bọn tại hạ là khách không mời mà đến. Phái Hằng Sơn chắc chưa chuẩn bị đồ ăn cho bọn thô lỗ này nên bọn tại hạ đã gánh rượu, cơm, đồ nhắm lên núi.

Lệnh Hồ Xung vui mừng nói:

- Vậy thì còn gì hay hơn.

Chàng thầm nghĩ: Tình cảnh này cũng giống như đại hội quần hào trên núi Ngũ Bá Cương ngày trước.

Trong lúc nói chuyện, lại có mấy trăm người lục tục lên núi. Kế Vô Thi cười nói:

- Công tử, chúng ta là người một nhà, không cần khách khí. Những nữ đệ tử văn nhã khép nép của công tử cũng không cần chào hỏi bọn ngớ ngẩn này. Mọi người xin cứ tự nhiên là hay nhất.

Lúc này trên ngọn Kiến Tinh ồn ào náo nhiệt. Bọn đệ tử Hằng Sơn tuyệt không ngờ có nhiều tân khách đến chúc mừng nên rất hứng khởi. Những đệ tử lão thành hiểu biết rộng phát giác những vị khách đến chúc mừng này toàn hạng chẳng ra gì, tuy có không ít kẻ sĩ nổi danh nhưng cũng đều là cao thủ tà phái, có nhiều người là anh hùng lục lâm, hào khách phe hắc đạo. Môn quy phái Hằng Sơn rất tinh nghiêm, quần đệ tử ai ai cũng giữ cho mình thanh khiết, ngay đến các kẻ sĩ trong chính giáo cũng ít qua lại. Những nhân vật bàng môn tả đạo này xưa nay tuyệt không bao giờ giao tiếp. Hôm nay bọn họ lại kéo lên núi như ong vỡ tổ. Nhưng thấy chương môn nhân và bọn họ tay bắt mặt mừng rất thân thiết nên ai cũng đành chất lưỡi mà thôi.

Đến giờ Ngọ, mấy trăm tên hán tử gánh gà vịt, bò dê, rượu, đồ nhắm, cơm lên núi. Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm: - Trên ngọn Kiến Tinh thờ Bạch y Quan Âm, ta đã làm chương môn nhân mà lại giết heo mổ dê, ăn cá ăn thịt thì không khỏi có lỗi với lịch đại tổ tông phái Hằng Sơn.

Chàng liền ra lệnh cho những hán tử xuống giữa núi mà thổi lửa làm cơm. Mùi rượu thịt thơm phức bốc lên nghi ngút, quần ni không ai không ngấm ngấm chau mày.

Quần hào dùng cơm trưa xong, ngồi vòng quanh khoảng đất trống trước chủ am ngọn Kiến Tinh. Lệnh Hồ Xung ngồi ở đầu phía Tây, mấy trăm tên nữ đệ tử

theo thứ tự lớn nhỏ đứng ở sau hần, chỉ đợi giờ lành là làm lễ tiếp nhiệm.

Bỗng nghe tiếng nhạc nổi lên, một đoàn người thối sáo lên núi. Hai lão già mặc áo xanh đi giữa, lớn bước tiến lên trước. Trong quần hùng bốn phía có tiếng nói vang lên, không ít người đứng dậy.

Lão già áo xanh bên trái da mặt vàng khè. Lão lớn tiếng nói:

- Đông Phương giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo ủy phái Giả Bố và Thượng Quan Vân đến chúc mừng Lệnh Hồ đại hiệp vinh nhậm chức môn phái Hằng Sơn. Cung chúc phái Hằng Sơn phát dương quang đại, Lệnh Hồ chức môn oai chấn vô lâm.

Lão nói như vậy, quần hào đều ồ lên một tiếng rồi reo hò rùm lên. Những kẻ sĩ tả đạo này phần nhiều có liên quan đến Ma giáo, trong đó còn có người uống Tam thi não thần đan của Đông Phương Bất Bại, nghe đến bốn chữ "Đông Phương giáo chủ" thì sợ hãi run lên. Quần hào dù không biết hai lão già này nhưng đều nghe danh hai lão đã lâu, lão bên trái là Hoàng diện tôn giả Giả Bố, lão bên phải họ Thượng Quan tên là Vân, ngoại hiệu là Điều hiệp. Võ công hai lão cao cường, nghe nói còn cao hơn chức môn nhân các phái bình thường và bang chủ, tổng đà chủ. Hai lão ở trong Nhật Nguyệt thần giáo tuy thời gian không lâu nhưng mấy năm gần đây, thần giáo có thay đổi rất lớn. Những người trung thành với giáo chủ cũ hoặc bị bài xích hoặc tự quy ẩn. Trước mắt, Giả Bố và Thượng Quan Vân là hai nhân vật đệ nhất rất có máu mặt, quyền thế trong giáo. Lần này, Đông Phương Bất Bại phái hai lão đến, có thể nói là rất nể mặt Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung tiến lên nghinh đón nói:

- Tại hạ và Đông Phương tiên sinh không quen biết mà hai vị nhọc công đại giá, tại hạ hổ thẹn không dám nhận.

Chàng thấy Hoàng diện tôn giả Giả Bố mặt ồm nhom vàng vọt, hai bên huyệt Thái dương nhô cao giống như hạt đào. Còn lão Điều hiệp Thượng Quan Vân thì tay chân dài thông, hai mắt sáng quắc rất oai vệ. Nội công của hai lão đều rất thâm hậu.

Giả Bố nói:

- Lệnh Hồ đại hiệp, hôm nay là ngày đại hỷ, Đông Phương giáo chủ nói đáng lẽ giáo chủ nên đích thân đến chúc mừng mới phải. Nhưng công việc trong bốn giáo quá bận, không cách nào phân thân được, xin Lệnh Hồ đại hiệp đừng trách.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ không dám.

Chàng thầm nghĩ: Xem ra Đông Phương Bất Bại phô trương như vậy thì Nhậm giáo chủ chưa đoạt lại ngôi vị giáo chủ, không biết lão và Hướng đại ca, Doanh Doanh ba người hiện giờ ra sao?

Giả Bố nghiêng người, vẫy tay rồi nói:

- Một chút lễ mọn bày tỏ chút lòng thành của Đông Phương giáo chủ, xin Lệnh Hồ chưởng môn vui lòng thu nhận.

Trong tiếng sáo, hơn một trăm hán tử khiêng bốn chục cái rương sơn đỏ lên. Mỗi rương đều do bốn tên hán tử tráng kiện khiêng, nhìn bước chân mỗi người rất nặng, biết vật đựng trong rương thật không nhẹ.

Lệnh Hồ Xung vội nói:

- Hai vị đại giá quang lâm, Lệnh Hồ Xung đã hân hạnh cảm kích lắm rồi, trọng lễ như vậy, tại hạ vạn lần không dám bái lãnh. Xin thưa lại với Đông Phương tiên sinh, nói Lệnh Hồ Xung đa tạ, đệ tử phái Hằng Sơn thanh tu khổ cực trên núi, cũng không cần sử dụng những vật xa hoa quý báu này.

Giả Bố nói:

- Nếu Lệnh Hồ chương môn không thu nhận thì tại hạ và Thượng Quan Vân huynh đệ thật khó xử vô cùng.

Lão nghiêng đầu hỏi Thượng Quan Vân:

- Thượng Quan huynh đệ, huynh đệ nói xem có đúng không?

Thượng Quan Vân đáp:

- Đúng vậy!

Lệnh Hồ Xung rất khó xử, nghĩ bụng: Phái Hằng Sơn thuộc chính giáo cùng Ma giáo bọn người thế như nước với lửa, dù song phương không đánh nhau thì cũng không thể kết giao làm bằng hữu được. Hơn nữa, Nhậm giáo chủ và Doanh Doanh đi tính sổ với Đông Phương Bất Bại, ta làm sao có thể thu nhận lễ vật của người được?

Lệnh Hồ Xung bèn nói:

- Hai vị huynh đài xin bấm lại với Đông Phương tiên sinh, vật hậu tứ này tại hạ vạn lần không dám nhận. Nếu hai vị không chịu mang lễ vật về thì tại hạ đành phải bảo người đưa đến tổng đàn quý giáo.

Giả Bố mỉm cười nói:

- Lệnh Hồ chương môn có biết trong bốn chục cái rương này đựng vật gì không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tại hạ không biết.

Giả Bố cười nói:

- Lệnh Hồ chương môn xem rồi thì nhất định sẽ không khước từ. Vật đựng trong bốn chục cái rương này kỳ thực cũng không phải hoàn toàn là lễ vật của Đông Phương giáo chủ, có một phần thuộc quyền sở hữu của Lệnh Hồ chương môn, bọn tại hạ khiêng đến đây chỉ là vật trả về nguyên chủ mà thôi.

Lệnh Hồ Xung lấy làm lạ nói:

- Đồ dùng của tại hạ ư? Vậy là sao?

Giả Bố bước lên một bước nói khẽ:

- Trong đó đại đa số là xiêm áo và vật thường dùng của Nhậm đại tiểu thư để lại trên Hắc Mộc Nhai. Đông Phương giáo chủ sai tại hạ đem đến để Nhậm đại tiểu thư sử dụng. Ngoài ra còn có một ít là lễ mọn mà giáo chủ tặng cho Lệnh Hồ đại hiệp và Nhậm đại tiểu thư. Rất nhiều vật để chung với nhau, phân ra không được, xin Lệnh Hồ chương môn đừng khách khí. Ha ha, ha ha.

Lệnh Hồ Xung tính tình phóng khoáng thoải mái, xưa nay không câu nệ tiểu tiết. Chàng thấy Đông Phương Bất Bại tặng lễ vật rất có thành ý, trong đó lại có nhiều vật dụng của Doanh Doanh nên không tiện kiên quyết từ chối. Chàng cười ha hả nói:

- Nếu vậy thì tại hạ xin đa tạ.

Một nữ đệ tử chạy nhanh đến bẩm báo:

- Xung Hư đạo trưởng phái Võ Đang đích thân đến chúc mừng.

Lệnh Hồ Xung giật mình vội chạy ra trước nghênh đón. Xung Hư đạo nhân dẫn tám tên đệ tử đi lên núi. Lệnh Hồ Xung cúi người hành lễ, nói:

- Thật nhọc công đạo trưởng đại giá, Lệnh Hồ Xung cảm kích vô cùng.

Xung Hư đạo nhân cười nói:

- Lão đệ vinh hạnh nhậm chức chương môn phái Hằng Sơn, hẳn đạo được tin vui mừng khôn xiết. Nghe nói hai vị đại sư Phương Chứng và Phương Sinh chùa Thiếu Lâm cũng đến chúc mừng, không biết hai vị đại sư đã đến chưa.

Lệnh Hồ Xung càng kinh ngạc hơn nữa.

Ngay lúc này, có một đoàn tăng nhân đi lên núi, hai người đi trước tay áo rộng bay phấp phới, chính là Phương Chứng phương trượng và Phương Sinh đại sư. Phương Chứng gọi:

- Xung Hư đạo huynh, cước trình của đạo huynh nhanh quá, đến trước bọn lão nạp rồi.

Lệnh Hồ Xung xuống núi nghinh đón. Hắn nói:

- Hai vị đại sư thân lâm, Lệnh Hồ Xung thật áy náy.

Phương Sinh cười nói:

- Thiếu hiệp, thiếu hiệp đã ba lần lên núi Thiếu Thất, bọn lão nạp đến Hằng Sơn đáp lễ một lần, đó cũng là có lễ qua lại thôi.

Lệnh Hồ Xung nghinh đón quần tăng Thiếu Lâm và đạo nhân Võ Đang lên núi. Quần hào trên núi thấy chuông môn nhân của hai đại môn phái Thiếu Lâm và Võ Đang thân hành giá lâm thì không ai không ngạc nhiên, không dám nói lớn tiếng. Chúng nữ đệ tử phái Hằng Sơn ai ai cũng vui mừng ra mặt, đều nghĩ: Thể diện của chuông môn sư huynh thật là lớn.

Giả Bồ liếc mắt sang Thượng Quan Vân rồi đứng qua một bên, đối với chuyện bọn Phương Chứng, Phương Sinh, Xung Hư lên núi hai lão làm như ra vẻ không thấy.

Lệnh Hồ Xung mời Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo nhân ngồi ghế trên. Chàng thầm nghĩ: Nhớ năm xưa khi sư phụ tiếp nhiệm chuông môn phái Hoa Sơn, chuông môn nhân phái Thiếu Lâm và phái Võ Đang không đến, chỉ phái người đến chúc mừng mà thôi. Lúc đó tuy ta còn nhỏ, không biết có những tân khách nào nhưng sau khi sư phụ và sư nương kể lại cho bọn đệ tử nghe chuyện sư phụ tiếp nhiệm chuông môn năm xưa cũng không nhắc qua chuông môn nhân phái Thiếu Lâm và Võ Đang đại giá quang lâm. Hôm nay cả hai vị cùng đến, chẳng lẽ họ đến chúc mừng ta thật hay có dụng ý khác?

Lúc này tân khách lên núi nườm nượp, phần nhiều là quần hào đã cùng tham gia với Lệnh Hồ Xung lên chùa Thiếu Lâm. Phái Côn Luân, phái Điểm Thương, phái Nga My, phái Không Động, Cái bang, các đại môn phái bang hội cũng đều phái người trình lên lễ vật, thiệp chúc mừng của chuông môn nhân hoặc bang chủ. Lệnh Hồ Xung thấy tân khách đến đông quá, lòng nhẹ nhõm nghĩ: - Bọn họ đều vì nể mặt Định

Nhàn sư thái và phái Hằng Sơn nên mới đến chúc mừng, chứ không phải vì nể mặt Lệnh Hồ Xung ta.

Bốn phái Tung Sơn, Hành Sơn, Thái Sơn, Hoa Sơn không phái người đến chúc mừng.

Ba tiếng pháo hiệu nổ lên, giờ lành đã đến. Lệnh Hồ Xung đứng giữa đám đông, cung tay cúi người hành lễ giáp vòng rồi lớn tiếng nói:

- Tiền nhiệm chủ môn Định Nhân sư thái phái Hằng Sơn không may bị người ám toán, đã viên tịch cùng Định Dật sư thái. Lệnh Hồ Xung thừa di mệnh của Định Nhân sư thái, tiếp nhiệm chủ môn phái Hằng Sơn. May được các vị tiền bối, các vị bằng hữu không rẽ khinh đã đại giá quang lâm, môn hạ phái Hằng Sơn rất lấy làm vinh hạnh, cảm kích vô cùng.

Trong tiếng chuông, quần đệ tử phái Hằng Sơn xếp thành hai hàng nối đuôi nhau mà đi, ở giữa là bốn đại đệ tử Nghi Hòa, Nghi Thanh, Nghi Chân, Nghi Chất. Bốn đại đệ tử hai tay bưng pháp khí đi đến trước mặt Lệnh Hồ Xung cúi người hành lễ; Lệnh Hồ Xung xá dài đáp lễ.

Nghi Hòa nói:

- Bốn thứ pháp khí này là vật do tổ sư Hiếu Phong sư thái sáng lập ra phái Hằng Sơn truyền lại, xưa nay do chủ môn môn nhân của bốn phái tiếp quản. Xin tân nhiệm chủ môn nhân Lệnh Hồ sư huynh nhận lãnh.

Lệnh Hồ Xung đáp dạ.

Bốn đại đệ tử lần lượt đưa pháp khí lên. Đó là một quyển kinh, một cái mõ, một xâu chuỗi, một thanh đoản kiếm. Lệnh Hồ Xung thấy mõ và xâu chuỗi, bất

giác phát râu, chỉ đưa tay nhận lấy, hai mắt nhìn xuống đất không dám nhìn vào mọi người.

Nghi Hòa mở một cuộn giấy tròn rồi nói:

- Ngũ đại giới luật của phái Hằng Sơn: giới thứ nhất là phạm thượng ngỗ nghịch; giới thứ hai đồng môn tương tàn; giới thứ ba vọng sát vô hạnh; giới thứ tư dâm thân bất chính; giới thứ năm kết giao gian tà. Di huấn của tổ tông phái Hằng Sơn, chưong môn sư huynh phải ra sức thực hiện, đốc suất đệ tử tuân theo.

Lệnh Hồ Xung đáp dạ, thầm nghĩ: Ba giới đầu thì tạm được, nhưng Lệnh Hồ Xung vốn đã không đoan chính, còn như không được kết giao với gian tà thì càng khó cho ta. Hôm nay, tân khách lên núi cũng có hơn một nửa là kẻ sĩ bàng môn tả đạo.

Bỗng nghe trên sơn đạo có người la lên:

- Tả minh chủ Ngũ Nhạc kiếm phái có lệnh, Lệnh Hồ Xung không được tùy tiện cướp ngôi vị chưong môn phái Hằng Sơn.

Trong tiếng hô hoán, có năm người chạy như bay đến, đằng sau có mấy chục người chạy theo. Năm người chạy đầu, mỗi người cầm một lá cờ gấm, chính là minh kỳ của Ngũ Nhạc kiếm phái. Năm người cùng chạy đến, đứng cách quần hào mấy trượng, người đứng giữa mập lùn, da mặt vàng ửng sừng húp, khoảng năm chục tuổi.

Lệnh Hồ Xung nhận ra người này họ Lạc tên Hậu, có ngoại hiệu là Đại âm dương thủ, là một hảo thủ của phái Tung Sơn. Ngày trước chàng đã từng giao thủ với lão ở Hoàng Giao tỉnh Hà Nam, trường kiếm

của Lệnh Hồ Xung đã đâm xuyên qua hai bàn tay lão nên lão kết mối thâm thù. Kể ra lão cũng là người quang minh lỗi lạc, ngày hôm đó lão đánh lén nên khắc chế được chàng nhưng cũng không thừa cơ hội sát thủ, mà nháy ra đấu tiếp nên chàng đã nhận ân tình của lão. Lệnh Hồ Xung liền cung tay nói:

- Vãn bối kính chào Lạc tiên bối.

Lạc Hậu phát cờ găm trong tay ra nói:

- Phái Hằng Sơn là một trong Ngũ Nhạc kiếm phái nên phải tuân theo hiệu lệnh của Tả minh chủ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Sau khi Lệnh Hồ Xung tiếp nhiệm chương môn phái Hằng Sơn, có gia nhập Ngũ Nhạc kiếm phái hay không thì phải thương nghị đã.

Lúc này hơn mấy chục người đều đã lên núi, lại là đệ tử của bốn phái Hoa Sơn, Tung Sơn, Thái Sơn và Hành Sơn. Tám người phái Hoa Sơn đều là sư đệ của Lệnh Hồ Xung ngày trước nhưng Lâm Bình Chi lại không có trong đó. Mấy chục người này phân thành bốn hàng tay đặt vào chuỗi kiếm, lặng lẽ không nói gì.

Lạc Hậu lớn tiếng nói:

- Phái Hằng Sơn trước nay đều do nữ ni xuất gia chấp chương môn hộ. Lệnh Hồ Xung là nam tử, làm sao có thể hủy hoại quy củ của phái Hằng Sơn đã có mấy trăm năm nay?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Quy củ do người đặt ra thì cũng có thể do người sửa đổi. Đây là chuyện riêng của bốn phái, không liên can gì đến người ngoài.

Trong đám quần hào đã có nhiều người mắng Lạc Hậu:

- Chuyện của phái Hằng Sơn người ta, mắc mớ gì phái Tung Sơn? Người ở không xen vào làm gì?

- Tổ mẹ người, mau rút cho khuất mắt ta.

- Cái gì mình chủ Ngũ Nhạc? Mình chủ rầm chó, đồ quần mặt dày!

Lạc Hậu nhìn Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Những người thốt ra những lời dơ dáy này đến đây làm gì vậy?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Những huynh đài này đều là bằng hữu của tại hạ. Bọn họ lên núi xem lễ.

Lạc Hậu nói:

- Vậy là phải rồi. Trong Ngũ đại giới luật của phái Hằng Sơn, giới thứ năm là gì?

Lệnh Hồ Xung nghĩ: Lão cố ý muốn kiếm chuyện với ta, vậy ta phải nói xóc lão một trận mới được, bèn nói:

- Trong ngũ đại giới luật phái Hằng Sơn, giới thứ năm là không được kết giao với quân gian tà. Người như Lạc huynh đây thì Lệnh Hồ Xung quyết không kết giao đâu.

Quần hào nghe vậy liền cười ầm lên, đều nói:

- Đồ quân gian tà, mau mau rút đi thôi.

Lạc Hậu và bọn đệ tử phái Tung Sơn, Hoa Sơn thấy thanh thế như vậy đều nghĩ địch nhiều mình ít, nếu đối phương trở mặt động thủ thì hỏng hết. Lạc Hậu liền nghĩ: Lần này Tả sư ca tính sai một nước cờ rồi. Sư ca đoán rằng trên ngọn Kiến Tinh vắng vẻ lạnh lẽo, chỉ có những ni cô, cô nương phái Hằng Sơn, chúng ta bốn phái có mấy chục hảo thủ, thì có thể chế ngự được. Kiếm thuật của Lệnh Hồ Xung tuy tinh thâm, chúng ta thừa lúc trong tay hắn không có kiếm, nắm sư huynh đệ đột ngột dùng quyền cước hiệp lại tấn công, tất có thể giết được hắn. Nào ngờ khách đến chúc mừng lại đông như vậy, ngay cả hai đại cường môn phái Võ Đang, Thiếu Lâm cũng đến.

Lão nghĩ vậy rồi quay sang Phương Chứng và Xung Hư nói:

- Hai vị cường môn là đương kim Bắc Đẩu, Thái Sơn trong võ lâm, ai cũng ngưỡng mộ, hôm nay xin hai vị nói cho một lời công đạo. Lệnh Hồ Xung mời nhiều yêu ma quỷ quái đến Hằng Sơn có phải để làm bại hoại môn quy giới luật của phái Hằng Sơn là không được kết giao với gian tà không? Phái Hằng Sơn là danh môn chính phái đã trải qua bao đời, tiếng tăm vang lừng lại bị Lệnh Hồ Xung hủy hoại trong nháy mắt thì vạn kiếp không thể khôi phục, hai vị có lý đâu lại tọa thị điềm nhiên?

Phương Chứng đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Chuyện này... chuyện này... ô...

Đại sư nghĩ người này nói cũng có lý. Ở đây quả nhiên đại đa số là kẻ sĩ bàng môn tả đạo, nhưng chẳng lẽ đại sư bảo Lệnh Hồ Xung đuổi bọn họ xuống

núi được? Bỗng nghe từ sơn đạo truyền lên giọng phụ nữ trong trẻo:

- Nhậm đại tiểu thư Nhật Nguyệt thân giáo đến!

Lệnh Hồ Xung vừa kinh ngạc vừa vui mừng không kìm được, chàng buột miệng reo lên:

- Doanh Doanh đến rồi!

Lệnh Hồ Xung vội chạy đến bên sườn núi, thấy hai tên đại hán khiêng một cỗ kiệu nhỏ màu xanh đang bước nhanh lên núi. Phía sau kiệu nhỏ là bốn nữ tì áo xanh cùng đi.

Quần hào tả đạo nghe Doanh Doanh đến, đều chạy xuống núi nghênh tiếp, tiếng hoan hô vang dội như sấm. Bọn họ xúm quanh rước kiệu nhỏ cùng lên đỉnh núi.

Kiệu dừng lại, màn kiệu vén lên, một thiếu nữ tuyệt mỹ mình mặc áo màu xanh nhạt đi ra. Nàng chính là Doanh Doanh.

Quần hào lớn tiếng hoan hô:

- Thánh cô! Thánh cô!

Tất cả bọn họ cùng cúi người hành lễ.

Vẻ mặt và cử chỉ của những người này đối với Doanh Doanh vừa kính sợ vừa cảm phục, nỗi vui mừng phát ra tự đáy lòng.

Lệnh Hồ Xung đi lên mấy bước, mỉm cười nói:

- Doanh Doanh, Doanh muội cũng đến à?

Doanh Doanh mỉm cười nói:

- Hôm nay là ngày đại hỷ của Xung ca, tiểu muội làm sao có thể không đến được?

Cô đảo mắt nhìn bốn phía một lượt rồi đi đến mấy bước hướng về hai người Phương Chứng và Xung Hư cúi đầu hành lễ. Cô nói:

- Phương Chứng đại sư, chương môn đạo trưởng, tiểu nữ xin thi lễ.

Phương Chứng và Xung Hư cùng trả lễ, lòng đều nghĩ: Dù người có tình cảm đến đâu với Lệnh Hồ Xung thì hôm nay cũng không nên đến. Người đến càng khiến cho Lệnh Hồ Xung khó xử hơn.

Lạc Hậu lớn tiếng nói:

- Cô nương này là nhân vật quan trọng trong Ma giáo. Lệnh Hồ Xung, người nói có đúng không?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đúng thì đã sao nào?

Lạc Hậu nói:

- Trong ngũ đại giới luật của phái Hằng Sơn quy định không được kết giao với gian tà. Nếu người không cắt đứt quan hệ với những nhân vật gian tà này thì không được làm chương môn phái Hằng Sơn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Không làm thì không làm, có sao đâu!

Doanh Doanh liếc chàng một cái, trong ánh mắt ẩn chứa một thâm tình vô hạn. Cô nghĩ: Xung ca vì ta mà cái gì cũng mặc kệ. Cô nói:

- Xin hỏi Lệnh Hồ chương môn, vị bằng hữu này lai lịch thế nào? Có tư cách gì mà xen vào chuyện của phái Hằng Sơn?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lão tự xưng là được Tả chương môn phái Tung Sơn phái đến, trong tay cầm cờ lệnh của Tả chương môn. Đừng nói là một mảnh cờ lệnh nho nhỏ của Tả chương môn mà dù Tả chương môn đích thân đến đây cũng không có quyền xen vào chuyện của phái Hằng Sơn ta.

Doanh Doanh gật đầu nói:

- Đúng vậy.

Cô nhớ lại hôm tỉ võ ở chùa Thiếu Lâm, Tả Lãnh Thiền tìm trăm phương ngàn kế làm khó dễ, lại sử dụng Hàn băng chân khí làm cho gia gia bị trọng thương, suýt chút nữa mất mạng, bất giác cô tức giận, nói:

- Ai nói đây là minh kỳ của Ngũ Nhạc kiếm phái? Lão đến để gạt người...

Cô nói chưa hết câu, thân người thoảng một cái, tay trái đã cầm đoản kiếm. Hàn quang lấp lánh, cô phóng kiếm đến trước ngực Lạc Hậu.

Lạc Hậu vạn lần không ngờ một cô gái mỹ miều xinh đẹp nói đánh thì đánh, không hề báo trước. Cô ra tay như điện chớp, một kiếm đã phóng tới, dù lão có rút kiếm đỡ gạt cũng không kịp, đành phải nghiêng người né tránh. Lão không ngờ chiêu này của Doanh Doanh chỉ là hư chiêu, trong lúc thân người hơi chuyển dịch, tay phải hơi nới lỏng thì cây cờ găm đã bị Doanh Doanh cướp đi. Thân người Doanh Doanh không dừng lại, cô liên tiếp phóng năm chiêu kiếm, liên tiếp đoạt năm cây cờ găm. Cô sử dụng thân pháp, chiêu kiếm giống y như nhau. Bốn người còn lại của phái Tung Sơn đều là sư huynh sư đệ của Lạc Hậu, công phu quyền cước thật lợi hại. Tả Lãnh Thiền phái bọn họ đến mục

đích là dùng quyền cước khắc chế Lệnh Hồ Xung. Nhưng Doanh Doanh ra tay quá nhanh, trong nháy mắt, cả bọn đã bị Doanh Doanh tấn công đột ngột, không ai trở tay kịp.

Doanh Doanh cướp được cờ trong tay. Cô vòng người ra sau Lệnh Hồ Xung, lớn tiếng nói:

- Lệnh Hồ chuồng môn, cờ này là cờ giả. Đâu có phải là cờ lệnh của Ngũ Nhạc kiếm phái, mà đây là Ngũ độc kỳ của Ngũ tiên giáo ở Vân Nam.

Cô cầm năm lá cờ giấu trong tay trưng ra, ai ai cũng thấy rất rõ, trên năm lá cờ đều thêu năm con vật độc là rắn, rết, nhện, cóc, bò cạp. Hình thêu tươi sáng, linh động như vật còn sống, đâu phải là cờ lệnh của Ngũ Nhạc kiếm phái?

Bọn Lạc Hậu kinh hãi trợn mắt há mồm, không nói nên lời. Bọn quần hào Lão Đầu Tử lại lớn tiếng reo hò. Ai ai cũng biết sau khi Doanh Doanh đoạt được cờ lệnh, liền đánh tráo đem Ngũ độc kỳ thay vào, có điều thủ cước của cô quá mau lẹ. Không ai thấy được cử động tráo cờ của cô.

Doanh Doanh gọi:

- Lam giáo chủ!

Trong đám đông, một mỹ nữ ăn mặc theo kiểu người Miêu tiến ra, cười nói:

- Dạ! Thánh cô có điều chi dạy bảo?

Đó chính là Lam Phượng Hoàng, giáo chủ Ngũ tiên giáo. Doanh Doanh hỏi:

- Ngũ độc kỳ của giáo phái người tại sao lại rơi vào tay phái Tung Sơn?

Lam Phượng Hoàng cười nói:

- Mấy tên đệ tử phái Tung Sơn này đều là hảo bằng hữu của bọn nữ đệ tử dưới trướng tại hạ. Chắc là bọn chúng dùng lời đường mật để lừa lấy Ngũ độc kỳ đến đây lòn bịp mọi người!

Doanh Doanh nói:

- Thì ra là vậy. Ta trả lại năm cây cờ này cho người đây.

Cô nói vậy rồi ném năm cây cờ qua. Lam Phượng Hoàng cười nói:

- Xin đa tạ thánh cô.

Rồi cô đón lấy cờ.

Lạc Hậu rất tức giận, chửi lớn:

- Đồ yêu nữ vô sỉ, trước mặt lão tử mà dám dùng yêu pháp để che mắt. Khôn hồn thì trả cờ đây.

Doanh Doanh cười nói:

- Người muốn đòi Ngũ độc kỳ, sao không hỏi Lam giáo chủ?

Lạc Hậu không biết làm cách gì bèn quay sang Phương Chứng và Xung Hư nói:

- Phương trượng đại sư, Xung Hư đạo trưởng, xin hai vị tiền bối đức cao trọng vọng chủ trì công đạo cho vụ này.

Phương Chứng nói:

- Chuyện này... ôi... không được kết giao với gian tà, trong giới luật phái Hằng Sơn nguyên đã có điều này. Nhưng... nhưng... hôm nay các bằng hữu trên giang

hồ đến đây xem lễ, Lệnh Hồ chương môn cũng không thể đóng cửa không tiếp đón...

Lạc Hậu đột nhiên chỉ vào một người trong đám đông, lớn tiếng nói:

- Hần... hần... ta nhận ra hần là tên thái hoa đại tặc Điền Bá Quang. Hần cải trang thành hòa thượng thì tưởng sẽ che được mắt ta sao? Người này có phải là bằng hữu của Lệnh Hồ Xung không?

Lão danh giọng nói tiếp:

- Điền Bá Quang, ngươi đến Hằng Sơn để làm gì?

Điền Bá Quang nói:

- Ta đến bái sư.

Lạc Hậu ngạc nhiên hỏi:

- Bái sư?

Điền Bá Quang đáp:

- Đúng vậy.

Gã đi đến trước mặt Nghi Lâm, quỳ xuống khấu đầu nói:

- Sư phụ, đệ tử xin thỉnh an sư phụ. Đệ tử thành tâm hối cải những hành động vô lễ trước đây, pháp danh của đệ tử là Bất Khả Bất Giới.

Nghi Lâm then đỏ mặt, cô nghiêng người tránh đi rồi nói:

- Ngươi ..ngươi...

Doanh Doanh cười nói:

- Điền sư phó đã phát tâm cải tà quy chánh, đầu minh sư, đó là điều quá hay. Sư phó cạo đầu xuất gia,

pháp danh là Bất Khả Bất Giới, thì rõ ràng là sư phó rất có thành ý. Phương Chứng đại sư, kẻ có đạo buông lưỡi dao đồ tể xuống thì thành Phật. Con người đã quyết tâm sửa đổi lỗi lầm quay về điều thiện, Phật môn quảng đại phải mở cho người ta một con đường mới, có phải vậy không?

Phương Chứng vui mừng nói:

- Đúng vậy! Bất Khả Bất Giới đầu nhập phái Hằng Sơn, từ nay nghiêm thủ môn quy, đó là phúc lớn cho võ lâm.

Doanh Doanh lớn tiếng nói:

- Các vị nghe đây, hôm nay chúng ta đến đây đều để quy đầu phái Hằng Sơn. Chỉ cần Lệnh Hồ chương môn chịu thu nạp thì tất cả chúng ta đều là đệ tử phái Hằng Sơn. Đệ tử phái Hằng Sơn làm sao có thể coi là yêu tà được?

Lệnh Hồ Xung giật mình tỉnh ngộ: - Thì ra Doanh Doanh đã liệu trước ta lên làm chương môn phái Hằng Sơn sẽ gặp rất nhiều trở ngại. Nếu trong phái có nhiều nam đệ tử thì không còn người nào cười nhạo ta nữa. Vì vậy cô ta bảo một đám đông người đến đây đầu nhập phái Hằng Sơn.

Lệnh Hồ Xung đồng dạng hỏi:

- Nghi Hòa sư tỷ, bốn phái có điều luật nào cấm thu nhận nam đệ tử không?

Nghi Hòa đáp:

- Điều luật cấm thu nhận nam đệ tử thì chưa có. Nhưng...nhưng...

Bà cảm thấy trong phái đột nhiên có quá nhiều nam đệ tử thì thật là bất ổn nhưng nhất thời bà không nói ra được điều này.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Các vị muốn đầu nhập phái Hằng Sơn thì không có gì hay bằng, nhưng cũng không cần phải bá sư. Phái Hằng Sơn có thiết lập một.. một Hằng Sơn biệt viện để an trí các vị, bên kia Thông Nguyên cốc, là một nơi rất tốt.

Thông Nguyên cốc ở bên cạnh ngọn Kiến Tinh. Tương truyền vào đời nhà Đường, có một vị tiên tên là Trương Quả Lão đã từng luyện đan ở đây. Trên tảng đá lớn núi Hằng Sơn có in vết chân lừa ở mấy chỗ, lời truyền qua nhiều đời cho rằng là do Trương Quả Lão cỡi lừa dẫm lên. Tảng đá hoa cương cứng rắn như vậy mà lại có vết chân lừa in rất sâu, nếu không phải là di tích của tiên thì sao lại như vậy được? Đường Huyền Tông phong Trương Quả Lão làm Thông Nguyên tiên sinh, tên Thông Nguyên cốc từ đó mà có. Thông Nguyên cốc cách am chính trên ngọn Kiến Tinh không xa, nhưng sơn đạo từ hang lên đỉnh núi rất hiểm trở. Lệnh Hồ Xung đem bọn hào khách giang hồ an trí ở Thông Nguyên cốc để nam nữ cách biệt nhau, tránh phát sinh nhiều thị phi sau này.

Phương Chứng liền tiếp gật đầu nói:

- Được như vậy thì rất hay. Những bằng hữu này quy nhập môn phái Hằng Sơn, phải chịu ước thúc môn quy phái Hằng Sơn, thật là một chuyện đại mỹ sự trong võ lâm.

Lạc Hậu thấy Phương Chứng đại sư cũng nói như vậy, đối phương lại ở thế đông người, hôm nay bọn lão đã không còn cách nào cản trở việc Lệnh Hồ

Xung tiếp nhiệm chương môn phái Hằng Sơn nữa. Lão đành truyền đạt mệnh lệnh thứ hai của Tả Lãnh Thiên. Lão đằng hắng một cái rồi lớn tiếng nói:

- Minh chủ Ngũ Nhạc kiểm phái có lệnh: Sáng sớm ngày rằm tháng ba, sư trưởng đệ tử các phái trong Ngũ Nhạc kiểm phái sẽ cùng tụ hội ở Tung Sơn để bầu chương môn Ngũ Nhạc phái. Ai cũng phải đến đúng giờ, không được chậm trễ.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Hợp nhất Ngũ Nhạc kiểm phái thành một phái là chủ ý của ai?

Lạc Hậu nói:

- Bốn phái Tung Sơn, Thái Sơn, Hoa Sơn, Hành Sơn đều đã đồng ý. Nếu phái Hằng Sơn người có tâm ý khác là đã công nhiên chống lại bốn phái, tất yếu sẽ tự rước họa vào thân mà thôi.

Lão quay sang bọn phái Thái Sơn hỏi:

- Các vị nói xem có đúng vậy không?

Mấy chục người đứng sau lão cùng đáp:

- Đúng vậy!

Lạc Hậu cười nhạt, rồi quay người đi. Lão đi được mấy bước, quay đầu lại hăm hực liếc Doanh Doanh một cái, nghĩ bụng: - Năm cây cờ lệnh phải làm thế nào tìm cách đoạt lại mới được.

Lam Phượng Hoàng cười nói:

- Lạc lão sư, lão sư bị mất cờ rồi, khi quay về Tung Sơn thì lấy gì để trình với Tả chương môn? Thôi để tại hạ trả lại cho lão sư mấy cây cờ.

Cô nói xong vung tay phải, ném một cây cờ găm qua.

Lạc Hậu thấy thế cờ ném kinh phong rất mạnh. Lão nghĩ: - Đây là Ngũ độc kỳ của người, chứ không phải là Ngũ Nhạc lệnh kỳ, ta lấy nó làm quái gì?

Lão chưa kịp nói ra thì cờ đã bay đến nhắm đâm vào yết hầu của lão. Lão liền đưa tay chụp lấy. Đột nhiên lão thét lên một tiếng, vội ném cây cờ đi, cảm thấy lòng bàn tay nóng như lửa đốt. Lão đưa tay lên xem thấy lòng bàn tay đã tím bầm, mới biết trên cán cờ đã bôi chất kịch độc. Lão đã bị Ngũ độc giáo ám toán, vừa kinh hãi vừa tức giận, liền lấp bắp chửi:

- Đồ yêu nữ...

Lam Phượng Hoàng cười nói:

- Lạc lão sư gọi một tiếng "Lệnh Hồ chương môn" rồi cầu xin chương môn tha thứ thì tại hạ sẽ đưa thuốc giải cho. Nếu không, lão sư phải chặt bỏ cả hai bàn tay.

Lạc Hậu thừa biết Ngũ độc giáo dụng độc rất lợi hại. Trong lúc do dự lão cảm thấy lòng bàn tay trở như gỗ, mất hết cảm giác; nghĩ bao nhiêu công lực cả đời hoàn toàn nằm ở hai bàn tay, nếu bị mất đôi tay thì ắt hẳn trở thành phế nhân. Tình thế nguy cấp, lão đành phải hô lên:

- Lệnh Hồ chương môn, Lệnh Hồ chương môn...

Lam Phượng Hoàng cười nói:

- Năn nỉ đi.

Lạc Hậu nói:

- Lệnh Hồ chương môn, tại hạ đã đắc tội với chương môn, cầu... cầu xin chương môn ban cho thuốc... thuốc giải.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Lam cô nương, Lạc huynh chẳng qua chỉ phụng mệnh của Tả chương môn mà thôi, mong cô nương cho Lạc huynh thuốc giải đi.

Lam Phượng Hoàng tươi cười, quay sang vẫy tay ra hiệu cho cô gái Miêu đứng bên cạnh. Cô gái lấy từ trong túi ra một cái gói giấy trắng nhỏ, tiến lên mấy bước liệng tới cho Lạc Hậu. Lạc Hậu đưa tay đón lấy rồi chạy nhanh xuống núi trong tiếng cười rùm của quần hào. Mấy chục người còn lại cũng đi theo lão.

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng nói:

- Các vị bằng hữu, tất cả các vị đã đồng ý cư trú ở biệt viện Hằng Sơn thì cần phải tuân thủ giới luật của bốn phái. Giới luật này kỳ thực cũng không khó giữ gìn, riêng giới thứ năm không được kết giao gian tà thì có chút phiền phức. Nhưng từ nay về sau mọi người đều là người của phái Hằng Sơn, đệ tử của phái Hằng Sơn đương nhiên không phải là gian tà. Chỉ mong lúc giao tiếp với người ngoài phái thì phải lưu ý một chút.

Quần hào đồng thanh khen phải. Lệnh Hồ Xung nói tiếp:

- Các vị muốn ăn thịt uống rượu cũng không sao, có điều người ăn mặn rồi thì trong ngày hôm đó không được lên ngọn Kiến Tinh.

Phượng Chứng chấp tay nói:

- Thiện tai, thiện tai! Đất Phật thanh tịnh, không nên tiết mặn.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Được rồi. Chuồng môn nhân coi như tại hạ đã làm rồi. Mọi người đã đói bụng, mau làm cơm chay để tại hạ mời các vị tiền bối phương trượng Thiếu Lâm và chuồng môn Võ Đang. Đến ngày mai, tại hạ sẽ uống rượu với các vị.

Sau khi ăn cơm chay xong, Phương Chứng nói:

- Lệnh Hồ chuồng môn, lão nạp và Xung Hư đạo huynh có mấy câu muốn thương nghị với chuồng môn.

Lệnh Hồ Xung thăm nghị: - Hôm nay chuồng môn nhân hai đại môn phái trong võ lâm thân hành đến Hằng Sơn, chắc có chuyện quan trọng. Trên ngọn Kiến Tinh rồng rắn hỗn tạp, nói chuyện ở đây không tránh khỏi tai vách mạch rừng.

Chàng liền dẫn bọn Nghi Hòa và Nghi Thanh tiếp đãi tân khách rồi nói với Phương Chứng và Xung Hư:

- Dưới ngọn núi này bên cửa Từ Diêu có một tòa núi gọi là Thúy Bình Sơn, vách núi dựng đứng như gương. Trên núi có ngôi chùa Huyền Không là thắng cảnh của Hằng Sơn. Nếu hai vị tiền bối có nhã hứng, vân bối xin dẫn đường đến đó du ngoạn được chăng?

Hồi 123

Cuộc mật nghị trong chùa Huyền Không

Xung Hư đạo nhân vui mừng nói:

- Từ lâu bản đạo đã nghe chùa Huyền Không trên Thúy Bình Sơn được xây dựng vào đời Bắc Ngụy là nơi cây tùng không thể mọc, con vượn không thể trèo. Vậy mà bằng nỗ lực của mình, con người đã xây dựng ngôi chùa ở trên cao đó. Đây là kì cảnh trong thiên hạ, bản đạo ngưỡng mộ đã lâu, muốn được xem cho mở rộng tầm mắt.

Lệnh Hồ Xung đưa Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng xuống ngọn Kiến Tinh, vượt qua cửa Tử Diêu đến dưới Thúy Bình Sơn. Phương Chứng và Xung Hư ngược mắt lên nhìn, thấy hai tòa phi các dựng đứng trên đỉnh núi, giống như lầu các của các vị tiên hiện ra trong mây. Phương Chứng than:

- Người tạo nên lầu các này thật là diệu tương thiên khai, quả nhiên trong thiên hạ không có chuyện gì khó, chỉ sợ lòng người không bền.

Ba người thông thả lên núi, đến chùa Huyền Không. Chùa Huyền Không chỉ có hai tòa lầu cao ba tầng, dài khoảng mấy chục trượng, giữa hai tòa cách nhau mấy chục bước, nối nhau bằng một cây cầu treo. Trong chùa có một bà già quét dọn, thấy bọn Lệnh Hồ Xung ba người đến, giương mắt nhìn, không chào hỏi cũng không hành lễ. Trước đây mười mấy ngày, Lệnh Hồ Xung cùng với bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh, Nghi Lâm lên đây, biết bà già này vừa câm vừa điếc, chuyện gì cũng không hiểu nên không ai để ý tới. Chàng cùng với Phương Chứng, Xung Hư đi lên cầu treo.

Cầu treo rộng khoảng mấy thước, người đi lên đưa mắt nhìn bốn phía đều thấy chỗ trống không, mây sà dưới chân giống như đang lơ lửng trên trời, không tránh khỏi dao động tinh thần, tay chân luống cuống. Nhưng ba người này đều là cao thủ hạng nhất, đến thăm thắng cảnh này, lòng rất sáng khoái.

Phương Chứng và Xung Hư đưa mắt nhìn về hướng Bắc thấy trong làn mây khói thấp thoáng thành quách, giữa hai ngọn núi ở cửa Từ Diêu có một dòng suối chảy qua, cảnh quan rất hùng vĩ. Phương Chứng nói:

- Cổ nhân nói một người đóng lại, vạn người không mở ra được. Cảnh quan ở đây đúng là như vậy.

Xung Hư nói:

- Vào những năm Bắc Tống, Dương Lão lệnh công canh giữ Tam quan, trấn binh ở đây, nơi đây trở thành cứ điểm quan trọng mà cả hai bên đều muốn tranh đoạt. Chùa Huyền Không đúng là một công trình tuyệt tác, thể hiện nghị lực kinh người của cổ nhân, nhưng so với sơn đạo được mở ra dài năm trăm dặm thì công trình chùa Huyền Không chưa đáng vào đâu.

Lệnh Hồ Xung lầy lăm lầy hỏi:

- Đạo trưởng, đạo trưởng nói sơn đạo dài mấy trăm dặm này đều là do sức người khai phá ra ư?

Xung Hư nói:

- Sử thư chép rằng vào năm thứ nhất đời Ngụy Võ Đế niên hiệu Thiên Hưng, nhà vua đánh dẹp nước Yên, đưa quân từ Trung Sơn về Bình Thành, điều động mấy vạn quân khai phá Hằng Lĩnh, thông đường ra ngoài năm trăm dặm. Cửa Từ Diêu là đầu phía Bắc của sơn đạo này.

Phương Chứng nói:

- Cái gọi là con đường thẳng ngoài năm trăm dặm phần nhiều đã có sẵn tự nhiên. Hoàng đế thời Bắc Ngụy điều động mấy vạn binh tốt chỉ là để khai phá những chướng ngại vật trên núi mà thôi. Nhưng như vậy cũng là một công trình vĩ đại khiến cho người ta phải thán phục.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chẳng trách có nhiều người muốn làm hoàng đế. Hoàng đế chỉ mở miệng nói một câu thì mấy vạn binh tốt phải khai phá đường lên núi.

Xung Hư nói:

- Xưa nay biết bao anh hùng hào kiệt đều khó vượt qua cửa ải quyền thế. Đừng nói là làm hoàng thượng, ngay đến trong võ lâm, sở dĩ phong ba nổi lên, phân tranh không ngừng cũng vì hai chữ "quyền thế" mà ra.

Lệnh Hồ Xung hỏi hộp, nghĩ: - Lão vào chính đề rồi. Chàng bèn nói:

- Văn bối không hiểu, xin hai vị tiền bối chỉ giáo cho.

Phương Chứng nói:

- Lệnh Hồ chương môn, hôm nay Lạc lão sư phái Tung Sơn thống lãnh mọi người đến là vì lý do gì?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lão truyền đạt hiệu lệnh của Tả minh chủ, không cho văn bối tiếp nhiệm chương môn phái Hằng Sơn.

Phương Chứng hỏi:

- Tại sao Tả minh chủ không cho Lệnh Hồ chương môn làm chương môn phái Hằng Sơn?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Tả minh chủ muốn đem Ngũ Nhạc kiếm phái hợp lại làm một. Văn bối đã từng cản trở âm mưu của lão, giết không ít người trong phái Tung Sơn. Tả minh chủ đương nhiên rất thống hận văn bối.

Phương Chứng hỏi:

- Tại sao Lệnh Hồ chương môn cản trở âm mưu của lão?

Lệnh Hồ Xung ngăn người ra, nhất thời khó mà trả lời. Chàng thuận miệng lặp lại câu hỏi của Phương Chứng:

- Tại sao văn bối cản trở âm mưu của lão ư?

Phương Chứng hỏi:

- Lệnh Hồ chương môn cho rằng Ngũ Nhạc kiếm phái hợp lại thành một là chuyện không ổn ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Lúc đó văn bối không nghĩ tới chuyện ổn hay không ổn. Nhưng phái Tung Sơn muốn uy hiếp phái Hằng Sơn phải đồng ý nên đã giả làm giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo, bắt hết đệ tử phái Hằng Sơn, vây đánh Định Tĩnh sư thái, dùng thủ đoạn dê hèn. Văn bối vô tình gặp chuyện này, lòng cảm thấy bất bình nên phải ra tay tương trợ. Sau đó, phái Tung Sơn đốt Chú Kiếm cốc để thiêu sống hai vị sư thái Định Nhân và Định Dật thì lòng dạ họ càng ác độc hơn nữa. Văn bối nghĩ đến Ngũ Nhạc kiếm phái hợp lại làm một là mỹ sự thì tại sao phái Tung Sơn không thương nghị quang minh chính đại với chưong môn mà lén lút làm những hành động bỉ ổi như vậy?

Xung Hư gật đầu nói:

- Chưong môn nghĩ vậy cũng phải. Tham vọng của Tả Lãnh Thiên rất lớn, lão muốn trở thành một nhân vật đệ nhất trong võ lâm. Lão tự biết khó làm cho mọi người phục nên đành ngấm ngấm sử dụng âm mưu.

Phương Chứng than:

- Tả minh chủ văn tài võ lược, đúng là một nhân vật kiệt xuất trong võ lâm. Trong Ngũ Nhạc kiếm phái, không có người thứ hai nào bì kịp lão. Nhưng tham vọng lão quá lớn, muốn đè bẹp ngay hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang nên không khỏi có những thủ đoạn dê hèn.

Xung Hư nói:

- Phái Thiếu Lâm xưa nay là lãnh tụ của võ lâm, mấy trăm năm nay ai cũng công nhận. Sau phái Thiếu Lâm là phái Võ Đang. Sau nữa là các phái Côn Luân, Nga My, Không Động. Lệnh Hồ hiên đệ, một môn

phái được sáng lập thành danh là do vô số anh hùng hào kiệt mấy trăm năm hao tổn không biết bao tâm huyết mà tích lũy thành. Toàn bộ gia số võ công đều được tích lũy từng li từng tí, luyện đi luyện lại mấy trăm ngàn lần mới được, quyết không phải là chuyện kết quả trong một sớm một chiều. Ngũ Nhạc kiếm phái nổi bật lên trong võ lâm chỉ là chuyện mới sáu bảy chục năm nay; tuy hưng thịnh rất nhanh nhưng vẫn chưa bằng được các phái Côn Luân, Nga My; càng không thể so sánh với bảy mươi hai tuyệt nghệ bậc đại tinh thâm của phái Thiếu Lâm.

Lệnh Hồ Xung gật đầu khen phái.

Xung Hư nói tiếp:

- Trong các phái, ngẫu nhiên cũng có một vài kẻ sĩ tài trí, võ công tinh thâm cao cường, hùng bá một thời. Một người đứng trong võ lâm xuất đầu lộ diện, đương danh lập thế là chuyện bình thường. Nhưng chỉ dựa vào sức của một người để áp đảo các đại môn phái trong thiên hạ thì không bao giờ làm được. Tả Lãnh Thiên bụng đầy dã tâm, muốn làm nên chuyện đó. Năm xưa, hần nhậm chức minh chủ của Ngũ Nhạc kiếm phái thì phương trượng đại sư đã đoán được rằng trong võ lâm từ đây phát sinh lăm chuyện. Mấy năm nay, những hành động tác oai tác quái của Tả Lãnh Thiên quả nhiên đã chứng minh được tiên kiến của đại sư.

Phương Chứng niệm:

- A Di Đà Phật.

Xung Hư nói:

- Tả Lãnh Thiên lên làm minh chủ của Ngũ Nhạc kiếm phái chỉ là bước thứ nhất, bước thứ hai là hần

muốn đem ngũ phái hợp lại thành một để hấn làm chường môn. Sau khi năm phái hợp lại thành một thì thế lực hùng hậu, hấn đã có thể vững vàng đứng thế chân vạc cùng với Thiếu Lâm và Võ Đang. Lúc đó hấn sẽ tiến thêm một bước nữa là thôn tính các phái Côn Luân, Nga My, Không Động, Thanh Thành; hợp các phái lại là bước thứ ba. Sau đó hấn quay sang gây hấn với Ma giáo rồi thống lĩnh các phái Thiếu Lâm, Võ Đang cùng khiêu chiến với Ma giáo là bước thứ tư.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy sợ hãi, bèn nói:

- Hàng loạt chuyện rất khó làm mà võ công của Tả Lãnh Thiên chưa chắc đã là vô địch thiên hạ, tại sao lão hao công tổn sức như vậy?

Xung Hư nói:

- Lòng người khó lường. Chuyện trên đời dù khó làm đến đâu cũng có người muốn thử sức. Hiện đệ nghĩ xem, sơn đạo năm trăm dặm này không phải đã được người khai phá ư? Chùa Huyền Không này không phải có người xây nên ư? Nếu Tả Lãnh Thiên có thể tiêu diệt được Ma giáo, thì trong vô lâm hấn sẽ ở vào vị trí duy ngã độc tôn, muốn nuốt Võ Đang, san bằng Thiếu Lâm cũng không khó gì. Mà để làm được những đại sự này thì cũng không hoàn toàn phải dựa vào võ công.

Phương Chứng lại niệm:

- A Di Đà Phật.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thì ra Tả Lãnh Thiên muốn tất cả kẻ sĩ trong thiên hạ ai ai cũng tuân theo hiệu lệnh của hấn.

Xung Hư nói:

- Đúng vậy! Lúc đó không chừng hấn muốn làm hoàng đế, sau khi làm hoàng đế lại muốn trường sinh bất lão, vạn thọ vô cương. Đây gọi là "lòng người không đủ như rắn nuốt voi"; từ xưa đến nay, đều là như vậy. Anh hùng hào kiệt rất ít người có thể vượt qua cửa ải quyền thế là vậy.

Lệnh Hồ Xung lặng yên. Một luồng gió bắc thổi qua, bất giác cảm thấy ớn lạnh. Chàng bèn nói:

- Con người sống chỉ mấy chục năm, nhưng quý nhất là sống cho thoải mái, sao lại phải khổ sở như vậy? Tả Lãnh Thiên muốn tiêu diệt phái Côn Luân, Không Động; thôn tính Thiếu Lâm, Võ Đang, không biết sẽ giết bao nhiêu người, máu chảy không biết bao nhiêu?

Xung Hư vỗ tay nói:

- Chính vì vậy nên ba chúng ta phải gánh lấy trọng trách ngăn cản Tả Lãnh Thiên, không để cho hấn thực hiện dã tâm, để giang hồ thoát khỏi nạn máu chảy đầu rơi.

Lệnh Hồ Xung rung mình nói:

- Đạo trưởng nói như vậy khiến cho vân bối hoảng sợ vô cùng. Vân bối kiến thức nông cạn, xin kính cẩn nghe theo lời giáo huấn của hai vị tiền bối.

Xung Hư nói:

- Ngày hôm đó, hiền đệ thống lãnh quần hào đến chùa Thiếu Lâm nghênh đón Nhậm đại tiểu thư, không làm tổn hại một cành cây, ngọn cỏ của chùa Thiếu Lâm. Phương Chứng đại sư đã chịu mối ân tình của hiền đệ.

Mặt Lệnh Hồ Xung hơi ửng đỏ. Chàng nói:

- Văn bối làm náo loạn, rất là hoảng sợ.

Xung Hư nói:

- Sau khi hiền đệ đi rồi, bọn Tả Lãnh Thiên cũng lần lượt cáo từ, nhưng bản đạo còn ở lại trong chùa Thiếu Lâm, đàm đạo với Phương Chứng đại sư, rất lo lắng về dã tâm của Tả Lãnh Thiên. Hôm đó Nhậm Ngã Hành sử dụng ngụy kế nên chiếm được thượng phong trước Phương Chứng đại sư, Tả Lãnh Thiên liền lấy cớ đó mà trị lại Nhậm Ngã Hành cũng chẳng có gì đáng nói. Nhưng trong võ lâm, những kẻ vô tri sẽ cho rằng: “Phương Chứng đại sư địch không lại Nhậm Ngã Hành, Nhậm Ngã Hành lại địch không lại Tả Lãnh Thiên...”

Lệnh Hồ Xung liên tục lắc đầu, nói:

- Chưa chắc, chưa chắc!

Xung Hư nói:

- Chúng ta đều biết chưa chắc như vậy. Nhưng sau trận đấu đó, oai danh của Tả Lãnh Thiên vang dội, càng làm tăng thêm lòng tự phụ và dã tâm của hắn. Sau đó, bọn bản đạo nhận được tin lão đệ lên nhậm chức trưởng môn phái Hằng Sơn nên quyết định đích thân đến Hằng Sơn, một là để chúc mừng lão đệ, hai là để thương nghị đại sự này.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hai vị tiền bối đề cao văn bối như vậy, văn bối thật không dám nhận.

Xung Hư nói:

- Lạc Hậu truyền hiệu lệnh của Tả Lãnh Thiên nói ngày rằm tháng ba, mọi người trong Ngũ Nhạc

kiếm phái cùng tụ tập ở Tung Sơn để bầu chương môn nhân của Ngũ Nhạc phái. Phương Chứng đại sư đã sớm đoán được, nhưng bọn bản đạo không ngờ Tả Lãnh Thiền nóng vội như vậy. Hắn nói bầu ra chương môn nhân của Ngũ Nhạc phái đương nhiên là coi việc hợp nhất Ngũ Nhạc kiếm phái đã là chuyện đương nhiên. Kỳ thực, Mạc Đại tiên sinh phái Hành Sơn tánh tình quái dị, lão sẽ không phụ họa theo Tả Lãnh Thiền. Thiên Môn đạo huynh phái Thái Sơn tính cương liệt, cũng quyết không chịu khuất phục dưới người. Lệnh sư Nhạc tiên sinh bên ngoài tròn mà trong thì vuông, và rất xem trọng địa vị chương môn phái Hoa Sơn. Tả Lãnh Thiền muốn thủ tiêu phái Hoa Sơn thì Nhạc tiên sinh cũng dùng lý để tranh đoạt lại. Chỉ có phái Hằng Sơn, ba vị sư thái tiền bối lần lượt viên tịch, tất cả chúng đệ tử không đủ sức để đối kháng với Tả Lãnh Thiền, không chừng sẽ khuất phục. Nào ngờ Định Nhân sư thái lại phá bỏ cả quy củ, đem chức chương môn nhân ủy thác cho lão đệ. Bản đạo và phương trượng sư huynh khi bàn đến tầm nhìn xa trông rộng của Định Nhân sư thái thì rất khâm phục. Lúc sư thái bị trọng thương, vẫn có thể nghĩ ra được nước cờ như vậy thì thật là giỏi, đủ thấy Định Nhân sư thái đạo hạnh rất cao, cho đến lúc sắp về Tây thiên mà vẫn còn linh minh sáng suốt. Chỉ cần bốn phái Thái Sơn, Hành Sơn, Hằng Sơn, Hoa Sơn liên thủ với nhau, không đồng ý hợp nhất ngũ phái thì âm mưu gây họa giang hồ của Tả Lãnh Thiền không thể đạt được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nhưng qua oai thế của bọn Lạc Hậu hôm nay đến truyền lệnh thì dường như ba phái Hoa Sơn, Thái Sơn, Hành Sơn đều đã bị Tả Lãnh Thiền chế ngự.

Xung Hư gật đầu nói:

- Đúng vậy. Lệnh sư Nhạc tiên sinh chuyển hướng cũng khiến cho bản đạo và Phương trượng đại sư vô cùng nghi hoặc. Nghe nói có một tên đệ tử nhà họ Lâm ở Phúc Châu, bái lệnh sư làm môn hạ phải không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng vậy. Lâm sư đệ đó tên đầy đủ là Lâm Bình Chi.

Xung Hư nói:

- Tổ truyền nhà hắc có một bộ Tịch tà kiếm phổ. Giang hồ đồn đãi đã lâu, cho rằng kiếm pháp ghi trong kiếm phổ này oai lực rất lợi hại, chắc lão đệ cũng đã nghe rồi.

Lệnh Hồ Xung dạ. Chàng liền kể lại chuyện nhìn thấy được tấm áo cà sa trong ngõ Hướng Dương thành Phúc Châu thế nào, người phái Tung Sơn mưu đoạt ra sao, rồi mình bị thương hôn mê ra sao, chàng lần lượt kể ra hết.

Xung Hư trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Theo tình lý mà nói, lệnh sư thấy được tấm áo cà sa này thì sẽ trả lại cho Lâm sư đệ.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ. Nhưng sau đó sư muội lại đuổi theo vân bối mà đòi Tịch tà kiếm phổ. Trong chuyện này có rất nhiều điểm đáng nghi ngờ, thật không có cách nào lý giải nổi. Vân bối bị oan đã lâu mà không sao minh oan được. Tịch tà kiếm phổ thực lực ra sao xin thỉnh giáo hai vị tiền bối.

Xung Hư liếc Phương Chứng một cái rồi nói:

- Phương trưởng đại sư, uẩn khuất trong chuyện này xin đại sư nói rõ cho Lệnh Hồ lão đệ rõ.

Phương Chứng gật đầu nói:

- Lệnh Hồ chương môn, chương môn có từng nghe cái tên Quỷ hoa bảo điển bao giờ chưa?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Văn bối từng nghe sư phụ nói qua. Sư phụ lão nhân gia nói Quỷ hoa bảo điển là bí cấp chí cao vô thượng trong võ học, nhưng bị thất truyền đã lâu, không biết lạc vào đâu. Sau đó, văn bối lại nghe Nhậm giáo chủ nói giáo chủ đã từng đem Quỷ hoa bảo điển truyền cho Đông Phương Bất Bại. Vậy thì bộ Quỷ hoa bảo điển đang ở trong tay của Nhật Nguyệt thần giáo.

Phương Chứng lắc đầu nói:

- Cái mà Nhật Nguyệt giáo có được thì không đủ bộ.

Lệnh Hồ Xung dạ. Chàng nghĩ chuyện bí mật trọng đại trong võ lâm, nếu hai vị tiền bối này không biết thì không ai biết được. Chàng đoán rằng Phương Chứng đại sư sắp nói ra một đại sự võ lâm.

Phương Chứng ngẩng đầu lên nhìn đám mây bay bay trên trời rồi nói:

- Năm xưa, phái Hoa Sơn phân làm hai phe Kiếm tông và Khí tông, một phái mà có hai tông. Các tiền bối phái Hoa Sơn vì vậy mà đại động can qua, huynh đệ tương tàn, chuyện này Lệnh Hồ chương môn có biết không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ. Có điều sư phụ của văn bối cũng chưa nói rõ.

Phương Chứng gật đầu nói:

- Sư huynh sư đệ đồng môn tàn sát lẫn nhau, thật không phải là chuyện hay, cho nên Nhạc tiên sinh không muốn nói nhiều về chuyện đó. Sở dĩ phái Hoa Sơn phân ra làm hai phe Kiếm tông và Khí tông, nguyên nhân là do bộ Quy hoa bảo điển mà ra.

Phương Chứng ngừng một lúc rồi từ từ nói:

- Xưa nay võ lâm đều nói rằng bộ Quy hoa bảo điển này là do một vị hoạn quan trong hoàng cung trước tác.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Hoạn quan ư?

Phương Chứng đáp:

- Hoạn quan tức là thái giám.

Lệnh Hồ Xung ừm một tiếng. Phương Chứng nói:

- Còn về tên họ của vị tiền bối này thì không khảo cứu được, nhưng một vị đại cao thủ lão tiền bối thì tại sao lại làm thái giám trong hoàng cung là điều không ai biết. Võ công ghi chép trong bảo điển rất tinh thâm, hơn ba trăm năm nay, vẫn không có ai có thể dựa theo sách mà luyện thành. Hơn một trăm năm trước, bộ bảo điển này rơi vào hạ viện của chùa Thiếu Lâm ở Bồ Điền tỉnh Phúc Kiến. Lúc đó, phương trượng Hồng Diệp thiền sư chùa Thiếu Lâm ở Bồ Điền là một nhân vật đại trí đại huệ, đáng lẽ ra năng lực và nhận thức võ công của thiền sư lão nhân gia xứng đáng luyện thành võ công ghi chép trong bảo điển mới phải. Nhưng theo đệ tử của thiền sư lão nhân gia nói thì Hồng Diệp thiền sư vẫn chưa luyện

thành. Có người còn nói Hồng Diệp thiền sư nghiên cứu bao nhiêu năm cho đến lúc tạ thế mà vẫn chưa luyện được công phu ghi chép trong bảo điển.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Không chừng còn có một bí quyết kỳ ảo khác không được ghi trong sách khiến một kẻ sĩ trí tuệ như Hồng Diệp thiền sư mà cũng không lĩnh ngộ hết toàn bộ, thậm chí căn bản cũng không luyện được.

Phương Chứng đại sư gật đầu nói:

- Cũng có thể như vậy. Lão nạp và Xung Hư đạo huynh đều không có duyên thấy được bộ bảo điển. Nếu có, tuy không dám nói là tu luyện nhưng cũng muốn thử xem văn tự trong cuốn sách ghi chép những bí quyết cao thâm khôn lường gì thì cũng thỏa lòng.

Xung Hư mỉm cười nói:

- Đại sư lại động lòng trần rồi. Chúng ta là người học võ, không gặp được bảo điển thì thôi, nếu gặp được thì nhất định sẽ nghiên cứu tu tập đến quên ăn bỏ ngủ, kết quả không những dở dang việc thanh tu mà còn rước thêm phiền não vào thân. Chúng ta không có duyên phận gặp được kỳ thư cũng là cái phúc.

Phương Chứng cười ha hả nói:

- Đạo huynh nói rất đúng, lão nạp chưa dứt hết lòng trần, thật là hổ thẹn.

Đại sư quay qua Lệnh Hồ Xung nói:

- Người ta nói phái Hoa Sơn có hai vị sư huynh đệ, đã từng làm khách ở chùa Thiếu Lâm ở Bồ Điền, không biết vì cơ duyên nào mà lại xem được bộ Quỷ hoa bảo điển này.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: - Quỳ hoa bảo điển đã quan trọng như vậy, chùa Thiếu Lâm Bồ Điền đương nhiên phải giữ kín không cho ai biết. Hai vị sư huynh đệ phái Hoa Sơn này lại xem được thì nhất định là xem lén. Phương Chứng đại sư nói khách khí nên không nhắc đến chữ “xem lén” mà thôi.

Phương Chứng lại nói:

- Lúc vội vàng nên hai vị không kịp đọc hết toàn bộ, liền chia nhau ra đọc, một người đọc một nửa, sau đó về Hoa Sơn cùng thảo luận nghiên cứu. Không ngờ hai người đem công phu trong sách ra ẩn chứng lại thì đầu trâu mình ngựa, hoàn toàn không ăn khớp với nhau. Người nầy cho rằng người kia đọc sai, chỉ có mình mới nhớ đúng. Nhưng chỉ dựa vào cái nhớ được phân nửa của mình thì không thể chiếu theo đó mà luyện tập được. Hai người vốn là sư huynh đệ thân thiết như tay với chân, sau đó lại trở thành oan gia đối đầu nhau. Phái Hoa Sơn phân làm hai phe Kiếm tông và Khí tông là do đó mà ra.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hai vị sư huynh đệ tiền bối này chắc là hai vị tiền bối Hoa Sơn Nhạc Túc và Thái Tử Phong?

Hồi 124

Âm mưu của Nhạc Bất Quần

Nhạc Túc là sư tổ của phe Khí tông; Thái Tử Phong là sư tổ của phe Kiếm tông. Phái Hoa Sơn phân làm hai tông là chuyện xảy ra nhiều năm về trước.

Phương Chứng nói:

- Đúng vậy. Việc hai vị Nhạc, Thái xem được Quỷ hoa bảo điển không bao lâu thì bị Hồng Diệp thiên sư phát giác. Thiên sư lão nhân gia biết võ học ghi chép trong bộ bảo điển này không những tinh thâm bác đại mà còn rất hung hiểm. Nghe nói nó có một cửa ải đầu tiên rất khó, chỉ cần qua được cửa ải này thì đã thông được hết, sau đó không còn gì khó nữa. Võ công trong thiên hạ đều tuân tự tiến dần, càng lên cao càng khó. Quỷ hoa bảo điển này chỗ khó nhất là bước đầu tiên, lúc tu luyện chỉ cần có chút sơ suất thì lập tức không chết cũng bị thương. Do đó, thiên sư liền phái một đệ tử đặc ý là Độ Nguyên thiên sư đến

Hoa Sơn khuyên hai vị Nhạc, Thái không nên tu luyện võ học trong bảo điển.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Môn võ công này khó nhất là bước đầu tiên, nếu không có người chỉ điểm, cứ dựa theo sách mà tự luyện thì đương nhiên gặp hung hiểm vô cùng. Nhưng chắc chắn là hai vị tiền bối Nhạc, Thái không nghe theo.

Phương Chứng nói:

- Kỳ thực cũng không trách được hai vị Nhạc, Thái. Đến hạng người học võ như lão nạp mà vợ được bí ảo võ học tinh thâm vô cùng thì làm sao chịu bỏ qua được? Lão nạp xuất gia tu hành mấy chục năm, khi nghĩ đến võ học trong bảo điển cũng không khỏi động lòng trần như vừa rồi Xung Hư đạo huynh đã cười cho, huống chi là võ sư tục gia? Không ngờ Độ Nguyên thiên sư đi chuyến này lại sinh thêm một chuyện khác.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chẳng lẽ hai vị Nhạc, Thái lại bất kính với Độ Nguyên thiên sư sao?

Phương Chứng lắc đầu nói:

- Không phải vậy. Độ Nguyên thiên sư lên Hoa Sơn, hai vị Nhạc, Thái rất tương kính thiên sư, thừa nhận là đã xem lên Quyển hoa bảo điển, một mặt thì xin lỗi, mặt khác lại đem võ học ghi chép trong sách ra thỉnh giáo thiên sư. Độ Nguyên thiên sư tuy là đệ tử đắc ý của Hồng Diệp thiên sư nhưng chưa được truyền thụ võ học trong bảo điển. Nay chính Hồng Diệp thiên sư cũng chưa hiểu rõ, tất nhiên không thể đem ra

truyền thụ cho đệ tử được. Hai vị Nhạc, Thái cho rằng Độ Nguyên thiên sư học vấn cao cường nhất định tinh thông những gì ghi chép trong bảo điển. Độ Nguyên thiên sư không hiểu chút gì, nhưng nghe hai người đọc thuộc lòng ra thì cứ thuận miệng giải thích, riêng thiên sư lại cố ghi nhớ trong đầu. Võ công của Độ Nguyên thiên sư vốn rất cao minh, lại là người cơ trí tuyệt đỉnh, nghe một câu võ học, liền theo sự hiểu biết của mình mà diễn giải ra mấy câu một cách trơn tru.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Như vậy thì Độ Nguyên thiên sư lại nhờ hai vị Nhạc, Thái mà biết được võ học trong bảo điển ư?

Phương Chứng gật đầu nói:

- Đúng vậy. Nhưng trí nhớ của hai vị Nhạc, Thái cũng không nhiều, nên khi thuật lại thì không khỏi rơi rụng từ ngữ đi. Nghe nói Độ Nguyên thiên sư ở trên Hoa Sơn tám ngày mới từ biệt xuống núi và từ đó cũng không quay về chùa Thiếu Lâm ở Bồ Điền nữa.

Lệnh Hồ Xung lấy làm lạ hỏi:

- Thiên sư không về sao? Vậy ngài đi đâu?

Phương Chứng đáp:

- Lúc đó thì không ai biết. Nhưng không bao lâu Hồng Diệp thiên sư nhận được một phong thư của Độ Nguyên thiên sư nói rằng thiên sư không bỏ được lòng trần nên quyết ý hoàn tục, không còn mặt mũi nào dám gặp sư phụ..

Lệnh Hồ Xung càng rất lấy làm lạ, lòng nghĩ chuyện này thật quá sức tưởng tượng.

Phương Chứng nói:

- Vì chuyện này mà giữa phái Hoa Sơn và hạ viện Thiếu Lâm ở Bồ Điền phát sinh nhiều hiềm khích, chuyện đệ tử phái Hoa Sơn xem lén Quỷ hoa bảo điển cũng đồn đãi ra ngoài. Không bao lâu, mười trưởng lão Ma giáo tấn công Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung liền nhớ lại chuyện mình thấy mấy bộ xương khô ở hậu động trên ngọn sám hồi cùng với võ công kiếm pháp khắc trên vách đá. Bất giác chàng a lên một tiếng.

Phương Chứng hỏi:

- Sao vậy?

Lệnh Hồ Xung đỏ mặt nói:

- Văn bối làm gián đoạn lời nói của phương trưởng, xin phương trưởng lượng thứ.

Phương Chứng gật đầu nói:

- Tính ra lúc đó, ngay cả sư phụ của Lệnh Hồ chúồng môn cũng chưa ra đời. Mười trưởng lão Ma giáo tấn công Hoa Sơn vì muốn đoạt bộ Quỷ hoa bảo điển này. Phái Hoa Sơn đã cùng với các phái Thái Sơn, Tung Sơn, Hành Sơn và Hằng Sơn kết thành Ngũ nhạc kiếm phái; bốn phái kia được tin liền đến viện trợ. Trận đại chiến dưới chân núi Hoa Sơn, mười trưởng lão Ma giáo đa số bị trọng thương bỏ chạy, nhưng Nhạc Túc và Thái Tử Phong đều bị giết chết. Cuối cùng Quỷ hoa bảo điển mà hai người sao chép lại đã bị Ma giáo đoạt đi, cho nên chuyện thua thắng trận này khó mà nói được. Năm năm sau, Ma giáo ngóc đầu dậy. Lần này mười trưởng lão đã có chuẩn bị, đối với kiếm thuật tinh thông của Ngũ Nhạc kiếm phái đều nghĩ ra được cách phá giải. Xung Hư đạo huynh và lão nạp thiết nghĩ, võ

công của mười trưởng lão tuy cao nhưng trong vòng năm năm ngắn ngủi mà nghĩ ra cách phá giải hết những chiêu kiếm tinh diệu của Ngũ Nhạc kiếm phái chắc cũng là do luyện trong Quỷ hoa bảo điển mà được vậy. Quyết đấu lần thứ hai, Ngũ Nhạc kiếm phái bị thất bại nặng nề, các cao thủ nổi danh bị tử thương thảm hại, nhiều kiếm pháp tinh diệu của ngũ phái từ đó thất truyền. Nhưng mười trưởng lão Ma giáo đó cũng không rời được Hoa Sơn. Lão nạp tướng tượng trần ác chiến đó nhất định rất thảm khốc.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Văn bối đã từng ở trong thạch động trên ngọn sám hồi Hoa Sơn, thấy di cốt của mười trưởng lão Ma giáo, lại thấy vô số chữ khắc trên vách đá.

Xung Hư nói:

- Có chuyện vậy sao? Những chữ đó viết gì?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Có mười sáu chữ lớn viết là "Ngũ Nhạc kiếm phái, vô sỉ hạ lưu, tử vô bất thắng, ám toán hại nhân". Ngoài ra còn có rất nhiều chữ nhỏ thóa mạ Ngũ nhạc kiếm phái bỉ ổi, vô lại, không biết xấu hổ v.v...

Xung Hư nói:

- Tại sao phái Hoa Sơn lại để những chữ phỉ báng ấy lưu lại trên vách đá? Thật kỳ lạ.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Thạch động này do văn bối vô tình phát hiện, người ngoài không ai biết.

Chàng liền kể lại lúc phát hiện thạch động ra sao, lại nói người sử búa đã dùng búa bèn phá núi ra mấy

trăm trượng, chỉ còn không đầy một thước thì đã kiệt lực mà chết, nghị lực đáng khâm phục mà vận mệnh lại không may thật khiến cho người thương cảm.

Phương Chứng đại sư hỏi:

- Sử búa ư? Chẳng lẽ là Đại lực thần ma Phạm Tùng, một trong mười trượng lão?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng vậy! Trên vách đá khắc một hàng chữ nói "Phạm Tùng, Triệu Hạc phá kiếm pháp phái Hoa Sơn ở đây".

Phương Chứng nói:

- Triệu Hạc ư? Lão là Phi thiên thần ma trong mười trượng lão. Không phải lão sử Lôi chấn đản ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Chuyện này văn bối cũng không biết, nhưng ở dưới đất trong thạch động đúng là có một cây lôi chấn đản. Văn bối nhớ chữ đề trên vách đá, phá kiếm pháp của phái Hoa Sơn là hai vị họ Trương, gọi là cái gì Trương Thừa Phong, Trương Thừa Vân.

Phương Chứng nói:

- Quả nhiên không sai, Kim hầu thần ma Trương Thừa Phong, Bạch viên thần ma Trương Thừa Vân là hai huynh đệ, nghe nói cả hai sử binh khí là thực đồng côn.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng vậy. Đồ hình trên vách đá quả thực là dùng côn bổng để phá kiếm pháp phái Hoa Sơn của

văn bối, thiết tưởng cũng rất kỳ lạ khiến cho người ta phải thần phục.

Phương Chứng nói:

- Từ những điều Lệnh Hồ chương môn trông thấy mà suy ra thì dường như mười trường lão của Ma giáo bị trúng kế mai phục của Ngũ Nhạc kiếm phái, bị dụ vào sơn động, rồi giam cầm lại, không cách nào thoát ra được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Văn bối cũng nghĩ vậy. Chắc hẳn vì vậy mà những người này căm hận, đã khắc chữ nguyên rủa Ngũ Nhạc kiếm phái trên vách đá, còn khắc pháp môn phá giải kiếm pháp của Ngũ Nhạc kiếm phái, để người đời sau biết, bọn họ không bị bại trận mà bị trúng cạm bẫy mà thôi. Kiếm pháp phái Hoa Sơn khắc trên vách đá quả thật tinh diệu phi phạm; sư phụ, sư nương của văn bối dường như cũng không biết. Nguyên do trong chuyện này văn bối vẫn nghi hoặc mà không sao lý giải nổi. Vừa rồi nghe phương tượng đại sư thuật lại chuyện xưa, thì văn bối mới biết tiền bối phái Hoa Sơn đều bị táng mạng ở đó, những cao chiêu vì vậy mà thất truyền. Bốn phái Hằng Sơn, Thái Sơn... xem ra cũng bị như vậy.

Xung Hư nói:

- Đúng là như vậy.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bên bộ hài cốt của mười trường lão Ma giáo, còn có nhiều thanh trường kiếm, là binh khí của Ngũ Nhạc kiếm phái.

Phương Chứng xuất thân một lúc rồi nói:

- Vậy thì khó mà suy đoán. Không chừng mười trưởng lão đoạt được kiếm ở trong tay Ngũ Nhạc kiếm phái. Những điều mà Lệnh Hồ chương môn thấy trong hậu động vẫn chưa nói với ai chứ?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Sau khi vân bối phát hiện chuyện kỳ lạ trong hậu động, thì nhiều biến cố xảy ra nên vẫn chưa có dịp kể chuyện này với sư phụ, sư nương. Phong Thái sư thúc tổ đã sớm biết rồi.

Phương Chứng gật đầu nói:

- Phương Sinh sư đệ của lão nạp năm xưa đã có duyên mấy lần gặp Phong lão tiên bối, nhận ân huệ của Phong lão tiên bối. Phương Sinh sư đệ nói, kiếm pháp của Lệnh Hồ chương môn quả thật là do Phong lão tiên bối truyền thụ. Bọn lão nạp cho rằng sau trận thôn tính nhau của hai phe Kiếm - Khí phái Hoa Sơn năm xưa Phong lão tiên bối đã quy tiên rồi, thì ra Phong lão tiên bối vẫn còn sống ở trên đời. Thật là vui mừng

Xung Hư nói:

- Năm xưa trong võ lâm đồn rằng, lúc hai phe Kiếm - Khí phái Hoa Sơn thôn tính nhau, Phong lão tiên bối còn ở Giang Nam cưới vợ, khi được tin liền trở về Hoa Sơn, hảo thủ Kiếm tông đã bị thương vong hết, thất bại thảm hại. Nếu không thì với kiếm pháp tinh thâm của Phong lão tiên bối mà tham dự cuộc đấu kiếm thì phe Khí tông bất luận thế nào cũng không chiếm được thượng phong. Phong lão tiên bối liền phát giác việc tiên bối lấy vợ ở Giang Nam là một trò lừa bịp. Thì ra lão Nhạc gia đã nhận sự ủy thác của phe khí tông phái Hoa Sơn mua một kỹ nữ

về mạo xưng là tiểu thư, ràng buộc tiền bối ở lại Giang Nam. Khi Phong lão tiền bối quay lại Nhạc gia ở Giang Nam thì cả nhà Nhạc gia giả mạo đều đã trốn đi hết. Trên giang hồ đều nói Phong lão tiền bối vừa tức giận vừa xấu hổ liền tự tử.

Phương Chứng liên tục liếc mắt, muốn Xung Hư đừng nói nữa. Nhưng Xung Hư giả bộ như không hiểu ý, nói:

- Lệnh Hồ chương môn, bản đạo rất kính ngưỡng Phong lão tiền bối, quyết không dám gọi đến chuyện riêng tư của Phong lão tiền bối ngày xưa. Hôm nay, sở dĩ bản đạo nhắc lại chuyện này vì muốn Lệnh Hồ chương môn hiểu rõ anh hùng khó vượt qua cửa ải mỹ nhân, bậc đại trượng phu nhất thời lẫm lẫm bị trúng gian kế, đó cũng chưa thành vấn đề nhưng đừng để càng lúc càng lún sâu hơn.

Lệnh Hồ Xung biết ý của lão muốn ám chỉ Doanh Doanh, trong giọng nói của lão có ý dè chừng, nhưng cũng là vì hảo ý. Chàng lặng yên không nói, nghĩ thầm: - Phong Thái sư thúc tổ nhiều năm nay vẫn ẩn cư trên ngọn núi sám hối thì ra là vì sám hối chuyện trước kia. Chắc Phong thái sư thúc tổ không còn mặt mũi nào gặp đồng đạo trong võ lâm, vì vậy bảo ta quyết không được tiết lộ hành tung của lão nhân gia, còn nói từ đây không còn gặp người của phái Hoa Sơn nữa. Cuộc đời của lão nhân gia gặp phải thảm cảnh, nên mấy chục năm nay chịu cô đơn tịch mịch. Đợi làm xong đại sự, ta phải lên ngọn sám hối chuyện trò bầu bạn giải khuây với lão nhân gia mới phải. Bây giờ, ta đã không còn là người của phái Hoa Sơn, đi bái kiến Phong thái sư thúc tổ lão nhân gia thì coi như không phải không tuân theo lời dặn của lão nhân gia.

Ba người nói chuyện hết nửa ngày, mặt trời sắp xuống núi, ráng chiều nhuộm đỏ nửa vòm trời.

Phương Chứng nói:

- Hai vị Nhạc Túc, Thái Tử Phong của phái Hoa Sơn sao chép Quỷ hoa bảo điển không bao lâu thì bị mười trưởng lão Ma giáo giết. Hai vị chưa kịp tập luyện thì bảo điển đã bị Ma giáo đoạt mất. Cho nên trong phái Hoa Sơn không ai học được một chút võ công nào trong bảo điển. Nhưng hai vị này do sở kiến bảo điển kinh văn bất đồng, trong võ học thì người trọng khí người trọng kiếm, lại phân đệ tử môn hạ ra giảng luận tử tử, nên sau đó phái Hoa Sơn phân làm hai phe Kiếm - Khí. Đồng môn tương tàn chỉ vì nguyên nhân đó. Nói bộ bảo điển này chỉ vẽ không tường tận cũng không có gì là quá đáng.

Xung Hư gật đầu nói:

- Ngũ sắc khiến cho người ta lóa mắt, ngũ âm khiến cho người ta điếc tai, vốn cũng từ đạo lý này.

Phương Chứng nói:

- Ma giáo được quyền bảo điển chép tay của hai vị Nhạc, Thái e rằng cũng không có lợi ích gì. Mười trưởng lão thâm tử ở Hoa Sơn thì khỏi phải nói. Lệnh Hồ chương môn nói Nhậm giáo chủ đã đem bảo điển truyền cho Đông Phương Bất Bại. Vậy thì hai người thù địch nhau, không chừng cũng có liên quan đến bộ bảo điển chép tay này. Kỳ thực bộ bảo điển chép tay này bị khiếm khuyết nhiều, e rằng không bằng sự hiểu biết về bảo điển của Lâm Viên Đồ.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Lâm Viễn Đồ là ai?

Phương Chứng nói:

- Lâm Viễn Đồ là tăng tổ của Lâm sư đệ của Lệnh Hồ chúng môn, người sáng lập ra Phước Oai tiêu cục, có bảy mươi hai đường Tịch tà kiếm pháp oai chấn giang hồ.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Vị Lâm tiên bối này cũng từng được thấy Quý hoa bảo điển sao?

Phương Chứng nói:

- Lão chính là Độ Nguyên thiên sư, là đệ tử của Hồng Diệp thiên sư.

Lệnh Hồ Xung giật mình nói:

- Thì ra là như vậy.

Phương Chứng nói:

- Độ Nguyên thiên sư vốn là họ Lâm, sau khi hoàn tục thì lấy lại họ cũ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thì ra bảy mươi hai đường Tịch tà kiếm pháp oai chấn giang hồ của Lâm tiên bối tức là của Độ Nguyên thiên sư, thật là điều không ngờ tới.

Lệnh Hồ Xung bỗng nhớ lại tình cảnh đêm ở trong tòa phá miếu ngoài thành Hành Sơn, lúc Lâm Chấn Nam sắp chết.

Phương Chứng nói:

- Độ Nguyên chính là Lâm Viễn Đồ. Vị tiên bối thiên sư này sau khi hoàn tục lấy lại họ cũ, đổi luôn

pháp danh, lấy tên là Viễn Đồ, sau đó lấy vợ sinh con, sáng lập tiêu cục, làm nên sự nghiệp oanh liệt trên giang hồ. Vị Lâm tiền bối này lập thân rất liêm chính, tuy ăn cơm tiêu cục nhưng hành hiệp trượng nghĩa, giúp người hoạn nạn. Tiền bối không ở Phật môn mà lại làm chuyện của người nhà Phật. Một người chỉ cần có tấm lòng tốt thì tâm tức là Phật, không khác gì người xuất gia. Hồng Diệp thiền sư biết vị Lâm tiêu đầu này là đệ tử đặc ý của thiền sư, nhưng nghe nói giữa hai sư đồ sau này không còn qua lại nữa.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vị Lâm tiền bối này nghe từ miệng của hai vị tiền bối Nhạc, Thái phái Hoa Sơn mà hiểu được chỗ tinh yếu của Quỷ hoa bảo điển, nhưng không biết Tịch tà kiếm phổ từ đâu mà ra. Mà Tịch tà kiếm pháp gia truyền của Lâm gia tại sao lại chẳng cao minh chút nào?

Phương Chứng nói:

- Tịch tà kiếm pháp là võ công từ Quỷ hoa bảo điển chép tay mà ra, hai người cùng đọc nhưng đều chỉ lĩnh hội được một phần nhỏ của bảo điển gốc.

Đại sư quay qua Xung Hư nói:

- Đạo huynh, về kiếm đạo, đạo huynh là đại hành gia hiểu biết hơn lão nạp rất nhiều. Đạo lý trong chuyện này xin đạo huynh nói cho Lệnh Hồ thiếu hiệp nghe đi.

Xung Hư cười nói:

- Đại sư nói vậy, nếu không phải là tri kỷ lâu năm thì lão đạo đã trách lão sư cười nhạo lão đạo. Kiếm

thuật tinh thâm đương thời ngoài Phong lão tiên bối ra thì còn ai bì kịp Lệnh Hồ thiếu hiệp nữa.

Phương Chứng nói:

- Kiểm pháp của Lệnh Hồ thiếu hiệp tuy tinh thâm nhưng hiểu biết về kiếm đạo thì còn thua xa đạo huynh. Mọi người đều là người nhà, nên nói ra hết, đừng khách khí.

Xung Hư thở dài nói:

- Kỳ thực theo sở tri của lão đạo, so với hiểu biết về kiếm đạo cũng như hạt cát trên sa mạc, hạt thóc trong kho đụn mà thôi. Sau này, nếu còn có cơ duyên được bái kiến Phong lão tiên bối, sẽ xin Phong lão tiên bối chỉ giáo những nghi nan.

Lão nói với Lệnh Hồ Xung:

- Tịch tà kiếm pháp của nhà họ Lâm ngày nay tầm thường, nhưng tiên bối Lâm Viễn Đồ dùng kiếm pháp này mà oai chấn giang hồ thì tuyệt không phải là giả dối. Năm xưa, Trường Thanh Tử chứng môn phái Thanh Thành hiệu xưng là "Tam hạp dĩ Tây kiếm pháp đệ nhất" cũng bị bại dưới tay Lâm tiên bối. Ngày nay kiếm pháp phái Thanh Thành so với Tịch tà kiếm pháp của Phước Oai tiêu cực cao cường hơn nhiều, trong chuyện này nhất định có nguyên nhân khác. Đạo lý này, lão đạo đã suy nghĩ rất lâu. Ngay đến kẻ sĩ học kiếm trong thiên hạ, ai ai cũng từng nghĩ qua đạo lý này.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lâm sư đệ nhà tan cửa nát, phụ mẫu bị chết thảm cũng là vì mối nghi nan khó giải này mà ra ư?

Xung Hư đáp:

- Đúng vậy. Oai danh của Tịch tà kiếm pháp rất lớn, mà võ công của Lâm Chấn Nam quá thấp. Sự cách biệt như vậy đương nhiên khiến cho người ta suy đoán nhất định Lâm Chấn Nam quá ngu muội nên học không được võ công gia truyền. Tiến thêm một bước nữa, người ta nghĩ nếu kiếm phổ này lọt vào tay mình thì nhất định có thể học được kiếm pháp oai danh hiển hách của Lâm Viễn Đồ năm xưa. Lão đệ, hơn một trăm năm nay nhờ kiếm pháp này mà nổi danh thì không chỉ có một mình Lâm Viễn Đồ. Những Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Côn Luân, Điểm Thương, Thanh Thành cùng với các phái trong Ngũ Nhạc kiếm phái đời sau đều có truyền nhân, nên người ngoài không có chủ ý quyết kế đi đánh bọn họ. Chỉ vì võ công của Lâm Chấn Nam quá kém cỏi, chẳng hơn gì đứa con nít lên ba, tay cầm nắm vàng đi lại giữa chợ đông người khiến ai cũng sinh lòng muốn cướp đoạt.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vị tiền bối Lâm Viễn Đồ này đã từng là cao đồ của Hồng Diệp thiên sư thì đương nhiên lúc ở trong chùa Thiếu Lâm Bồ Điền, tiền bối đã sớm học được võ công kinh người. Tịch tà kiếm pháp này không chừng chỉ là do tiền bối đem kiếm pháp của phái Thiếu Lâm mà thêm thắt biến hóa ra mà thôi, chưa chắc có kiếm phổ nào khác.

Xung Hư nói:

- Điều này cũng không ít người nghĩ đến. Nhưng Tịch tà kiếm phổ khác với võ công của phái Thiếu Lâm, bất cứ người học kiếm nào hễ thấy qua thì biết ngay. Hi hi, tuy người sinh lòng cướp đoạt kiếm phổ thì nhiều nhưng cuối cùng lão lùn mặt dày phái Thanh

Thành là người đầu tiên động thủ. Nhưng lão lùn họ Dư cái mặt tuy dày mà đầu óc ngu xuẩn, làm sao bì kịp lệnh sư Nhạc tiên sinh không cần động móng tay mà thu được lợi to.

Lệnh Hồ Xung mặt biến sắc, nói:

- Đạo trưởng, đạo trưởng.... đạo trưởng nói sao?

Xung Hư mỉm cười nói:

- Lâm Bình Chi bái nhập môn hạ Hoa Sơn của lão đệ, thì Tịch tà kiếm phổ đương nhiên cũng đi theo. Nghe nói Nhạc tiên sinh có một ái nữ độc nhất cũng đem gả cho Lâm sư đệ của lão đệ có phải không? Quả nhiên là thâm mưu khôn lường.

Lúc đầu Lệnh Hồ Xung nghe Xung Hư nói "Lệnh sư Nhạc tiên sinh không cần động móng tay mà thu được lợi to", là sỉ nhục đến tôn sư thì rất tức giận. Nhưng nghe lão nói đến thâm mưu khôn lường của sư phụ, đột nhiên chàng nhớ đến ngày đó sư phụ phái nhị sư đệ Lao Đức Nặc cải trang dẫn tiểu sư muội đến ngoại thành Phúc Châu mở tửu điếm. Lúc đó chàng không biết dụng ý của sư phụ, bây giờ nghĩ lại, biết rõ là sư phụ đã muốn dò xét Phước Oai tiêu cục. Võ công của Lâm Chấn Nam bình thường, mà sư phụ lại dày công suy nghĩ như vậy, nếu nói không phải vì Tịch tà kiếm phổ thì là vì cái gì? Nhưng sư phụ dùng kế sách tinh vi, không giống như Dư Thương Hải và Mộc Cao Phong ra mặt cướp đoạt. Chàng lại nghĩ: Tiểu sư muội là một khuê nữ nhỏ tuổi mà sao sư phụ lại cho xuất đầu lộ diện đi mở tửu điếm ở Phúc Châu?

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến đây, bất giác lòng cảm thấy ớn lạnh, đột nhiên hần hiểu ra: Sư phụ đem tiểu

sư muội hứa gả cho Lâm sư đệ kỳ thực hai người đã quen biết nhau trước, đã an bài tất cả rồi.

Phương Chứng và Xung Hư thấy vẻ mặt Lệnh Hồ Xung thay đổi liên tục, rất khó coi, biết là hấn xưa nay rất tôn kính sư phụ, những lời nói này làm tổn thương tình cảm của hấn. Phương Chứng nói:

- Những lời nói này cũng chỉ là lời đàm đạo lúc lão nạp và đạo huynh nhàn rỗi mà thôi. Tôn sư là người đứng đầu, trong võ lâm được xưng là quân tử. Chỉ e bọn lão nạp lầy lòng của kẻ tiểu nhân mà đo bụng người quân tử.

Xung Hư mỉm cười.

Lòng Lệnh Hồ Xung rối bời, chỉ mong lời nói của Xung Hư không phải là sự thật, nhưng tận đáy lòng chàng lại biết mỗi câu nói của Xung Hư đều đúng sự thật. Lệnh Hồ Xung chợt nghĩ: Đúng rồi. Thì ra Lâm Viễn Đồ tiên bối đúng là hòa thượng cho nên trong ngôi nhà cũ ở ngõ Hướng Dương của lão có tòa Phật đường, mà Tịch tà kiếm phổ lại viết trên áo cà sa. Chàng đoán rằng Độ Nguyên lên Hoa Sơn cùng hai vị tiên bối Nhạc Túc và Thái Tử Phong nghiên cứu, thảo luận Quỷ hoa bảo điển, nhớ từng câu từng chữ, lúc đó tiên bối còn là thiện sư. Đến tối, tiên bối chép lại vào áo cà sa để khỏi quên.

Xung Hư nói:

- Đến hôm nay, võ học bí ảo ghi trên bộ Quỷ hoa bảo điển, một phần trong tay Ma giáo, một phần trong tay lệnh sư Nhạc tiên sinh. Lâm sư đệ của Lệnh Hồ lão đệ đã báii nhập môn hạ Hoa Sơn, Tả Lãnh Thiền tìm trăm phương ngàn kế quấy rầy Nhạc tiên sinh,

hiển nhiên có hai dụng ý: một là muốn giết Nhạc tiên sinh để tiện hợp nhất Ngũ Nhạc phái, hai là cướp đoạt cho được Tịch tà kiếm phổ.

Lệnh Hồ Xung gật đầu lia lịa nói:

- Đạo trưởng suy đoán rất phải, bảo điển ấy vốn là sách ở Thiếu Lâm Bồ Điền; Tả Lãnh Thiền có biết không? Nếu hần biết chuyện này, e rằng hần sẽ sang chùa Thiếu Lâm Bồ Điền để sinh sự.

Phương Chứng mỉm cười nói:

- Quý hoa bảo điển tại chùa Thiếu Lâm Bồ Điền đã bị hủy rồi, cũng chẳng cần bận tâm.

Lệnh Hồ Xung lấy làm lạ hỏi:

- Hủy rồi ư?

Phương Chứng nói:

- Hồng Diệp thiên sư lúc sắp viên tịch, triệu tập đệ tử môn hạ nói rõ tiền nhân hậu quả của bộ bảo điển này, rồi bỏ ngay vào trong lò lửa mà đốt đi. Thiên sư nói: "Bộ bí kíp võ học này tinh vi ảo diệu nhưng trong đó có rất nhiều chỗ then chốt mà người viết ra năm xưa chưa chắc có thể lý giải thông suốt được; để lại nhiều vấn đề nan giải, nhất là cửa ải đầu tiên khó mà vượt qua. Không những khó vượt qua mà còn không thể truyền lại cho đời sau thì thật là đại họa cho võ lâm". Thiên sư có di thư để lại cho phương trượng chùa Thiếu Lâm Tung Sơn, cũng nói rõ chuyện này.

Lệnh Hồ Xung than:

- Vị Hồng Diệp thiên sư này kiến thức phi phàm. Nếu trên đời chưa bao giờ có Quý hoa bảo điển thì bao nhiêu biến cố đã không phát sinh.

Lòng chàng trầm nghĩ: -Không có Quý hoa bảo điển thì cũng không có Tịch tà kiếm phổ, sư phụ sẽ không bố trí đưa tiểu sư muội mà gả cho Lâm sư đệ. Lâm sư đệ cũng sẽ không đầu nhập phái Hoa Sơn, sẽ không gặp tiểu sư muội.

Nhưng chàng lại xoay chuyển ý nghĩ: Lệnh Hồ Xung ta phù phiếm vô hạnh, kết giao với bàng môn tả đạo, lại quan hệ đến Quý hoa bảo điển ư? Bậc nam tử hán đại trượng phu tự mình gieo mầm, tự mình hái quả, không cần oán trời, đổ thừa cho người khác.

Xung Hư nói:

- Ngày rằm tháng sau, Tả Lãnh Thiên triệu tập Ngũ Nhạc phái ở Tung Sơn để bầu chủ môn. Lệnh Hồ thiếu hiệp có cao kiến gì không?

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Bầu cái gì? Ngôi vị chủ môn không thuộc về Tả Lãnh Thiên thì còn ai vào nữa?

Xung Hư hỏi:

- Lệnh Hồ thiếu hiệp không phản đối sao?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hẳn đã sớm thương nghị ổn thỏa với bốn phái Tung Sơn, Thái Sơn, Hoa Sơn, Hành Sơn; phái Hằng Sơn của vân bối đã cô thế thì dù có phản đối cũng vô ích.

Xung Hư lắc đầu nói:

- Không đâu! Ba phái Thái Sơn, Hành Sơn và Hoa Sơn sợ uy thế của phái Tung Sơn không dám công nhiên dị nghị, dù không muốn cũng phải nói tán thành việc hợp phái vì có lý sự cũng không được.

Phượng Chứng nói:

- Theo ý kiến của lão nạp, thiếu hiệp nên phản đối việc hợp nhất năm phái bằng lý lẽ chính đáng. Phái Tung Sơn của hần chưa chắc được người ta nể phục hết. Nếu năm phái hợp làm một đã thành cục diện thì cái ghế chưởng môn nhân phải dựa vào võ công mà quyết định. Nếu thiếu hiệp đem toàn lực ra thi triển thì kiếm pháp thiếu hiệp có thể thắng được Tả Lãnh Thiên, đoạt lấy ngôi vị chưởng môn nhân trong tay của hần.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi nói:

- Vãn bối... vãn bối... làm sao được? Vãn lãn không thể được.

Xung Hư nói:

- Phương trượng đại sư và lão đạo đã thương nghị rất lâu, thấy lão đệ là người trực tính, phóng khoáng, không có gì là không làm được, lại có kết giao với phe tả đạo Ma giáo. Nếu lão đệ làm chưởng môn nhân Ngũ Nhạc phái thì thật tình mà nói môn quy của Ngũ Nhạc phái không khỏi bị lỏng lẻo, hành vi chúng đệ tử phóng túng, chưa chắc đã là cái phúc của võ lâm...

Lệnh Hồ Xung cười ha hả nói:

- Đạo trưởng nói thật đúng, nếu muốn vãn bối đi quản thúc người khác thì sao được? Trên thì bất chính, dưới thì dối trá, ngay chính Lệnh Hồ Xung này cũng là một lãng tử vô hạnh mê rượu.

Xung Hư nói:

- Phù phiếm vô hạnh cũng không hại gì lắm, ham mê rượu cũng không tổn hại đến ai, nhưng dã tâm tàn độc thì hại rất nhiều người. Nếu lão đệ làm chưởng

môn Ngũ Nhạc phái, một là sẽ không coi thường tiên bối và đệ tử môn hạ của Ngũ Nhạc phái, hai là sẽ không đại động can qua đi diệt trừ Ma giáo, không thôn tính phái Võ Đang, Thiếu Lâm của bọn lão đạo; ba là lão đệ sẽ không hững hờ thái quá mà thôn tính các phái Nga Mi, Côn Luân.

Phương Chứng mỉm cười nói:

- Xung Hư đạo huynh và lão nạp đã tính toán như vậy, tuy nói là tạo phúc cho đồng đạo giang hồ, nhưng thật ra một nửa là từ tư lợi của mình.

Xung Hư nói:

- Mở cửa trời mới nói là sáng. Lão hòa thượng và lão đạo sĩ đến Hằng Sơn, một là để chúc mừng lão đệ, hai là vì chính tà ngàn vạn đồng đạo mà hai người chúng ta phải thỉnh cầu.

Phương Chứng chấp tay nói:

- A Di Đà Phật, nếu Tả Lãnh Thiên làm chủ môn nhân Ngũ Nhạc phái thì kiếp nạn sẽ dậy lên, không biết sẽ ra sao?

Lệnh Hồ Xung trầm ngâm nói:

- Hai vị tiền bối dạy bảo như vậy, Lệnh Hồ Xung không dám chối từ. Nhưng xin hai vị minh giám, văn bối là tiểu tử hậu sinh, vô tài bất tướng mà được làm chủ môn phái Hằng Sơn là đã quá ngông cuồng, thật là bất đắc dĩ. Nếu còn muốn làm chủ môn Ngũ Nhạc phái, thì chắc bị anh hùng thiên hạ cười rớt cả răng. Tự biết rõ như vậy nên văn bối mới ngần ngại. Làm chủ môn Ngũ Nhạc phái thì văn bối một vạn lần không dám, nhưng ngày rằm tháng ba,

vấn bối nhất định lên Tung Sơn đại não một phen, phải quây cho Tả Lãnh Thiên không làm được chương môn Ngũ Nhạc phái. Lệnh Hồ Xung làm chuyện gì cũng không xong, nhưng làm loạn quấy rối thì được.

Xung Hư nói:

- Chỉ làm loạn quấy rối thì không thành vấn đề. Lúc đó nếu tình thế yêu cầu lão đệ phải làm chương môn nhân thì lão đệ không thể chối từ.

Lệnh Hồ Xung chỉ lắc đầu. Xung Hư nói:

- Nếu lão đệ không tranh đoạt với Tả Lãnh Thiên thì đương nhiên hẳn làm chương môn. Ngũ Nhạc kiếm phái sẽ quy làm một, Tả chương môn nắm trong tay quyền sinh sát, người đầu tiên hẳn đối phó đương nhiên là lão đệ.

Lệnh Hồ Xung lặng yên thở dài rồi mới nói:

- Vậy thì chẳng biết làm sao.

Xung Hư nói:

- Dù lão đệ bỏ đi, không bắt được lão đệ thì Tả Lãnh Thiên sẽ đối phó với đệ tử môn hạ phái Hằng Sơn của lão đệ không khách khí đâu. Định Nhân sư thái ủy thác bao nhiêu đệ tử vào tay lão đệ mà lão đệ để mặc cho bọn Tả Lãnh Thiên mổ xẻ bọn họ được ư?

Lệnh Hồ Xung vỗ tay vào lan can, lớn tiếng nói:

- Không thể được!

Xung Hư lại nói:

- Lúc đó, nhất định Tả Lãnh Thiên sẽ không để yên sư phụ, sư nương, sư muội, sư đệ của lão đệ. Trong

vòng mấy năm, bọn họ từng người bị đại họa ụp lên đầu, lão đệ cũng nhẫn tâm bỏ mặc được sao?

Lệnh Hồ Xung rung mình, nổi cả gai ốc. Chàng lùi lại hai bước, quay về hướng Phương Chứng và Xung Hư xá dài, nói:

- Nhờ hai vị tiền bối chỉ giáo, nếu không thì Lệnh Hồ Xung không biết lẽ tiến thoái, làm liên lụy đến nhiều người.

Phương Chứng và Xung Hư đáp lễ. Phương Chứng nói:

- Ngày rằm tháng ba lão nạp và Xung Hư đạo huynh cùng thống suất đệ tử bốn môn đến Tung Sơn trợ oai cho Lệnh Hồ thiếu hiệp.

Xung Hư nói:

- Nếu phái Tung Sơn có chút hành động khác lạ để làm loạn thì hai phái Võ Đang và Thiếu Lâm của bọn lão đạo sẽ đương nhiên ra tay chế ngự.

Lệnh Hồ Xung vui mừng nói:

- Được hai vị tiền bối chủ trì đại cục tại hiện trường thì Tả Lãnh Thiền cũng không dám tác oai tác quái.

Ba người bàn kế hoạch xong, tuy cảm thấy tiền đồ còn lắm gian nan, nhưng đã tính toán thì cảm thấy yên lòng.

Hồi 125

Trên cầu treo, giải cứu tình quân

Xung Hư cười nói:

- Chúng ta về thôi. Tân chương môn dẫn theo một lão hòa thượng và một lão đạo sĩ không biết đi đâu chỉ làm cho mọi người lo lắng.

Ba người quay gót mới đi được bảy tám bước, đột nhiên cùng dừng lại. Lệnh Hồ Xung quát:

- Ai đó?

Chàng phát giác bên kia cầu có hơi thở của nhiều người, hiển nhiên trong Linh Quy các phía trái chùa Huyền Không đang có người mai phục.

Lệnh Hồ Xung vừa quát dứt tiếng thì nghe mấy tiếng bình bình, mấy cánh cửa sổ của Linh Quy các đồng thời bị đá bay, trong cửa sổ lộ ra mười mấy đầu mũi tên nhắm vào ba người. Ngay lúc này, phía sau cửa sổ Thần Xà các cũng bị người đá bay đi, trong cửa sổ cũng có mười mấy cây cung lấp sẵn tên nhắm vào ba người.

Phương Chứng, Xung Hư, Lệnh Hồ Xung cả ba người đều là cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm đương thời, tuy nhiên cung tiễn nhắm bắn ba người không phải là cung tiễn bình thường, các tiễn thủ mai phục sau cửa sổ cũng không phải là tay tầm thường, nhưng tạm thời không làm gì được ba người. Có điều ba người đang ở trên chiếc cầu treo giữa hai tòa lầu, phía dưới là vực sâu vạn trượng, không thể nhảy xuống, cầu treo chỉ rộng mấy thước nên cũng không tiện xoay sở. Hơn nữa, bên mình ba người đều không giắt theo binh khí nên trước biến cố đột ngột này bất giác đều giật mình kinh hãi.

Lệnh Hồ Xung là chủ nhân, chàng lách người một cái, cản trước mặt nhà sư và đạo trưởng rồi quát:

- Lũ chuột to gan, sao không hiện thân?

Nghe một người quát:

- Bắn!

Trong cửa sổ bắn ra mười bảy mươi tám tia nước đen. Những tia nước này từ trên đầu mũi tên bắn đến. Thì ra những trường tiễn này không phải là vũ tiễn mà có trang bị bộ phận để bắn nước. Tia nước bắn xéo lên trời màu đen óng ánh, ánh tịch dương phản chiếu vào trông rất kỳ dị.

Bọn Lệnh Hồ Xung ba người liền cảm thấy mùi hôi thúi xông vào mũi giống như mùi xác chết thối rữa, lại giống như mùi tôm cá ương, chịu không nổi muốn phát nôn. Mười mấy tia nước bắn lên trên không hóa thành những hạt mưa rơi xuống, có những hạt rớt trên thành cầu, trong khoảnh khắc thành cầu bằng gỗ bị thủng những lỗ nhỏ. Phương Chứng và Xung Hư tuy kiến thức quảng bác nhưng chưa bao giờ thấy qua thứ nước độc nào ghê gớm như vậy. Nếu là vũ tiễn ám khí thì ba

người tuy không có binh khí nhưng cũng có thể dùng tay áo vận khí đỡ gạt. Nhưng nước độc này mà dính vào vật nào thì vật ấy liền bị mục rữa ra, trên người chỉ cần dính một giọt thì e bị thối rữa đến xương. Hai lão liếc nhìn nhau, cùng biến sắc, mắt lộ ra vẻ khiếp sợ. Bình thường, ai làm cho hai đại cường môn này lộ ra vẻ khiếp sợ thì thật là một chuyện cực khó.

Một trận nước độc bắn qua, người sau cửa sổ lớn tiếng nói:

- Đây là nước độc bắn lên không. Nếu bắn lên người ba vị thì thế nào?

Mười bảy mười tám cây trường tiễn từ từ hạ xuống, chỉ ngay vào hướng ba người. Chiếc cầu treo dài hơn mười trượng, bên trái nối Linh Quy các, bên phải nối Thần Xà các, trong hai căn gác đều có người mai phục bắn nước độc, nếu hai bên cùng bắn ra thì ba người vô công có cao đến đâu cũng khó mà thoát nổi.

Lệnh Hồ Xung nghe thanh âm của người này, ngấm ngầm liền nhớ ra. CHÀNG nói:

- Đông Phương giáo chủ phái người đến tặng lễ vật, té ra là lễ vật này đây.

Người mai phục trong Linh Quy các vừa nói chính là Hoàng diện tôn giả Giả Bố mà Đông Phương Bất Bại phái đến tặng lễ chúc mừng.

Giả Bố cười ha hả nói:

- Lệnh Hồ công tử rất thông minh, nhận ra được khẩu âm của tại hạ. Tại hạ đã ngấm ngấm sử dụng kế đề tiện, chiếm được thượng phong, người thông minh không chịu nhục trước mắt, vậy Lệnh Hồ công tử đã chịu thua chưa?

Ban đầu lão tự nói là ngấm ngấm sử ngụy kế đề tiện là để Lệnh Hồ Xung khỏi chỉ trích.

Lệnh Hồ Xung vận khí ở Đan điền, lớn tiếng cười dài, tiếng cười vang động cả sơn cốc rồi nói:

- Tại hạ và hai vị tiền bối Thiếu Lâm, Võ Đang ở đây đàm đạo, cho rằng hôm nay những người lên núi đều là hảo bằng hữu, không bố trí phòng bị nên bị mắc bẫy của Giả huynh. Bây giờ mà không chịu thua thì cũng không được.

Giả Bố nói:

- Như vậy thì hay lắm. Đông Phương giáo chủ xưa nay rất tôn kính tiền bối võ lâm, xem trọng thanh niên anh hùng ưu tú hậu bối. Huống chi Nhậm đại tiểu thư từ nhỏ đến lúc trưởng thành luôn bên cạnh Đông Phương giáo chủ, nể mặt Nhậm đại tiểu thư, bọn tại hạ cũng không dám vô lễ với Lệnh Hồ công tử.

Lệnh Hồ Xung hừ một tiếng không nói gì.

Phương Chứng và Xung Hư nhân lúc Lệnh Hồ Xung đối đáp với Giả Bố đã quan sát tình thế xung quanh, muốn tìm chỗ sơ hở để mạo hiểm đánh một đòn. Nhưng thấy trước sau thủy tiên đều nhắm vào, nếu hai lão đồng thời ra tay thì có thể dẹp trừ được mười mấy cây thủy tiên, nhưng nếu muốn diệt hết thì nhất định không thể, chỉ cần một cây thủy tiên còn lại bắn nước độc ra thì cả ba người đều khó bảo toàn tính mạng. Hai lão liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt đều muốn nói: Không thể liều lĩnh được.

Giả Bố lại nói:

- Lệnh Hồ công tử đã tự nguyện chịu thua thì song phương không bị tổn thương hòa khí, rất hợp với tâm

nguyện của tại hạ. Tại hạ và Thượng Quan huynh đệ lúc xuống núi đã được Đông Phương giáo chủ căn dặn phải mời cho được công tử và phương trượng chùa Thiếu Lâm, chưởng môn đạo trưởng phái Võ Đang cùng lên tổng đàn tế giáo Hắc Mộc Nhai đàm đạo mấy hôm. Bây giờ ba vị cùng ở đây thì không còn gì hay bằng, chúng ta khởi hành ngay. Các vị thấy thế nào?

Lệnh Hồ Xung lại hứ một tiếng, trầm nghĩ trong thiên hạ đâu có chuyện đơn giản như vậy. Bên mình ba người, chỉ cần rời khỏi chiếc cầu này, thì muốn chế ngự Giả Bố, Thượng Quan Vân và bọn thủ hạ dễ như trở bàn tay.

Quả nhiên Giả Bố nói tiếp:

- Nhưng ba vị võ công quá cao cường, nếu đi đến giữa đường bỗng nhiên thay đổi, không muốn đi Hắc Mộc Nhai thì bọn tại hạ không biết phải làm sao. Tại hạ đành phải đắc tội, to gan mượn ba cánh tay phải của ba vị.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Mượn ba cánh tay phải ư?

Giả Bố nói:

- Đúng vậy, xin ba vị tự chém cánh tay phải thì bọn tại hạ mới yên tâm.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả nói:

- Thì ra là vậy. Đông Phương Bất Bại sợ võ công kiếm thuật của ba người tại hạ, cho nên sắp đặt cái bẫy này, chỉ muốn bọn tại hạ chém đứt tay phải mình để không sử binh khí được lâu mới yên tâm kê cao gối mà ngủ.

Giả Bố nói:

- Cũng chưa chắc kê cao gối mà ngủ đâu. Nhậm Ngã Hành thiếu đi một trợ thủ đắc lực như công tử thì thế cô lực bạc đi nhiều.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Các hạ nói thật thẳng thắn.

Giả Bố nói:

- Tại hạ là chân tiểu nhân.

Lão đề cao giọng nói:

- Phương trượng đại sư, chưởng môn đạo trưởng, hai vị tha bỏ một cánh tay hay cam tâm bỏ mạng ở đây?

Xung Hư nói:

- Được! Đông Phương Bất Bại muốn mượn cánh tay, bọn ta đem cánh tay cho hắn mượn cũng được. Nhưng bên người bọn ta không mang binh khí, muốn chặt cánh tay thì cũng rất khó.

Chữ "khó" lão vừa nói ra, thì trong cửa sổ hàn quang lấp lánh, một cái vòng thép liệng ra. Đây là một cái vòng gang, đường kính dài một thước mà đường vòng rất kín, giữa vòng có một sợi dây cột ngang để cầm, là binh khí đánh xáp lá cà, nếu hai bên đối nhau thì nó là vòng càn khôn.

Lệnh Hồ Xung đứng ở trước đưa tay đón lấy, bất giác chàng cười gượng, lòng nghĩ tâm kế của Giả Bố này thật ghê gớm. Cái vòng thép này bên ngoài bén như đao, chỉ cần xoay một cái thì có thể cắt đứt cánh tay, nhưng bất luận có múa nhanh đến đâu cũng là thứ binh khí quá ngắn không cách nào gạt được những thủy tiễn bắn đến.

Giả Bố đánh thép quát:

- Đã đồng ý thì mau hạ thủ! Đừng kéo dài thời gian, mong cứu binh đến. Tại hạ đếm một hai ba, nếu không cắt đứt cánh tay thì nước độc sẽ bắn ra. Một!

Lệnh Hồ Xung nói khẽ:

- Vãn bối xông lên trước, hai vị theo sau vãn bối.

Xung Hư nói:

- Không thể.

Giả Bố quát:

- Hai!

Tay trái Lệnh Hồ Xung đưa vòng thép lên nghì: Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng là khách của phái Hằng Sơn ta, không thể để hai vị bị hại. Hắn vừa quát tiếng "ba" thì ta ném cái vòng thép này ra, múa tay áo xông lên trước. Chỉ cần nước độc bắn lên người của ta thì hai vị thừa cơ hội mà thoát thân.

Giả Bố lớn tiếng nói;

- Tất cả chuẩn bị, ta đếm "ba" đây!

Bỗng nghe thanh âm trong trẻo của một người con gái ở trên Linh Quy các quát:

- Khoan đã!

Tiếp theo dường như có một đám mây màu xanh từ trên đỉnh tòa gác bay xuống cản trước người Lệnh Hồ Xung. Đó chính là Doanh Doanh. Lệnh Hồ Xung vội nói lớn:

- Doanh Doanh, lùi ra sau!

Doanh Doanh xua tay trái, nói lớn:

- Giả thúc thúc, Hoàng diện tôn giả nổi tiếng giang hồ tại sao có thể làm những việc tệ hại như vậy?

Giả Bố la lên:

- Vụ này... Đại tiểu thư, đại tiểu thư lùi ra đi, đừng hòa mình vào dòng nước đục này.

Doanh Doanh nói:

- Giả thúc thúc ở đây làm gì? Đông Phương thúc thúc ra lệnh cho thúc thúc và Thượng Quan thúc thúc đến tặng quà cho tiểu diệt nữ, tại sao thúc thúc lại ăn của dút của Tả Lãnh Thiền mà vô lễ với chuồng môn phái Hằng Sơn?

Giả Bố nói:

- Ai nói ta ăn hối lộ của Tả Lãnh Thiền? Ta phụng mệnh Đông Phương giáo chủ bắt Lệnh Hồ Xung giải về tổng đàn.

Doanh Doanh nói:

- Thúc thúc đừng nói tào lao. Hắc Mộc lệnh bài của giáo chủ ở đây. Giáo chủ có lệnh: Giả Bố bí mật làm chuyện vô pháp, toàn thể giáo chúng gặp lão thì phải bắt giết ngay sẽ được trọng thưởng.

Cô nói xong, tay phải giơ cao cây Hắc Mộc lệnh bài.

Giả Bố tức giận quát:

- Bắn tên đi!

Doanh Doanh nói:

- Đông Phương giáo chủ ra lệnh cho thúc thúc giết tiểu diệt nữ ư?

Giả Bố nói:

- Người chống lại mệnh lệnh của giáo chủ...

Doanh Doanh nói lớn:

- Thượng Quan thúc thúc, nếu thúc thúc bắt tên phản đồ Giả Bố thì sẽ được thăng lên làm trưởng lão Thanh long đường.

Trước nay, Thượng Quan Vân tự phụ vô công của mình cao hơn Giả Bố, thời gian gia nhập Thần giáo cũng lâu hơn nhưng Giả Bố là Thanh long đường trưởng lão trong khi lão chỉ là Bạch hổ đường trưởng lão, tên tuổi lão phải đứng sau Giả Bố, lòng lão vốn đã ghen tị. Vừa nghe tiếng Doanh Doanh hô, bất giác lão chần chờ. Doanh Doanh là con gái của tiền nhiệm giáo chủ, bây giờ Nhậm Ngã Hành trở lại giang hồ, mưu đồ khôi phục địa vị giáo chủ. Đông Phương giáo chủ xưa nay đối với Nhậm đại tiểu thư vô cùng tôn trọng, từ nay về sau tình thế đã khác nhưng muốn hấn chỉ huy bọn thuộc hạ bắn nước độc vào Doanh Doanh thì muôn lần hấn không dám làm.

Giả Bố quát:

- Bắn tên đi!

Nhưng các thuộc hạ coi Doanh Doanh như thiên thần, lại thấy cô ta đang cầm Hắc Mộc lệnh bài, làm sao dám vô lễ với cô. Đang lúc giằng co, dưới Linh Quy các bỗng có người la to:

- Lửa cháy, lửa cháy!

Ánh lửa đỏ rực, khói đen mịt mù, lửa đang cháy dưới gác. Doanh Doanh lớn tiếng nói:

- Giả Bố, lòng dạ người vô cùng ác độc, tại sao người đốt lửa thiêu chết các thuộc hạ của người?

Giả Bồ tức giận nói:

- Nói bậy...

Doanh Doanh nói lớn:

- Thiên thu vạn tải, nhất thống giang hồ! Giáo chúng Nhật Nguyệt thần giáo nghe đây: Đông Phương giáo chủ có lệnh mau xuống cứu hỏa!

Cô nói xong, xông về phía trước. Lệnh Hồ Xung, Phương Chứng, Xung Hư thừa thế tiến lên. Doanh Doanh gọi bọn giáo chúng dập tắt đám lửa dưới gác, trong lúc bọn chúng hỗn loạn cứ ngăn người ra, ba người bọn Lệnh Hồ Xung dàn hàng ngang vượt qua cầu phá cửa xông vào Linh Quy các.

Ba người vào được trong gác, nước độc không còn chỗ để phun tới. Lệnh Hồ Xung chạy đến trước tòa Chân Võ đại đế, cầm lấy một chân đèn, vung tay một cái, cây nến bay đi. Chàng biết nước độc này rất lợi hại, chỉ cần văng một chút vào người thì hậu hoạn vô cùng. Phương Chứng, Xung Hư quyền đánh chân đá, hạ thủ không chút nương tình, trong phút chốc đã giải quyết được bảy tám tên. Lệnh Hồ Xung cầm chân đèn làm kiếm, tay vung lên một cái, đâm vào yết hầu của một tên, trong khoảnh khắc giải quyết được sáu tên.

Lần này Giả Bồ và Thượng Quan Vân đến Hằng Sơn cùng mang theo bốn chục cái rương, mỗi rương chứa hai người, tất cả có đến tám chục tên hán tử. Tám chục tên này đều là giáo chúng đắc lực trong Nhật Nguyệt giáo, võ công cao cường. Bốn chục tên phân ra bốn phía của chùa Huyền Không, bốn chục tên kia lấy thủy tiễn giết bên người phân ra tập kích vào Thần Xà các và Linh Quy các. Bọn Lệnh Hồ Xung

trong khoảnh khắc đã tiêu diệt sạch hai mươi thuộc hạ của Giả Bố, thủy tiễn rơi đầy dưới đất.

Giả Bố cầm một cặp phán quan bút đấu với cặp song kiếm một dài một ngắn của Doanh Doanh rất kịch liệt.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh từ khi biết nhau, ban đầu chỉ nghe tiếng chứ không thấy người, về sau thấy oai phong của cô làm quần hùng khiếp sợ nhưng không rõ nguyên nhân vì sao, chàng cảm nhận được mối thâm tình mà không biết bản lãnh cô. Ngày cô ta hạ sát thủ bọn đệ tử Thiếu Lâm, ra sức đấu với Phương Sinh đại sư, Lệnh Hồ Xung cũng chỉ trông thấy bóng cô ta mà không thấy hình ảnh thật. Bây giờ là lần đầu tiên chàng thấy cô ta chiến đấu với người khác, thân pháp nhẹ nhàng linh hoạt, thoạt tiến thoạt lùi, chiêu kiếm tấn công cũng thần kỳ ảo diệu. Trường kiếm đoản kiếm hoặc hư hoặc thực, phiêu hốt vô cùng, tuy thực sự diễn ra trước mắt người nhưng lòng Lệnh Hồ Xung lại cảm thấy cô đang lơ lửng phơ phất bay như khói như sương.

Giả Bố sử cặp phán quan bút trọng lượng rất nặng, lúc vung múa dường như phát ra tiếng như cương tiên thiết giản. Song kiếm của Doanh Doanh vẫn không va chạm vào phán quan bút của lão. Mỗi chiêu của Giả Bố đều nhằm đâm vào các chỗ đại huyệt trên người Doanh Doanh, nhưng cũng chưa làm gì được cô.

Phương Chứng đại sư quát:

- Còn không bỏ binh khí chịu trời ư?

Giả Bố thấy tình thế ngày hôm nay cảm chắc cái chết, lão thu song bút về, phóng nhanh đâm vào yết hầu của Doanh Doanh. Lệnh Hồ Xung kinh hãi, sợ

Doanh Doanh né không kịp chiêu này, tay chàng cầm chân đèn phóng ra, veo véo hai tiếng, chân đèn đâm trúng vào hai cổ tay của Giả Bố. Tay Giả Bố vô lực, phán quan bút tuột ra, lão vung song chưởng xông vào Lệnh Hồ Xung.

Phương Chứng đại sư lách người một cái, đưa song chưởng nắm chặt hai tay của Giả Bố. Giả Bố cố vùng vẫy cũng không cách nào thoát được bàn tay của Phương Chứng. Lão liền vung cước trái đá vào hạ âm của Phương Chứng, chiêu thức rất tàn độc. Phương Chứng thở dài hai tay đẩy ra, Giả Bố bị đẩy bay thẳng ra ngoài cửa. Tiếng thét thê thảm càng vang càng xa dần. Lão đã bị rớt xuống thâm cốc của Thúy Bình Sơn.

Lệnh Hồ Xung cười với Doanh Doanh. Chàng nói:

- May nhờ Doanh muội đến cứu.

Doanh Doanh mỉm cười nói:

- May mà tiểu muội đến đúng lúc!

Cô lớn tiếng nói:

- Dập tắt lửa đi!

Dưới tòa gác có người đáp lại. Thì ra ở dưới lầu có người dùng lưu huỳnh, thạch tiêu và cỏ khô để đốt, cốt làm hoang mang tinh thần của Giả Bố chứ không phải là hỏa hoạn thật sự.

Doanh Doanh đến bên cửa sổ, nhìn sang bên Thần Xà các nói lớn:

- Thượng Quan thúc thúc, Giả Bố kháng lệnh tự chuốc lấy họa, thúc thúc thống lãnh bộ thuộc hạ đến gác đi, tiểu diệt sẽ không làm khó dễ thúc thúc đâu.

Thượng Quan Vân nói:

- Đại tiểu thư, đại tiểu thư nói phải giữ lời.

Doanh Doanh nói:

- Tiểu diệt thể với lịch đại thần giáo của bốn giáo, chỉ cần Thượng Quan thúc thúc nghe lệnh của tiểu diệt thì từ nay về sau tiểu diệt sẽ không gia hại thúc thúc. Nếu trái lời thể thì bị Tam thi trùng cắn cho đầu óc nát ra mà chết.

Đây là lời thể độc quan trọng nhất trong Nhật Nguyệt giáo. Thượng Quan Vân vừa nghe liền yên tâm. Lão thống lĩnh hai mươi tên thuộc hạ xuống gác.

Bọn Lệnh Hồ Xung cũng đi xuống Linh Quy các, thấy bọn Lão Đầu Tử, Tổ Thiên Thu mấy chục người đã đứng chờ.

Lệnh Hồ Xung hỏi Doanh Doanh:

- Tại sao Doanh muội biết bọn Giả Bố đến đây tập kích?

Doanh Doanh đáp:

- Đông Phương Bất Bại đâu có hảo tâm mà tặng quà cho Xung ca? Lúc đầu tiểu muội cho rằng trong bốn chục cái rương này cất quý kế gì đó? Sau đó, thấy Giả Bố lén lút, bảo bọn thuộc hạ đứng sang một bên thì tiểu muội đã nghi ngờ rồi, tiểu muội dẫn bọn Lão tiên sinh cùng đi theo chúng xem sao. Những người ở dưới Thúy Bình Sơn lại không cho bọn tiểu muội lên núi nên mới lòi đuôi ra.

Bọn Lão Đầu Tử, Tổ Thiên Thu đều cười rần lên. Thượng Quan Vân cúi đầu, vẻ mặt rất bẽn lẽn.

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Ngày đầu tiên ta lên làm chủ môn phái Hằng Sơn thì đã để lộ chân tướng bất tài vô dụng. Biết rõ Đông Phương Bất Bại phái người đến quyết không phải là thiện ý nhưng lại không đề phòng. Lệnh Hồ Xung có chết cũng đáng đời nhưng nếu Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng mà bị gian nhân ám toán thì ôi thôi!

Chàng nói rồi lắc đầu liên tiếp.

Doanh Doanh nói:

- Thượng Quan thúc thúc, từ nay về sau thúc thúc đi theo diệt nữ hay là theo Đông Phương Bất Bại?

Thượng Quan Vân biến sắc. Trong khoảnh khắc, bảo lão quyết định phần lại Đông Phương Bất Bại thì khó vô cùng. Doanh Doanh nói:

- Trong mười vị trưởng lão thần giáo, đã có sáu người uống Tam thi não thần đan của gia gia diệt nữ. Viên thần đan này thúc thúc chịu uống không?

Cô nói xong xòe tay ra, một viên dược hoàn màu đỏ lặn tròn trong tay cô. Thượng Quan Vân run run nói:

- Đại tiểu thư, tiểu thư nói trong mười vị trưởng lão của bốn giáo đã có sáu vị trưởng lão... sáu vị trưởng lão...

Doanh Doanh nói:

- Đúng vậy, thúc thúc chưa bao giờ làm chuyện gì cho gia gia diệt nữ, mấy năm nay thúc thúc theo Đông Phương Bất Bại cũng không coi là kẻ bội phản gia gia diệt nữ. Nếu thúc thúc có thể bỏ chỗ tối ra chỗ sáng

thì dĩ nhiên diệt nữ rất kính trọng, gia gia của diệt nữ cũng nhìn thúc thúc bằng con mắt khác.

Thượng Quan Vân liếc nhìn bốn phía trầm nghĩ: Nếu ta không đầu hàng thì sẽ mất mạng ngay. Trong mười trưởng lão đã có sáu quy thuận Nhậm giáo chủ, đã đến nước này Thượng Quan Vân ta cũng không thể một mình tận trung với Đông Phương giáo chủ được nữa.

Lão liên tiến lên lấy viên Tam thi não thần đan trong tay Doanh Doanh cho vào miệng nuốt rồi nói:

- Thượng Quan Vân chịu ân tha mạng của đại tiểu thư, từ nay về sau xin phụng theo mệnh lệnh, không dám trái lời.

Lão vừa nói vừa cúi người hành lễ. Doanh Doanh cười nói:

- Từ nay về sau, chúng ta đều là người một nhà, không cần đa lễ như vậy. Những huynh đệ thuộc hạ của thúc thúc lẽ dĩ nhiên cũng theo thúc thúc phải không?

Thượng Quan Vân quay lại nhìn hai mươi tên thuộc hạ. Những hán tử đó thấy thủ lĩnh đã đầu hàng, còn uống Tam thi não thần đan liền hướng về Doanh Doanh lạy phục xuống đất nói:

- Bọn tiểu nhân nguyện nghe theo lời thánh cô sai bảo, muôn thác cũng không từ.

Lúc này quần hào đã dập tắt lửa, thấy Doanh Doanh thu phục Thượng Quan Vân đều đến chúc mừng cô. Thượng Quan Vân ở trong Nhật Nguyệt giáo võ công đã cao mà chức vị cũng rất tôn quý. Lão quy hàng Doanh Doanh thì trở thành một trợ thủ đắc lực cho Nhậm Ngã Hành đoạt lại ngôi giáo chủ.

Phương Chứng và Xung Hư thấy chuyện đã yên ổn liền cáo từ xuống núi. Lệnh Hồ Xung tiễn mấy dặm mới trân trọng từ biệt hai người.

Doanh Doanh và Lệnh Hồ Xung sóng vai đi về ngọn Kiến Tinh. Cô nói:

- Con người của Đông Phương Bất Bại hành sự nham hiểm tàn độc, vừa rồi Xung ca đã tận mắt thấy. Gia gia tiểu muội và Hương đại ca lúc này đang du thuyết những bậc cổ cụ trong giáo, muốn bọn họ quay lại với chủ cũ. Ai vui vẻ phục tùng thì hay nhất, còn ai không chịu quy hàng thì giải quyết từng người một để cắt bớt thế lực của Đông Phương Bất Bại. Hiện giờ Đông Phương Bất Bại cũng đã triển khai tấn công, hấn phái Giả Bố và Thượng Quan Vân đến hạ thủ Xung ca, đây là nước cờ rất lợi hại. Vì gia gia tiểu muội và Hương thúc thúc hành tung bí mật, Đông Phương Bất Bại không cách nào tìm được, nếu hấn sát hại Xung ca, tiểu muội... tiểu muội... Cô nói đến đây, mặt ửng đỏ, quay đầu đi.

Lúc này ráng chiều nhuộm đỏ một góc trời, gió hiu hiu thổi tóc cô bay bay, từ sau cổ tóc bay phất phơ ra hai má. Lệnh Hồ Xung thấy gáy Doanh Doanh trắng như tuyết, lòng hấn rạo rực nghĩ: - Cô đối với ta một mực nặng tình, thiên hạ đều biết, ngay cả Đông Phương Bất Bại cũng muốn bắt ta để uy hiếp cô và uy hiếp gia gia của cô. Vừa rồi ở trên cầu treo chùa Huyền Không, cô biết rõ nếu trúng nước độc sẽ bị chết ngay mà dám đứng cản trước mặt ta, chỉ sợ ta bị thương. Có người vợ như vậy, Lệnh Hồ Xung này còn cầu mong gì nữa? Chàng dang tay ra toan ôm lấy người cô.

Doanh Doanh mỉm cười, thân người nghiêng đi, Lệnh Hồ Xung ôm huyệt. Tuy kiếm pháp của chàng tinh diệu,

nội lực thâm hậu nhưng công phu quyền cước, cầm nã, khinh thân thì còn kém xa lắm. Doanh Doanh cười nói:

- Đã làm đại tôn sư chương môn một phái mà không biết giữ quy củ sao?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Trong chương môn nhận khắp thiên hạ thì chương môn phái Hằng Sơn là tệ hại nhất, cứ để cho người ta cười chê.

Doanh Doanh nghiêm sắc mặt nói:

- Tại sao Xung ca nói như vậy? Ngay cả chương môn phái Võ Đang và phương trượng chùa Thiếu Lâm đối với Xung ca rất kính trọng, ai dám coi thường Xung ca? Sư phụ của Xung ca trực xuất Xung ca ra khỏi môn tường Hoa Sơn, vĩnh viễn Xung ca đừng để tâm đến chuyện đó nữa.

Doanh Doanh nói mấy câu này đúng ngay vào tâm sự của Lệnh Hồ Xung. Tuy tính chàng phóng khoáng, nhưng đối với chuyện bị trục xuất khỏi sư môn vẫn đau lòng, hổ thẹn. Bất giác chàng thở dài cúi đầu.

Doanh Doanh kéo tay Lệnh Hồ Xung nói:

- Xung ca làm chương môn phái Hằng Sơn, đã có thể mở mây mở mặt trước anh hùng thiên hạ. Hai phái Hằng Sơn, Hoa Sơn xưa nay nổi danh ngang nhau, chẳng lẽ đường đường là chương môn phái Hằng Sơn lại không bằng một đệ tử của phái Hoa Sơn sao?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đa tạ Doanh muội có lời khuyên giải. Có điều ta vẫn cảm thấy ta đứng đầu bọn ni cô trông vừa kỳ cục vừa buồn cười.

Doanh Doanh nói:

- Hôm nay đã có gần một ngàn anh hùng hảo hán đầu nhập làm môn hạ phái Hằng Sơn, trong Ngũ Nhạc kiếm phái, nói đến thanh thế uy mãnh thì chỉ có phái Tung Sơn và Xung ca mới có thể so sánh với nhau thôi. Ba phái Thái Sơn, Hành Sơn, Hoa Sơn sao có thể bằng phái Xung ca được?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đại sự này thành, ta còn chưa kịp tạ ơn Doanh muội.

Doanh Doanh mỉm cười nói:

- Tạ ơn cái gì đây?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh muội sợ ta đứng đầu bọn ni cô thì thế diện cũng chẳng quang vinh gì nên phái thủ hạ hảo hán đầu quy vào Hằng Sơn. Nếu không phải lệnh của thánh cô thì những bằng hữu giang hồ phóng đảng, cứng cỏi ngang bướng này làm sao chịu đến làm đồng môn của đại tiểu ni cô? Làm sao ngoan ngoãn chịu những ước thúc của ta?

Doanh Doanh nhướn miệng cười nói:

- Cũng chưa chắc là như vậy. Xung ca từng làm minh chủ của bọn họ tấn công chùa Thiếu Lâm, mọi người đều rất phục Xung ca.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện đã đến gần am chủ, loáng thoáng nghe tiếng cười nói huyền thuyên của quần hào. Doanh Doanh dừng bước nói:

- Chúng ta tạm thời chia tay, đợi đại sự của gia gia ổn định thì tiểu muội đến gặp Xung ca.

Hồi 126

Hắc Mộc Nhai lắm chuyện lạ lùng

Ngực Lệnh Hồ Xung đột nhiên nóng ran. Chàng hỏi:

- Doanh muội đi Hắc Mộc Nhai ư?

Doanh Doanh dạ. Lệnh Hồ Xung nói:

- Ta cùng đi với Doanh muội.

Ánh mắt của Doanh Doanh lộ vẻ vui mừng, nhưng cô từ từ lắc đầu. Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Doanh muội không muốn ta đi cùng ư?

Doanh Doanh nói:

- Hôm nay Xung ca mới làm chương môn phái Hằng Sơn mà đã cùng đi với tiểu muội giải quyết chuyện của Nhật Nguyệt thần giáo, tuy nói hành sự của tân chương môn phái Hằng Sơn khiến cho người ta không đoán được, nhưng làm như vậy thì cũng hơi quá đáng.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đối phó với Đông Phương Bất Bại là chuyện rất gian nguy, chẳng lẽ ta có thể bỏ mặc để Doanh muội đi vào chỗ hung hiểm?

Doanh Doanh nói:

- Những hán tử giang hồ ở Hằng Sơn biệt viện khó bảo đảm không quấy nhiễu các vị cô nương phái Hằng Sơn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chỉ cần Doanh muội truyền hiệu lệnh thì dù bọn họ có gan cóc tía cũng không dám.

Doanh Doanh nói:

- Được. Xung ca chịu cùng đi với tiểu muội, tiểu muội xin thay gia gia cảm ơn Xung ca.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Hai người chúng ta cứ tạ ơn qua lại thì khách khí quá.

Doanh Doanh cười mỉm nói:

- Sau này, tiểu muội không khách khí nữa thì Xung ca đừng trách tiểu muội.

Cả hai im lặng một lúc, Doanh Doanh nói:

- Gia gia tiểu muội nói Xung ca không chịu gia nhập thần giáo, gia gia đi đoạt lại địa vị giáo chủ cũng không muốn Xung ca giúp đỡ. Nhưng... nhưng... Cô nói đến đây mặt đỏ lên.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tuy ta không thuộc Nhật Nguyệt thần giáo, nhưng không phải là người ngoài đối với Doanh muội. Dù gia gia Doanh muội không muốn gặp ta, muốn đuổi đi ta cũng dày mặt mà ở lại.

Doanh Doanh mỉm cười nói:

- Gia gia tiểu muội được Xung ca giúp đỡ, nhất định rất vui mừng.

Hai người về đến ngọn Kiến Tinh, dặn dò bọn đệ tử. Lệnh Hồ Xung bảo đệ tử phải chuyên cần luyện võ công. Chàng nói là muốn tiễn Doanh Doanh một đoạn đường, sau khi xong chuyện sẽ quay về núi ngay. Doanh Doanh thì dặn bảo quần hào, sau ngày hôm nay, nếu có người bước lên ngọn Kiến Tinh một bước, hễ bước chân nào thì chém đứt chân đó, bước hai chân thì chém đứt cả hai chân.

Sáng sớm hôm sau, Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh từ biệt mọi người, dẫn Thượng Quan Vân và hai mươi tên giáo chúng cùng đi về Hắc Mộc Nhai.

Hắc Mộc Nhai thuộc địa phận tỉnh Hà Bắc. Từ núi Hằng Sơn đi về hướng Đông không đầy một ngày thì đến Bình Định châu. Trên đường đi, Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh ngồi trong hai chiếc xe lớn có rèm che để đề phòng tai mắt của Đông Phương Bất Bại. Tối đến Doanh Doanh và Lệnh Hồ Xung ở trong khách điểm Bình Định nghỉ ngơi. Chỗ này cách tổng đàn của Nhật Nguyệt thần giáo không xa. Trong thành có rất nhiều giáo chúng qua lại. Thượng Quan Vân phái bốn thuộc hạ đắc lực canh giữ trước sau khách điểm, không cho người lạ đến gần.

Lúc ăn cơm tối, Doanh Doanh bồi rượu Lệnh Hồ Xung. Ánh đèn lấp loáng trong phòng trọ ánh lên mặt Doanh Doanh càng làm cô tăng thêm vẻ kiều diễm.

Lệnh Hồ Xung uống vài bát rượu rồi nói:

- Ngày hôm đó, ở chùa Thiếu Lâm gia gia của Doanh muội nói trong hào kiệt thiên hạ đương thời, lão nhân gia chỉ khâm phục ba người rưỡi, trong đó Đông Phương Bất Bại là người đứng hàng đầu. Người này đã đoạt được ngôi vị giáo chủ trong tay gia gia Doanh muội, đương nhiên là kẻ tài trí hơn người. Giang hồ xưa nay đồn rằng Đông Phương Bất Bại là đệ nhất võ công trong thiên hạ, không biết lời đồn này thực hư ra sao?

Doanh Doanh nói:

- Đông Phương Bất Bại tâm kế rất xảo quyết thì khỏi phải nói. Còn võ công ra sao, tiểu muội cũng không rõ lắm, mấy năm gần đây tiểu muội ít gặp mặt lão.

Lệnh Hồ Xung gật đầu nói:

- Mấy năm gần đây Doanh muội ở trong ngô Lục Trúc thành Lạc Dương, đương nhiên là ít gặp mặt lão rồi.

Doanh Doanh nói:

- Cũng không hẳn như vậy. Tuy tiểu muội ở thành Lạc Dương nhưng mỗi năm đều về Hắc Mộc Nhai một hai lần, nhưng lần nào về cũng không gặp Đông Phương Bất Bại. Nghe trưởng lão trong giáo nói, mấy năm nay càng ngày càng khó gặp được giáo chủ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Người ở ngôi cao thường làm ra vẻ thần thánh, làm cho người ta không dễ gì gặp được để chứng tỏ không giống với mọi người.

- Đương nhiên đó cũng là một lý do. Nhưng tiểu muội đoán rằng lão đang khổ luyện công phu Quỷ hoa bảo điển, không muốn chuyện trong bốn giáo chi phối tinh thần của lão.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Gia gia Doanh muội từng nói năm xưa lão nhân gia ngày đêm suy nghĩ về cách hóa giải chân khí dị chủng trong Hấp tinh đại pháp, không màng gì đến chuyện của thần giáo nên mới bị Đông Phương Bất Bại soán ngôi. Chẳng lẽ Đông Phương Bất Bại lại đi vào vết bánh xe đổ đó?

Doanh Doanh nói:

- Sau khi Đông Phương Bất Bại không đích thân lo chuyện bốn giáo, thì mọi chuyện trong bốn giáo đều do tiểu tử họ Dương tự tung tự tác. Tiểu tử này không thể đoạt quyền vị của Đông Phương Bất Bại nên lão không sợ sẽ dẫm phải vết xe đổ.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tiểu tử họ Dương ư? Hắn là ai? Sao ta chưa bao giờ nghe qua?

Mặt Doanh Doanh bỗng lộ vẻ e thẹn. Cô mỉm cười nói:

- Nói ra thì chỉ dơ miệng. Người biết chuyện trong bốn giáo, ai ai cũng không muốn nhắc đến. Người ngoài bốn giáo thì không ai biết gì cả. Đương nhiên Xung ca không nghe.

Lệnh Hồ Xung nổi lòng hiếu kỳ nói:

- Hảo muội tử, muội tử nói cho ta nghe đi.

Doanh Doanh nói:

- Gã họ Dương tên là Liên Đình, chỉ mới hai mươi tuổi, võ công thấp mà lại chẳng có tài cán gì. Gần đây Đông Phương Bất Bại lại rất sủng ái gã, thật là không sao hiểu nổi.

Cô nói đến đây mặt ửng hồng, miệng trễ ra, hiển nhiên cô rất khinh miệt. Lệnh Hồ Xung hiểu ra. Hắn nói:

- A, gã họ Dương này là nam sủng của Đông Phương Bất Bại. Thì ra Đông Phương Bất Bại tuy là anh hùng hào kiệt mà lại bị đồng tính luyện ái, trở thành gã lại cái rồi.

Doanh Doanh:

- Đừng nói vậy, tiểu muội không biết Đông Phương Bất Bại làm cái trò quỷ quái gì. Tóm lại hắn đem mọi chuyện giao cho Dương Liên Đình xử lý, trong giáo có rất nhiều huynh đệ bị hại dưới tay của gã họ Dương. Thật đáng chết...

Đột nhiên ngoài cửa có người cười nói:

- Nói sai rồi. Chúng ta phải đa tạ Dương Liên Đình mới phải.

Doanh Doanh vui mừng gọi:

- Gia gia!

Rồi cô chạy nhanh ra mở cửa. Nhậm Ngã Hành và Hương Ván Thiên đi vào phòng. Hai người đều

hóa trang thành hai nông phu, đầu đội hai chiếc nón rách che hết nửa mặt, nếu không nghe thanh âm thì dù nhìn mặt cũng không nhận ra được. Lệnh Hồ Xung tiến lên bái kiến, bảo điểm tiểu nhị đem thêm chén dưa, rượu và thức ăn.

Nhậm Ngã Hành phẩn khởi tinh thần, ý khí phung phát, nói:

- Mấy ngày nay, ta và Hương huynh đệ liên kết với người cũ trong bốn giáo, thấy mọi việc thuận lợi ngoài dự đoán của mình. Trong mười người đã có đến tám vui mừng, đều nói Đông Phương Bất Bại mấy năm gần đây làm chuyện đảo điên, làm cho giáo chúng chia rẽ, chống đối. Nhất là gã Dương Liên Đình, vốn chỉ là một tên vô danh tiểu tốt trong thần giáo, nhờ vào sự câu kết với Đông Phương Bất Bại, nắm đại quyền trong tay mà tác oai tác quái, cách chức không ít công thần trong bốn giáo, giết hại nhiều người. Nếu không có giáo qui ước thúc nghiêm khắc họ thì đã có nhiều người nổi dậy tạo phản. Tên họ Dương đã giúp chúng ta làm một việc rất lớn, nên đa tạ hần mới phải.

Doanh Doanh nói:

- Đúng vậy.

Rồi cô hỏi:

- Gia gia, hai vị làm sao biết bọn hài nhi ở đây?

Nhậm Ngã Hành cười nói:

- Hương huynh đệ và Thượng Quan Vân đánh nhau, sau đó mới biết hần đã quy hàng người.

Doanh Doanh nói:

- Hường thúc thúc, thúc thúc không đã thương lão đó chứ?

Hường Văn Thiên mỉm cười nói:

- Muốn đã thương Thượng Quan Vân điều hiệp không phải là chuyện dễ.

Đang nói đến đây bỗng nghe bên ngoài có tiếng còi vang lên, trong đêm yên vắng, tiếng còi khiến người nghe phải nổi da gà. Doanh Doanh nói:

- Chẳng lẽ Đông Phương Bất Bại biết chúng ta ở đây?

Cô quay sang giải thích cho Lệnh Hồ Xung:

- Tiếng còi này là tín hiệu của bốn giáo truy bắt thích khách hoặc phản đồ, giáo chúng nghe tín hiệu này phải sẵn sàng xông ra bắt người.

Trong khoảnh khắc, nghe tiếng bốn con ngựa chạy qua. Người cỡi trên ngựa lớn tiếng truyền lệnh:

- Giáo chủ giáo ra lệnh bắt Phong lôi đường trưởng lão Đông Bách Hùng cấu kết địch nhân, mưu phản bốn giáo, lập tức đưa về tổng đàn. Nếu hấn chống đối thì giết ngay không cần giải thích.

Doanh Doanh thất thanh nói:

- Đồng bá bá tại sao như vậy?

Tiếng ngựa xa dần, hiệu lệnh cũng xa. Xem tình thế này Nhật Nguyệt thần giáo có thanh thế rất lớn, coi quan lại địa phương chẳng ra gì.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Tin tức của Đông Phương Bất Bại cũng lạnh lẽo ghê. Ngày hôm kia, bọn ta và Đông lão vừa gặp mặt qua.

Doanh Doanh thở phào, hỏi:

- Đồng bá bá cũng đồng ý giúp chúng ta ư?

Nhậm Ngã Hành lắc đầu nói:

- Làm sao lão chịu phản Đông Phương Bất Bại? Ta và Hương huynh đệ đem mọi điều phải quấy phân tích cho lão nghe cả nửa ngày mà lão chỉ nói có một câu: "Ta và Đông Phương huynh đệ giao tình sâu đậm không phải hai vị không biết, hôm nay hai vị nói với ta những lời này rõ ràng là coi thường Đồng Bá Hùng này, đem ta làm người bán đứng bằng hữu. Đông Phương giáo chủ gần đây bị kẻ tiểu nhân mê hoặc, quả thật không ít chuyện sai lầm nhưng dẫu Đông Phương giáo chủ có thân bại danh liệt thì Đồng mỗ quyết không làm một chuyện nhỏ nào có lỗi với giáo chủ. Đồng mỗ không liên thủ với hai vị, muốn giết muốn mổ cứ việc ra tay". Vị Đồng lão này quả nhiên là gừng càng già càng cay.

Lệnh Hồ Xung khen:

- Hảo hán tử!

Doanh Doanh nói:

- Bá bá không đồng ý giúp chúng ta, tại sao Đông Phương Bất Bại muốn bắt bá bá?

Hương Văn Thiên nói:

- Đây gọi là làm chuyện trái khoáy. Đông Phương Bất Bại chưa già, mà làm việc điên tam đảo tứ. Giống như Đồng lão đối với hần là một bằng hữu tận trung, khắp thiên hạ dễ gì tìm được người như vậy.

Nhậm Ngã Hành vỗ tay cười nói:

- Ngay cả đến Đồng lão mà Đồng Phương Bất Bại còn trở mặt, đại sự ắt sẽ thành công. Nào, cạn chén!

Bốn người cùng nâng chén uống cạn. Doanh Doanh nói với Lệnh Hồ Xung:

- Vị Đồng bá bá này là nguyên lão của bốn giáo, năm xưa đã từng có đại công, trên dưới ai ai cũng tôn kính lão. Bá bá xưa nay xích mích với gia gia nhưng với Đồng Phương Bất Bại thì có giao tình thâm hậu. Theo tình lý mà nói, dù bá bá có phạm lỗi lớn đến đâu thì Đồng Phương Bất Bại cũng không nên làm khó dễ bá bá.

Nhậm Ngã Hành rất cao hứng nói:

- Đồng Phương Bất Bại truy nã Đồng Bách Hùng, trên Hắc Mộc Nhai chắc nhốn nháo cả lên. Chúng ta nhân lúc này mà lên đó, thật là một cơ hội ngàn vàng.

Hương Ván Thiên nói:

- Chúng ta mời Thượng Quan huynh đệ cùng thương nghị.

Nhậm Ngã Hành gật đầu nói:

- Hay lắm!

Hương Ván Thiên quay người đi ra khỏi phòng rồi đi vào ngay cùng với Thượng Quan Vân.

Thượng Quan Vân vừa thấy Nhậm Ngã Hành liền cúi người hành lễ nói:

- Thuộc hạ Thượng Quan Vân xin tham kiến giáo chủ, giáo chủ thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ.

Nhậm Ngã Hành cười nói:

- Thượng Quan huynh đệ, trước nay nghe nói huynh đệ là hán tử ngay thẳng không thích lời ton hót, sao hôm nay lần đầu tiên gặp mặt, huynh đệ lại nói như vậy?

Thượng Quan Vân ngậy người nói:

- Thuộc hạ không hiểu, xin giáo chủ chỉ giáo.

Doanh Doanh nói:

- Gia gia, gia gia nghe Thượng Quan thúc thúc nói “giáo chủ thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ” cảm thấy câu nói này quá kỳ dị phải không?

Nhậm Ngã Hành nói:

- Cái gì “thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ”? Bộ muốn xem ta là Tần Thủy Hoàng sao?

Doanh Doanh mỉm cười nói:

- Đây là câu tán tụng do Đông Phương Bất Bại nghĩ ra. Lão muốn lúc thuộc hạ, giáo chúng gặp lão đều nói câu này, mà dù lão không có ở trước mặt thì các huynh đệ trong giáo lúc gặp nhau cũng phải tụng hô như vậy. Đó là kiểu cách bày ra chưa lâu nhưng Thượng Quan thúc thúc nói quen rồi nên đối với gia gia cũng nói như vậy.

Nhậm Ngã Hành gật đầu nói:

- Thì ra là vậy. Thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ, xem ra cũng hay thật! Nhưng không phải là thần tiên thì sao có chuyện thiên thu vạn tải? Thượng Quan huynh đệ, nghe nói Đông Phương Bất Bại hạ lệnh truy nã Đông lão, chắc trên Hắc Mộc Nhai rất hỗn loạn, đêm nay chúng ta lên đó, huynh đệ thấy thế nào?

Thượng Quan Vân nói:

- Giáo chủ lệnh chỉ anh minh, tính toán không sai, chiếu sáng thiên hạ, tạo phúc muôn dân, chiến vô bất thắng, công vô bất khác. Thuộc hạ kính cẩn phụng ý chỉ, tận trung vì giáo chủ, có chết cũng không dám từ nan.

Nhậm Ngã Hành nói thầm trong bụng: Trên giang hồ đồn Điều hiệp Thượng Quan Vân võ công đã cao mà tính tình lại cương trực, tại sao toàn nói ra những lời siểm nịnh, chẳng khác nào hạng tiểu nhân vô sỉ? Chẳng lẽ trên giang hồ đồn đã sai, hẳn chỉ có hư danh thôi?

Bất giác lão chau mày.

Doanh Doanh cười nói:

- Gia gia, chúng ta muốn trà trộn lên Hắc Mộc Nhai thì phải cải trang dung mạo để không ai nhận ra. Nhưng điều quan trọng là phải học thứ ngôn ngữ trên Hắc Mộc Nhai, nếu không thì gia gia mở miệng là nói sai ngay.

Nhậm Ngã Hành hỏi:

- Cái gì gọi là ngôn ngữ trên Hắc Mộc Nhai?

Doanh Doanh nói:

- Thượng Quan thúc thúc nói cái gì "giáo chủ lệnh chỉ anh minh, tính toán không sai", cái gì "thuộc hạ kính phụng ý chỉ, tận trung vì giáo chủ, có chết cũng không từ nan", v.v... là vì mấy năm gần đây cách xưng tụng này được lưu hành trên Hắc Mộc Nhai. Tất cả đều do Dương Liên Đình nghĩ ra để nịnh Đông Phương Bất Bại. Hắn càng nghe càng khoái chí, ai không chịu

nói như vậy thì mang tội đại nghịch bất đạo, bất kính, lập tức mang họa sát thân.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Lúc người gặp Đông Phương Bất Bại cũng nói những câu rắm chó này sao?

Doanh Doanh nói:

- Đã ở trên Hắc Mộc Nhai thì không nói cũng không được. Sở dĩ hài nhi thường về ở trong thành Lạc Dương cũng là vì không muốn nghe những lời nịnh nọt bỉ ổi của giáo chúng.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Thượng Quan huynh đệ, giữa chúng ta từ nay về sau miễn toàn bộ hết.

Thượng Quan Vân đáp:

- Dạ. Giáo chủ chỉ thị thánh minh, trải qua trăm năm mà vẫn còn mới mẻ, để lại muôn đời cũng không thay được, như ánh sáng nhật nguyệt tỏa khắp thiên hạ. Thuộc hạ đương nhiên tuân mệnh.

Doanh Doanh chỉ mím miệng không dám cười ra tiếng. Nhậm Ngã Hành nói:

- Huynh đệ nói xem chúng ta nên làm thế nào để lên Hắc Mộc Nhai?

Thượng Quan Vân nói:

- Giáo chủ có dự định sẵn, thần cơ diệu toán, không ai có thể bì kịp. Trước mặt giáo chủ, thuộc hạ sao dám tham gia nghị luận!

Nhậm Ngã Hành chau mày nói:

- Lúc Đông Phương Bất Bại bàn bạc đại sự trong bốn giáo, cũng không ai dám nói một lời nào khác sao?

Doanh Doanh nói:

- Đông Phương Bất Bại tài trí siêu quần, người khác kiến thức vốn không bằng hắn. Dù cho có ai muốn nói cái gì thì cũng không dám hé răng để khỏi chước lấy tai họa.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Thì ra là vậy. Thế thì hay lắm, tốt lắm! Thượng Quan huynh đệ, Đông Phương Bất Bại lệnh cho huynh đệ đi bắt Lệnh Hồ Xung, lúc đó chỉ thị ra sao?

Thượng Quan Vân đáp:

- Lão nói bắt được Lệnh Hồ đại hiệp sẽ được trọng thưởng, bắt không được thì tự cắt đầu đem về.

Nhậm Ngã Hành cười nói:

- Hay lắm, huynh đệ sẽ trói Lệnh Hồ Xung để đi lãnh thưởng.

Thượng Quan Vân lùi lại một bước, vẻ mặt rất kinh hoàng nói:

- Lệnh Hồ đại hiệp là ái tướng của giáo chủ, có đại công với bốn giáo, thuộc hạ làm sao dám đắc tội?

Nhậm Ngã Hành cười nói:

- Chỗ ở của Đông Phương Bất Bại rất khó vào được. Huynh đệ trói Lệnh Hồ Xung đưa lên Hắc Mộc Nhai, nhất định hắn sẽ cho gặp mặt.

Doanh Doanh cười nói:

- Kế này thật tuyệt, chúng ta giả trang làm thuộc hạ của Thượng Quan thúc thúc cùng đi gặp Đông Phương Bất Bại. Chỉ cần gặp được hắn, rút binh khí xông lên, dù võ công của hắn có cao đến đâu thì song quyền cũng khó địch tứ thủ.

Hương Văn Thiên nói:

- Tốt nhất Lệnh Hồ huynh đệ giả vờ bị trọng thương, tay chân bị trói lại, vết máu bê bết để mấy người chúng ta dùng cang khiêng Lệnh Hồ huynh đệ. Một là ta phải làm cho Đông Phương Bất Bại không đề phòng, hai là làm như vậy thì trong cang có thể giấu binh khí.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Hay lắm, hay lắm!

Tiếng vó ngựa vọng lại từ đầu đường. Có người hô to:

- Bắt được Phong lôi đường chủ rồi, bắt được Phong lôi đường chủ rồi!

Doanh Doanh đưa tay vẫy Lệnh Hồ Xung. Hai người đi đến cửa sau khách điểm, thấy mấy chục kỵ mã giơ cao đuốc, áp tải một lão già thân người cao to chạy nhanh qua. Lão già đầu tóc bạc trắng, mặt đầy máu, chắc vừa trải qua một trận kịch chiến. Hai tay lão bị trói ra sau, hai mắt sáng quắc như muốn tóe lửa, hiển nhiên trong lòng lão phần nộ đến cực điểm. Doanh Doanh nói khẽ:

- Năm sáu năm trước, lúc Đông Phương Bất Bại gặp Đông bá bá thì một tiếng Hùng huynh, hai tiếng Hùng huynh thân mật vô cùng. Nào ngờ hôm nay lại trở mặt vô tình.

Không bao lâu, Thượng Quan Vân đã đem cánh và nhiều thứ đến. Doanh Doanh dùng vải trắng quấn cánh tay của Lệnh Hồ Xung, rồi treo lên cổ, cắt máu dê, vấy lên khắp người chàng. Nhậm Ngã Hành và Hương Vấn Thiên đều mặc y phục của huynh đệ trong giáo, Doanh Doanh cũng giả trang thành nam tử, bôi mặt cho đen. Mọi người ăn cơm xong, cùng với thuộc hạ của Thượng Quan Vân lên Hắc Mộc Nhai.

Rời châu Bình Định đi về hướng Tây Bắc hơn bốn chục dặm, mọi người thấy đá núi màu đỏ như máu, một thác nước chảy rất mạnh. Đó là thác Tinh Tinh. Đi về hướng Bắc, hai bên vách đá phẳng như hai bức tường, ở giữa có một con đường đá rộng khoảng năm thước. Trên đường, giáo chúng của Nhật Nguyệt thần giáo canh giữ nghiêm mật, nhưng vừa thấy Thượng Quan Vân đến đều vô cùng kính cẩn. Đoàn người đi qua ba đoạn sơn đạo, đến trước một thác nước, Thượng Quan Vân bắn một mũi tên ra. Bên kia bờ có ba con thuyền nhỏ bơi qua, cả đoàn người lên thuyền đi qua. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ:

- Cơ nghiệp mấy trăm năm của Nhật Nguyệt thần giáo quả nhiên không phải tầm thường. Nếu không có Thượng Quan Vân làm nội ứng, chúng ta có muốn tấn công từ ngoài vào cũng không dễ dàng.

Qua đến bờ bên kia đường lên núi rất dốc. Bọn Thượng Quan Vân lên bên bờ ngựa lại, đoàn người theo ánh đuốc bằng gỗ tùng mà leo lên. Doanh Doanh đi bên cạnh cánh, tay cầm song kiếm, tập trung quan sát. Con đường lên núi địa thế rất nguy hiểm, người khiêng cánh liều mạng quãng cánh xuống thăm cốc vạn trượng thì Lệnh Hồ Xung không khỏi táng mạng.

Lúc đến tổng đàn trời còn chưa sáng, Thượng Quan Vân sai người đi cấp báo với Đông Phương Bất Bại, nói là phụng mệnh lệnh chỉ của giáo chủ, đã thành công trở về. Một lúc sau nghe từ trên cao có tiếng chuông, Thượng Quan Vân liền đứng dậy cung kính đợi.

Doanh Doanh kéo tay Nhậm Ngã Hành nói khẽ:

- Lệnh chỉ của giáo chủ đến, mau đứng dậy.

Nhậm Ngã Hành liền đứng dậy, đưa mắt nhìn ra, chỉ thấy trong tổng đàn tất cả giáo chúng trong phút chốc đều đứng yên bất động giống như bị trúng tà ma.

Tiếng chuông từ trên cao vọng xuống rất nhanh. Tiếng chuông vừa dứt thì một tên giáo đồ mặc áo vàng chạy đến, hai tay mở một tấm vải vàng rồi đọc:

- Nhật Nguyệt thần giáo văn thành võ đức, nhân nghĩa anh minh. Đông Phương giáo chủ lệnh rằng: "Giả Bố, Thượng Quan Vân tuân phụng lệnh chỉ, thành công quay về, được đặc biệt khen thưởng, lập tức đem tù binh lên núi tiến kiến".

Thượng Quan Vân cúi người nói:

- Giáo chủ thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ.

Lệnh Hồ Xung thấy tình cảnh này cười thâm trong bụng. - Y như là thái giám tuyên đọc thánh chỉ trên sân khấu.

Thượng Quan Vân lớn tiếng nói:

- Giáo chủ ban cho thuộc hạ được tiến kiến, đại ân đại đức vĩnh viễn không dám quên.

Chúng thuộc hạ của lão cũng đồng thanh nói:

- Giáo chủ ban cho thuộc hạ được tiến kiến, đại ân đại đức vĩnh viễn không dám quên.

Bọn Nhậm Ngã Hành, Hương Vân Thiên cũng mấp máy môi theo mọi người mà trọng bụng thăm nguyên rủa.

Đoàn người đi theo bậc tam cấp lên núi. Đi qua ba cánh cửa sắt, mỗi lần đến trước cửa đều có người quát hỏi khẩu lệnh và kiểm tra thẻ bài. Đến trước một cổng đá lớn, thấy hai bên cổng khắc hai hàng chữ to, bên trái là "Văn thành vô đức", bên phải là "Nhân nghĩa anh minh", còn giữa cổng khắc bốn chữ to màu đỏ "Nhật Nguyệt quang minh".

Qua cổng đá, thấy dưới đất để một cái cũi tre, có thể đựng khoảng mười đầu lừa. Thượng Quan Vân quát:

- Dem tù binh vào!

Nhậm Ngã Hành, Hương Vân Thiên, Doanh Doanh ba người cúi xuống khiêng cang bước vào cái cũi tre.

Cái cũi tre từ từ lên cao, Lệnh Hồ Xung nhìn lên trên, thấy trên đỉnh có mấy điểm lửa sáng. Hắc Mộc Nhai thật cao vô cùng. Doanh Doanh đưa tay phải nắm lấy tay trái Lệnh Hồ Xung. Trong đêm tối, có thể thấy được những chòm mây bay nhẹ qua, một lúc sau thân người đã chìm trong lớp mây mù. Từ trong cũi nhìn xuống, chỉ thấy một màu đen thẫm, ngay cả ánh đèn cũng không thấy được.

Qua một lúc sau, cũi tre mới dừng lại. Bọn Thượng Quan Vân khiêng Lệnh Hồ Xung bước ra khỏi cũi, đi qua hương trái mấy dặm, lại đi vào một cái cũi tre khác. Thì ra đỉnh Hắc Mộc Nhai quá cao, ở giữa có ba

chặng thay cũi, tổng cộng bốn lần mới đến đỉnh Hắc Mộc Nhai. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Đông Phương Bất Bại ở cao như vậy thì giáo chúng thuộc hạ có muốn gặp mặt hẳn cũng khó vô cùng.

Đến đỉnh Hắc Mộc Nhai, mặt trời đã lên cao. Ánh mặt trời từ phía Đông chiếu lên tám biển lớn bằng bạch ngọc, trên biển đề bốn chữ vàng "Trạch bị thương sinh". Dưới ánh mặt trời tám biển phát ra kim quang lấp lánh, bất giác khiến người ta cảm thấy kính cẩn.

Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Đông Phương Bất Bại an bài như vậy, trong võ lâm không ai có thể bì kịp. Thiếu Lâm, Tung Sơn cũng không bằng cái bóng của Hắc Mộc Nhai; Hoa Sơn, Hằng Sơn thì còn kém xa. Xem ra hẳn là người hiểu biết rộng chứ không phải là hạng hào hùng sơn dã tầm thường.

Nhậm Ngã Hành nói khẽ:

- "Trạch bị thương sinh". Hừ!

Thượng Quan Vân lớn tiếng nói:

- Thuộc hạ Bạch hổ đường trưởng lão Thượng Quan Vân, phụng mệnh của giáo chủ đến bái kiến.

Trong gian thạch thất nhỏ bên phải, bốn người đi ra đều mặc áo bào tía. Người đi đầu nói:

- Chúc mừng Thượng Quan trưởng lão lập được đại công. Giả trưởng lão sao không thấy?

Thượng Quan Vân nói:

- Giả trưởng lão trong lúc chiến đấu gặp nạn, đã báo đáp đại ân của giáo chủ.

Người đó nói:

- Thì ra là vậy, vậy thì Thượng Quan trưởng lão được thăng cấp ngay.

Thượng Quan Vân nói:

- Nếu được đề bạt, quyết không dám quên hảo ý của lão huynh.

Người đó nghe Thượng Quan Vân có ý hối lộ, lão cười híp mắt, nói:

- Bọn ta cảm ơn Thượng Quan trưởng lão trước.

Lão liếc Lệnh Hồ Xung một cái rồi cười nói:

- Trong mắt Nhậm đại tiểu thư là tiểu tử này sao? Ta cứ cho rằng gã có dung mạo đẹp như Phan An, Tống Ngọc, hóa ra cũng chỉ vậy thôi. Bạch hổ đường Thượng Quan trưởng lão, xin đi qua bên này.

Thượng Quan Vân nói:

- Giáo chủ còn chưa đề bạt thì xin lão huynh đừng gọi quá sớm. Nếu đến tai giáo chủ và Dương tổng quản thì tiểu đệ thật là đắc tội.

Người đó lè lưỡi rồi đi trước dẫn đường.

Từ cổng có tám biển đi vào là một con đường lớn thẳng tắp rải đá xanh. Sau khi vào cổng lớn, có hai tên áo tía dẫn năm người vào hậu sảnh, nói:

- Dương tổng quản muốn gặp Thượng Quan trưởng lão, trưởng lão đợi ở đây.

Thượng Quan Vân dạ. Qua một lúc lâu sau, Dương tổng quản vẫn chưa ra. Thượng Quan Vân không dám ngồi. Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ:

- Thượng Quan trưởng lão này có chức vị trong bốn giáo thật không thấp, nhưng lên trên Hắc Mộc Nhai thì không ai coi lão ra gì, một người hầu còn oai phong hơn cả lão. Dương tổng quản là người nào? Chắc là Dương Liên Đình rồi. Thì ra gã chỉ là một tổng quản, đứng đầu bọn nô bộc chuyên lo chuyện tạp vụ, vậy mà Bạch hổ đường trưởng lão của Nhật Nguyệt thần giáo lại cung kính đứng lặng yên đợi gã đến. Đông Phương Bất Bại thật quá khinh khi người.

Lại qua một lúc lâu sau, mới nghe tiếng bước chân vọng lại, tiếng bước chân của người có hạ bàn hơi hột, nội công kém cỏi. Một tiếng tăng háng, một người từ sau tấm bình phong đi ra. Lệnh Hồ Xung liếc mắt nhìn, thấy người này không đến ba mươi tuổi, mình mặc áo bào màu hồng thắm, thân người khôi ngô, mặt đầy râu, tướng mạo rất tráng kiện oai hùng.

Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: - Doanh Doanh nói Đông Phương Bất Bại rất sủng tín người này, lại nói giữa hai người có mối quan hệ thân thiết. Ta cứ tưởng gã là một nam tử đẹp như một cô nương, nào ngờ lại là một đại hán vạm vỡ như vậy, thật quá sức tưởng tượng, chẳng lẽ gã không phải là Dương Liên Đình?

Người đó nói:

- Thượng Quan trưởng lão, trưởng lão lập được đại công, bắt được Lệnh Hồ Xung về, giáo chủ rất vui mừng.

Giọng nói của hắn trầm trầm, nghe rất lạ tai. Thượng Quan Vân cúi người nói:

- Đó là nhờ vào hồng phúc của giáo chủ, Dương tổng quản chỉ điểm căn kẽ trước. Thuộc hạ chỉ tuân theo lệnh chỉ của giáo chủ mà hành sự thôi.

Lệnh Hồ Xung ngấm ngấm ngạc nhiên.

- Người này quả nhiên là Dương Liên Đình.

Dương Liên Đình đi đến bên cǎng, nhìn vào mặt Lệnh Hồ Xung. Mặt Lệnh Hồ Xung đỏ ửng, miệng hơi mở ra, giả vờ giống như người kiệt lực sau khi bị trọng thương. Dương Liên Đình nói:

- Người này giờ sống giờ chết, đúng là Lệnh Hồ Xung. Thượng Quan trưởng lão có nhầm không?

Thượng Quan Vân nói:

- Tận mắt thuộc hạ thấy hǎn tiếp nhậm chưởng môn phái Hằng Sơn, không nhầm đâu. Có điều hǎn bị Giả trưởng lão điểm vào ba trọng huyết, còn bị trúng hai chưởng của thuộc hạ nên bị thương rất nặng, trong vòng sáu tháng đến một năm e không dễ phục hồi.

Dương Liên Đình cười nói:

- Trưởng lão đem ý trung nhân của Nhậm đại tiểu thư đánh cho ra nông nổi này thì cẩn thận đề phòng tiểu thư sẽ tìm trưởng lão để liễu mạng đó.

Thượng Quan Vân nói:

- Thuộc hạ tận trung với giáo chủ, người ngoài có cảm hận cũng không màng tới. Được chết vì tận trung với giáo chủ là mong muốn trong đời của thuộc hạ, toàn gia cũng được hưởng vinh quang.

Dương Liên Đình nói:

- Hay lắm, hay lắm! Tấm lòng trung của trưởng lão ta sẽ bấm lại cho giáo chủ biết, giáo chủ nhất định sẽ trọng thưởng. Chuyện Phong lôi đường chủ

bội phản giáo chủ, làm chuyện tác loạn phạm thượng, chắc trưởng lão đã biết rồi?

Thượng Quan Vân nói:

- Thuộc hạ không biết tường tận, đang muốn thỉnh giáo tổng quản đây. Nếu giáo chủ và tổng quản có gì sai bảo, thuộc hạ sẽ phụng mệnh mà làm, dầu có nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, vạn lần chết cũng không từ.

Dương Liên Đình ngồi trong ghế thỏ dài nói:

- Đồng Bách Hùng ngày thường ý vào sự ưu đãi của giáo chủ, dựa vào tuổi già mà không coi ai ra gì cả. Mấy năm gần đây, lão ngấm ngấm kết bè kết đảng âm mưu tạo phản. Ta đã sớm thấy được điều này, nào ngờ lão càng lúc càng vô pháp vô thiên, lại đi cấu kết với đại nghịch phản giáo Nhậm Ngã Hành.

Thượng Quan Vân hỏi:

- Lão lại đi... cấu kết với Nhậm Ngã Hành sao?

Lời lão phát run lên, hiển nhiên lão bị chấn động kinh hãi. Dương Liên Đình nói:

- Thượng Quan trưởng lão, tại sao trưởng lão lại sợ? Nhậm Ngã Hành cũng không phải là kẻ ba đầu sáu tay, năm xưa giáo chủ đã coi hấn như đồ chơi trong lòng bàn tay, rồi sắp đặt cho hấn uống cái gì đó. Vì giáo chủ khai ân, nên mới để cho hấn sống đến ngày nay. Hấn không lên Hắc Mộc Nhai thì thôi, nếu hấn to gan dám đến thì muốn giết hấn chẳng qua cũng dễ như giết một con gà mà thôi.

Thượng Quan Vân nói:

- Dạ, dạ. Nhưng không biết Đồng Bách Hùng ngấm ngấm cấu kết với hấn như thế nào?

Dương Liên Đình nói:

- Đồng Bách Hùng và Nhậm Ngã Hành lén lút gặp nhau, nói chuyện đến mấy giờ, còn có tên đại phản đồ Hương Vãn Thiên đứng bên. Có người tận mắt nhìn thấy. Đồng Bách Hùng và Nhậm Ngã Hành, Hương Vãn Thiên hai tên phản đồ có gì mà nói chuyện? Đó dĩ nhiên là bí mật âm mưu phản nghịch giáo chủ. Đồng Bách Hùng về đến Hắc Mộc Nhai, ta hỏi lão có chuyện này không, lão đã chính miệng thừa nhận.

Thượng Quan Vân nói:

- Lão đã thừa nhận thì dĩ nhiên không oan uổng chút nào.

Dương Liên Đình nói:

- Ta hỏi lão đã gặp Nhậm Ngã Hành mà sao không bắt bớ với giáo chủ? Lão nói: "Nhậm lão đệ coi trọng Đồng mỗ, nói với Đồng mỗ rất khách khí. Lão đệ coi ta là bằng hữu, ta cũng coi lão đệ là bằng hữu, giữa bằng hữu với nhau nói vài câu thì có gì không hay đâu?". Ta hỏi lão: "Nhậm Ngã Hành tái xuất giang hồ, có ý muốn lật đổ giáo chủ, vấn đề này lão đã biết rồi. Hắn đã có tội với giáo chủ, tại sao lão còn coi hắn là bằng hữu?". Lão trả lời càng bậy bạ. Tổ mẹ nó, lão già này lại nói: "Chỉ e giáo chủ có lỗi với người ta, chưa chắc người ta có lỗi với giáo chủ".

Thượng Quan Vân nói:

- Lão ăn nói thật bậy bạ! Giáo chủ nghĩa bạt vân thiên, đối đãi với bằng hữu xưa nay rất nồng hậu, sao lại có lỗi với người? Đương nhiên đó là hạng có lỗi vong ân bội nghĩa với giáo chủ.

Mấy câu nói này mà Dương Liên Đình nghe, dĩ nhiên cho rằng hai chữ “giáo chủ” chỉ là Đông Phương Bất Bại, bọn Lệnh Hồ Xung lại biết lão nói lấy lòng Nhậm Ngã Hành. Nghe lão nói tiếp:

- Thuộc hạ đã quyết ý tận trung với giáo chủ, hạng chuột nhắt nào dám to gan ăn nói có chút vô lễ với giáo chủ lão nhân gia thì Thượng Quan Vân này quyết không buông tha cho hấn.

Mấy câu nói này, kỳ thực là chửi vào mặt Dương Liên Đình nhưng gã đâu có biết. Gã cười nói:

- Hay lắm, nếu huynh đệ trong bốn giáo đều giống như Thượng Quan trưởng lão, tận trung tận nghĩa với giáo chủ thì lo gì đại sự không thành? Trưởng lão vất vả rồi, vậy đi nghỉ ngơi đi.

Thượng Quan Vân sững sốt nói:

- Thuộc hạ rất muốn tham kiến giáo chủ. Mỗi lần thuộc hạ được gặp kim diện của giáo chủ thì cảm thấy tinh thần rất phấn chấn, làm việc rất hăng hái, toàn thân phát nóng, dường như công lực tu luyện tăng lên được mười năm.

Dương Liên Đình cười nhạt nói:

- Giáo chủ rất bận, chỉ e không rảnh để gặp trưởng lão.

Thượng Quan Vân thò tay vào túi lấy ra khoảng mười viên trân châu, bước lên trước nói khê:

- Dương tổng quản, lần này thuộc hạ đi công vụ, lấy được mười tám viên trân châu, tất cả hiệu kính tổng quản, chỉ mong tổng quản cho thuộc hạ tham kiến giáo chủ. Giáo chủ đang vui mừng không chừng

sẽ thăng chức cho thuộc hạ, lúc đó thuộc hạ sẽ tạ ơn trọng hậu cho tổng quản.

Dương Liên Đình nhếch mép cười nói:

- Mình là huynh đệ, hà tất phải khách khí như vậy? Đa tạ trưởng lão.

Gã hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Trước mặt giáo chủ, ta sẽ gắng sức nói tốt cho trưởng lão, khuyên giáo chủ thăng chức cho trưởng lão làm Thanh long đường trưởng lão.

Thượng Quan Vân liên tục xá dài nói:

- Chuyện này nếu thành, Thượng Quan Vân suốt đời không dám quên đại ân đại đức của giáo chủ và tổng quản.

Dương Liên Đình nói:

- Trưởng lão chờ ở đây, để ta coi giáo chủ có rảnh không thì sẽ gọi trưởng lão vào.

Thượng Quan Vân đáp:

- Dạ, dạ, dạ!

Rồi lão đem nắm trần châu nhét vào tay gã, cúi người lùi lại. Dương Liên Đình đứng dậy, oai phong đi vào trong. Một lúc lâu sau, một tên áo tía đi ra, đứng ở giữa lớn tiếng nói:

- Văn thành võ đức, nhân nghĩa anh minh, giáo chủ có lệnh: Bạch hổ đường trưởng lão đem tù binh lên tham kiến.

Thượng Quan Vân đáp:

- Đa tạ ân điển của giáo chủ. Giáo chủ thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ.

Lão vậy tay trái rồi đi theo sau người mặc áo tía vào trong. Nhậm Ngã Hành, Hương Ván Thiên và Doanh Doanh khiêng Lệnh Hồ Xung đi theo sau.

Trên đường đi qua hành lang có võ sĩ cầm kích sắp hàng, cùng đi vào ba lần cửa sắt, rồi đến một hành lang dài, mấy trăm tên võ sĩ đứng hai bên, tay cầm trường đao sáng lấp lánh đan chéo nhau. Bọn Thượng Quan Vân đều phải khom lưng cúi đầu đi qua, trong mấy trăm thanh trường đao chỉ cần có một đao đột nhiên chém xuống thì đầu lia khỏi thân ngay tức khắc.

Bọn Nhậm Ngã Hành, Hương Ván Thiên đã trải qua hàng trăm trận chiến, không coi bọn võ sĩ này vào đâu, nhưng trước khi gặp được Đông Phương Bất Bại phải chịu khuất nhục trước, lòng ngấm ngấm tức giận. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Đông Phương Bất Bại đối đãi thuộc hạ vô lễ như vậy, làm sao người ta vì hắn mà tận trung tận lực? Sở dĩ tất cả giáo chúng chưa tạo phản chỉ vì sợ uy quyền không dám khinh cử vọng động mà thôi. Đông Phương Bất Bại coi thường hào kiệt thì sao không bại được?

Đi hết đao trận thì đến trước một cái cửa, trên cửa treo một tấm màn rất dày. Thượng Quan Vân đưa tay vén ra, rồi đi vào, đột nhiên hàn quang lấp lánh, tám cây thương từ hai bên phóng nhanh tới, bốn cây lướt tới trước ngực, bốn cây lướt qua sau lưng lão, cách không đầy vài tấc.

Lệnh Hồ Xung thấy rất rõ, chàng giật mình kinh hãi, liền đưa tay nắm trường kiếm buộc ở đùi, lại

thấy Thượng Quan Vân đứng yên bất động. Lão lớn tiếng nói:

- Thuộc hạ Bạch hổ đường trưởng lão Thượng Quan Vân, tham kiến văn thành võ đức, nhân nghĩa anh minh giáo chủ.

Trong điện có người nói:

- Cho vào!

Tám tên võ sĩ cầm thương liên lùi về hai bên. Lệnh Hồ Xung mới hiểu ra, thì ra tám tên này cùng xông ra là để hù dọa người. Nếu người vào điện có lòng bất chính thấy tám cây thương phóng đến thì lập tức rút binh khí đỡ gạt, âm mưu bị bại lộ.

Vào đại điện, Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ:

- Điện này dài quá!

Điện đường rộng không quá ba chục thước, mà bề sâu lại có khoảng trăm thước, đầu trường điện bên kia một bức cao, có một lão già râu dài ngời, chính là Đông Phương Bất Bại. Trong điện không có cửa sổ, cửa điện thấp nên ánh sáng lập lờ, bên người Đông Phương Bất Bại thấp hai đĩa đèn dầu, hai ngọn đèn chột sáng chột tối. Khoảng cách rất xa, ánh đèn mập mờ nên tướng mạo người này ra sao thì cũng không nhìn rõ.

Thượng Quan Vân quỳ mọp xuống bệ nói:

- Giáo chủ văn thành võ đức, nhân nghĩa anh minh, trung hưng thánh giáo, trạch bị thương sinh. Thuộc hạ Bạch hổ đường trưởng lão Thượng Quan Vân khấu kiến giáo chủ.

Một người hầu áo tía bên Đông Phương Bất Bại lớn tiếng quát:

- Tiểu tử thuộc hạ của người thầy giáo chủ tại sao không quỳ?

Nhậm Ngã Hành trầm nghĩ: - Bây giờ chưa đến lúc, quỳ thì quỳ có sao đâu? Đợi lát nữa sẽ rút gân, lột da người. Lão nghĩ vậy liền quỳ xuống. Hướng Văn Thiên và Doanh Doanh thấy lão quỳ, cũng quỳ theo.

Thượng Quan Vân nói:

- Mấy tên tiểu tử của thuộc hạ ngày đêm mong ước, chỉ mong được gặp kim diện của giáo chủ, hôm nay được giáo chủ ban ân diện kiến, thật là tích đức của tổ tông mười tám đời của bọn chúng. Vừa gặp được giáo chủ, vui mừng mà phát run, quên cả quỳ. Xin giáo chủ miễn thứ.

Dương Liên Đình đứng bên Đông Phương Bất Bại nói:

- Giả trưởng lão chiến đấu bị nạn thế nào, trưởng lão hãy bẩm lên cho giáo chủ.

Thượng Quan Vân nói:

- Giả trưởng lão và thuộc hạ phụng lệnh chỉ của giáo chủ, đều nói với nhau hai chúng ta nhiều năm được nhận sự đề bạt và tín nhiệm của giáo chủ, đại ân khó báo. Chuyến này giáo chủ lại đem đại sự giao cho hai chúng ta. Nhớ đến lời giáo hối của giáo chủ, thường ngày bầu nhiệt huyết trong lòng của hai thuộc hạ nổi lên, đều nghĩ giáo chủ đã tính không sai, bất luận phái ai đi bắt Lệnh Hồ Xung, nhờ vào oai đức của giáo chủ, nhất định sẽ thành công, sở dĩ giáo chủ phái hai huynh đệ thuộc hạ đi là muốn cho bọn tại hạ lập công.

Lệnh Hồ Xung nằm trên cang lòng trầm chửi: Đồ khốn, đồ khốn! Trong ngoại hiệu của Thượng Quan

Vân đã có chữ "hiệp" lại nói những lời mặt không đỏ, tai không đỏ, không biết trên đời này còn có chuyện nào xấu hổ hơn.

Ngay lúc này ở phía sau có người lớn tiếng nói:

- Đông Phương huynh đệ, đúng là huynh đệ phải người đi bắt ta phải không?

Giọng nói khàn khàn, nhưng nội lực sung mãn. Một câu nói ra trong đại điện hồi âm dội lại, hiển nhiên rất oai mãnh. Người này chắc là Đồng Bách Hùng, đường chủ Phong lôi đường.

(Xem tiếp tập 7)

MỤC LỤC

Hỏi 108

Đón thánh cô, quân hùng lên Thiếu Thất 5

Hỏi 109

Đấu Võ Đang, độc cô thủ thắng 27

Hỏi 110

*Lệnh Hồ Xung tiếp nhiệm
chương môn Hằng Sơn* 51

Hỏi 111

Núi Thiếu Thất quân hùng bị vây 65

Hỏi 112

Nhờ địa đạo, quân hùng thoát hiểm 89

Hỏi 113

Nhậm Ngã Hành cũng đến Thiếu Lâm 107

Hồi 114

Ai đáng phục, ai không đáng phục? 119

Hồi 115

Đấu Phương Chứng, Ngã Hành thủ thắng 137

Hồi 116

Hàn ngọc chân khí dả bại Ngã Hành. 153

Hồi 117

Cửu tình nhân, hào kiệt đấu tôn sư 169

Hồi 118

Nhậm thánh cô kể lễ nổi lòng 193

Hồi 119

Bạn ác ôn vũ nhục Nhạc Linh San 213

Hồi 120

Tìm chuông môn, ra giá ngàn lượng bạc 237

Hồi 121

Điền Bá Quang trở thành hoà thượng 257

Hồi 122

Thánh cô trừng trị bọn Tung Sơn 287

Hồi 123

Cuộc một nghị trong chùa Huyền Không 313

Hồi 124

Những âm mưu của Nhạc Bất Quần 329

Hồi 125

Trên cầu treo, giải cứu tình quân 351

Hồi 126

Hắc Mộc Nhai lắm chuyện lạ lùng 369

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
18 Nguyễn Trường Tộ – Hà Nội
ĐT: 8.294685 – Fax: 8.294781

Chịu trách nhiệm xuất bản
NGUYỄN VĂN LƯU

Chịu trách nhiệm bản thảo
NGUYỄN CỬ

Biên tập
BAN BIÊN TẬP

Bìa và trình bày

AZ Design

Sửa bản in

PHÒNG TỔNG HỢP

**NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC &
CÔNG TY VĂN HÓA PHƯƠNG NAM
PHỐI HỢP THỰC HIỆN**

Tiểu ngạn giang hồ - Tập 6

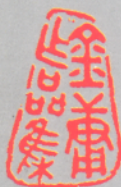
KIM DUNG

In 2000 cuốn, khổ 13 x 19cm tại Xí nghiệp in Công ty Văn hóa Phương Nam. Giấy chấp nhận đăng ký kế hoạch xuất bản số 1257 do Cục xuất bản cấp ngày 31/8/2004 và giấy trích ngang KHXB số 260/VHGP của Nhà xuất bản Văn học ngày 21/9/2004. In xong và nộp lưu chiểu quý I - 2005.

笑傲江湖

金庸

金庸

Tiểu Ngạo Giang Hồ

8

Giá: 175.000 Đ
(giá trọn bộ 8 tập)